GONDOLATOK MÁRK EVANGÉLIUMÁNAK OLVASÁSAKOR

(VÁZLATOSAN LEJEGYEZTE: Orbán Kálmán lelkipásztor)

MÁRK 1; [1]Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete, [2]amint meg van írva Ézsaiás próféta könyvében: "Íme, elküldöm előtted követemet, aki elkészíti utadat; [3]kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!" [4]Történt pedig, hogy János keresztelt a pusztában, és hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára. [5]Akkor kiment hozzá Júdea egész vidéke, kimentek a jeruzsálemiek is mind, és - amikor megvallották bűneiket - megkeresztelte őket a Jordán vizében. [6]János ruhája teveszőrből volt, derekán bőrövet viselt, sáskát evett, meg erdei mézet, [7]és ezt hirdette: "Utánam jön, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva saruja szíját megoldjam. [8]Én vízzel kereszteltelek meg titeket, ő pedig Szentlélekkel fog megkeresztelni." [9]Történt pedig azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názeretből, és megkeresztelte őt János a Jordánban. [10]És amikor jött ki a vízből, látta, hogy megnyílik a menny, és leszáll rá a Lélek mint egy galamb; [11]a mennyből pedig hang hallatszott: "Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm." [12]A Lélek pedig azonnal kivitte a pusztába. [13]Negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a Sátán. Vadállatokkal volt együtt, és angyalok szolgáltak neki. [14]Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: [15]"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban." [16]Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és Andrást, a Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; [17]és így szólt hozzájuk Jézus: "Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket." [18]Erre azok a hálókat otthagyva azonnal követték őt. [19]Amikor kissé továbbment, meglátta Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálóikat rendezgették a hajóban; [20]és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.

*

[15]"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban."

*

Márk evangéliumának ebben a részében együtt láthatjuk Keresztelő János misszióját és Jézus földi szolgálatának kezdetét. Ha figyelmesen olvassuk, akkor Keresztelő János mozgalmánál azt láthatjuk, hogy János arra helyezi a hangsúlyt az igehirdetésében, hogy minden ember számára fontos az, hogy megtérjen. A megtérés pedig azt jelenti, hogy lássa be és vallja meg mindenki előtt azt, hogy ahogyan élt és gondolkodott az nem volt helyes, s éppen ezért azzal szakítani akar régi életformájával és teljesen új életet szeretne kezdeni. A bűnvallás után történő keresztségben ez a döntés fejeződik ki: A réginek meg kell halni, s egy teljesen újnak kell elkezdődni.

Azzal, hogy Jézus is megkeresztelkedik, maga is vállalja ezt az üzenetet. Közösséget vállal keresztelő János mozgalmával és kimondja Ő is, hogy a régi élettel nem lehet mit kezdeni, új életre van szüksége az embernek, ha azt szeretné, hogy az élete boldog, teljes élet legyen.

A János által meghirdetett és Jézus által is megerősített igazság olyan általános igazság, amelyet minden időben hirdetni kell. Az az életstílus, amit ebben a világban élnek az emberek, amit mindenki, aki megszületik ebbe a világba, követni kezd, mivel nem ismerhet, nem láthat mást, olyan élet, amit meg kell tagadni, meg kell öldökölni, mert nincsen ereje a jóra, a megújulásra. Aki szeretné, hogy az élete valóban élet legyen, annak valami újara, valami egészen másra kell eljutnia, megszületnie.

Itt aztán sorra végig lehet járni azokat az emberi példákat, próbálkozásokat, amikkel találkozunk. Végtelenül sok formája van az emberi útkeresésnek. A különböző vallások is ilyen útkeresések. De bármerre indul is el az ember, mindenütt csak azt látja, amit a költő (Váczi Mihály) elhíresült versében olvasunk:

Jóllakhatsz fuldoklásig a gyönyörökkel,
– az életedből hiányzik valami.
Hiába vágysz az emberi teljességre,
– mert az emberből hiányzik valami.
Hiába reménykedsz a megváltó Egészben,
– mert az Egészből hiányzik valami.
A Mindenségből hiányzik egy csillag,
– a Mindenségből hiányzik valami.

S így folytatja a versét a költő:

Újra kezdeni mindent e világon,
– megteremteni, ami nincs sehol,
de itt van mindnyájunkban mégis,
belőlünk sürgetve dalol,
újra hiteti, hogy eljön
valami, valamikor, valahol…

A költő is azt mondja, amit János mondott egykor, és amit Jézus is megerősített: Az, amit most csinálunk tarthatatlan. Szakítani kell vele. Újat kell kezdeni.

Itt aztán megáll a tudomány is. Hiszen sem keresztelő János, sem a költő nem tud arra a kérdésre válaszolni, hogy: Mit, hol, milyen módon kellene kezdeni az újat. Azaz keresztelő János mégis mond valamit, amire odafigyelhetnek a kortársai. Azt mondja, hogy majd jön valaki, aki elmondja azt, hogy mi a megoldás. Ennyivel több az ószövetségi üzenet az általános emberi reménykedésnél. Az emberi reménykedés újabb próbálkozásba kezd, újabb reményekkel bíztatja magát. Az Ószövetség nagy prófétája, János, pedig azt mondja, hogy jön valaki, olyan valaki, akit Isten küld, hogy utat nyisson számunkra, elsegítsen bennünket az életre.

Azzal az élettel szakítani, amiben él valaki, igen nehéz. A szokásaihoz nagyon erősen ragaszkodik az ember. De nem csak a szokás köt bennünket, hanem az is, hogy mindig igazodunk a többi emberhez. Biztonságot jelent, ha nem indulunk el egyedül egy saját útra, hanem megyünk a többivel.

A templomba járó emberek is arra törekednek, hogy a hitet, a vallásos életből meríthető erőt, a régi megerősítésére, kijavítására fordítsák. Ezért válik a vallásos élet is formálissá, mert csupán a régi élet karbantartására, életben tartására szolgál.

Isten Igéjének azonban döntő üzenete az, hogy bátor döntést kell hozni annak az embernek, aki új életet szeretne. A bátor döntés pedig azzal kezdődik, hogy megvallom azt, hogy a régi kijavíthatatlan, működésképtelen és meg kell szabadulni tőle, hogy egészen újat kezdhessek.

Jézus, ha teljesen egyet is ért Jánossal, nem áll meg ennél az üzenetnél, hanem kimondja a megoldást is. Rámutat arra az újra, ami által az ember számára van lehetőség egy teljesebb, boldogabb élet megvalósítására. Ezt az üzenetet úgy hirdeti meg, hogy az minden idők embere számára érvényes üzenet.

Továbbra is hangsúlyozza a jánosi üzenetet, a megtérés szükségességét. Csak az nyerheti meg az új életet, aki a régitől megszabadult. A régit nem lehet megtartani annak, aki új életben szeretne járni. S az új nem új erkölcsi normák követése, új gondolatok elfogadása által lehetséges. Az erkölcsi, filozófiai, módszerbeli változtatások nem hoznak eredményt!

A lehetőség az ember számára ez: **Elközelített már az Isten országa… higgyetek az evangéliumban.**

A mondat első részének jelentése az a fontos hír, örömhír, hogy az Isten világa megjelent a mi világunkban.

Jézus jöveteléig Isten királysága távol volt az emberek világától. Bizonyos felügyeletet gyakorolt ugyan, de az embervilág eltávolodva és elhagyatva élte az életét. Ezt az elhagyatottságot mutatja a történelem, ezt érzékeltetik a pogány vallások is. Egyetlen része volt az emberiségnek, ahol Isten uralma erőteljesebben megmutatkozott, ez pedig Izráel népének, a választott népnek az élete. Ott, ennek a népnek az életében, Isten jelen volt. A jeruzsálemi templom lett az Ő földi lakóhelye, a választott nép lett az Ő népe a népek közül. A többi nép Istentől távol, elhagyottan, elveszetten élte az életét. De Jézussal Isten országa, királysága hatalmas erővel megérkezett az emberiséghez. Nem azért érkezett meg Isten királysága a földön élő emberekhez, hogy legyőzze őket, hogy igazságot tegyen, végrehajtsa az igazságos ítéletét a bűnök és a lázadás miatt. Azért jött el, jelent meg Isten országának hatalmas ereje ebbe a világba, hogy az embert megszabadítsa abból a lehetetlen állapotból, amiben él. Hogy az ember ne csak mondja a költővel azt, hogy szükséges: Újra kellene kezdeni mindent e világon, hanem ez sikerüljön is neki.

Az **evangélium** szó azt jelenti, hogy örömhír. S ez az örömhír: Lehet újat kezdeni, mert Isten uralma, Isten királysága eljött, betört a világunkba, itt van, hogy segítsen nekünk ebben. Maga Jézus Krisztus, Isten Fia az, akinek érkezése jelzi Isten országának jövetelét, aki Isten országának a fejedelme. Így olvassuk: **„Az Isten őt fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel jobbjára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon Izráelnek."** (Ap.csel.5;31.), majd máshol ezt találjuk: **Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. (Kol.1;16.). … és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak."**

Hinni az evangéliumban azt jelenti, hogy bátran megöldökölöm, halálba adom a régi életemet és elkezdek azonnal Isten országának az erőit, adottságait megragadva élni. Ez egy hatalmas, lényegi változást jelent a mindennapi életünkben. Ez nem formaság, hanem egy teljes változás, ami az egész életünket érinti, megváltoztatja minden dolgunkat. Úgy változtatja meg, hogy azt a régi életet soha többet nem kívánjuk vissza. Amikor visszanézünk az eltelt életidőnkre, akkor mindig sajnálkozva állapítjuk meg, hogy életünknek egy bizonyos szakaszát elpazaroltuk. Az jellemezte az életünket, amit Pál apostol így mond: „…. **[12]Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izráel közösségétől elkülönítve, és mint az ígéret szövetségein kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. [13]Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor "távol" voltatok, "közel" kerültetek a Krisztus vére által. [14]Mert ő a mi békességünk…"**

Isten országának a szabadító hatalma úgy valósul meg, hogy **békességet köthetünk Istennel.** Ez a békességkötés abban nyilvánul meg, hogy a Szentlélek Isten kiárad ránk és birtokba veszi a mi egész lényünket. Betölti a szívünket. Azért történhet meg ez, mert Jézus kereszthalála által lehetőséget kapunk erre, rendeződik a kapcsolatunk Istennel, bűnbocsánatot, teljes tisztaságot kapunk, ajándékként, ami feltétele a Lélek kiáradásának.

S ennek az eseménynek a következtében, a Lélek elkezdi helyreállítani a lelki és szellemi életünket. Gyógyulni kezd az életünk. Tisztulni kezd a gondolkodásunk és a cselekvésünk.

Az evangéliumokban sok olyan történet van, amelyikben láthatjuk, hogy hogyan változik meg egy egy embernek az élete. Zákeus hogyan jut el arra az elhatározásra, hogy azt mondja: **"Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki." (Lukács 19;8.)**

Ebben a nagy változásban történik meg az, amit az Ige így mond: **„[8]Mert általa (Jézus által) van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. [19]Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. [20]Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, [21]akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, [22]és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által."**

Ez döntő változás: **Isten országának polgárjogát megkaptuk**, s polgártársai lettünk a szenteknek és háza népe Istennek. Továbbra is a földön éljük az életünket a megszokott körülmények között, de most már a földi életünket a másik állampolgárság határozza meg.

Ezért szoktuk mondani azt pl. hogy megbecsüljük az emberi kultúra minden értékét az Istennel való kapcsolatunk függvényében. Megbecsüljük azokat az értékeket, amiket a hagyományainkban kaptunk, de ezt Isten országának az értékrendjében tesszük.

Ennek az állampolgárságnak az lesz a nagyon hangsúlyos jellemzője, hogy a mi életünkön át **Isten országának jó híre (evangéliuma) szólal meg az emberek felé.** Minden erővel azért küzdünk, hogy a Jézus Krisztus által megérkezett ország ereje formáljon át sok embert, tegyen szabaddá és változtassa meg azt a világot, amelyben élünk, amely a hiábavalóságban vesztegel, és sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.

Nem véletlenül van ebben a fejezetben együtt Jézus igehirdetése és a tanítványok elhívásáról szóló történet. Mert **amikor az ember hinni kezd az evangéliumban, akkor Jézus tanítványává lesz.** Ez azt jelenti, hogy mindenki a maga képessége, adottságai, lehetőségei szerint Jézust követve, Őt szolgálva éli az életét. Az emberi adottságok mellett életében megjelennek, annak a másik világnak, Isten országának az erői is, a Lélek ajándékai is, amikkel szolgál.

Ez a szolgálat nem egyéni életben megjelenő szolgálat csupán, hanem az Isten népének **közösségében megjelenő szolgálat.**

A tanítványok a tizenkettes közösségben voltak tanítványok! Egyéni adottságaik a közösségben bontakoztak ki. A keresztyénség nem magánügy, hanem közösségi ügy, mert Jézus a Szentlélek által egy testté formálja az övéit.

Nagy szükség van arra, hogy az evangéliumot elfogadó emberek, mint egy másik világnak a képviselői, vagyis Isten országának a polgárai és harcosai legyenek láthatóak a társadalomban. Látjuk minden nap azt, hogy a világ milyen állapotban van. Szeretne meggyógyulni, de képtelen rá. Csak azt tudja mondani, hogy valami hiányzik mindig, s csak azt tudja mondani, hogy nem tudjuk mi hiányzik, és így azt sem tudjuk, hogy hogyan lehetne pótolni. Látjuk, hogy milyen sok ember él sérülten, reménytelenül, lázadozva, keserűségek között. A zűrzavarban hangzanak a különféle hamis evangéliumok, hogy még nagyobb legyen a zűrzavar. Mindig vannak olyanok, akik tudják a megoldást. Isten gyermekei viszont tudják, hogy nincsen más megoldás, csak az, ha az ember minden megoldást

szemétkosárba dob és hisz az evangéliumban, s követi, szolgálja Jézust. Isten országának Lélekkel megerősített harcosa, szolgája lesz az emberek között.

Boldog az az ember, aki Isten országának polgáraként élheti az életét, megszabadítottan, meggyógyítottan. A mai igehirdetés üzenetét adjuk tovább: Isten erői hatalmasan megjelentek a világunkban Jézus Krisztus által, hogy életet, szabadságot, gyógyulást hozzanak és ajándékozzanak mindenkinek, aki ki tud szabadulni a régi életéből és elfogadja az új életet.

*

Márk 1;[15]"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban."

A múlt vasárnap összehasonlítottuk keresztelő János szolgálatának és Jézus nyilvános működésének a legfontosabb, leghangsúlyosabb jellemvonásait és azokat az üzeneteket, amik megszólaltak az ő szolgálataikban. Ebben a vizsgálódásban arra jutottunk el, hogy míg keresztelő János csupán az emberi élet erkölcsi megtisztítására, vagyis a megtérésre, teszi a hangsúlyt, addig Jézus ezt ugyan elfogadja, de ezen mégis túlmegy, és meghirdeti, hogy Isten országa, emberileg felfoghatatlan szeretete, hatalma teljes erejével és dicsőségével megjelent ebben a világban A legfontosabb üzenet tehát az, hogy ezért Isten az Ő királyságába, uralmába hívja az embereket. S Jézus világosan kimondja azt, hogy az embereknek nem csak arra kell törekedniük, hogy életük megtisztított élet legyen, hanem elsősorban arra, hogy Isten erőivel, gazdagságával megerősített és meggazdagított élet legyen és minél többen Isten nagy hatalommal megjelent országának a polgárává legyenek, befogadva azt az erőt, ami Isten uralma által minden emberre ki akar áradni, s minden ember életét birtokba kívánja venni. Ugyanakkor azt is világossá teszi Jézus az igehirdetésében, hogy az az ember, aki Isten országának polgárává lesz, az a földön, az emberi társadalomban, Isten országának a harcosa lesz, aki a világ ellen ennek az országnak a győzelméért küzd teljes erővel.

Keresztelő Jánoshoz viszonyítva tehát igen nagy változás lehetőségét és szükségességét hirdeti meg Jézus. Hiszen az az ember, aki Isten országának polgárává lesz, az új életben kezd járni, s ebben az új életben teljes mértékben alárendeli az életét Isten uralmának, országa rendjének és akaratának. Semmi nem lesz azután már az életében, ami Isten uralmán kívül maradna. Ebben a megváltozott életben a legfőbb célja attól az órától kezdve, amikor átadta a

szívét, az, hogy Isten országának a dicsőségét munkálja az emberek előtt, és győzelemre vigye Isten uralmát ott, ahol erre lehetőség van, Isten országának harcosa legyen.

Ha valaki Isten országának polgárává lesz, akkor láthatóvá lesz rajta az, hogy új életet kapott ember életében Isten szeretete, gyógyító ereje folyamatosan munkálkodik. Földi életünk ideje alatt, a Lélek által, egyre jobban láthatóvá lesz a mi életünkben Jézus élete és az Ő lénye.

Jézus az új program meghirdetése után azonnal hozzá is kezd a gyakorlati munkához, elkezd bevonni embereket a megérkezett mennyei ország erőterébe, s **elhívja első tanítványait.**

Az első négy tanítvány elhívásának történetét olvashatjuk el itt ebben a fejezetben. Az első négy tanítvány Simon és András, valamint Jakab és János volt. Talán ők a legismertebb tanítványok is.

Amit ebben a történetben azonnal látunk az az, hogy Jézus nem tanítványokat toboroz, nem úgy tesz, ahogyan János, aki általánosságban hirdeti a megtérést, felhívja az embereket, hogy csatlakozzanak a mozgalmához, **hanem Jézus személyesen megszólít embereket, név szerint kiválasztva hívja el az első tanítványait.**

Ez azt jelenti a számomra, hogy az Isten országának az elfogadása és az abban való részesedés mindig a Jézus Krisztussal való személyes találkozással, az Ő elhívásával kezdődik.

Ha a Bibliát olvassuk, akkor azt látjuk, hogy már az Ószövetség idején is mindig Isten hívása alapján kapnak lehetőséget, szolgálatot, feladatot Isten emberei. Izráel népét is Isten választja ki és hívja el Ábrahám elhívásával. De ugyanezt látjuk Mózesnél, akit az égő csipkebokorból szólít meg Isten, és Józsuénál, Dávidnál vagy Salamonnál is ezt látjuk. Ugyanez történik valamennyi próféta elhívásakor. S az Újszövetségben is folytatódik ez a szabály. Aki Isten országának polgárává, munkásává lesz, az személyes elhívásban lesz azzá, általában a Jézus Krisztussal való találkozáskor, az Ő elhívó szava nyomán lép be Isten országába.

Abban változik az Ószövetséghez viszonyítva a helyzet, hogy ott csupán egy kiválasztott nép körében történnek az ilyen események, az Újszövetségben pedig az egész világhoz hajol oda, minden ember felé közeledik Isten. Minden ember felé hangzik az Ő hívó szava. De az Ő konkrét elhívása mindig a Jézussal való

személyes találkozásban, az Ő megszólító szava által válik lehetségessé, így valósul meg. Jézus az ajtó. A juhoknak az ajtaja, és ajtó, út az Atya trónjához. Máshonnan nem lehet belépni az Isten uralmába, csak Őáltala!

Miért fontos ez? Nem lenne sokkal egyszerűbb az, ha az emberek lelkesítő beszédek hatására önként csatlakoznának Isten országához? Nem csatlakoznának így sokkal többen? Nem lennének sokkal jobban telve a templomok mindenütt? A válasz egyértelmű. Nem lenne jó ez. Mert Isten országának a polgárává csak az lehet, aki Jézus kiválasztó és elhívó szava alapján kezd új életben járni. A mi lelkesedésünk, döntéseink nem biztosak. Mi lelkesedéseinkben és döntéseinkben is folyamatosan változunk. De Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ezért hangsúlyozza olyan sokszor az apostol azt, hogy: **„…ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk."** Vagy másutt így olvassuk: **„Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre." „A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni."** És idézhetünk még több Igét, amelyben a Jézus Krisztus által történő elhívás fogalmazódik meg.

Erőt ad a küzdelmekben, akkor, amikor elcsüggedünk, amikor erőtlennek érezzük magunkat, hogy az Ő elválasztó és elhívó szeretetére épül rá a mi hitünk, életünk, és az Ő elhívása által lesz valóság az üdvösségünk.

A tanítvány számára igen nagy fontossága van annak, hogy **„ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk."** Erőt és biztonságot ad számára, mert Jézus a kőszikla, akire ráépült az élete.

Ugyanakkor még azt is el lehet mondani, hogy **amikor valaki lelkesedésből, saját döntéséből csatlakozik valamilyen ügyhöz, akkor ez a csatlakozás legtöbbször a saját elképzeléseinek, vágyainak a megvalósítását jelenti.**

A keresztyénségünknek nagy gondja az, amikor saját vágyainkat, saját elképzeléseinket szeretnénk megvalósíttatni Isten ereje által. Amit mi gondolunk, az a legritkábban egyezik meg Isten gondolatával. Saját elképzelésünk megvalósítása közben eltévedünk, vagy nagy hibákat követünk el.

Ezért fontos az, hogy Jézus hívása legyen az alap. Az Ő hívását, az Ő akaratát kell követni, arra kell szabaddá tenni magunkat. Nem önmegvalósítás a keresztyénség!

És akkor, ha Jézus elhívása alapján elindulunk, hogy megismerjük Isten országának a titkait, törvényszerűségeit, akkor Ő bontja ki a titkokat előttünk és Ő vezet, Ő tesz minket alkalmassá a szolgálatra.

Isten uralmában élt élet sok olyan titokkal, törvényszerűséggel szembesül, ami teljesen különbözik a mindennapok tapasztalásaitól. Ezért alázattal, Krisztusra figyelve, neki engedelmeskedve lehet járni az Isten országának útjain.

Jézus ígéretet tesz ezeknek a tanítványoknak arra, hogy ha Övele indulnak, s Őrá figyelnek engedelmesen, akkor emberhalászokká formálja őket.

Az embernek lehetősége van arra, hogy megértsen, megtanuljon különféle ismereteket. De a mi Isten országával kapcsolatos ismereteinket Jézustól sajátíthatjuk el, Ő formál, tesz alkalmassá minket arra, hogy az Ő szolgái, tanítványai, az Ő országának a munkásai lehessünk.

De jól tudjuk azt is, hogy nem csak ismeretekre van szüksége Jézus tanítványának, hanem erőre is és hatalomra is, hogyha Isten országának a polgáraként szeretne élni ebben a világban. Az erőt és a hatalmat is Jézus által kapjuk meg. Nem lehet megszerezni, nem lehet valamilyen misztikus gyakorlattal megerősödni a szolgálatokra, mint ahogyan a különféle kuruzslók és varázslók gyakorlatában láthatjuk ezt. Jézus adja számunkra az erőt és a hatalmat, hogy szolgálni tudjuk Őt, Isten országának a polgáraiként tudjunk élni ebben a világban.

Ez a négy ember azonnal elindul, amikor Jézus hívását meghallja. Mindent otthagynak és mennek Jézussal, hogy az Ő tanítványai lehessenek.

Nem minden esetben történik ez így. Van olyan történet is, amelyikben azt látjuk, hogy Jézus hívását visszautasítják emberek. Nem fogadják el Őt, nem fogadják el az Őáltala meghirdetett üzenetet. Vannak, akik halogatják és nem azonnal, csak később csatlakoznak Jézushoz. Ilyen volt pl. Nikodémus is.

Nem vagyunk egyformák. Azok, akik elutasítják Jézust, általában megkötözöttek a szívükben a különféle tanok, szokások, hagyományok által. Esetleg anyagi, karrierbeli problémáik vannak, vagy úgy érzik, hogy nekik nincsen szükségük Isten országának csodálatos gazdagságára, mert ők úgy ahogyan élnek, gazdagok.

A halogatók azok, akikben van vágy, de nem tudnak azonnal dönteni valamiért. Valamit veszélyesnek látnak, valamilyen okból félnek meghozni a döntést. Általában az ilyen emberek el szoktak jutni a döntésre, mert az életükben felfedezik, hogy az embernek szüksége van arra, hogy meghozza a döntést.

Úgy gondolom, hogy az ilyen halogató emberek vannak a legtöbben. Mert az embernek szüksége van arra, hogy ne csak meghallja, hanem meg is értse, azonosulni tudjon Jézus hívásával. Ez pedig egy hosszabb belső folyamat eredményeképpen alakul ki.

De bizonyára vannak olyanok is, akik képesek azonnal és teljes odaadással dönteni Jézus szavára. Megfogja őket Jézus szeretete, hatalma megértik, megérzik, hogy Jézus csodálatos gazdagságot kínál nekik, olyan gazdagságot, amit nem szabad visszautasítani. Lelkükben vágynak az Isten szeretete, igazsága után.

Ezeket a különféle reakciókat látva azt értsük meg, hogy a mi szolgálatainkban az a fontos, hogy Jézus hívó szava szóljon általunk és jöjjön létre annak az embernek az életében, aki ránk figyel, a Krisztussal való élő kapcsolat. Mindig Krisztus jelenléte, élő szava által történjenek változások, mert Isten országába csak az az ember léphet be, aki Jézus hívását meghallotta és az Ő hívására tudott igent mondani. Isten országának nincs más ajtaja, nincs más út, amely feltárhatja számunkra Isten országának, uralmának a titkait, csak egyedül Jézus.

Boldog ember az, aki Isten uralmában élheti az életét, és mindenben megtapasztalja Isten uralmának gazdagságát.

*

Márk 1; 14-15„ …elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: [15]"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban."

Az előző vasárnapokon arra az üzenetre figyeltünk, hogy Jézus, keresztelő János üzenetével szemben, Isten királyi uralmának, országának megérkezését

hirdette meg. A menny erői, hatalmas szellemi jelenléttel érkeztek meg a világunkba. Jézus igehirdetésében arra hívja fel hallgatóit, hogy fogadják a szívükbe Isten uralmának erejét, legyenek a mennyek országának polgáraivá. A tanítványok elhívásával Jézus munkálni kezdi a mennyek uralmának látható megjelenését.

S azt értettük meg az elmúlt hetekben, hogy a bibliai üzenetnek csakugyan ez a lényege: Itt van Isten uralma ebben a világban, s Isten minden ember számára felkínálja, Jézus Krisztus által, a mennyi polgárjogot. Ez a polgárjog Jézus személyes hívására történő válaszadás által adatik meg, Senki nem adhatja, csak egyedül Ő.

Fontos üzenet ez. Az elmúlt napokban néhányan arról beszéltek, különféle összefüggésben, hogy egyik-másik településen mennyi a különféle felekezetek létszáma. A nagyobb felekezetekhez tartozók büszkén és másokat egy kicsit lekezelő stílusban mondták el, hogy ők vannak többségben. Számomra az volt a megdöbbentő, hogy azok, akik megszólaltak, életvitelükből, gondolkodásmódjukból következtetve, nem mondhatók keresztyénnek, vagy hívő embernek. Önmagukról viszont azt gondolják, hogy ők teljesen rendben vannak Isten előtt. Ezért kell elmondani azt mindenkinek, hogy Jézus nem felekezetet alapított, nem szervezetet hozott létre, hanem Isten országának elérkezését tette lehetővé és hirdette meg. Ő azt akarja, hogy mi emberek éljünk Isten uralma alatt, legyünk a mennyek országának polgárai. Akinek az életében nem történt meg a mennyek országának elfogadása, az tartozhat bármilyen felekezethez, elveszett ember, kárhozatban éli az életét.

A mai alkalommal arra figyeljünk, hogy mi történik Jézussal a megkeresztelkedése után. Ez azért lehet fontos, mert az Isten uralmában, országában való élet olyan módon kezdődik el, ahogyan az Ő életében látjuk azt elkezdődni.

Azt olvassuk, hogy **a Lélek elragadta Őt a pusztába**. Negyven napon át tartózkodott ott, böjtölve és imádkozva.

A puszta, itt ebben a történetben, elsősorban a civilizált környezet hiányát jelenti.

Az ember a mindennapi életét úgy éli, hogy benne él ennek a világnak mindenféle lehetőségében. Elfoglalja magát a munkájával, a világ adta lehetőségekre, örömökre figyel, abban a közösségben, amelyikben éli az életét, igyekszik megtalálni a helyét és betölteni a küldetését. Mindez az embernek igénybe veszi

az idejét, az erejét. Sok elfoglaltságunk van, sokféleképpen kell megfelelni. Ez szinte egészen betölti a legtöbb embernek az életét.

Az Isten országában való életnek a kezdete abban a változásban van, hogy a Lélek kiviszi az embert oda, ahol a világban fontos dolgok nincsenek meg. Viszont az Istennel való kapcsolat, az Isten országának valósága, ereje megérezhető.

Ott, amikor az ember megkapja a lehetőséget erre a csendre, ott épülhet fel az Istennel való kapcsolat, nyílhat meg, tárulhat fel az Isten országának sokféle gazdagsága.

Különböző módon adatik meg az embernek, hogy a pusztába kikerüljön a mindennapok forgatagából és az Istennel való kapcsolatra rátaláljon, abban erősödni kezdjen. Lehet, hogy valakinek egy nagy megrázkódtatás, betegség, vagy éppen gyász jelenti azt, hogy a Lélek kiragadja őt a megszokott életstílusból. Más talán egy olyan lelki környezetben találja magát, a Lélek által, amelyikben megszületik, létrejön Istennel a kapcsolata és elkezd ebben a kapcsolatban erősödni, növekedni.

Aki Isten országának polgárává lesz, annak el kell kezdeni Isten uralmában élni. Fel kell fedezni ennek az országnak a gazdagságát, szépségét, meg kell tanulni benne járni. Isten jelenlétének csodálatos örömét, gazdagságát kell megtapasztalnia. S ebben az ismeretszerzésben akadályoz bennünket az anyagi világ. Rabságban tart bennünket, a testi dolgokat állítja be fontosnak számunkra. Ezért szükségünk van arra, hogy mindjárt a kezdet kezdetén ki tudjunk szakadni abból, amiben élünk. És aztán a következő időszakokban is szükség van arra, hogy újra és újra kilépjünk oda, ahol az Isten országának erői hatalmasan átélhetőek, megtapasztalhatóak.

A tanítványság azt jelenti, hogy egyre jobban Isten uralmában, az Ő szeretetében kezdek élni. Arra törekszem, hogy az Ő kincseiből gazdagodjon meg az életem. Törvény lesz számomra az, amit Jézus mond a Hegyi beszédben: Keressétek először az Ő országát és igazságát, a többi, ráadásul, megadatik nektek.

Ahogyan tudjuk jól, **a pusztában nem csak Isten jelenléte, az Ő végtelen szeretete található meg, hanem a kísértő is**. Ott szólalnak meg az ember szíve mélyén azok a gondolatok, amik a visszatérésre, a testi életben járásra próbálják visszavinni.

Jézus megkísértésének a történetéből ismerjük a fő kísértéseket, amik szinte minden embernek az életében ott vannak.

Az első **a kenyér kísértése**. Neked jogod van a kenyérhez! Az ember nem hanyagolhatja el a kenyérkérdést. Nem teheti ki a családját annak, hogy nélkülözzön.

A kenyér kategóriájába tartozik mindaz, amit szükségesnek érzünk ahhoz, hogy az életünkben ne érezzük hiányt. Nem egyforma minden ember számára a kenyér fogalmának az értelme. Van, aki kevesebbel is megelégszik, és van, akinek semmi sem elég.

Jézus nem mond ellent ennek a kísértésnek úgy, hogy azt mondaná: Az embernek nincsen szüksége a kenyérre. Csupán azt válaszolja, hogy nem csak kenyérrel él az ember! Aki csak kenyérrel él, akinek az a legfontosabb, az egyetlen, amiért érdemes küzdeni, az igen téved, az rosszul gondolkodik. Az Istennel való kapcsolatra, Isten Igéjére, szeretetére pontosan olyan szükségünk van, mint a kenyérre. S ha Istennel járjuk az utat itt a földön, akkor azt fogjuk tapasztalni, hogy neki gondja van ránk. Megadja számunkra minden nap a kenyeret.

S azt is láthatjuk, hogy az az ember, aki csak a földi kenyérért él, mindig azt érzi, hogy nem elégíttetik meg az éhsége és szomjúsága. Mert nem csak kenyérrel él az ember.

A második nagy kísértésben az ember teljesítménye, sikerei vannak. A kísértő azt mondja Jézusnak: ha Isten Fia vagy, akkor vesd le magad innen, mert meg van írva…

Minden ember számára fontos az, hogy mire vagyok képes, mit tudok felmutatni. Az emberek között milyen értéket hordozok magamban, ami által fontos leszek?

Nagyon fontos kérdések ezek az ember számára. Senki nem akar értéktelen, semmit nem érő emberként élni. Sikertelenségre kárhoztatja magát az, aki így él. A családi élete, emberi kapcsolata is veszélyben vannak, ha nem tud valamit felmutatni, ami érték, ami fontos másoknak.

Jézus visszautasítja ezt a kísértést. Úgy gondolom, hogy amikor az ember Isten országának polgárává lesz, akkor Isten országának az értékeit fogja hordozni az életében. Ez nem teljesítmény, hanem ajándék. Istennek a gazdagságából lesz gazdaggá. Isten áldása valósul meg az életén.

Sokkal nagyobb gazdagságot, sokkal nagyobb értéket jelent ez. Amit az ember saját erejéből megvalósít, az a sokszor nagy erőbedobás által létrehozott valami, ami nem biztos, hogy olyan nagy értéket hordoz magában, mint amilyennek szeretnénk látni azt. Másrészt pedig gyakran az, amit mi elérünk, az nem tiszta úton érjük el, nem igaz emberként, hanem különféle csalárdságokkal, erőszakkal, mások leigázásával.

S az, aki Isten uralmában él, az azt érzi a legfontosabbnak, hogy Isten szeretete valóság a számára. Gyönyörködik az Úr jóságában, hűségében, szeretetében. Ez olyan erőt, önbizalmat ad, ami mindig elegendő a talpon maradáshoz. Ha Isten szeretetét érzem az életemben, akkor nem érzem magamat sikertelennek, feleslegesnek, nem érzem az életemet értelmetlen életnek.

Ott a pusztában ezt kell megtanulni. Nem abban van az életem értéke, hogy le tudok ugrani a torony tetejéről és meg tudom mutatni, hogy az angyalok vigyáznak rám és így sikerem lesz az emberek előtt. Az én életem értéke, örömöm, hogy Isten gyermeke vagyok, s az Ő országának polgára.

Tudod-e ezt? Ennek a megtanulása, megértése is az Isten országában való életnek a kezdetén szükséges.

S Jézus megkísértésében a harmadik az, amikor a Sátán megmutatja a világ minden országát, és azt mondja neki: **Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem!**

A hatalomvágy és a birtoklásvágy az embernek a következő nagy kísértése. Mindannyiunkban ott van ez a kívánság. És jól tudjuk azt, hogy a hatalom és a tulajdonszerzés általában úgy lesz sikeres, ha az ember szövetséget köt az ördöggel. Jól látjuk ezt a dicsőített kapitalista társadalomban és minden társadalmi formátumban is. A szorgalmas munka, és a tisztességes életforma nem kínál, csak a legritkább esetben kimagasló előmenetelt. Munkából nem lehet meggazdagodni! – mondja a népi bölcsesség. A mi korunkban, amikor kirobban a válság, akkor láthatjuk, hogy milyen tisztességtelen az üzleti világ, mennyi embertelenség, mennyi csalárdság van benne.

Isten gyermekének nem kell ebben részt venni. Nem kell behódolni az Ördögnek. Megtanulja az alapszabályt: Az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj! Így nem lesz minden a tied, de boldog és elégedett leszel. És meg fogod tapasztalni azt, hogy az az ember, aki az Úrnak szeretne kedves lenni, az az Úrban minden birtokol. Mert minden Istené. És Ő majd egyszer megmutatja az

Ő hatalmát mindazokon, akik a földön élnek. Megmutatja azoknak a hatalmát, beteljesíti ítéletét azokon, akik nem tisztességes úton járnak.

Ott a pusztában, az Istennel való közösségben, meg kell tanulni ezeket a szabályokat, mert az Isten uralmában élt élet nem sikerülhet annak, aki csak a kenyeret, csak a sikert, csak a gazdagságot látja, test szerint. Istennél van a kenyér, nála van a mi életünk öröme és sikere, és Őbenne lehetünk gazdagok.

S ezen az előkészületi szakaszon az ember, ha vállalja a pusztának a megerősítő, elmélyítő adottságait, megláthatja, hogy csodák történne körülötte.

Az első csodát így írja le Márk evangélista, hogy: **Vadállatokkal volt együtt!**

Egy kicsit meglep bennünket ez a kijelentés. Nem nagyon értjük, hogy miről van szó. De akkor, ha elgondolkodunk rajta, akkor kezd kivilágosodni az üzenet. A Édenben az ember együtt volt a vadállatokkal. A vadállatok nem bántották, mert nem is voltak olyan értelemben vadállatok, ahogyan most látjuk őket. Isten jelenlétében megvalósulhat az Éden. Beteljesedhet az az ígéret, amit olvasunk Ézsaiás könyvében: [17]**Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe.** [18]**Ezért örvendjetek és vigadjatok mindörökké annak, amit teremtek. Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömre.** [19]**Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja.** [20]**Nem lesz ott olyan csecsemő, aki csak néhány napig él, sem öreg ember, aki magas kort nem ér. Mert a legfiatalabb is százéves korában hal meg, és aki nem ér meg száz évet, átkozottnak számít.** [21]**Házakat építenek, és laknak bennük, szőlőket ültetnek, és élvezik gyümölcsüket.** [22]**Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne, nem úgy ültetnek, hogy más élvezze. Mert népem élete oly hosszú lesz, mint a fáké. Választottaim maguk élnek munkájuk eredményéből.** [23]**Nem hiába fáradoznak, nem veszedelemre szülnek, mert az ÚR áldott népe ez, ivadékaival együtt.** [24]**Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.** [25]**A farkas a báránnyal együtt legel, az oroszlán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki - mondja az ÚR.**

És mindezek mellett átélhetik azok, akik Isten uralmában kezdenek élni, hogy angyalok szolgálnak nekik. Semmiben nem lesz hiányuk, mert Isten gondoskodik róluk.

De mindezt valahol ott az út kezdetén kell megismerni, legalább sejtésként ott kell látni, és egyre jobban elmélyülni ebben az ismeretben. Aki ezt nem tudja, az nem lépett be még Isten országának ajtaján.

*

Márk 1; [14]Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: [15]"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban."

Az elmúlt hetekben arról szólt az igehirdetés, hogy Jézus érkezésével közeljött, majd az Ő halálával és feltámadásával pedig hatalmas erővel megjelent Isten uralma ebben a világban. Így megszólalhatott minden ember felé a hívás: Jöjjetek és fogadjátok be Isten uralmát a szívetekbe és az életetekbe és megszabadultok a halálnak, a bűnnek és a kárhozatnak a hatalmából. Kivétel nélkül minden ember átélheti Isten uralmának a szabadságát, csak hittel el kell fogadni azt. Mindenki, aki befogadta életében és polgárjogot kapott Isten királyságában, országában, az életében érezheti ennek az uralomnak a szabadító, gyógyító életformáló erejét. Tapasztalhatja azt, hogy nem egy elméletről van szó, hanem életformáló valóságról.

Az után azt is láttuk, hogy mindazok, akik Isten országának polgáraivá lettek, azok egy olyan néppé formálódnak, amelyik képviseli itt a földön Isten akaratát. Megmutatkozik, láthatóvá lesz mindenki számára Isten hatalma, szeretete általuk. S ez a nép igyekszik Isten országát, királyságát minden időben a Szentlélek erejével megerősítve erősítem, naggyá tenni.

A mai alkalommal a következő történetrész segítségével szeretném megmutatni Isten uralmának egy másik, fontos hatását.

Azt olvassuk, hogy Jézus Kapernaumba ment és ott a zsinagógában kezdett tanítani. Mindenki ámulattal hallgatta a tanítását, mert nem úgy tanította őket, ahogyan azt tették a farizeusok és az írástudók, hanem erővel és hatalommal. Miközben hallgatják Jézus tanítását, aközben megzavarja ezt az alkalmat egy ember, akiben tisztátalan lélek lakozik. Felkiáltott: **Mi közünk tehozzád názáreti Jézus?....**

Több hasonló történetet is olvashatunk az evangéliumokban, sőt a Cselekedetek könyvében is. Nem minden történet ennyire békés. Van, amelyik sokkal nagyobb

zűrzavarról számol be, amikor a tisztátalan lélek, vagy lelkek megszólalnak, megmutatják erejüket és hatalmukat.

Hogy tisztázzuk magunkban azt, hogy mi volt Jézus korában az embereknek, a teológusoknak a felfogása minderről, néhány fontos gondolatot meg kell hallanunk, illetve át kell ismételnünk.

Mindenek előtt azt mondhatom el a Bibliai kijelentés alapján, hogy ez a világ, amelyikben élünk egy bukott, Isten elleni lázadásban élő világ. Ott kezdődött el ez a történet, amikor a kísértő bűnbe vitte először Évát, majd Ádámot is, tehát az első emberpárt.

Ezzel a tettével az ember kiszolgáltatott lett a Kísértő hatalmának. A világunkban a Kísértőnek van leginkább befolyása az ember életére.

Ezért nem szoktunk beszélni arról, hogy az emberiség valamily módszerrel kiszabadul abból a sok nyomorúságból, problémából, bajból, bűnből, amiben él. Az ember kiszolgáltatott a Kísértőnek teljesen. Az ő uralma alatt él. Végső soron mondhatjuk azt is, hogy az ő tulajdona minden ember születésétől kezdve. Ez a kiszolgáltatottság törik meg Jézus érkezése és az Ő kereszthalála, feltámadása által. Aki hisz Őbenne az szabad lesz, és életet kap, új életet.

Ezt, ezt az elveszettséget látjuk az emberiség történeteiben, azokban a szörnyűségekben, amik a XX. századot jellemezték. Ezt mutatja az emberi kultúra vergődése is.

Az emberiség a bűnnek és a halálnak a csapdájában vesztegel, egészen addig, amíg el nem fogadja Istennek a Jézus Krisztusban adott szabadítását.

Fontos elmondani mindenkinek azt, hogy az ember ebben az állapotban van és nincsen emberileg számára semmi remény a szabadulásra, de van egy lehetőség a szabadulásra, mégpedig Jézus Krisztus által. Aki Őt befogadja a szívébe, az megkapja a teljes szabadságot, mert Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából!

Jézus igahirdetésének és az evangélium hirdetésének minden időben ezzel kell szembe találnia magát. Egy ütközet alakult ki, egy frontvonal ott, ahol az evangéliumot hirdetik és Isten országának győzelmét próbálják szolgálni. Lelkipásztorok, igehirdetők, hitben élő emberek szüntelenül ennek az ütközetnek a valóságát élik át. Sokszor megrémülve szemlélik ezt, mert nem értik, hogy miért van ilyen erős ellenállás, miért alakul ki a harc. Azt remélik, hogy a

keresztyénség békét fog teremteni, és ehelyett beteljesedik Jézus szava, aki azt mondta: **„[34]"Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. [35]Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyet anyósával, [36]és így az embernek ellensége lesz a háza népe. [37]Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; [38]és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. [39]Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt."**

A világ fejedelme újabb és újabb taktikákat alkalmaz, hogy megakadályozza Isten uralmának győzelmét az emberek életében. Ezekről a taktikákról a történelemből, vagy más módon megtudhatunk egyet s mást.

De van egy másik nagyon erős és gyakran használt módszere is a Kísértőnek. Ez, amiről ebben a történetben is olvashatunk. A zsinagógában ott ül a hallgatóság között egy ember, akiben tisztátalan lélek van. Lehet, hogy senki sem sejti ezt, de az is lehet, hogy ez az ember valamilyen szokatlan, másoktól eltérő magatartású, vagy olyan gondolatokat hangoztat, amiket nem mindenki tud elfogadni és ezért az emberek tisztes távolságban maradnak, amikor a közelébe kerülnek. Nem tudjuk pontosan.

A lényeg az, hogy egy szellemi lény, egy tisztátalan lélek vette birtokba az életét, és ez a szellemi lény irányítása alatt tartja a gondolkodását, magatartását.

Jézus azonnal felismeri ezt a lelket. Az ősegyházban voltak a gyülekezetben is, akik a Szentlélek ajándékaként kapták meg a lelkek megkülönböztetésének, vagy megítélésének ajándékát. Ez egy fontos ajándék volt, mert felismerte az, aki ezt az ajándékot megkapta az idegen lelket. S olykor arra is szükség volt, hogy képes legyen megkülönböztetni a lelkeket, mert a tisztátalan lélek olykor olyan módon szólalt meg, úgy érvényesítette a hatalmát, mintha a Szentlélek tenné azt, amit tett.

Ma egy olyan világban élünk, amelyikben a sokféle véleményt, az élet sokszínűségét igen fontosnak tartják az emberek. Néha érdekes ez a számunkra, máskor pedig zavaró. A sokféle gondolat között, ami megszólal, vannak igen érdekes és elragadó gondolatok. És sokszor megszólal olyan vélemény is, amely a világ zűrzavarát fokozza, ami arra buzdít, hogy a bűnt nem kell megítélni.

Egy ilyen sokszínű világban, a történetben szereplő lélek és annak ezernyi és milliónyi társa, szabadon fejti ki a hatását emberek életére, közösségekre, nemzetekre, és akár az egész világra is. Isten Igéje azt mondja a végső időről, hogy igen jellemző lesz. Így olvassuk: **[1]Az ötödik angyal is trombitált, és láttam, hogy egy csillag leesett az égből a földre, és neki adatott az alvilág mélységének kulcsa. [2]Felnyitotta az alvilág mélységét, és füst szállt fel onnan, mint egy nagy kemence füstje, és elsötétült a nap és a levegő a mélység füstjétől. [3]Sáskák jöttek ki a füstből a földre, és olyan erő adatott nekik, amilyen ereje van a földi skorpiónak. [4]És megmondatott nekik, hogy ne bántsák a földön a füvet, se a zöldet, se az élő fát, hanem csak azokat az embereket, akiknek a homlokán nincs ott az Isten pecsétje. [5]És parancsot kaptak, hogy ne öljék meg őket, hanem kínozzák öt hónapon át, és olyan legyen a kínjuk, mint amit a skorpió okoz, amikor megmarja az embert. [6]Azokban a napokban keresik az emberek a halált, de nem találják, és vágynak meghalni, de fut előlük a halál. [7]A sáskák alakja a harcra felkészített lovakéhoz volt hasonló: fejükön valami aranyhoz hasonló korona, arcuk mint az ember arca, [8]sörényük, mint az asszonyok haja, foguk, mint az oroszláné, [9]és páncéljuk olyan, mint a vaspáncél; szárnyaik zúgása, mint sok lovas hadiszekér hangja, amikor harcba rohannak. [10]Farkuk is volt, a skorpiókéhoz hasonló, volt fullánkjuk is, és a farkukban volt az erejük ahhoz, hogy az embereket öt hónapon át gyötörjék. [11]Királyuk az alvilág angyala volt, neve héberül Abaddón, a görögben pedig az Apollüón, vagyis a Pusztító nevet viseli."**

Bizony ebben a nagyszerű sokszínűségben megjelennek azok az erők, amelyeknek gyakran rendkívüli hatalom is adatik. Megszállott emberek, olyanok, akikről talán senki nem gondolja, hogy idegen erők által megkötözöttek, irányítják, meghatározzák a világ életét, vagy népek életét. Az emberek nagy tömegekben, sokszor ámulattal figyelnek rájuk, s így hatással vannak az életre. De sokszor csak egy olyan magányosan cselekvő ember életében jelenik meg a gonosz erő, mint az a norvég fiatalember, akinek most folyik a pere, mert közel száz embert, fiatalokat, ölt meg. S nem lehet tudni azt, hogy hol és ki által és mit kezd cselekedni egy egy tisztátalan lélek.

Ezért ebben a szellemi harcban, amit Isten országának megjelenése indított el, imádságban kérni kell azt, hogy Isten adja meg sokaknak a lelkek megítélésének az ajándékát. Legyenek a gyülekezetekben olyanok, minél többen, akik ki tudják mondani azt, hogy valahol valamilyen veszélyt látnak.

Soha nem volt még olyan nagy szüksége Isten népének arra, hogy megkapja a tisztánlátásnak az ajándékát ebben a kérdésben, mint manapság.

Az egyházi életben az ökumenikus mozgalom is rendkívül veszélyes ebből a szempontból, mert nyájas, kedves szavakkal, egy egész sereg Isten Igéjétől idegen állítást, tanítást elfogadnak az emberek, s idegen erők hatásának teszik ki magukat.

Mi az, amit megláthatunk ebben a történetben, ami alapvető segítséget jelent számunkra?

Talán ebben a történetben az lehet számunkra hangsúlyos, hogy egyrészt ott van a zsinagógában, mintegy elrejtőzötten, de ugyanakkor Jézus jelenléte, tanítás közben leleplezi magát. Jézus jelenlétét, Isten országának az erőit nem tudja elviselni, szenved miatta.

Tehát akkor, ha Jézus jelenléte betölti a szívünket, ha teljes hatalmával jelen van közöttünk a menny, akkor ezek a lelkek lelepleződnek. Ez a lelepleződés sok bibliai történetben egészen különös. Hiszen igen sokszor őrjöngeni, dühöngeni, támadni akar az ilyen lélek a megszállott ember által.

Ez zavarba hoz bennünket. Szükség van a nyugodtságra és a bölcsességre, amikor egy ilyen ember a közelünkbe kerül.

Ilyenkor azt kell tudni, hogy az imádság ereje által megszabadulhat az illető. Ezért azonnal imádságban kérni kell Isten szabadító erőinek az áradását. Tudni kell, hogy nem az az ember a bűnös, aki vádlottként előttünk áll, hanem a benne lévő lélek.

Sokan azt mondják, hogy ez a megszállottság egy egy öntudatlanul vállalt okkult nyitás eredménye.

A lényeg az, hogy, ha mi nem, akkor Jézus ki tudja űzni, meg tudja szabadítani az ilyen embert. Néha ez a szabadítás nagy küzdelem által történik, talán több hónapos, vagy éves küzdelem után, de megtörténik, mert Jézusnak van hatalma ehhez.

Jegyezzük meg, hogy a mi korszakunk igen fertőzött, az ilyen lelkek ezrei és milliói vannak ott a mi világunkban. Egyedül Jézusban vagyunk védettek, egyedül Ő tud minket megőrizni. Meg kell érteni, imádkozni kell, és Jézus védelmét kérni, hogy az Ő szabadítása mutatkozzon meg sokak életében.

*

Márk;1. [14]Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: [15]"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban."

A Márk evangéliumának első fejezetét olvastuk az elmúlt vasárnapokon is. Az igehirdetések középpontjában minden esetben Jézus szava volt, aki azt mondta megkeresztelkedése után: **"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban."**

Ennek az igehirdetésnek a lényege az, hogy az Istentől elszakadt, s ebben a sötétségben veszteglő világban megjelent Isten országa erővel és hatalommal. Felragyogott a fény ott, ahol a sötétség volt a korlátlan úr eddig. Tehát Isten országának megjelenése nem azt jelenti elsősorban, hogy eljött az órája az ítéletnek, az elszámoltatásnak, hanem sokkal inkább Isten szabadítása, kegyelme jelent meg minden ember számára. Így is olvassuk a Tituszhoz írt levélben: **„... megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, [12]és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, [13]mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését."**

Jézus a tanítványok elhívásával elkezdi azt a sereget szervezni, amelynek tagjai azok lesznek, akik Isten országát befogadták az életükbe, Isten országának polgáraivá lettek és így ebben a világban harcba indulhatnak, harcba szállhatnak Isten országának szabadító erőivel az emberekért.

Legutoljára az vált számunkra hangsúlyossá, hogy Isten országa, királyi hatalma egy olyan világban jelent meg, amely egy más, idegen uralom alatt van. Nem semleges terület ugyanis ez a világ, ahogyan sokan gondolják, hanem más uralom alatt lévő területe a teremtett világnak. A sötétség hatalma az úr ebben a világban Isten országának megjelenésével. Így egészen természetes az, hogy frontvonalak alakulnak ki, s kemény küzdelem folyik a világban. Isten küzd az emberekért, mert szeretné őket Jézus Krisztusban megszabadítani, de a sötétség hatalma, fejedelme ellenáll, nem akarja ezt engedni. Az egyház, Isten népe benne él ebben a küzdelemben szellemileg és fizikailag is. Mindannyian érezzük ezt.

A teológusok szerint az egész történelem folyamán a zsidóságnak a szenvedése, megaláztatása is ebből fakad. Isten jelenléte őközöttük valósult meg először

ebben a világban. Másutt, a pogányok között nem volt jelen, nem jelentette ki magát Isten. S az ember Isten iránti gyűlölete, hitetlensége, lázadása a választott nép elleni gyűlöletben, az ő elutasításukban nyilvánult meg először. De ugyanez történik akkor is, amikor az egyházat támadják, megpróbálják megsemmisíteni, korlátozni a szolgálatát, életét. Isten elleni támadás, Isten elutasítása ez. Istent elutasítani, Őellene támadni, csak a választott népben és az egyházban lehet az ember számára.

Ezt a küzdelmet tudomásul kell venni, és vállalni kell. Nem szabad meghátrálni, mert Isten hatalma nagyobb, mint ennek a világnak minden ereje, ravaszsága. Nem kell félni, nem kell megijedni, hanem Krisztusban bízva, Őhozzá hűségen ragaszkodva, róla bátran vallást téve kell küzdeni Isten országának az előretöréséért.

Azt is láthatjuk, amit ebben a fejezetben, és még nagyon sok részében a Bibliának olvashatunk, hogy a sötétség fejedelme felhasznál embereket arra, hogy rajtuk keresztül is erősítse befolyását, és hatékonyan véghezvigye romboló munkáját. Tisztátalan lelkek milliói embereket szellemileg megszállva tartanak, és rajtuk át valósítják meg zavart támasztó és romboló munkájukat. Néha egészen primitív módon, máskor pedig hihetetlen nagy intelligenciával és gondosan elrejtőzve. Azt olvassuk, hogy: **„[8]Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: [9]álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban."**

Különösen a mi korunkban, amikor olyan nagy tisztelet illeti az egyént, amikor minden a tolarenciáról és a sokszínűségről szól, akkor van igazán lehetősége a sötétség urának arra, hogy zavart keltsen, romboljon és ellenszegüljön Isten országa megjelenésének.

Az egyházban Isten adni akar olyan tanítványokat, akik felismerik és leleplezik az idegen lelkeket. De Jézus jelenlétében mindenképpen lelepleződnek. Jézus jelenléte ugyanis elviselhetetlen a számukra.

Ezek az események néha nagyon megzavarják a hitben élő embereket is, mert nagy zavart, különlegesen erős ütközéseket produkálnak a tisztátalan lelkek. Gyakran vallásos, erkölcsös mezt öltenek, és sokszor bibliai Igékkel oktatják ki az embereket, vagy éppen támadnak. Az evangéliumokban olvashatjuk, hogy Jézust követve is szüntelenül vallást tettek arról, hogy Jézus az isten Fia, a Megváltó, hogy ezzel a látszólag pozitív vallástétellel megzavarják,

megakadályozzák Jézus munkáját. Jézus ezért tiltja meg nekik azt, hogy megszólaljanak.

Amikor Jézus, a tanítványaival elindul, hogy Isten országának az érkezését meghirdesse, akkor nem csak beszél Isten országáról, hanem Isten országának az erejét is felmutatja. Ennek nyomán történik sok gyógyulás. Viszik hozzá a betegeket.

Ez a része a Márk evangéliumának azt érzékelteti velünk, hogy milyen sok emberi probléma, nyomorúság van ebben a világban, és hogy az embereknek valójában nem igen lehet hova fordulni. Isten országának a megjelenése viszont az emberek szívébe reményt teremt, nyilvánvalóvá teszi azt, hogy van egy hely, ahol meg lehet gyógyulni, ahol meg lehet szabadulni a terhektől. Van valaki, akinek fontos az életünk valóban és nem csak üres szavakkal nyugtat meg, vagy ráz le bennünket.

Rendkívül fontos üzenet ez minden korban, a mi korunkban is. Az emberekkel beszélgetve, s az életünket figyelve és értékelve, azt láthatjuk, hogy nem megoldott az ember élete, a szívekben mindenütt ott van a félelem, a bizonytalanság és a fájdalom. Sok-sok megoldatlan kérdés kínozza az embereket. S nincs hova menni ezekkel a kínzó gondokkal.

De ott, ahol Jézus jelenléte által megjelenik Isten uralma, Isten szeretete, ott van lehetőség arra, hogy az emberek élete megváltozik, gyógyulni kezd. Jézusnál van gyógyulás, szabadulás.

Sokan összekeverik, és azt gondolják, hogy az egyházban, a lelkészi hivatalokban van a gyógyulás forrása. Ez nem igaz! Az egyház feladata a tanuságtétel. Így is mondta Jézus a tanítványoknak: Lesztek nekem tanúim. A gyógyulást mindig Jézus adja. Személyesen. Egyedül Őbenne, az Ő élő szeretetében van erő, amely szabaddá tesz, felemel, meggyógyít minket, embereket. Őhozzá kell futni, Őhozzá kell menekülni.

A Bibliából az az üzenet szól minden ember felé, hogy: Engedd, hogy Jézus megérintse a szívedet, életedet, és akkor megszabadulsz a félelemtől, a reménytelenségtől. Őhozzá menj, és Ő kivezet abból, amiben élsz, amibe belekerültél. Őt imádd, és Őrá figyelj, hogy szívedből eltávozzon a békétlenség és a harag. Jézusban van az élet, Jézusnál készen van a segítség, a megoldás, Ő meg tud téged gyógyítani. Ne bízz emberekben! Ne várj emberektől segítséget! Ne bízz emberi megoldásokban, mert azok nem tudnak és nem is akarnak rajtad segíteni. Egyedül Jézus az, aki segíthet.

A mi korunkra nem csak az a jellemző, hogy az emberek szíve megtelt félelemmel, reménytelenséggel, hogy sok ember élete beteg, hanem az is jellemző, hogy olyan mértékben tisztátalanná lett a világ, amilyen talán a pogány korokban volt valamikor. Amikor kezünkbe vesszük az újságot, amikor megnyitjuk a TV-t, csak úgy dől belőle az aljasság. Vannak, akiket így lehet befolyásolni, nem is kevés embert, de az értelmesek egyszerűen igyekeznek ezen kívül maradni.

Olyan forrást kereshet az ember, amelyből tiszta víz, élő víz fakad. Amikor az ember Jézushoz megy, akkor ezt találja meg, akkor az élete gyógyulni, tisztulni kezd. Akkor érzi, hogy igazi, élő békesség tölti be a szívét, s életét. Szabadulni kezd a sötétség hatalmából. S ez is hozzá tartozik a gyógyuláshoz.

Jézus a tanítványait azzal bízta meg, hogy Isten országának ezt a gyógyító, tisztító, békességet teremtő munkáját hirdessék és bizonyos mértékig végezzék is. Az evangéliumokban még ezt a szolgálatot, munkát csak szerény mértékben láthatjuk, de a Cselekedetek könyvében már teljes erővel folyik ez a munka. S azóta is ez a feladat: Isten országának erőivel Jézus tanúságtevőinek lenni, hírnökökké válni, így jelen lenni ebben a világban.

Ahhoz, hogy ez az erő ott legyen az életünkben, arra van szükség, hogy Jézust kövessük, aki újra és újra, az Atyával keresi a kapcsolatot, hogy feltöltekezzen az Atya jelenlétével, dicsőségének fényével, erővel. Itt ebben az Igében is ezt láthatjuk, hogy Jézus elmegy egy kies helyre imádkozni.

Isten országának szolgálata csak úgy lehet eredményes, ha felülről kapott erővel és bölcsességgel tudunk szolgálni. Nem kell nekünk emberi erővel, emberi módszerekkel küzdeni, hanem egyedül Isten erejével.

Ezért áradt ki pünkösdkor a Szentlélek, és azóta is árad a Lélek ereje mindazoknak az életében, akik Jézus befogadták a szívükbe, akik részesévé lettek az Ő szabadításának.

Az imádságnak ez a legfőbb értéke, értelme, hogy Isten előtt elcsendesedve, Jézus Krisztus előtt megállva, kiárad ránk a Szentlélek Isten megszentelő, megerősítő ereje és betölt, formál bennünket, hogy hatni tudjon általunk.

A mi modern, sokféle feszültséggel, bűnnel, nyomorúsággal terhelt világunkban olyan jó lenne az, hogy ha az egyház, a hívő emberek sokasága, Isten országának ezt a gyógyító, vigasztaló, megtisztító erőit tudná hordozni. Nem kell nekünk

foglalkozni ezzel a világgal, nem kell senkivel vitatkoznunk, hanem Isten szeretet erőit kell hordozni magunkban.

Az egyháznak egyházzá kell lenni. Olyan testté ebben a világban, amely sokaknak Isten erejét hordozza, s vállalni tudja, hogy mások pedig megakadnak, megbotránkoznak rajta.

De van egy nagyon fontos üzenete még ennek az Igének. Ez az üzenet az, hogy nem a gyógyulások, nem a különféle csodák a fontosak a Bibliában, Jézus életében. Ezek csupán jelek azért, hogy mindenki megértse, hogy Isten országának ereje itt van, jelen van ebben a világban.

A legfontosabb az, hogy mindenki, aki Jézust hallja, aki az Ő szeretete által megérintett emberré vált, fogadja el az Ő teljes szabadítását. Az a legfontosabb, hogy Jézus uralma, szeretete határozza meg teljesen a földi életünket. Mert az, aki Jézust nem fogadta el, az gyógyultan is csak nyomorúságosan, a kárhozatban, a bűnben éli az életét. Nem találta meg még az igazi megoldást, az életet. Az vonatkozik rá, amit Pál apostol monda a levelében: Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, akkor minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Az a boldog, aki tudja, hogy Jézus él, győzött a halál és a bűn felett, és mindenkit, aki az Ő uralmába adja magát, szabaddá tesz, élettel, örök élettel ajándékoz meg. Erre van az embernek igazán szüksége, erre a szabadításra.

Az egyháznak mindig nagy kísértése az, hogy csak a földi élet dolgaival, problémáival foglalkozzon. Csak a szenvedő embert szánja meg. Ez természetes egy bizonyos határig, hogy ezt is kell tenni, de azért ennél sokkal többet kell cselekedni. Hirdetni az Igét, Isten Jézusban felkínált szabadításáról, szeretetéről, mentő kegyelméről, hirdetni a teljes váltságról szóló evangéliumot.

Mindenesetre rendkívül érdekes látni azt, hogy Isten országának a hatalmas megjelenése által, az Isten hatalmas erejének megjelenésében, az ütköző zónában, frontvonalban, nem sérülnek az emberek, hanem gyógyulnak, igazi örömöt találnak, megtisztulnak. De a győzelem akkor lesz teljes, amikor hisznek az evangéliumban, amikor komolyan veszik az emberek az Igét és megváltott, új életet nyert emberekké lesznek.

Próbáljunk így szolgálni. Töltekezzünk fel erővel, Isten Lelkének, szeretetének erejével és próbáljuk Jézusra mutatni, róla vallást tenni, s döntésre hívni mindazokat, akiket megérinteni szeretne Jézus ereje, gyógyító hatalma.

Legyen ez a szolgálatunk jellemvonása, hogy Jézus tanítványai lehessünk.

*

Márk 1; [14]Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: [15]"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban."

Jézus eljövetele, kereszthalála és feltámadása által, megjelent ebben a világban Isten országa. Hatalmas erőkkel érkezett meg és érkezésével egy időben felhangzik mindenki felé a hívás: Emberek álljatok át, engedjétek azt, hogy Isten országának ereje betöltse a szíveteket, legyetek Isten országának polgárai. Így már nem csak az angyalok millióinak megjelenése, Isten hatalmas erőinek áradása teszik érzékelhetővé, testesítik meg ennek az országnak az érkezését, hanem emberek milliói is, akik befogadják Isten országát, akik Isten országának polgáraiként, elkötelezetten, hitben élik az életüket.

Ez az esemény, Isten országának megérkezése, két hatalmas erőnek a konfrontációját, az összecsapását, egy háborús helyzetnek a kialakulását jelenti a világ számára. Isten felmentő serege támadja ezt a bűn és halálerői által rabságban tartott világot, hogy szabadulást, életet hozzon minden ember számára. A világ ura, a sötétség fejedelme pedig védi a maga állásait. Nem akarja átadni ezt a világot Istennek. Elvesztette már ugyan a csatát, de még van lehetősége arra, hogy bizonyos területeken még védje a maga állásait. Ezt meg is teszi!

Látjuk ebben a fejezetben, hogy Isten országának az előretörését nem az erőszak, az agresszív, bosszútól felfűtött indulat jellemzi, hanem Istennek gyógyító, szabadító és megtisztító erői mutatkoznak meg érkezése által. Betegek gyógyulnak meg, halottak támadnak fel, tisztátalan lelkektől megszállott emberek lesznek teljesen szabaddá az őket megszálló erőktől. Olyan embereknek az élete, akik elvesztették a reményt, akik már nem érzik az életüket életnek, újra gyógyult életté válik.

Az ellenfél rombol. Gyötrő erővel kínozza azokat, akik még hatalmában vannak. A mi világunkat látva úgy fogalmazhatnánk, hogy a széthullás, a reménytelenség, az önzés, a szeretetlenség, a különféle ártalmas szenvedélyek terjednek mindenütt.

Az ellenfél a felégetett föld taktikáját követi. De ott, ahol Isten országa győzedelmeskedik, ott kiárad Isten kegyelmes, szeretete és helyreállítja, megújítja, meggyógyítja az embert és a világát. Isten győzelme ugyanis mindig a szeretetnek a győzelmét jelenti.

Ebben a most felolvasott Igében azt mondja el az evangélista, hogy egy leprás fut oda Jézushoz, segítséget kérve, leborul előtte, és azt mondja neki: Uram! Ha akarod, megtisztíthatsz engem!

Tudjuk jól, hogy ebben a korban a lepra gyógyíthatatlan betegség volt. Azt, aki megkapta a leprát, kiközösítették, egyrészt azért, mert így akarták megakadályozni a fertőzést. Másrészt pedig azért, mert úgy hitték, hogy ez a szörnyű betegség valamilyen súlyos bűn miatt Isten büntetése.

Az ilyen betegek a lakott településeken kívül éltek, általában temetőkben húzták meg magukat. Kötelesek voltak olyan ruhát viselni, ami feltűnővé tette őket, figyelmeztető jel volt az arra járók számára. Általában sárga ruhát viseltek. És ha valaki mégis óvatlanul megközelítette őket, akkor kiáltaniuk kellett: Ne közelíts hozzám, mert leprás vagyok! Ebben a száműzetésben megszűnt számukra minden emberi kapcsolat. Jótékonykodó adakozók vittek ki nekik olykor valamilyen élelmet, hogy az éhezés és a nélkülözés miatt ne legyen még elviselhetetlenebb a szenvedésük.

Ez a történet arról tudósít bennünket, hogy **Isten országának az érkezéséről szóló evangélium eljutott ezekhez az emberekhez is, eljutott ide, a temetői számkivetettségbe is.**

Jézus még alig tett valamit, hiszen az evangéliumnak csak az első fejezetét olvassuk, de már ez a számkivetett beteg ember is hallott Jézusról, Jézus tetteiről.

Nincs olyan ember, nincsen olyan mélység, ahová Isten országának híre ne jutna el és ahová Isten országának erői ne törnének be, ne jelennének meg.

Isten számára minden ember egyformán fontos. Nincsenek olyan emberek, akikről Ő lemondott volna.

Ez a gondolat jelenik meg a keresztyén embernek a másik emberhez való viszonyulásában is. Nem azért fontos a másik ember, mert valamilyen értéket hordoz magában, mert tehetségével, szorgalmával, munkájával hasznossá tudja

tenni magát. Azért fontos, mert Isten őt a maga képére és hasonlatosságára teremtette, mert Isten szereti Őt és meg akarja tartani és áldani.

A mi világunkban, ahol az emberek egyre jobban elveszítik Istent, egyre inkább megjelenik a szeretetlenség, a haszonelvűség, az a gondolat, hogy embereket le lehet írni, le lehet selejtezni. A kutyák, a macskák és a különféle vadállatok fontosabbakká válnak, mint az ember, mert az ember Isten nélkül élve elveszti a dolgok helyes, hiteles mértéket.

De nem csak eljut Isten országa érkezésének az örömhíre ide, a számkivetett leprás nyomorúságos barlangjába, hanem érthetővé teszi, tudatosítja ebben az emberben, és mindenkiben azt, hogy **nincsen olyan mélység, ahonnan Isten ne tudna, és ne akarna bennünket kiemelni.**

Az emberek között sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy Őrajtuk már nem lehet segíteni. Az a nyomorúság, az az élethelyzet, amibe belekerültek, nem számolható fel és nem szüntethető meg. Nincsen gyógyulás, szabadulás belőle. Isten Igéje pedig azt teszi számunkra világossá, hogy nincs elveszett, nincsen teljesen hiábavalóvá lett emberi élet. Isten ereje mindenkit fel tud emelni, mindenkinek vissza tudja adni az emberi méltóságot, mindenki számára tud életet, célt adni. Mindenkinek az életében lehet sok áldás, mindenkinek a szívét betöltheti az élet öröme.

Ez a leprás ember, abban a helyzetben, amiben élt, amelyben mindenkitől csak azt hallotta, hogy te nem érsz semmit, rajtad már senki sem tud segíteni, ezt érhette meg akkor, amikor Isten országának érkezéséről tudomást szerzett.

És akkor, amikor meghallotta az Isten országa érkezésének az evangéliumát, amikor megértette, hogy nincsen elveszve semmi, **akkor felbátorodott arra, hogy Jézushoz menjen.**

Bátorságra volt ugyanis szüksége ahhoz, hogy Jézushoz menjen, mert nem volt szabad egészséges ember közelébe mennie. Szigorúan megbüntették, ha ilyet tett egy leprás, egy betegségével mások számára fertőzést veszélyét jelentő ember. És mindenhonnan csak azt hallotta, hogy neked nincs orvosság a bajodra. Fogadd el azt, amiben vagy, békülj meg a sorsoddal, ezzel az állapottal és várd az egyetlen szabadulást, ami a te életed egyetlen megoldás, a halált.

De ez az ember elutasította ezeket a szabályokat, áttörte ezeket a korlátokat és bátran, senkire nem figyelve, senkivel nem törődve, Jézushoz futott. Leborult

előtte és így szólt hozzá: Jézus! Ha akarod, akkor te meg tudsz engem tisztítani, meg tudsz engem gyógyítani.

Ott, ahol isten országának ereje valaki számára valósággá válik, ott megszületik a szívben ez a bátorság. Mindegy, hogy mi a következménye, mindegy, hogy ki mit mond, ott az ember kimondja: Nem nyugszom bele abba, ami van, hanem Jézushoz megyek, segítségül hívom Őt, mert Őneki van hatalma arra, hogy engem megszabadítson.

Erre a bátor döntésre Isten országának a híre, Isten országának a megpillantása által jut el az ember. És mindenki, aki nem jut, el erre a bátorságra az ott marad, nagy valószínűséggel, abban a sírboltban, ahova kivetették, ahova száműzte az élete, a nyomorúsága. De Isten Igéje arra tanít, azt hirdeti meg, hogy nem kell ott maradni. Fel kell bátorodni, és el kell indulni, Jézushoz kell futni.

Van ebben az Igében egy kicsiny részlet, amire feltétlenül oda kell figyelni. Ez pedig az, ahogyan kezdi ez az ember a mondanivalóját. Így szól Jézushoz: **Ha akarod!**

Az embernek Isten előtt mindig éreznie kell azt, hogy Istennek nincsen semmiféle tartozása, kötelezettsége velünk kapcsolatosan. Ő teljesen szabad. Nem köti Őt semmiféle törvény, vagy szabály. Emlékszünk talán arra az Igére, amit a Római levélben találhatunk meg, amelyben azt olvassuk: „… így szól Mózeshez: **"Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok."** **[16]Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.** **[17]Mert így szól az Írás a fáraóhoz: "Éppen arra rendeltelek, hogy megmutassam rajtad hatalmamat, és hogy hirdessék nevemet az egész földön."** **[18]Ezért tehát akin akar, megkönyörül, akit pedig akar, megkeményít."**

Nekünk semmi sem jár! De akkor, ha Jézushoz megyünk, akkor Ő nem fog bennünket elküldeni, nem fogja megtagadni az Ő kegyelmét, irgalmát tőlünk. Azt mondja: **„[37]Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el!"**

Tudnunk kell, hogy kegyelemből, Isten végtelen szeretetéből adatik számunkra a szabadulás, a gyógyulás, de ehhez a kegyelemhez bátran mehetünk, mert ott menedéket találunk. Így is olvassuk: **„[19]Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által,** **[20]azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által;** **[21]és mivel nagy papunk van az Isten háza felett:** **[22]járuljunk azért oda**

igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, [23]a testét pedig megmosták tiszta vízzel."

És akkor, amikor ez a beteg ember Jézushoz megy, akkor **Jézus kinyújtotta a kezét és megérintette ezt a beteg embert,** akit nem volt szabad megérinteni senkinek sem, és azt mondta neki: akarom, tisztulj meg! És azonnal megtörtént a változás. Isten országának gyógyító erői, Isten szeretete meggyógyította, megszabadította ezt az ember a nyomorúságából.

S ez fontos üzenet a számunkra, ami már ebben az igehirdetés sorozatban el is hangzott egyszer. Akkor árad ki Isten országának hatalmas ereje, amikor Jézus megérinti ezt az embert.

Azzal még nem történt meg a gyógyulás, hogy hallott róla. Az sem jelentett még gyógyulást számára, hogy elhitte a híreket. Még akkor sem gyógyult meg, amikor felbátorodva kiáltott Jézushoz. A gyógyulás akkor történt meg, amikor Jézus megérintette Őt és kimondta felette ezt a néhány szót.

Te is akkor gyógyulsz meg, amikor Jézus érintése által a szívedbe árad Istennek gyógyító, helyreállító szeretete. Ez az a fordulat, ami mindent megváltoztat, ami által életedben valami új kezdődik el. Jézus érintése által valóban elkezdődhet valami egészen új, valami fantasztikus, amit az ember egyébként lehetetlennek gondolt.

És még az is benne van ebben a történetben, hogy **ez a beteg ember Jézus érintése után talán eljutott arra a gondolatra is, hogy hálás is lehet Istennek azért, hogy ilyen mélységbe jutott.** Mert ha nem lett volna ilyen súlyos beteg, ha nem lett volna ilyen számkivetett és nyomorult, akkor talán soha nem ismerhette volna meg ezt az érintést, ennek az érintésnek az életformáló erejét. Soha nem élhette volna át Isten országának csodálatos erőáradását. Az ember olykor, s talán nem is ritkán, úgy talál oda Jézushoz, hogy előtt megjárja a mélységek útjait, hogy alkalmas legyen arra, hogy Isten felemelje őt.

Az ilyen esemény, amikor valaki Jézus érintése által meggyógyul, szabaddá lesz, egyrészt mindig **heves ellentámadásra ingerli azt az erőt**, amelyik ebben a világban uralkodik. Ez törvényszerű. Jézus ezért figyelmezteti ezt az embert, hogy ne provokálja ezt az erőt. Maradjon csendben. Hálás szívvel, Istent dicsőítve menjen tovább az úton.

De ugyanakkor **menjen el a templomba**, mutassa meg magát a papnak, aki abban az időben orvosa is volt a gyülekezet közösségének. Tegye nyilvánvalóvá ezzel a

papok, a templomban lévők számára, hogy itt van az Isten országa. A gyülekezet, Isten népe úgy tud eligazodni az Istennek való szolgálatban, úgy tölti be a küldetését, ha látja, hogy Isten hogyan munkálkodik és szolgájává, munkatársává tud lenni Istennek.

Az elméletek, a teológiai megfogalmazások igen fontosak, hogy ne tévesszük el az irányt, amelybe haladni kell. De a legfőbb segítség, útmutatás számunkra Isten élő jelenlétének, munkájának látása. Ezt kell látnunk, erre kell figyelnünk, ez kell, hogy megadja számunkra a helyes életformát.

*

Márk 2; [1]Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. [2]Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. [3]Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. [4]Mivel a sokaság miatt nem fértek a közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. [5]Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: "Fiam, megbocsáttattak a bűneid." [6]Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben: [7]"Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?" [8]Jézus lelkében azonnal átlátta, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: "Miért tanakodtok így szívetekben? [9]Mi könnyebb: azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! - vagy azt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!? [10]Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön - így szólt a bénához: [11]Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!" [12]Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgyhogy ámulatba estek mind, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: "Ilyet még sohasem láttunk!" [13]Azután ismét kiment a tenger mellé, az egész sokaság pedig odament hozzá, és tanította őket.

[1;14]Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: [15]"Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetek meg, és higgyetek az evangéliumban."

A ma felolvasott részből mindannyiunk számára jól ismert történet hangzott fel. Jézus ismét Kapernaumba megy, s amikor az ottaniak meghallják, hogy újra hozzájuk jött, akkor szinte az ott lakók mindannyian Jézushoz sietnek, hogy láthassák azt, amit cselekszik, s hallhassák tanítását. Olyan sokan gyűlnek össze a ház körül, hogy szinte nem volt elég a sokaság számár a hely. Elállják a házhoz vezető utat. Négy ember azonban, hordágyon hoz Jézushoz egy gutaütöttet, szeretnék elé tenni, de sehogyan sem tudnak bejutni a házba, hogy a beteget Jézus elé helyezzék. Különös módon oldják meg ezt a helyzetet. Kibontják a ház tetejét, nyílást vágnak a mennyezeten, és nyíláson át engedik le Jézus elé a hordágyban fekvő beteget. Jézus, amikor látja ezeknek az embereknek a hitét, meglepő módon így szól a beteghez: **„Fiam, megbocsáttattak a bűneid."** Amikor Jézusnak ezek a váratlan szavai elhangzanak, akkor az írástudók megbotránkozva kérdezik egymástól: Honnan veszi ez a bátorságot ahhoz, hogy ilyet mondjon egy másik embernek? Hiszen egyedül Isten bocsáthatja meg a bűnöket.

Jézus azonban rövidre zárja ezt a beszélgetést ezzel a kérdéssel: „Mi könnyebb: Azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! - vagy azt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!?""s egy pillanat alatt talpra állítja, meggyógyítja a beteget, hogy hatalmát ilyen módon megmutassa az Őt kritizálóknak.

Jézusnak több gyógyítási csodájánál hangzik el ez a néhány szó. Legtöbbször a gyógyulás után: Megbocsáttattak a te bűneid! Eredj el és többé ne vétkezzél.

A bűn kérdéséről sokszor esik szó a Bibliában, s így természetesen az igehirdetésekben is, és a közbeszédben is. Különböző gondolatok kapcsolódnak a bűn fogalmához az emberek szívében.

Van egy olyan általános megfogalmazás, amelyik szerint minden ember bűnös, minden ember életére jellemző a gyarlóság. Így valahol ennek a gondolatnak a hátterében az van ott, hogy ezt az állapotot, mivel általánosan minden emberre jellemző, nem is kell nagyon komolyan venni. Tudjuk jól, hogy ez így van, nem kell vele különösképpen törődni. Ki kell mondani ezt, hogy az ember így igazolja magát, vagy lelkiismeretén könnyítsen, de igazán nem tudunk ezen változtatni. Gyarlók vagyunk!

Aztán van olyan nézet, amelyik a bűnt lényegét igyekszik úgy megfogalmazni, hogy meghatározottan kimondatja, hogy mik azok a bűnök. nevén kell nevezni a bűnöket. Mindenki bűnös általánosságban is, de mindenkinek az életében ott vannak a meghatározott bűnök, amiket meg kell vallani, el kell rendezni. El kell nyerni a bűnbocsánatot, a bűnből való szabadulás állapotát. Aki életében kevesebb bűnt lát, az nyugodtabban, szabadabb lelkiismerettel élheti az életét.

Én mindkét megfogalmazásnál azt érzem, hogy az így nyilatkozó ember zavarban van a bűn kérdésével, megítélésével kapcsolatosan. Nem nagyon érti, hogy miről van szó. Ennek a látása indított arra, hogy a mai istentiszteleten egy kicsit behatóbban foglalkozzunk ezzel a kérdéssel, a bűn kérdésével. Próbáljuk pontosabban megérteni, megfogalmazni, hogy mi is a bűn és a bűnnek milyen hatása van az életünkre. Jézusnak ez a néhány szava, amit a gutaütöttnek mond, nagyon hangsúlyos és ezért ez is arra kell, hogy indítson bennünket, hogy jobban gondoljuk át a bűn kérdését, mert ez életünk alapkérdése.

A bűneset történetében azt láthatjuk, hogy az ember engedetlensége által olyan szakadás jött létre, amely által megszakadt az embernek a kapcsolata Istennel, a mennyei világgal és ez a szakadás nem csak a mennyel való kapcsolatban blokkolt mindent, hanem az élet minden területén, emberi síkon is.

Az embernek szüksége van Istenre. Úgy lett teremtve, hogy Isten jelenlétében, szeretetében éljen. Csak így maradhat az ember ember! Ha ez a kapcsolat megszakad, akkor az ember elveszíti önmagát, boldogtalan lesz, szenved a kapcsolat megromlása miatt. Esetleg úgy próbál segít magán, hogy kitalál, teremt magának isteneket, akiktől segítséget várhat, akik képesek az életében harmóniát teremteni.

S ugyanígy az emberi síkon is szükség van a harmonikus kapcsolatra, a világgal, a másik emberrel, az embernek önmagával, s ha ez megszakad, valami miatt leblokkolódik, akkor ez is nagy szenvedést jelent az ember számára és szétzilálja az életét.

A bűn, az emberi gyarlóság azt jelenti, hogy valami miatt egy olyan elzáródás, olyan leállás történt életfontosságú lelki, szellemi kapcsolatrendszerekben, életfontosságú pályákban, ami az ember számára katasztrofális következményekkel jár.

Ezért mondja Isten az embernek, hogy: **Ha ezt megteszed, akkor meghalsz**. Ez következik be a bűn következtében.

A beteg még nem érzi az állapotának súlyosságát, de az elzáródás miatt, már menthetetlen és ez meghatározott időn belül nyilvánvaló is lesz mindenki számára.

Amikor Jézus azt mondja, hogy: Megbocsáttattak a te bűneid! – akkor megnyitja azt az elzáródott pályát, pályákat, hogy az életet jelentő keringés meginduljon.

Isten országának erői megjelentek ebben a világban, megnyílt a lehetőség a mennyei Atya trónjához való járulásra, de a kapcsolat csak akkor jön létre, amikor Jézus halála és felmentő szava által lehetségessé válik a keringés, a kapcsolat megújulása. Így szűnik meg az agyban, a szívben, a tüdőben kialakult súlyos, életveszélyes állapot. Jézus azért jött, hogy az embereknél, ebben az életfontosságú rendszerben megszüntesse az elzáródást, és arra segítse az embert, hogy meginduljon a keringés. A gyógyulást, a szabadulást, az üdvösséget, az életet, az örök életet, az jelenti, hogy Jézus kimondja az ember felé: Megbocsáttattak a te bűneid.

Nem elég azt mondogatni, hogy: Hát igen, gyarlók vagyunk mindannyian, hanem fizikailag, szellemileg lehetségessé kell válni a keringésnek. Akinél ez nem történik meg, az mindig érezni fogja ennek a fájdalmát és egyre kilátástalanabb állapotba kerül.

S Isten Igéje azt mondja el nekünk, hogy amíg itt a földön élünk, bármennyire nagy is az életünknek a megnyomorodása, ez a keringés helyreállítható. Jézus vére, halála képes visszafordítani a dolgokat. Abban a pillanatban visszafordulnak ezek a negatív folyamatok, amikor hittel meghalljuk Jézus szavát: Megbocsáttattak a te bűneid!

Nagyon szeretném hangsúlyozni, hogy ezeknek nem érzelmi kérdések, hanem gyors és határozott beavatkozás igénylő állapotok. Minden ember, aki ebben a világban él, ebben a helyzetben van. Nem arról van szó a bibliában, hogy olykor vétkezünk, vagy éppen bűnt követünk el, hanem arról van szó, hogy a naponta elkövetett kisebb és nagyobb bűnök egy súlyos betegségnek, a központi kapcsolatrendszerünk elzáródásnak, a bűnnek, a tünetei, következményei.

A világban lévő sok gonoszság, erőszak, önzés, embertelenség és minden, amit naponta hallunk, látunk, az annak a mélyben lévő kapcsolatrendszernek az elzáródása miatt van, s amíg ott a mélyben nem történik változás, gyógyulás, addig sehol nem lesz igazi változás. S ez a változás akkor történik meg, amikor Jézus kimondja: Fiam! Megbocsátattak a bűneid! – mi pedig ezt a szót, amely általánosságban szól, személyes szóként meghallottuk és elfogadtuk hittel.

De mi történik akkor, amikor megindul a keringés, amikor újra kezd felépülni, működni a lelki, szellemi kapcsolatrendszer?

Először azt érezzük, hogy **Isten jelenlétébe kerültünk** és Isten csodálatos fénye és szeretet kiárad ránk, s betölti a szívünket. Fantasztikusan nagy öröm

ez mindenki számára, aki ezt átéli. Az ember felszabadultnak, boldognak érzi magát. Elkezd énekelni, ujjongani. Egy pillanat alatt elkezd oldódni az a hiányérzet, ami ott volt addig a szívében. Megújul az ember azáltal, hogy Isten szeretetének oxigénje eljut lénye minden sejtjébe. Erő árad a tagjaiba. Győzedelmeskedik a halál felett az élet.

Erről sok sok vallástételt hallhatunk, olvashatunk, s talán mi magunk is hordozunk magunkban ilyen vallomást.

Augusztínusz így kezdi vallomását: **„Nagy vagy Uram és igen-igen méltó minden dicséretre. Nagy a Te hatalmad és bölcsességednek nincs határa. Dicséretedre sóvárog az ember, teremtésednek kicsi parányа. Rádöbben az ember a maga halandó voltára, szemügyre veszi bűne bizonyságát és egyben tanúságát annak, hogy a kevélyeknek Te Uram ellenállasz. És mégis dicséretedre kívánkozik az ember, teremtésednek kicsi parányа. Te ébreszted föl bennünk magasztalásod örömét, mert magadért teremtettél bennünket és nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned."**

Az emberek nem értik meg legtöbbször, hogy erről van szó! Azt gondolják, hogy a hit, az Istenhez fordulás az valami követelmény, vagy kötelesség, amit a Biblia követel mindenkitől. Dühösen utasítják el ezt. S a bűn betegségtünetei miatt még Istent hibáztatják, mondván: Hogyan engedheti meg ezt az Isten? Nem értik meg azt, hogy saját gyógyulásukat, új életre támadásukat utasítják el ezzel a magtartással. Elárulják azt, hogy nem értik, nem fogták fel azt, hogy az ember halálosan beteg állapotban van, s nyugtalan a szív, elveszett az ember, amíg Isten szeretetében meg nem nyugszik, meg nem gyógyul.

Isten szeretetének kiáradásával együtt ott bent az emberi személyiségben is kezdenek rendeződni a dolgok. Kiárad az ember szívébe a békesség, az öröm. Megtelik az ember szíve jóra való vágyakozással. Elkezd igényesebben élni és gondolkodni. Az igazi értékeket fedezi fel, és azokkal szeretné az életét gazdagítani.

Ez a belső változás átformálja, kedvessé teszi az arcát, szeretetet és bölcsességet ajándékoz a beszédben és a magatartásban. Egy gyógyult ember új élete kezdődik meg akkor, amikor megindul a keringés.

Az Isten szeretetével betöltött, gyógyulófélben lévő ember rátalál a testvéreire, s rendeződni kezdenek az emberi kapcsolatai is. Megtalálja a helyét

az Isten népének közösségében, és látni fogja azt, hogy mi a feladata ebben a világban, miért fontos az élete, mivel tudja magát hasznossá tenni.

S ebben a változásban az a nagy öröm, hogy az ember láthatja, érezheti, hogy Isten csodálatos áldása kiárad az életére. Isten csodálatos szeretete, hatalma által elkezd épülni, szépülni minden benne és körülötte. Amikor azt énekeljük, hogy: Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett! Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát, Naponként tölti ki rád, Áldását mindenben érzed! – akkor erről szól az énekünk.

Jézus meghirdeti Isten országának megjelenését igehirdetésében. Hívja az embereket ebbe az országba. De egyben tudomására hozza mindenkinek, hogy Isten kegyelmének az újjáteremtő ereje azzal kezd hatni az ember életében, amikor elhangzik a mondat: Megbocsáttattak a te bűneid, vagyis, amikor a keringés, a kapcsolat megindulhat.

Szól a jól ismert Ige minden ember felé: Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte… , egyértelmű, hogy ez minden ember életében akkor lesz igazzá, amikor Jézus bocsánatát elfogadja, amikor Jézus megszünteti a bűn által kialakul trombózist.

Jézus szabadító tettének elfogadása nélkül nincs élet, nincs öröm, nincs áldás, és nincsen örök élet sem az ember számára!

Bárcsak mindannyian, akik itt vagyunk el tudnánk azt mondani, hogy Jézus szabaddá tett bennünket és mindez, amiről szó volt életükben megtörtént, megindult a keringés, megkezdődött a gyógyulás folyamata. Már nem a halál munkálkodik bennünk, hanem az élet.

S még azt kell mondani, hogy **nem csak Istennel kapcsolatosan, hanem szinte életünk minden kapcsolatrendszerében kialakulhatnak ilyen keringési problémák.** Valamilyen bűn, valamilyen vétek elzárja a fontos kapcsolatrendszereket, akadályozza keringést. S akkor beindul a sorvadás, súlyos oxigénhiányos állapotok alakulnak ki. Ennek következtében életünk rész dolgaiban is megkezdődik az elhalás folyamata. Lehet, hogy mi nem tulajdonítunk nagy jelentőséget dolgoknak, igyekszünk elfelejteni, visszautasítjuk a vádakat. S úgy gondoljuk, hogy leplet kell borítani a múltra, el kell felejteni, nem kell róla beszélni, át kell írni, ez a gyógyulás útja. Ahogyan az asszonyok szokták mondani: Nem kel önsajnálatban élni! Az a gond ezzel, hogy ha valami beteg, akkor azt nem lehet felejtéssel, elhárítással és ráolvasással gyógyítani. Rendezni kell. Úgy, ahogyan a 32. zsoltár írója is leírta: Amíg elhallgattam megavultak, kiszáradtak

csontjaim, egész nap jajgatnom kellett, erőm ellankadt, mint nyári hőségben! A megbocsátás és a megbocsátás elfogadásának készsége kell, hogy megindulhasson az éltető keringés. Ha ez elmarad, akkor az bármikor tragikus kimenetelű lehet. Nem szabad nagyképűsködni és nem szabad felületesen gondolkodni. Meg kell szabadulni azoktól a bűnöktől, amik lezárják az éltető folyamatokat. Jézus adja a szabadulást és segít a szabadulás folyamatában. DE csak Ő tud segíteni!

*

Márk 2; [14]Amikor továbbhaladt, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: "Kövess engem!" Az pedig felkelt és követte őt.

A felolvasott rész, Lévi elhívásának története, jól ismert történet mindannyiunk számára. Az első három evangéliumban, vagyis a szinoptikus evangéliumokban, találhatjuk meg ennek az eseménynek a leírását.

Amikor ezt a történetet magyarázzuk, akkor el szoktuk mondani azt, hogy milyen is volt a vámszedők megítélése Izráelben Jézus korában. Így mindannyian jól tudjuk a korábbi igehirdetésekből, hogy a vámszedők megvetett, kiközösített emberek voltak, akik Isten templomába nem léphettek be vallási tisztátalanságuk miatt.

De a rómaiak szemében, vagy az idegenek, a nem zsidók felfogása szerint azonban mégis olyan emberek lehettek, akik a gazdagságuk és a hatalmuk miatt sokak számára irigylésre méltóak voltak. A nem zsidó emberek talán tisztelettel néztek fel rájuk, mint állami hivatalnokokra. Hivataluk által nagy vagyont tudtak összegyűjteni, befolyásos emberek voltak, s talán hatalmukban volt sok ember élete is. Családjukról így megfelelően tudtak gondoskodni és gyermekeikre szép örökséget hagyhattak, amikor befejeződött földi életük.

Tehát elmondhatjuk, hogy nem egyformán ítélték meg ezeket az embereket Jézus korában.

Amikor Lévi elhívásának történetét olvastam, akkor úgy fogalmazódott meg bennem ennek a történetnek egyik lényeges üzenete, hogy **Jézus elhívásának engedve ez az ember feladott egy gazdag és sikeres életet, hogy egy másik gazdag, egy másik sikeres életet ragadjon meg, és abban élhessen.**

Az első, amit megnyerhetett ebben a változásban, az **a Jézus Krisztussal együtt élt életnek a gazdagsága**.

Lévi megérthette az őt elhívó Jézus mellett, hogy Jézus Őt megbecsüli és emberileg felfoghatatlan nagy szeretettel szereti. Őhozzá is és érte is jött el erre a földre. Eljött, hogy mestere, társa legyen, hogy halála által szabadulást ajándékozzon neki, ahogyan minden ember számára is. Ő, aki eddig magányosan, felszínes emberi kapcsolatokban élte az életét, Jézus élő szeretetében kezdhetett el élni.

De nem csak Jézus csodálatos szeretete volt az, amit megismerhetett, hanem Jézusnak a hatalma és nagysága is, amit tanításaiban és tetteiben érzékelt, szemlélhetett. Amikor a gyógyításokat látta, a tenger lecsendesítését, vagy a kenyerek megszaporítását, akkor láthatóvá vált számára is Jézus hatalmas ereje. Ő is kérdezhette a többiekkel együtt: Kicsoda ez, hogy a szél és a tenger engednek neki?

Nem olyan nagyon régen a bibliaórán beszélgettünk arról, hogy amikor az ember felnéz az égre és szemléli a csillagokat, akkor Isten hatalmát és felfoghatatlan bölcsességét érzékelheti. Milyen hatalmas Ő, aki pályára állította a csillagok milliárdjait és meghatározta az egész univerzum működését.

Az elmúlt héten néhány előadást hallgattam végig a teremtés csodájáról. Fizikus, vegyészmérnök, orvosok és más szakemberek tartottak előadást arról, hogy ők miképpen szemlélik Isten nagyságát a szaktudományukban. Megszólalt egyikük előadásában az ének: Nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad, világteremtő a te szózatod.

Amikor Lévi elindult Jézussal, akkor megérezhette azt, hogy azzal a valakivel indulhat el, aki ott volt a világ teremtésénél, s aki maga is teremtő hatalommal rendelkezik.

Eddig ott ült a vámszedőasztalnál, szedte a vámot az emberektől, számolgatta a bevételt, esténként elkönyvelte a maga hasznát, ez volt az élete, most pedig Jézus által kitárulkozott előtte Isten szeretete, hatalma, bölcsessége, minden szépség és gazdagság, ami létezik Jézusban felragyogott a számára. Fantasztikus gazdagság tárult fel előtte. Egy pillanat alatt felfoghatta Jézus jelenlétében, hogy az a gazdagság, amit Jézusért otthagyott, nem mérhető ahhoz a gazdagsághoz, amelyet Jézusban megtalált.

És mindig ez történik meg az emberrel, amikor Jézus szavának enged, s követni kezdi Őt. Kiárad rá Isten szeretete, felragyog, feltárul számára Isten világának a gazdagsága. Mérhetetlenül nagyobb gazdagságot pillanthat meg, csodálatos távlatok nyílnak meg előtte, mint amit eddig ismert. És úgy nyílik meg ez a gazdagság, hogy ebben a gazdagságban élheti az életét, ez a gazdagság hívja, kínálja neki magát. Felfedező útra indulhat, kiteljesítheti életét.

A világ sokféle kincset kínál az ember számára. Ezekkel mind szabad élni, mert minden a mienk.

Ilyenkor az ünnepen emberek tömegei mennek a különféle programokra, tisztavatás, parádé, mesterek utcája, utcabál, tűzijáték, érdekli mindez őket, mindez fontos a számukra, mindez, úgy érzik, ez az, ami meggazdagítja az életüket. Régen az emberek április negyedikén és május elsején kisétáltak a rendezvényekre, hogy megegyék a vattacukrot. Mindig csodáltam ezt és nem tudtam elképzelni, hogy ezt miért csinálják. Aztán rájöttem, hogy ez az a nagy esemény az életükben, ami egy kicsit boldoggá teszi őket. De mi tudhatjuk, hogy akinek csak ennyi adatik, az sajnos még nem ismeri még azt a gazdagságot, amit Isten Jézus Krisztusban kínál az ember számára.

Amikor követni kezdjük Jézust, átadjuk az életünket egészen neki, akkor az Ő szeretetében, az Ő nagyságát és dicsőségét szemlélve, Őbenne gyönyörködve élünk és eltörpülnek a földi gazdagságnak ezek az adottságai. Lehet, hogy élünk velük, lehet, hogy valamennyire érdekelnek bennünket, de igazából mégis elvesztik a jelentőségüket a számunkra, mint ahogyan Lévi számára elvesztette a jelentőségét a vámhivatal, a császári rendeletek sokasága, s az egész földi és anyagi világ, a mindennapi életben kínálkozó emberi lehetőségek, a karrier sokakat csábító ígérete. Otthagyta a földi élet kínálta gazdagságot, hogy egy sokkal csodálatosabb, nagyobb gazdagságban élhesse az életét.

Jézus emberré lett vállalta a szegénységet, így jött el hozzánk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk és lássuk meg, tapasztaljuk meg azt, hogy Őbenne lakozik a teljesség.

Mi, hitben élő emberek, hálát adunk ennek a világnak minden szépségéért, minden örömért, ami az ember életében ott lehet, minden gazdagságért, amit az ember elérhet, mi is szeretjük a vidámságot és a játékot, de nyíltan megvalljuk mindenki előtt, hogy aki nem Jézus szeretetében, Jézussal megtalált közösségben éli az életét, az minden gazdagságában is végtelenül szegény ember. Egyedül Jézusban van a gazdagság, az élet, az igazi öröm, Őbenne van az életnek a valódi gazdagsága.

Nincs fontosabb üzenet annál, hogy Jézus hívása hangzik minden ember felé: Kövess engem! S ha az ember Jézus szavát meghallja és elindul Jézus után, akkor életét egy addig nem ismert, nem is sejtett, csodálatos gazdagságban kezdi élni.

S ez az üzenet mindenkire nézve igaz. Mert, ha Lévi nem vámszedő lett volna, hanem csupán egy egyszerű földönfutó ember, aki csak arra jutott el, arra képes, hogy a napi szükségleteit biztosítsa magának, vagy szeretteinek, akkor is igaz. Abból a koldus létből is Isten végtelen gazdagságába léphet be az, aki Jézus hívását meghallja, és Őt követni kezdi. Kiárad rá is Isten végtelen szeretete, láthatóvá válik számára Isten csodálatos hatalma, megtartó ereje, nagysága, s szegénysége ellenére is, Jézus által élete bővölködni fog, gazdaggá lesz.

Azzal a gazdagsággal kapcsolatosan, ami **Lévi életét meghatározta a Jézussal való találkozásig azt lehet elmondani még, hogy meglehetősen bizonytalan gazdagság.** Meghatározza ezt a gazdagságot sok minden. Hamar el is lehet veszíteni. Lévivel például közölhetik egy napon, hogy nem tartanak igényt a munkájára, s helyére valaki mást állítanak és máris egy pillanat alatt derékba tört az élete, a karrierje. Jön egy gazdasági válság, egy betegség, egy váratlan helyzet és már veszélybe is került, vagy össze is omlott az a gazdagság, amit az ember felépített, amihez minden erejét megfeszítve ragaszkodik.

Az a gazdagság, amit Jézus által megismerhet az ember, s amiben Jézus által benne élhet, az nem ilyen. Az maradandó, szilárd. Az kősziklára épített házhoz hasonló.

Elmondtam már egy hívő testvérünk bizonyságtételét, aki az ötvenes években földönfutóvá lett, mert a birtokot teljes felszerelésével, az állatokat és a családi házat is elvették tőlük. Körülötte sokan belehaltak, megháborodtak, mert minden elveszett. Ez a testvérünk pedig leborul a térdeire és azt mondta: Uram! Köszönöm, hogy teljesen szabaddá tettél engem és én mostantól fogva neked élhetek, neked szolgálhatok. S valóban így élt. Krisztus hűséges szolgájaként. Nem volt a szívében sem gyűlölet, sem harag, sem elkeseredés, mert azt a gazdagságot, amit Krisztusban megtalált senki nem vehette el tőle, és ő földönfutóként is boldog és gazdag ember maradt.

Énekeljük szép énekünket: Ember bánthat és zavarhat, szíved áldott menedék, sorsom próbál és sanyargat, édes csenddel vár az ég. Nincsen búm, mely könnyet

adjon, míg szerelmed van velem, nincs öröm, mely elragadjon, ha nem benned lelem.

Lévi egy nagyobb és biztosabb, maradandóbb gazdagságot kapott ajándékba Jézustól annál, amiben addig élt és addig gyönyörködött.

Lévi eddigi életét a vámszedőasztal mellett élte. Ez volt az ő világa, amelyikben otthon érezte magát. Jézus elhívó szava azonban kimozdította őt erről a helyről. **Feladatot kapott.** Az lett a feladata, hogy Jézust szolgálja. Megkapta ehhez az erőt, és megkapta ehhez a megfelelő ismereteket is.

Mi lett a feladata pontosabban? Az, hogy Jézus nevéről vallást tegyen az emberek előtt és hívja őket Jézushoz. Mondja el mindenkinek azt, hogy az emberi élet megoldása Jézus. Aki Őt befogadja a szívébe, aki Őt követi, az szabaddá lesz.

Az evangélium, amelynek hirdetésére megbízást kapott, megváltoztatja az emberek életét, megváltoztatja ezt a világot is.

Jézus harcba küldi az övéit, hogy legyenek eszközei az Ő szabadító hatalmának.

Lévi hamarosan rádöbbenhetett, ahogyan minden tanítvány, hogy nincsen ennél fontosabb feladat ezen a világon.

Szolgálatához kapta az erőt, a Szentléleknek az erejét is, hogy érintése, szava nyomán betegek gyógyuljanak, megszállottak szabaduljanak, s azok, akik a halál hatalmának foglyai életre támadjanak.

Megfigyelhetjük, hogy ott, ahol emberek Jézust követni kezdik, ott feladatot kapnak, harcba szállnak Jézus győzelméért.

Nem olyan régen jöttünk haza a táborozásból és számomra az volt a legnagyobb öröm, hogy gyülekezetünkben is jó néhányan aktivizálódtak ilyen formában. Ezért lehettek mások az elmúlt évi táborozások, gazdagabbak, mint a korábbiak.

Minden gyülekezetben, ahol Jézus jelen van, ahol Őt követni kezdik néhányan, ott láthatóan kialakul egy küzdő, Jézus győzelméért fáradozó csapat és közösség.

Világunknak sokféle nagyszerű törekvése van, az emberek sok mindennel elfoglalják magukat, de a legnagyobb és legfontosabb feladat az evangélium

hirdetése. Aki ebben a küzdelemben éli az életét, az teszi a legtöbbet az emberekért és a világért. Élet, igazi öröm, békesség egyedül Jézus Krisztusban van. Ahol Jézus nincsen jelen, ahol az Ő hatalma nem érvényesül, ahol az Ő szeretete nem árad ki az emberekre, ott nem lehet igazi emberi élet.

Lévi és mindenki, aki Jézus hívó szavának engedve elindul, hogy Jézust kövesse, az ezt a gazdagságot nyeri meg.

Végül még egy nagyon fontos üzenetet kell megfogalmazni, ami ugyan nincsen benne direkt módon ebben az Igében, de minden Igében benne van. Ez az üzenet pedig így hangzik: **Lévi élte a megszokott emberi életet, azt az életet, amelyik hetven-nyolcvan esztendeig tart itt a földön.** Ezt az életet úgy lehet felosztani, hogy az első szakasz a felkészülés ideje, amikor a gyermek, a fiatal felkészül az életre. Második szakasza az aktív szakasz, amikor az ember ereje teljében van és kamatoztatni tudja ismereteit. Végül eljön az idős kor, amikor már nincsen elegendő energia az aktivitáshoz és lassan eljön az a perc, amikor véget ér az út.

Mindenki egyetért abban, hogy ez igazságtalan. Az emberi életnek minden eredménye odavész, semmivé lesz a halál rombolása által. De az emberben ott van az életösztön, küzd, harcol, fáradozik földi életében.

Jézus azonban, amikor elhív valakit, akkor úgy hívja el, hogy az **örök életet ígéri neki.** Azt mondja neki, hogy Aki engem követ nem lát halált! Ez az a gazdagság, amit az ember elfogadhat Jézustól. Gazdag lehet a földi út, nagy dolgokat művelhet valaki a néhány évtized alatt is, de ha nincsen örök élete, akkor mi ér mindez?

Hitben élve valljuk, hogy azért érdemes küzdeni, azért érdemes vállalni a fáradságot, a szenvedést is, mert van célunk, ahová megérkezünk. Aztán majd visszatekinthetünk a megtett útra, hálaadással. Áldva az a Jézust, aki elhívott, megáldott és megtartott bennünket.

*

Márk 2;17. "Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket."

Az mondja el ez a fejezet, hogy Lévi elhívása után Jézus Lévi házához megy tanítványaival együtt. A házban éppen vendégsereg ül az asztaloknál. A történetből kiderül, hogy nem mások ezek, mint Lévi barátai. Valószínűnek látszik, hogy ezek a vidám együttlétek gyakoriak voltak ebben a körben. Talán a nagy baráti társaság minden tagja időnként vendégül látta a többieket valamilyen rendszer szerint. Jól érezték magukat, felszabadultan élvezték ilyenkor a földi életnek minden örömét. Olyan együttlétek voltak ezek, amelyeken az átlagos életvitelt élő ember nem vehetett részt. Talán ezért is volt ott a szívekben az ellenérzés, a vallásos és egyéb okokon túl, ezekkel az emberekkel szemben.

Amikor Jézus és a tanítványok asztalhoz telepednek ebben a társaságban, akkor megszólalnak azonnal a farizeusok és az írástudók, s nyilván velük együtt mindenki, aki az ő körükhöz tartozott, így olvastuk: „[16]**Amint a farizeusok közül való írástudók látták, hogy bűnösökkel és vámszedőkkel eszik együtt, szóltak tanítványainak, hogy a vámszedőkkel és bűnösökkel eszik.”** Jézus pedig, amikor meghallja ezt, akkor így szól az Őt kritizálókhoz: **"Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket."**

Ha Jézus szavai felett elgondolkodunk, akkor megelevenedhet bennünk sok történet, amelyik arról szól, hogy a betegek mennek Jézushoz, vagy ha nem tudnak Őhozzá menni, akkor családtagjaik, ismerősök viszik őket oda. S jó néhány történet szól arról, hogy bűnös, megvetett, pogány emberek is sietnek Jézushoz, hogy hallják, lássák Őt. Hisznek Jézusban, felnéznek rá, míg azok, akik magukat igaznak tartották inkább elutasítják ezeket az embereket.

Jézus pedig mindig tudatosan bátorítja azokat, akik betegek, akik valamilyen fájdalmat, hiányt hordoznak az életükben, hogy jöjjenek hozzá, mert Ő senkit nem utasít el, aki Őhozzá megy. Gyógyító hatalmát, segítségét megtapasztalhatja mindenki, aki Őhozzá menekül, aki az Ő segítségét kéri, Őt hívja segítségül.

Jézus közelében így mindig nagy számban vannak ott a vakok, a süketek a sánták, bénák, a megszállottak, a poklosok és mindenféle ínségben lévők. És nem csak ott vannak, nem csak köré gyűlnek, hanem gyógyulnak is általa.

A farizeusok és a vallásos emberek, az írástudók, ennek a seregletnek a láttán csak azt kérdezi mindig valamiképpen: Micsoda népség ez? Ki ez a Jézus, hogy megtűri, elviseli maga körül ezt a sok szánalmas sorsú, tisztátalan, bűnös

embert? S támadják, gúnyolják, mert nem tudják elfogadni a templom körül, Isten népének közelében az ilyen mozgalmat.

S ez az óta is így van, ha Jézus jelen van valahol. Jönnek azok, akik betegek, akik megsebesültek az élet sokfél küzdelmében, jönnek folyamatosan Jézushoz. És Jézus bátorítja őket: **Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugvást adok nektek.**

És lehet látni azt, hogy mindenki, aki valóban Jézushoz megy, meggyógyul. Lehet, hogy nem egyik pillanatról a másikra történik meg a gyógyulása, hanem fokozatosan, lehet, hogy nem olyan módon gyógyítja meg a beteget Jézus, ahogyan azt mi elvárnánk, vagy előírnánk neki. De az biztos, hogy mindenki, aki Őhozzá megy, hittel kérve Őt, az Jézus hatalma, szeretete által meggyógyul.

A múltkoriban egy fiatalember bizonyságtételét hallgathattam végig. Elmondta azt, hogy élete minden téren beteg élet volt. Szenvedélyek rabjaként élt, mindenféle zűrzavaros ügyben benne volt. Valahogyan véletlenül, kíváncsiságból ment el egy istentiszteletre, aztán elment még egyszer és még egyszer. S elmondta, hogy Jézus mindentől szabaddá tette, ami miatt az élete beteg élet volt. Végül még az utolsó cigarettát is eldobta, erős dohányosként egy pillanat alatt végbemenő belső változást élt át, s azóta elképzelni sem tudja, hogy rágyújtson, mert teljesen szabaddá lett, teljesen meggyógyult.

Az, aki nem érzi, hogy beteg, az nem gyógyulhat meg soha. De, ha valakinek valami fáj, valamitől szenved, valami veszélyezteti az életét, akkor meghallhatja az örömhírt: Jézus, az áldott orvos itt van. Mindenki előtt nyitva van az ajtaja. És az, aki Őhozzá megy, valóban Őhozzá, s bizalommal, engedelmesen követi az Ő útmutatását, az meggyógyul.

Egy valamit azonban Jézus hangsúlyoz a gyógyítási csodáknál. Ez pedig az, hogy nem elég csak meggyógyulni, hanem el kell fogadni azt az új életet, amelyet Jézus adni tud és adni akar mindenkinek. Ez az élet akkor lesz az emberé, ha Jézusnak átadja a szívét, az életét. Akkor lesz az élet a mienk, ha engedjük, hogy Isten Lelkének hatalma kiáradjon ránk és Jézus tulajdonává tegyen bennünket egészen.

A teljes gyógyulás ebben így történik meg. Amíg az ember Jézussal csak foltoztatni akarja az életét, addig még nem oldódott meg a problémája.

Többen vannak minden gyülekezetben olyanok, akik olyankor, amikor nagyon mélyen vannak, amikor valami nagyon fáj, akkor gyorsan elszaladnak valamilyen

lelki segítségért, vigaszért. Ha megkapják itt, vagy máshol, akkor egy darabig el vannak. Nem is jönnek ide hetekig, hónapokig, mert egy időre rendeződött a dolguk, egy időre megnyugvást találtak. De azután kezdődik minden előröl. Újra és újra. Az egyházak külön lelki segélyszolgálatokat hívtak létre, hogy az ilyen embereket lelkigondozzák, gyógykezeljék. Egy kis lelki beszélgetés, pszichoterápia, gyógyszeres segítség. Egy időre segít, aztán minden kezdődik előröl.

Jézus pedig azt mondja, hogy ne ezt a megoldást válasszuk. Meg kell térni. Egészen. Nem csak meggyógyulni kell, hanem el kell fogadni az új életet. Nincs más lehetőség az ember számára.

Ez az Ige tehát először arra tanít bennünket, hogy az egyház közösségében, ha Jézus jelen van, akkor ott vannak a gyógyultak, akik Jézus által meggyógyultak és új életet nyertek, és ott van egy nagy sereg gyógyulásra váró beteg. A gyógyultak Jézus szolgálják ebben a nagy munkában. Azt próbálják segíteni, hogy mindenki, aki Jézushoz jött, meggyógyuljon, és új életet nyerjen.

Így azt mondhatjuk, hogy az egyház egy különös jelenség ebben a világban. Olyan emberekből áll, mindenek előtt, akiket Jézus meggyógyított, és akik Őtőle új életet kaptak. S ott vannak még a templomokban a vakok, a sánták, a csonkabonkák és mindenféle betegségben sínylődök.

Az egészségesek, a farizeusok és az írástudó pedig idegesen kérdezik: Miféle népcsődület ez? Nem olyanok, mint mi, akik teljesen egészségesek vagyunk. Ezekkel nem lehet közösséget vállalni! Én hiszek Istenben, de az egyházat nem tudom elfogadni! Ha Jézus az Isten Fia lenne, akkor nem vetetné körül magát ilyen alakokkal, ilyen sereggel, hanem ott lenne az egészségesekkel mindig, ott lenne a farizeusok és az írástudók, a jó, a becsületes emberek között.

Kibékíthetetlen ellentét van a Jézus körül összegyűlt sereg és a magát egészségesnek tartó sereg között.

S ebben az ellentétben az a legszörnyűbb, hogy azok, akik magukat egészségesnek hiszik, nem tudják, nem érzékelik azt, hogy mennyire betegek, mennyire rászorulnának ők is Jézus szeretetére, gyógyító hatalmára.

Talán mi, akik ma élünk, egy kicsit jobban érzékeljük, hogy ez a világ, amelyikben élünk, s amelyik azt vallja, hogy nincsen szüksége Krisztusra, mennyire hazug világ, súlyosan megterhelt és beteg. S gyakran pontosan azokban a jelenségekben

láthatóak a betegségének a tünetei, amikre nagyon büszke, s amiket olyan hihetetlen nagy hévvel védelmez mindenkivel szemben.

Isten Igéje azt mondja, hogy Jézus azért jött el, mert ez a világ beteg. Gyógyulást, életet hozott mindenki számára. De csak ismerheti meg Jézus aki felismerte, érzi életének beteg voltát, s aki valóban gyógyulni szeretne, aki igazi az életet szeretné megtalálni.

De Jézus nem csak ezt mondja, hanem azt is, hogy: **„nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket."**

A bűn, jól tudjuk, hogy nem más, mint az Istentől meghatározott rend elutasítása és elvesztése. Az az állapot, amely miatt az ember életében minden deficites, nem talál igazi kapcsolatot Istennel, embertársával, az őt körülvevő világgal, s önmagával való kapcsolatában is zavar keletkezik.

Amikor keressük az életet, a boldogságot, a békességet, amikor szeretnénk tartalmas és szép életet élni, akkor mindig a bűn valóságával találkozunk. Azt mondjuk, hogy valami miatt nem sikerül. Mindig van valami akadály, valami hiány, ami megakadályoz bennünket abban, hogy az életünk kiteljesedjen. Ez a bűn.

A farizeusok és az írástudók talán nem érezték ezt, hanem magukat igaznak tartották. Elégedetten szemlélték az életüket, a teljesítményüket, dicsekedtek azzal, hogy ők milyen jó emberek.

Jézus azonban nyilvánvalóvá tette azt, hogy a farizeusoknak és az írástudóknak a magabiztossága súlyos tévedés. Elbizakodottságukban nem látták jól önmagukat, saját állapotukat.

Jézus azt mondja, hogy boldog az az ember, aki felismeri életének hiányosságát, a bűnnek, a bűneinek a következményeit. Boldog ember az, aki nem érzi magát jónak, hanem szomorúan és megrendülten látja a bűneit. Jézus azt mondja: Őhozzá jöttem, hogy őt felemeljem, megszabadítsam.

Mert az ilyen embernek el lehet mondani azt, hogy Isten szereti őt. Tudja, hogy mi van az életében, de annak ellenére szereti őt. Szeretete pedig abban mutatkozik meg, hogy megbocsát neki, hogy Jézus Krisztusnak a vérével tisztára mossa őt. Ajándékba adja neki a tisztaságot. Kegyelmével megerősíti, hogy változzon az élete. Élő kapcsolatra hívja őt magával. Az emberek közötti forgolódását megerősíti, hogy áldás hordozója lehessen. A világban segíti az

életét arra, hogy megtalálja újra és újra a harmóniát, a békesség örömét. S önmagával is megbékélteti.

A bűnbocsánat nem más, mint egy csodálatos visszahelyezés az elvesztett rendbe. S ez a bűn törése miatt ugyan nem mehet végbe fizikailag még teljesen, de már megtörténnek az első nagy változások. Teljesen más lesz annak az embernek az élete, aki Jézus Krisztus által szabaddá lett a bűn hatalmától. S ígéretet kap arra, hogy egyszer majd Isten teljesen visszahelyezi az embert a teremtési rendbe. Ahogyan olvassuk is az Igében: **„[1]Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt. [2]Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában."**

A hitben élő ember Jézus Krisztusban lesz szabad a bűntől és a bűnnek az átkától. Jézusban, az Ő bocsánata által, nyeri el, kapja ajándékba a békességet és a megtisztulás örömét. Azért jött Jézus, hogy ezt elhozza számunkra.

Az igazakhoz Jézus nem tud megérkezni, mert bezáródik előtte az igazak ajtaja, nincsen semmi szüksége az igaz embernek Jézusra.

Így aztán azt láthatjuk, hogy az egyház egy olyan hely, ahol zajlik az élet, mindig jönnek Jézushoz a betegek, a csonka-bonkák, ahová jönnek a bűnösök, hogy bocsánatot, békességet nyerjenek. És Jézus gyógyítja, megtisztítja mindazokat, akik érzik, hogy segítségre van szükségük, akik Őt várják.. Nem azért megy hozzájuk, mert jó társaságot keres, nem reménykedik abban, hogy majd abban a társaságban jól érzi magát, s így megmutathatja a világnak, hogy Ő olyan Megváltó. Jézus olyan Megváltó, aki egyértelműen tudomására hozza mindenkinek, hogy Ő a betegekhez jött, hogy gyógyulást életet adjon nekik, a bűnösökhöz, hogy tisztává lehessenek. Jézus a Sziget fesztiválra is, meg a Ozorára is elmegy szívesen annak, aki vágyik a szabadságra, a tisztaságra, felemelje. Ha Ő odamegy, akkor azért megy oda, hogy mindazokat, akik ott tönkreteszik az életüket, akik a bűnnek a fertőjében élik az életüket, mert a kor felfogása szerint ez a szabadság és az emberi élet kiteljesedése, valóban szabadokká legyenek. De nem akarja, hogy olyanok legyenek, mint a farizeusok, meg az írástudók. Mert annak semmi értelme nem lenne. Ő Isten gyermekeivé, új emberekké akarja tenni őket. Így aztán az egyházban nincsenek jó emberek, csak bűnbocsánatot nyert bűnösök, nincsenek egészséges emberek, hanem Jézus által meggyógyított, életre, új életre támasztott emberek.

Így az egyház és a világ között áthidalhatatlan szakadék van. Jézus nem minta társadalmat épít, hanem Isten országának polgárává teszi azt, aki Őt befogadja.

Természetesen, ha sokan gyógyulnak meg egy időben Jézus által, sok ember életét megmossa az Ő vére, akkor más lesz ez a világ is. Szelídebb, kedvesebb lesz. Ott nem a pénz diktál és nem az érdekek harca dúl. Ott nem verseny van, és nem kerülnek emberi életek az útszélre. Mert ezt a világot csak az írástudók és a farizeusok, az önmagukkal elégedettek és saját erejükkel dicsekvők formálják ilyenné. Azok, akik önmagukkal eltelve élik az életüket.

Jézus a betegekhez és a bűnösökhöz érkezett. Boldog az az ember, az a nép, amelyik felismeri életének betegségét, akit bűnei bántanak, mert megtapasztalja Jézusnak gyógyító, bűnbocsátó és új életet ajándékozó hatalmát.

*

Márk 2; 19-20. "Vajon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Addig, amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek. [20]De eljön az a nap, amikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor azon a napon böjtölni fognak.

Ez a most felolvasott rész egyrészt a böjt megtartásának kérdésével, másrészt pedig a szombat megszentelésével foglalkozik. Mint látjuk Jézus és tanítványai nem tartják meg a böjtöt, amit a farizeusok és János tanítványai megtartottak.

Nincsen pontosan feljegyezve az, hogy milyen hagyománnyal, vagy milyen alkalommal kapcsolatos ez a böjt. Valószínűleg olyan böjt lehetett, ami az ószövetség valamilyen eseményéhez, ünnepéhez kapcsolódott.

Mivel Jézus nem tartja meg a böjtöt, ezért a farizeusok támadják, Jézus pedig válaszol a támadásra, azt mondja: **„Vajon böjtölhet-e a násznép, míg velük van a vőlegény? Amíg velük van a vőlegény nem böjtölhetnek. De eljön az a nap, amikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor azon a napon böjtölni fognak."**

Ebben a kijelentésben egyértelmű számunkra az, hogy Jézus önmagára mutat. Személyes jelenléte a tanítványok életének ebben az időszakában, amikor az Ő jelenlétében lehetnek, elveszi az értelmét a böjtölésnek.

Az érződik ebből a történetből, hogy farizeusoknak, és a János tanítványoknak talán az volt a legnagyobb problémájuk, hogy a böjtöt értelmetlenül, egy hagyomány ápolásaként tartották meg. Pedig a böjt soha nem egy szokás, vagy formaság, hanem egy rendkívül fontos ajándék az ember számára, amely sokféleképpen meggazdagíthatja az ember életét.

A mai alkalommal ezeket az ajándékokat vegyük sorra, ha nem is a teljesség igényével, s egy kicsit lelkesedjünk fel, ébredjen fel a szívünkben a kívánság ezek után az ajándékok után.

Azt mondanám először, hogy a böjt értelme mindenek előtt **az Istennel megtalált kapcsolat megújítása és elmélyítése.**

Az Istennel megtalált kapcsolat akkor születik meg, amikor az ember számára átélhetővé válik Isten személyes jelenléte, hallhatóvá válik az Ő megszólaló szava. Nagy örömöt jelent ez a találkozás, mindenki megvallja, hogy amikor megtörtént, akkor életének a legnagyobb jelentőségű eseményeként élte át.

Ebben a találkozásban jut az ember hitre. Ebben a találkozásban nyeri el az ember az új életet. Mivel ez a találkozás a hívő életnek a kezdete, ezért ezt mindenkinek át kell élni, aki hitben szeretne élni. Így volt ez a zsidóság életében is, és így van a keresztyénség életében is.

De azt mindannyian tudjuk, hogy ez a fantasztikus élmény, ha egy ideig áthatja is az embernek a szívét-lelkét, lassan lecsendesedik. Mindannyian úgy vagyunk, hogy az új dolgokat megszokjuk, életünk részévé válnak és lassan megfáradás, közömbösség is jelentkezhet a szívünkben. Ezt az állapotot nevezhetjük Bunyan János híres könyve alapján a csüggedés mocsarának, vagy megfáradásnak. S ez nagyon rossz számunkra, mert mi egész életünkben szeretnénk azt az örömöt, azt a boldogságot érezni a szívünkben, amit megtérésünkkor átéltünk. De ez nem lehetséges, mert az emberi szívnek ez a törvényszerűsége.

De van lehetőségünk mégis a megújulásra. Ez a lehetőség pedig a böjt. Az az időszak, amikor az ember mindent, ami nem fontos kikapcsol az életéből, vagy csak a legszükségesebbre korlátozza a testi szükségleteit, életét. Isten jelenlétét keresi imádságban, az Ige tanulmányozásában, vagy más módon. Van, aki minden esztendőben igyekszik valamennyi időt erre fordítani a

szabadságából. Van, aki minden héten meghatároz egy napot, amikor teljesen az Isten előtti elcsendesedést keresi. Ilyenkor nem fűz, nem dolgozik, csak Isten jelenlétét keresi, hogy megújulhasson Isten szeretetében. A zsidók számára minden szombat egy kicsit ezt jelentette, s a történelem sok időszakában a keresztyének számára a vasárnap ugyanezt a cél szolgálta. Az Úr napja volt, az Úrnak szentelt nap.

Igen jó lenne, ha ezt a gyakorlatot bevezetnénk mi is. Még a testünknek is jó lenne egy kis böjt, hogy hadd tisztuljon. Akik böjtölni szoktak elmondják, hogy először szenvedést jelent, de később érzik, hogy szinte megújul a testünk is. De Isten szeretetében megújulni mindenképpen így lehet. Így védhetjük ki a megfáradást, a csüggedést, a közömbösséget, ha életünkben ott lenne ez a gyakorlat.

Ott a tanítványoknak nem volt erre szükségük, hiszen Jézus személyes jelenlétében élhettek. Olyan közel lehettek Jézushoz, hogy ennél közelebb nem lehet az ember Őhozzá. De minden más időben szükséges az embernek a böjtben való megújulás nagyszerű ajándéka.

De azt is el lehet mondani, hogy a megtérés nagy élménye az egy hihetetlenül nagy esemény az ember számára. De a megtérésben az ember találkozik Jézus Krisztussal és általa a mennyei Atyával. Átélheti ebben a találkozásban a Szentlélek hatalmas erejét, amellyel hordoz bennünket és amellyel átformálja az életünket. Ez az élmény megláttatja velünk Isten hatalmát, szeretetét, s az Ő csodálatos lényét. S ennek a nagy élménynek természetes következménye az, hogy az ember szeretné megismerni jobban Istent, aki szereti Őt. Szeretné megérteni az Ő terveit, az Ő akaratát. Már azért is szeretné megismerni Őt, az Ő akaratát, mert Isten minket emberek szeretne megáldani sokféle lelki áldással. Sok ajándékot készített el a számunkra. S ez az ismeret, ezek az ajándékok akkor lesznek a mieink, ha törekszünk megismerni Őt. Ebben az igyekezetünkben a böjt nagy lehetőség a számunkra.

Gyerekekkel szoktunk játszani olyan vetélkedőt, amikor bizonyos útvonalon kell végigmenni egy adott időn belül. De csak az tud végigmenni, az időt betartva, aki ügyesen meg tudja fejteni az elhelyezett feladványokat, amelyek az út következő szakaszához adnak felhatalmazást, vagy ionformációt. Ha valaki nem fejti meg a feladványt, nem találja meg a következő utasítást, akkor ne képes tovább menni.

Így van ez a hívő életben is. Ismereteket kell gyűjteni, meg kell érteni dolgokat, hogy tovább tudjunk menni. Ha ezt nem tesszük meg, akkor bizony megrekedünk,

és keresztyén életünk csak egy egyhelyben járó, célt nem látó, vert keresztyén életté lesz.

A böjt nagy lehetőséget jelent a Krisztussal megtalált közösség ápolásában, s ennek a közösségnek az elmélyítésében, az ismeretszerzésben.

Bárcsak tudnánk éli ezzel a lehetőséggel, nem a szokások miatt, hanem azért az ajándékért, ami benne van elrejtve.

A második üzenet úgy fogalmazódhat meg számunkra, hogy **Isten Jézus Krisztus által sok mindent ajándékozott nekünk.** Ezeket az ajándékokat mi átvehetjük és élhetünk velük. Ebben segítséget jelent számunkra a böjt gyakorlata.

Ha például valamilyen küzdelem alakul ki az életünkben, ami talán meg is haladja az erőnket, akkor van erre szükség. Megerőtlenedni Isten előtt, hogy Ő erősödhessen meg mibennünk. Mert a mi igazi győzelmeink nem a mi erőfeszítéseink, ügyességünk által valósulnak meg, hanem kegyelemből. Természetesen az ember igyekszik arra, hogy szorgalmasan, kitartóan és nagyon határozottan harcoljon, de a megoldás mindig akkor lesz jó, amikor engedelmeskedünk az Igének: Az Úr harcol értetek, ti pedig veszteg legyetek.

Rá kell építeni az életünket Isten megtartó szeretetére, kegyelmére, engedni kell, hogy Ő cselekedjen, Ő hordozzon bennünket. S ez a böjtben, az Isten előtti teljes megalázottság állapotában történhet meg.

Vagy egy nehéz helyzetben vagyunk, amikor nem tudjuk, hogy mit tegyünk. Nincsen világosságunk. Ilyenkor próbálunk tanácsot kérni másoktól, vagy pedig veszünk egy mély levegőt és elindulunk egy irányba, hogy határozott döntést mutassunk fel.

De nem szükséges emberi tanácsra várni, nem szükséges valamilyen merész döntést hozni, belső látás nélkül, hanem Isten elő kell menni, böjtölve és imádkozva: Uram! Add a Te világosságodat nekem, hogy a Te utjaidat járhassam.

Vagy van valami nagy gond, probléma, amivel kapcsolatban eljutottunk hitben arra, hogy ebben mi győzedelmeskedhetünk. S hittel indulunk el, de mindig azt érezzük, hogy képtelenség áttörni azt a falat, ami előttünk van. Egyszerűen nem megy. Nem teljesednek be az ígéretek.

Ilyenkor persze elcsüggedünk és nem értjük, hogy miért nem megy az, amit olyan nyilvánvaló ígéretkén megkaptunk Istentől. Tudjuk, hogy igazunk van, tudjuk,

hogy jogunk van a győzelemhez, de ennek ellenére mégsem úgy alakulnak a dolgaink, ahogyan szeretnénk.

Mit lehet ilyenkor tenni? Egy dolgot: Böjtölve imádkozni! Amit Isten ígért, azt be is tartja. Nem szabad feladni. Ragaszkodni kell hozzá. Lehetetlen, hogy Isten ígérete ne valósuljon meg.

Isten küzdelemre hív bennünket ilyenkor, mert ezzel is az Ő szeretetének megerősítő, nevelő munkáját viszi végbe.

Ott, Jézus mellett erre nem volt szüksége a tanítványi seregnek, de Jézus mennybemenetele óta ez a keresztyén élet törvénye. Lélekben, böjtölve és imádkozva megvívni a harcikat. Bárcsak megkívánnánk ez. Nagyon nagy szükség lenne olyan keresztyénekre ma is, akik komolyan veszik a böjtöt.

Harmadszor az a gondolat erősödött meg bennem, hogy **mi mindig rászorulunk a megújulásra.** Részben azért, mert mindazt, amit jól kezdünk, valamiért mindig elrontjuk. Másrészt pedig az életnek az a rendje, hogy meg kell az embernek újulni. A régi, a korábbi formák nem érvényesülnek az újabb és újabb helyzetekben.

Ahhoz, hogy meg tudjunk újulni, arra van szükség, hogy Isten előtt elcsendesedjünk, böjtölve és imádkozva, hogy Ő tanítson meg minket arra, hogy mit kell tenni. Minden megújulásnak ez a titka.

Mi emberek, amikor valamilyen területen szeretnénk megújulást, akkor elkezdünk próbálkozni azzal, hogy vajon mi hozná el a megújulást. Újabba és újabb teóriákat gyártunk arra nézve, hogy mi a megújulás útja.
Ha megnézzük az egyházi életet, a teológusok okfejtését, akkor hallhatunk ezernyi okos, és igaznak látszó gondolatot arra nézve, hogy hogyan változhat meg az egyházi élet, hogy lehetséges a megújulás.

Isten Igéje pedig arra tanít meg bennünket, hogy a megújulás csak akkor történhet meg, ha az ember bűnbánattal, önmagát megüresítve megy Isten elé. Azt tudja mondani: Istenem, én nem tudom, hogy mit kellene tenni. Te újíts meg. S ebben benne van a böjtnek, a mély bűnbánatnak és az odaszánásnak a mozdulata. Isten azokat tudja megújítani, aki így állnak meg Őelőtte.

Hiszem azt, hogy a keresztyénség történetében eljön majd az a nap, amikor szíveiket megszaggatva állnak majd a hitben élő emberek Isten előtt, s Ő pedig adni fogja az Ő megújító hatalmát, szeretetét.

De el lehet mondani azt is, hogy a böjt segít bennünket az önfegyelem gyakorlásában, s az ebben való megerősödésben. Olyan jó, ha a keresztyén emberek nem gyenge, hajladozó nádszál emberek, hanem erős tartásuk van. Szavaikban és tetteikben megfontoltak, az elhatározásaikban kitartóak. Ebben nagymértékben segít bennünket a böjt gyakorlata. Nevelhetjük, erősíthetjük magunkat, önuralmunkat.

Ott és akkor mindez nem volt fontos, mert Jézus személyes jelenléte mindent biztosította a tanítványok számára. Nem volt értelme a böjtnek. de előtte is és utána is, a böjtnek mindig meg van a helye a hívő ember, közösség életében. Bárcsak tudnánk sokkal határozottabban és bátrabban élni a böjt adta lehetőségekkel és nyernénk meg azokat az ajándékokat, amiket Isten készített a számunkra.

*

Márk 2; [21]Senki sem varr foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitépne belőle, az új a régiből, és még csúnyább szakadás támadna. [22]És senki sem tölt újbort régi tömlőbe, mert szétrepesztené a bor a tömlőt, s odalenne a bor is, a tömlő is; hanem az újbor új tömlőbe való."

Amióta ember él a földön, (azaz Isten Igéje szerint a bűnesettől) azóta mindig ugyanazokkal a problémákkal, gondokkal, félelmekkel van megterhelve az élete. Ezt az igazságot tárja fel előttünk a Biblia is a sok sok történetének segítségével. Van ugyan technikai, életformabeli változás a világban, de az ember életének az alapproblémái minden időben ugyanazok. Minden nemzedék éppen ezért arra törekszik, hogy megoldást találjon mindenre, ami szenvedés okoz számára, ami megszegényíti az életét. Sokféle kísérletet láthatunk a történelemben, aminek a segítségével az ember szabaddá szeretné tenni magát. Ilyen kísérletek láthatóak a vallások különféle gyakorlatában, vagy a társadalom sokféle változásában. De bármilyen próbálkozást vizsgálunk meg, mindig meg kell állapítani, hogy amivel az ember próbálkozott az mind sikertelen volt.

A zsidóságnak, mint választott népnek, Isten megmutatta azt, hogy a boldogsághoz, a teljes életnek a megvalósításához arra van szükség, hogy az ember megismerje Isten törvényét és Isten törvénye szerint élje az életét. Egyedül Isten törvénye, ami meghatározza az egész teremtett világnak a

rendjét, az segítheti az embert el arra, hogy megtalálja azt a harmóniát, amire vágyik, amiben boldognak érezheti magát, mely elsegíti arra, hogy az egész teremtett világgal együtt működve, a helyét, küldetését megtalálva átélhesse a békesség örömét.

Az Ószövetség időszakát így aztán az jellemzi, hogy Isten kijelenti a törvényét a választott népnek. Az egyiptomi szabadulás után adja át ezt a törvényt és arra ösztönzi őket, hogy törekedjenek ennek a törvénynek a megtartására. Ettől az eseménytől kezdve mindenütt láthatjuk, hogy Izráel népének az életében a Tízparancsolat, a mózesi törvények, a gondolkodásnak, és a mindennapi életnek a központjában vannak. Éppen ezért Isten akkor, amikor Izráel népe elindul az ígéret földje elfoglalására, akkor Isten a parancsolatok megtartásának fontosságát hangsúlyozva, azt mondja a népének: **„[1]Ha engedelmesen hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az ÚR. [2]Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérnek téged, ha hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a szavára. [3]Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn. [4]Áldott lesz méhed gyümölcse, termőfölded gyümölcse és állataid ivadéka, teheneid ellése és juhaid szaporulata. [5]Áldott lesz kosarad és sütőteknőd. [6]Áldott leszel jártodban-keltedben!"**

Évszázadokon át tanulja ez a nép a törvényt, a törvény megtartásának rendjét. S a hosszú évszázadok alatt világosan láthatóvá lesz, újra és újra kiderül az, hogy a törvény ugyan igaz és jó, csak az ember a törvényt akkor sem képes megtartani, akkor sem, ha minden erejét összeszedve törekszik rá. Képtelen az ember a jóra, a tökéletességre.

Azóta is ebben a feszültségben éli az ember az életét. Egyrészt hiszi és tudja, hogy a boldog élet, a békesség az ember számára nem utópisztikus álom, hanem elérhető, megvalósítható, mert meg vannak a pontosan megfogalmazott törvényei ennek. Másrészt pedig mindig rá kell döbbenni az embernek arra, hogy ezt az állapotot elérni, megvalósítani képtelen, mert nincs hozzá elegendő ereje, önmagában erre alkalmatlan.

Amikor eljött az a pillanat, amikor az ember felismerte Isten törvényének nagyszerű ígéreteit, s azt, hogy ezek az ígéretek ugyan igazak, de az ember számára megvalósíthatatlanok és elérhetetlenek, akkor jött el Jézus erre a földre, hogy segítsen. Eljött azért, hogy megoldást hozzon, megszabadítsa az embert ebből az állapotból. Eljött azért, hogy a boldog, a békével teljes életet ajándékként adja az ember számára.

Nem a törvényt helyezte hatályon kívül, mert a törvény jó, tökéletes, hanem az embert hozta olyan helyzetbe, hogy képes legyen eljutni arra az állapotra, amire eljutnia kizárólag a törvény megtartása által lenne lehetséges. Amit hozott nem más, mint a Kegyelemből, hit által élt élet lehetősége.

Azóta a legfontosabb üzenet ebben a világban minden ember számára az evangélium. Az az örömhír, hogy minden ember számára Isten Jézus Krisztusban ajándékba adta és felkínálja minden embernek az életet, azt az életet, amelyben öröm, boldogság és békesség van. Felkínálja azt az életet, amelyikben van elegendő erő ahhoz, hogy ki tudjon törni a tehetetlenségből és kibontakozva napról napra gazdagabbá váljon. Ez az élet ingyen, kegyelemből adatik. Semmit nem kell tenni érte, csak hittel el kell fogadni.

Azt mondja Isten minden embernek: Ne erőlködj, ne gyárts magadnak újabb és újabb teóriákat azzal kapcsolatban, hogy hogyan lehetne az életed szebb, boldogabb, gyógyult, gazdag élet. Egyszerűen fogadd el a megoldást, az életet, mert én ingyen adom azt a számodra. Úgy lehet elfogadni ezt az újat, ha Jézust befogadod a szívedbe, ha leborulsz, meghódolsz Őelőtte és engeded, hogy Ő ezt az újat egész földi életed idején naponta adja a számodra.

Olyan korszakban élünk, amikor mérhetetlenül sok elmélet fogalmazódik meg különféle csoportokban és minden elméletet nagy erővel igyekeznek propagálni, népszerűsíteni. Olyan hangzavar támadt ezért körülöttünk, hogy az ember, amikor valamilyen újabb elméletet hall, akkor már csak fáradtan legyint és azt érzi, hogy nem akarja meghallani. Ez az emberi okoskodásnak a csődje, tehetetlensége. Minden elméletről, hamar kiderül, hogy nem ér semmit.

Isten kegyelmében, amelyet Jézus Krisztusban kínál fel minden ember számára, az Ő kegyelmében, szeretetében van a megoldás. Az egyetlen megoldás.

Ez a megoldást már igen sokan elfogadták az elmúlt időben és a jelenben is sokan elfogadják. S mindenki, aki elfogadta, megvallja, hogy Jézusban megtörtént életének változása, megtalálta az életet. S az óta, amióta megtalálta, azóta különösen nem érdekli őt a világnak sokféle próbálkozása, mert nincsen rá szüksége.

Isten Igéje arra figyelmeztet bennünket, hogy a Jézus Krisztus által hozott és mindenki számára felkínált szabadulás, élet, akkor jeleni meg hatalmas erővel az életünkben, ha azt **teljesen elfogadjuk**.

Azt mondja Jézus: „Ha valaki az eke szarvára teszi a kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára."

Sok olyan ember van, aki nagyünnepek alkalmával, vagy időnként eljön az istentiszteletre. Van a szívében vágy az Isten után, szívesen meghallgatja időnként az igehirdetést, de sok minden akadályozza abban, hogy egy rendszeresen tegye, hogy ez életének a rendjébe beilleszkedjen. Törvényszerű az, hogy aki így él, az egyre inkább megerőtlenedi és eltávolodik Istentől és egyre jobban az élet más dolgai lesznek számára fontosak. De a legnagyobb probléma az, hogy azt, ami Jézus hozott, az életet, az Isten szeretetének, kegyelmének a gazdagságát nem ismeri meg, nem tapasztalja meg az életében.

A keresztyén élet csak úgy működik, ha megvalósul, amit Jézus mond a szőlőtő példázatában: **„[4]Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.[5]Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni…."**

Életünk minden részletében meg kell valósulni Jézus teljes uralmának, hogy az Ő uralmának az áldásai is mindenben megjelenhessenek. Nem neki van szüksége arra, hogy átadjuk magunkat egészen, hanem nekünk, mert ez által érvényesülhet az életünkben, amit szeretnénk megnyerni, az Ő teljes szabadítása, az Ő csodálatos gyógyító, életre támasztó ereje.

Az ember először nem érti ezt. Túlzásnak tartja. Fél is attól, hogy az élete valamilyen okból majd hiányt szenved akkor, ha így, Jézus uralma alatt kezdi élni az életét. De akkor, amikor mégis veszi a bátorságot és Jézus előtt megnyitja a szívét, az életét, akkor rádöbben arra, hogy nincsen ennél nagyszerűbb dolog. Sokan mondják is, hogy: Miért is voltam olyan gyáva, hogy nem előbb, nem korábban tettem meg ezt.

Jézustól távol élve olyanná lesz az emberi élet, mint amilyennek ma látjuk a szárazságtól szenvedő mezőket és kerteket. Minden sárgul, minden szenved, nincsen gyümölcs, nincsen termés. Így néz ki az ember élete, a világ élete, amikor Jézustól távol van, amikor az élet vize nem árad ki rá. De akkor, amikor Jézus előtt megnyitjuk a szívünket, akkor olyanná leszünk, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely bőségesen kapja az élő vizet és lombja nem hervad elé, száraz esztendőben is megadja gyümölcsét. Jézus azt mondja, hogy: Aki hisz énbennem élő víznek forrásai ömlenek annak belsejéből.

Olyan jó lenne, ha hittel hallanánk meg Jézus hívását és engednénk neki. Olyan jó lenne, ha mérlegre tudnánk tenni az életünket és meglátnánk, bevallanánk, hogy az emberi erőlködések nem hoznak megoldást, nem adják azt az eredményt, amit várnánk tőlük. Olyan jó lenne, ha megnéznénk azoknak az életét, akik nagy erőbedobással elindultak, hogy megvalósítsák magukat, és látnánk az elszomorító eredményt.

Jézusban van az élet! Jézusban nyerjük meg az igazi örömöt, boldogságot, Őnála van a békesség, mert Ő a mi békességünk!

Boldog ember az, aki szívét egészen átadta Jézusnak és az Ő teljes szabadításában él.

Nagy veszélyt jelent az ember számára az, hogy igen sokszor csak foltoztatni akarja az életét Jézus szeretetével. Meg akarja tartani a régi életét, és ugyanakkor szeretné Jézus áldó szeretetét, azt újat is elnyerni, amit Ő hozott. Az ilyen embernek mondja Jézus azt, hogy: **„[21]Senki sem varr foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitépne belőle, az új a régiből, és még csúnyább szakadás támadna. [22]És senki sem tölt újbort régi tömlőbe, mert szétrepesztené a bor a tömlőt, s odalenne a bor is, a tömlő is; hanem az újbor új tömlőbe való.”**

A régi ruhára új posztóból készített toldás az első mosásnál összemegy és szétszakítja a régi ruhát. A ruha is kárba vész és a toldás is.

Hasonló értelme van a másik hasonlatnak is. Jézus korában a bort bőrtömlőben tartották. A forrásban lévő újbort, csak a rugalmas új tömlőben lehetett megőrizni. A régi, rugalmatlan tömlőt szétrepesztette.

Már az Ószövetségben hangzik Isten figyelmeztetése. Illés mondja a népnek: **„Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem.”**

Az, aki így próbál élni csak arra számíthat, hogy Jézus áldó szeretete nem lesz számára érezhető, megtapasztalható, de ugyanakkor még azt is elveszti, amit a világban élő emberek ügyeskedésük által megnyernek. Pál apostol az örök élettel kapcsolatosan mondja: Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Mert, aki nem fogadja el azt, amit Jézus hozott teljesen, azt is elveszíti, amit a világ nyújtana számára. Mindenben megszégyenül.

Ahogyan Lévi, amikor meghallotta Jézus hívását és mindent otthagyva követte Őt, ugyanúgy kell nekünk is tenni. Ez az egyetlen helyes megoldás. Így árad ki ránk hatalmas erővel Isten kegyelmének gazdagsága, felemel, hordoz, megtart bennünket. Életre támaszt minket és mi pedig örvendezünk az Úrban és az Ő hatalmas erejében.

Adja Isten, hogy mindannyian, akik most itt vagyunk, eljutnánk erre a bátor elhatározásra, hogy nem a magunk erejéből, nem a magunk ötletei segítségével, hanem Jézus szabadítása által éljük át az élet gazdagságát.

*

Márk 2; [27]Majd hozzátette Jézus: "A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért; [28]tehát az Emberfia ura a szombatnak is."

Ebben a történetben egy olyan témáról van szó, ami sokszor előkerül az evangéliumokban. Ez a téma a szombat megszentelésének a kérdése. Köztudomású, hogy a zsidóság a szombat megszentelésének különleges fontosságot tulajdonított. Úgy gondolták, hogy ha a választott nép minden tagja tökéletesen megtartja a szombatot, akkor eljön a Messiás és helyreállítja Dávid királyságát.

Talán abból fakadt ez a hiedelem, hogy a szombat egy olyan lehetőség, amikor az ember Isten előtt elcsendesedve, megpihenhet Isten szeretetében. Átélheti azt tökéletes nyugalmat, békességet, amit Isten felkínál az embernek. Átélheti, hogy kiárad rá Isten dicsőségének ragyogása, s az Ő szeretete, áldása. Így akkor, ha a választott nép minden tagja, egy időben, eljut erre a kapcsolatra, akkor beteljesedhetnek a próféták ígéretei.

Nagyszerű ajándéka Istennek a szombat, az Ő népe számára. Ezt az ajándékot a pogányok nem ismerik, csak az a nép ismeri, amelyik képes Isten élő jelenlétét átélni, tud az Ő jelenlétében ünnepelni.

Mindenkinek lehetősége van a szombatnap csendjében önvizsgálatot tartani és megbánni, korrigálni a hibáit. Mindenki feltöltődhet újra és újra Isten jelenlétében új erővel, új örömmel, új reménység ébredhet a szívében, új tervekkel indulhat tovább.

De természetesen ezen túl is van még sok áldása a szombatnak. Ilyen áldás az is, hogy az Isten előtt elcsendesedő nép egymással is közösségre jut. Átélhetik

mindannyian azt a csodát, hogy egy néphez tartoznak. Átélhetik, hogy ebben a közösségben mindenkinek van helye, s mindenkinek van valamilyen feladata. Számíthat a többiek segítségére, és a többiek is igénylik az ő szolgálatát.

Ilyen áldása a nyugalom napjának az is, hogy Isten népe, amikor együtt van, akkor vallást tesz Istenéről a világ előtt és megvallja azt, hogy szereti és tiszteli Istenét. Ez a legegyszerűbb módja a vallástételnek.

Isten maga parancsolta meg a tízparancsolatban az Ő népének, hogy törvény legyen számára a szombat megszentelése. Nem egy mellékes formaságként adta, hanem éppen olyan parancsolatban fogalmazta meg a szombatnap megszentelését, mint a többi parancsolatot, amit talán többször szoktak idézni az emberek.

Azt kell mondani, hogy ez a törvény a mi számunkra is igen fontos. Nekünk is szükségünk van arra, hogy legyen egy olyan napunk minden héten, amikor mindent félreteszünk és Isten szeretetét szeretnénk átélni, jobban megismerni. megtapasztaljuk, hogyha komolyan vesszük, akkor valóság lesz, hogy ez minden tekintetben gyógyítja, erősíti az életünket. Hatással van a mi életünknek és a körülöttünk lévő világ életének minőségére.

Sokszor elhangzik, kicsit népies megfogalmazásban ugyan, de mégis komoly figyelmeztetésként, hogy a mi világunknak az a legnagyobb gondja, azért van olyan nagy zűrzavar, azért van annyi szenvedés, baj, mert elvesztettük azt a csendet, ahol leltárt csinálunk az életünkről, ahol megmérjük a dolgainkat, s ahonnan megújulva, új erőt nyerve tudunk továbbindulni.

Azt szokták mondani, hogy a munka nemesít. Hát valóban van szükség a munkára, formálja az életünket a munka, az alkotás öröme nagyszerű. De csak akkor, ha van lelki, szellemi háttere az életünknek. Ha nincsen, akkor a munka legtöbbször csak szenvedés, rabszolgaság lesz a számunkra, és sokszor menekülés a problémák, a valódi feladatok elől. Ahol csak a munka nemesíti az embert, ott lesznek nagyon fontos emberek, és lesznek, akikre mindenki csak úgy tekint, mint teher, mert erőtlen, beteg, munkára alkalmatlan ember.

Szükségünk van az Isten előtti megállás csendjére, a lelki, szellemi megújulásra.

Korunkra egyre jobban jellemző lesz az elmagányosodás is. Sok megrendítő jelenségnek az oka az, hogy az emberek nagy részének még a saját családjában sincsen társa. Igen sok szenvedést okoz az elmagányosodással terhelt modern életmód.

Isten ezt nem akarja, s ezért is szól az Ő parancsa azok felé, akik hitben élnek, hogy tudatosan vállalják egymással a közösséget. Ne éljenek egyedül, hanem találják meg a helyüket és a szolgálatukat. A szombat legyen a közösségformálásnak az időszaka is.

S végül a mi számunkra is fontos parancs a nyugalom napjának megszentelése, hogy így valljuk meg Istenbe vetett hitünket a világ előtt. Legyen látható az a gyülekezet ünneplése által, hogy van Isten és van Istennek népe ebben a világban. Látszani kell annak, hogy Isten népének van hatása, befolyása a világra. Jelenlétével befolyásolni tudja azt, hogy mi történik egy egy korszakban. Érezhetővé kell lenni annak, hogy a hitben élő emberek nem akarják, hogy az Istennel való kapcsolat titkát elfelejtsék a következő generációk és így teljesen széthulljon a társadalom.

Ez a történet is azt mutatja meg nekünk, hogy javunkat szolgálja a törvény. Ha engedelmeskedünk Isten törvényének, akkor azzal saját életünket gazdagítjuk meg. Biztonságot, védelmet, áldást jelent számunkra a törvény.

Izráel népe ezt érezte, sőt tudta is. Egy nagy tévedés azonban megzavarta őket. Ez a tévedés az volt, hogy a törvény megtartására szeretetlenül, önmagukat is gyötörve igyekeztek. Mert nem a törvény ajándék voltát látták, hanem sokkal inkább a törvény megtartása által valamilyen üzletet próbáltak kötni Istennel. Azt mondtak: Mi megtartjuk a törvényt és te pedig megjutalmazol bennünket!

Az üzleti gondolkodásnak merev és szeretetlen lelkület hatotta át sokszor Isten népének az életét. Itt, ebben a történetben is ezt érzékelhetjük.

Isten azt akarja, hogy életünk boldog, rendezett, védett élet lehessen. Ezért adta a törvényét. S ha mi ajándékként, bizalommal, szeretettel fogadjuk azt, amit Ő mutat nekünk, akkor sokkal könnyebben, sokkal több örömmel kezdünk el az Ő akarata szerint élni.

A keresztyén élet alapja Isten szeretete. Akkor működik, ha Isten szeretete betölt bennünket és meghatároz mindent számunkra.

Ha Isten szeretetében élek, akkor nem nehéz megtartani a nyugalom napját, sőt örömmel tesszük. Ha Isten szeretetében élünk, akkor nem nehéz hálaáldozatot bemutatni, sőt örömmel adjuk. Ha Isten szeretjük, akkor nem lesz nehéz embertársainkat szeretni, mert ezzel kifejezzük Isten iránti szeretetünket, hálánkat. Ha Istent szeretjük, akkor nem lesz nehéz az elesettekkel, a

szegényekkel, a szükségben lévőkkel a szolidaritás, mert tudjuk, hogy Isten számára kedves ez a magatartás.

A törvény Isten szeretetében élve nem korlátoz, nem terhel, hanem segít, lehetőséget teremt, áldássá lesz.

Ezért is kezdődik a tízparancsolat úgy, hogy: Én az Úr vagyok, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Ez a törvénynek az alapja. Akit Isten nem hozott ki, aki még a szolgaságban éli az életét, annak elviselhetetlen és elhordozhatatlan teher az Isten akarata, törvénye. Ezért van az igehirdetésnek mindig az elején az a megszólítás minden ember felé, hogy: Isten szeret és hív téged. Jézusban szól feléd az Ő hívása. Fogadd el Őt. Mert addig, amíg ez a személyes találkozás nem történik meg, addig minden elhordozhatatlan és elfogadhatatlan teherként látható az ember számára. De abban a pillanatban, amikor az ember szabaddá válik, Isten törvénye, akarata egészen mást jelent számára. És nem is lesz számára más alternatíva, csak Isten törvényének megtartása.

Izráel népénél ez a szeretetkapcsolat hidegült meg, ezt nem érezték, s ezért lett a törvény megtartása ilyen kegyetlen, üzleti tevékenység.

Akkor, ha Isten szeretetében él az ember és így próbál Istent szeretve élni, akkor ez az életforma egy olyan szabadságra kell, hogy eljusson, amiről itt ebben a történetben felsejlik előttünk.

Arról van szó, hogy a tanítványok megéheztek és szombaton a gabonaföldek mellett elhaladva kimorzsolták és eszegették a gabona magvakat. Ez az üzletszerű gondolkodás szerint a szombatnap megtörését jelentette. Olyan munkát végeztek, amit tiltott a törvény a kidolgozott és elfogadott végrehajtási utasítások szerint.

Jézus pedig azt mondja, hogy itt a tanítványok nem törik meg a szombatot, mert szükséges, hogy éhségüket csillapítsák. Isten nem akarja, hogy éhezzenek, s ezért nem megtörése ez a szombat törvényének.

Aztán, amikor Jézushoz visznek egy beteget, akkor Jézus meggyógyítja őt szombaton is. Mert az a véleménye, hogy a jó cselekvése, egy ember betegségből való megszabadítása nem jelenti a szombatnap megszentségtelenítését, megsértését.

Isten nem úgy fegyelmezi az övéit, mint a rossz apa, vagy szülő, aki mereven ragaszkodik a rendhez, és ha a gyermek nem eszi meg a spenótot, akkor előveszi a korbácsot, vagy a fejére önti az egész tányér tartalmát.

Isten szeret bennünket és mindenben a javunkat akarja. És azt akarja, hogy mi is szeressük egymást, szeressük Őt és ebben a szeretetben legyünk szabadok. Ne megátalkodottan, a betűkhöz ragaszkodva éljük az életünket.

Istennél a törvény betüjével szemben elsőbbsége van az életnek. Ő a szeretetét, akarja kiárasztani az ember életére, irgalmasságot, kegyelmet akar gyakorolni.

Amikor azt halljuk az Igéből, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte…, hogy Jézus önmagát áldozta fel, önként vállalta a halált… akkor arról hallunk, hogy Isten, Jézus Krisztus hatályon kívül helyezte a törvényt, hogy az életet, az üdvösségünket szolgálja.

Nem könnyű összeegyeztetni a törvény betűjét az Istentől kapott szabadsággal. Nem könnyű elfogadni, hogy a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. Ezt tanulni kell egy egész életen át. De semmiképpen nem szabad lemondani erről.

Az irgalmas samaritánus példázatánál a pap és a lévita azért lett megszégyenítve Jézus által, mert betartották a törvényt. Elmentek a sebesült mellett, mert nem akarták magukat tisztátalanná tenni.

A mindennapjainkban, különböző helyzetekben újra és újra rákényszerülünk arra, hogy mérlegre tegyük azt a helyzetet, amibe váratlanul belekerültünk. Legyen ott az egyik serpenyőben az, hogy mit mond a törvény, a másikban pedig legyen ott, hogy mit parancsol a szeretet, mi az, ami az Isten szerint való? Ha a törvényt kell betartani, akkor legyen bátorságunk hozzá. De akkor, ha a szeretet parancsa erősebb, akkor bátran hagyjuk figyelmen kívül a törvényt.

A törvénynek szeretetlen, farizeusi módon való megtartása Isten előtt undorító.

Azt a segítséget megkapjuk azonban itt, amit korábban is megemlítettem. A törvény megtartása azért lehet az embernek könnyű, mert Isten szabadító szeretetéből fogadhatja el a törvényt. Nem üzletel, nem jó ember akar lenni, hanem szeretni akarja Istent és megbízik az Ő szavában teljesen. Nos, a szabadság is ebben a szeretetben kapja meg a legitimitását. Isten előtt, Istenre nézve, s az Ő szeretetében kell meghozni mindig a döntéseinket.

Ezért a keresztyén ember törvényértelmezése olykor teljesen más, mint az a törvényértelmezés, ami a világban, Isten nélkül elfogadott.

Tanuljuk meg, hogy mindig a Krisztussal való kapcsolatunk legyen az az alap, ami meghatározza egy egy helyzetben azt, hogy mit tesszük. Krisztusban tudjuk és érezzük mindig, hogy Isten törvénye tökétes, de ezt a törvényt nem lehet csak úgy betölteni, ahogyan Krisztus betöltötte. Szabadságban. Felelős döntésekkel.

A keresztyénségnek az életében nagy áldás lenne az, hogy sikerülne ezt a rendet és ezt a szabadságot mindig megélni. Felragyogna általunk sokkal jobban a fény és sok áldást jelentenének közösségeink a világnak.

Természetesen azt nem állítom, hogy ez soha nem sikerült. Sokszor sikerül, de még jobban meg kellene erre erősödni.

*

Márk 3; [1]Ezután ismét a zsinagógába ment. Volt ott egy sorvadt kezű ember; [2]figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek ellene.

Jézus szombatnapon ismét a zsinagógába ment, a gyülekezettel együtt ünnepelte meg a nyugalom napját. Az evangélista elbeszélése szerint, mivel ott volt egy sorvadt kezű ember is, szinte mindenki azt figyelte, hogy most Jézus mit cselekszik. A feszült figyelem hátterében nem Jézus hatalmának csodálata volt ott a szívekben, annak a várása, hogy Isten ereje megmutatkozzon, hanem azt olvassuk: **azért „figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e, hogy vádat emelhessenek ellene.”**

Megdöbbentő ez az ellenszenv, gyűlölet, ami megnyilvánul Jézussal szemben. Jézus úgy tanít, hogy mindenki számára érezhetően szavaiban isteni erő van. Gyógyítja a betegeket, feltámasztja a halottakat, szabaddá teszi a megszállottakat, megtisztítja a poklosokat, és sok jó tesz, mégis annak a lehetőségét keresik, hogy beleköthessenek, hogy feljelenthessék őt.

Ez az ellenséges indulat valójában Isten ellen irányul. Különös módon itt a zsinagógában, az istentiszteleten, a hívő emberek körében lesz ez láthatóvá, de nem csak itt látjuk, hanem a legkülönbözőbb helyeken is.

Nem csak ott, Jézussal szemben erősödik fel ez az indulat, hanem minden időben. Az ember ugyanis minden időben Isten ellen fordul, ha Isten jelenlétét érzi valamilyen formában.

Hallottuk azt az elmúlt hónapokban, hogy jövő évtől kezdve az iskolákban fokozatosan bevezetésre kerül az erkölcsi nevelés is. A szülők választhatnak, hogy gyermeküket etikára, vagy pedig hittanra íratják be. Lehet, hogy az etika nevű tantárgy a modern, liberális gondolkodásmód szerint tárja fel majd a tanulók előtt az erkölcsi életnek a titkait, a hittan pedig a bibliai gondolatot, vagy valamilyen egyházi tanítás segítségével fogalmazza meg azt, hogy milyen mértéket követve kell élni egy embernek. Azt viszont látjuk, hogy várhatóan frontális támadás indul az egyházak, a hitoktatás ellen a pedagógusok és a szülők részéről is. Sokszor, szégyenkezve mondom, azok a szülők is, akik gyermeküket megkereszteltették, az etikát választják annyira egyházellenes beállítottságúak.

Nagy szerepe van ebben természetesen a tudatlanságnak. De leginkább az Isten iránti engedetlenségnek, gyűlöletnek van szerepe, ami ott feszül az ember szívében.

De ezt a jelenséget nem csak ennél a kérdésnél lehet látni, hanem az életnek sokféle jelenségében is.

Ha az evangélium, az Isten szeretetéről szóló örömhír szól valamelyik templomban, vagy valamelyik egyházban, akkor láthatóvá lesz az, hogy az evangélium meghallása által emberek élete alapvetően megváltozik. A megtérés csodálatos fordulatában emberek betelnek Isten szeretetével, a Szentlélek erejével és az üres, hiábavaló életük tartalmas, gazdag, küldetést hordozó életté válik. Isten gyermekeiként kezdenek élni a világban.

Ebben a változásban rendeződik a családi életük, szabaddá lesznek a különféle szenvedélyekből, beszédük, gondolkodásuk megtisztul. Szeretettel és segítőkészen kezdenek élni az emberek között. Nem az önzés, a törtetés, az önmagáért való meggazdagodás lesz életük hajtóereje.

Olyan világban élünk, amelyik kioltja, tönkreteszi az emberi szívekben pislákoló reményt, amelyik a nagy tudományos és technikai fejlődésével sárba tiporja azokat az emberi értékeket, amelyek nélkül az emberi élet értelmetlenné válik. Világunk, amely tele van a szabadságnak, az emberi méltóságnak a dicséretével, egyre gyorsabban zuhan bele olyan mélységbe, amelyikhez nem találunk példát a történelemben. De ott, ahol az evangélium szól, és emberek meghallják, ott

megállnak ezek a folyamatok, és emberek kezdenek visszaemelkedni az emberhez méltó életbe.

Jézus Krisztus hatalmas erővel munkálkodik ebben a világban, de láthatjuk, hogy munkálkodását sokan úgy figyelik, ahogyan itt a zsinagógában nézték Őt,: „„figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e, hogy vádat emelhessenek ellene."

Jézus helyzete nem könnyű. Látjuk is, hogy sokszor támadnak ellene, néha megkövezni akarják, máskor letaszítani a szakadékba, s a végén elfogják, s a kereszt vár rá. Hasonlóképpen Jézus követőinek sem könnyű, mert ugyanaz a sorsuk, ami Mesterüknek. Részesülniük kell Jézus szolgálatában és ennek a szolgálatnak az elutasítását is vállalniuk kell.

Ezért van az, hogy Isten Igéje, az evangélium mindig döntésre hívja az embert. El kell dönteni, hogy vállalod-e Jézus gyalázatát, hogy az Ő dicsőségében is részesedhess, vagy pedig nem! Elutasítod az Ő gyalázatát, de vele együtt az Ő győzelmét is. Mert itt, ebben a kérdésben nincsen arany középút. Lehetetlen úgy élni, hogy csak az örömteli élményeket, a felemelő órákat vállalom, s a szenvedés pedig nem.

Természetesen Jézus követése mindenkinek a saját elhatározása alapján történik. Senkit nem lehet arra kényszeríteni, hogy akarata ellenére kövesse Jézus teljes szívvel. De azt talán szabad és kell mondani, hogy Jézus akarata mindannyiunk életével kapcsolatosan az, hogy egészen adjuk oda magunkat neki, vállaljuk azt az utat, amit Ő járt és jár közöttünk. Azt akarja, hogy így válaszoljunk az Ő szeretetére, ezzel a szeretettel.

De vigasztalásul és bátorításul azt mondhatjuk, hogy **jó így élni, mert mindenki, aki így éli az életét, az Jézussal és a tanítványi közösséggel együtt éli azt.**

A tizenkét tanítvány és a nagyobb tanítványi kör is, Jézus közelében volt szinte folyamatosan. Jézus jelenléte, és az a közösség, amelybe beletagolódott, mint egy védelmet nyújtó oltalom, úgy vette körül őket. Nem a világ, nem az a sokféle emberi bűn és keménység volt az, amiben éltek, hanem Jézus és a tanítványi kör szeretete, kedves hangulata.

A múltkoriban beszélgettünk arról, hogy véletlenül bekapcsoltam a Mária rádiót. Nem tudtam, hogy milyen adóra találta, csak azt éreztem, hogy itt emberi hang szól. Olyan híreket mondanak, ami engem is érdekel, nem akarnak semmire rábeszélni, s az embert megnyugtatja azoknak a műsoroknak a hangvétele, amik

szólnak. Persze voltak olyan részei is az adásnak, amit én nem érhettem meg, vagy amivel nem tudtam vállalni a közösséget, de az alaphang jól esett.

Ez az az állapot, amikor az ember Jézussal, az Övéivel közösségben, egy egészen más világban él, mint amiben a Jézust nem ismerő emberek. Jó ezt vállalni. Nem áldozat, hanem ajándék. Boldog az az ember, aki határozottan és szégyenkezés nélkül mindenki előtt meg tudja vallani, tettekkel is, hogy. „Én Jézushoz tartozom és Őt követem teljes szívemmel, teljes életemmel."

Bárcsak olyan profi módon tudnánk az egyházi életünket kiépíteni, hogy akár minden szabadidőnket itt tudnánk tölteni családunkkal együtt, és el tudnánk szabadulni a világban lévő, sokféle ostoba és üres fecsegésektől és programoktól.

Nincs nagyszerűbb ajándék annál, mint hogy Jézushoz tartozunk és az Ő tanítványi közösségének tagjai vagyunk egy zavarodott és sötétségben élő világban.

A második ok, amiért Jézus mellé kell állni teljes szívvel, az az, hogy **sokan várnak ebben a világban Istennek gyógyító, megerősítő szeretetére.** Ahogyan ez a zsinagógában lévő sorvadt kezű ember is!

Jézus korában az ilyen beteg emberek számíthattak a közösség részvétére, segítségére, hiszen törvény volt az, hogy a nyomorultnak segítséget kell adni, mert ez kedves Isten előtt.

Ma ez már így nem működik. Mindenkinek saját élete, saját megmaradása a fontos.

Jézus azért jött, hogy megkeresse az elveszetteket. Tanítványainak is ezt a feladatot adta. Olyan jó, amikor valaki, aki elveszett volt, megtalált lett. Olyan jó látni azt, hogy Isten gyógyító ereje kiárad emberekre, és talpra állítja őket, megajándékozza őket reménységgel.

Jézus arra hívott el bennünket, hogy ezt munkáljuk. Mégpedig nem csak valamilyen szeretetszolgálatot végezve, bár arra is szükség van, hanem sokkal inkább Isten erejével feltöltekezve, Isten erőit átsugározva olyan embertársaink életére, akik vágynak a gyógyulásra.

Az egyház, a Krisztus követői, nem csak fizikai, szervezésbeli módszerekkel formálják át emberek életét, és ezt a világot, hanem mennyei erővel. Isten ki tudja emelni a szegényt a mélységből, az elveszettségből. Isten meg tudja adni

annak, aki különféle gondokkal, problémákkal, fájdalmakkal küzd, hogy kiszabaduljon és meggyógyuljon az élete. De meg kell őt érinteni Isten erejével, mondani kell neki, hogy: A Mester itt van és hív téged!

A világ fiai úgy gondolják, hogy az emberi erőfeszítések oldják meg a bajokat. Isten Igéje pedig azt mondja, hogy Istené az áldás, Őnála van az áldás forrása, és az az ember, aki hittel feltekint Őrá az meg fogja tapasztalni, hogy az Isten hatalma felemeli.

Jó így, tanítványként, Jézussal járni és együtt munkálkodni Ővele az emberek között! Ezért érdemes vállalni Jézus életformáját.

Végül azért jó Jézussal együtt élni az életünket, **mert Jézus példája arra tanít meg bennünket, hogy az az életforma hordozza a jövő ígéretét.** Az, amit Jézus ellenségei követnek, kudarcra van ítélve.

Jézus ellenfelei úgy gondolták, hogy majd ők, az ő erőfeszítéseikkel megteremtik a szabadulás lehetőségét. Példájuk azonban nagyon jól megmutatja, hogy az emberi erőfeszítéseknek csak átmenetileg van jelentősége. A megoldás, az üdvösség Isten szeretete, kegyelme által adatik. És csak annak adatik, aki elfogadja azt, aki vállalni tudja, hogy teljesen azonosul vele.

Sok Ige fogalmazza meg ezt az Igazságot. Jézus maga mondja azt, hogy: „[17]Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. [18]Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. [19]Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak."

„Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincsen meg az Isten Fia, az élet sincsen meg abban!" – mondja János.
Egyszer majd, jól tudjuk, hogy Jézus eljön, hogy elszámoljon mindenkivel. Isten Igéje azt teszi számunkra világossá, hogy mindazok, akik nem készültek fel az Ő fogadására, kívül maradnak, nem mehetnek be a menyegzőre. Zörgetésükre azt a választ kapják: nem ismerlek titeket!

Boldog ember az, aki Jézust befogadta a szívébe, aki átadta az életét Őneki, mert van jövője, van élete. Ezért az ajándékért érdemes vállalni azt a hátratételt, azt a gúnyt és megvetést, ami a világ felől ér életünkhöz. Tudhatjuk, hogy a mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk igen igen nagy dicsőséget szerez

nekünk, mert nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideigvalók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

*

Márk 3; [7]Jézus pedig tanítványaival együtt elvonult a tenger mellé, ahová nagy sokaság követte Galileából; [8]valamint Júdeából és Jeruzsálemből, sőt Idumeából, a Jordánon túlról, Tírusz és Szidón környékéről is nagy sokaság ment hozzá, amikor hallottak arról, milyen nagy dolgokat visz véghez. [9]Jézus pedig szólt tanítványainak: legyen készen számára egy csónak a sokaság miatt, hogy ne tolongjanak körülötte. [10]Mert sok embert meggyógyított, úgyhogy akinek valami baja volt, megrohanta őt, hogy megérinthesse. [11]A tisztátalan lelkek pedig, amikor látták őt, leborultak előtte, és így kiáltoztak: "Te vagy az Isten Fia!"

Ha körülnézünk a világban, akkor azt látjuk, hogy szinte mindenütt az emberek arra várnak, hogy a világunk abból az állapotból, amiben van, kiszabaduljon és a mindennapi életet betöltse a békesség és az élet szépségében, gazdagságában feltörő igazi öröm, életigenlés. Ha valaki úgy szólal meg, úgy kezd cselekedni, hogy szavai és tettei ezzel a várakozással találkoznak, akkor felnéznek rá az emberek és elkezdik őt felemelni és követni.

Tegnapelőtt egy tudós professzorral készített interjút olvastam el, aki az ókori történelemnek és irodalomnak elismert kutatója és így beszélt saját tudományáról, alkalmazva azt jelen korunkra: **„Korunk hősei felvilágosultak és finomak, de nem a becsület tartja kordában őket, hanem a pénz, ezért nem akarnak tanulni az antik szerzőktől, az antik humanizmusból. Csekélyke pénzért családokat lakoltatnak ki, nem törődve azzal, hogy társadalmi szinten százszoros kárt okoznak. Róma, bár rabszolgatartó társadalom volt, ilyen kritikus esetekben, amikor fennállott a társadalmi szintű elszegényedés veszélye, egyszerűen elengedte az adósságokat, s ezzel mindenki jól járt. Az állam is betöltötte funkcióját: polgárainak védelmét, s a polgárok is megszabadultak attól a kényszertől, hogy vadak módjára rablásból tengessék életüket."**

Amikor ilyen kijelentést hallunk, akkor érezzük mindannyian, hogy erre oda kell figyelni!

Ebben az Igében is azt olvassuk, hogy: **„[7]Jézus pedig tanítványaival együtt elvonult a tenger mellé, ahová nagy sokaság követte Galileából; [8]valamint Júdeából és Jeruzsálemből, sőt Idumeából, a Jordánon túlról, Tírusz és Szidón környékéről is nagy sokaság ment hozzá, amikor hallottak arról, milyen nagy dolgokat visz véghez."**

Felfigyeltek az emberek Jézusra, mert nagy dolgokat vitt véghez, mert nem csak beszélt, hanem szavaiban, tanításában volt erő is, s végre valami újat tudott meghirdetni abban a világban, ahol minden egyhelyben toporgott.

A másik, amit láthatunk, ha körülnézünk a világban, hogy nagyon sok szenvedő, beteg ember van körülöttünk, és mindenhol, ahová nézünk. Fizikailag is nagyon sokféle betegség, nyomorúság van. Amíg volt hazánkban egészségügyi ellátás, addig nagy tömegek voltak mindenütt az orvosi rendelőkben, de ma is sokan keresi fel az egészségügyi intézményeket.

De nem csak fizikailag, hanem lelkileg, szellemileg is sok sérült ember él. A depresszió, a reménytelenség, a kétségbeesés, a harag és a gyűlölet, s hasonló fájdalmas nyomorúságokat hordoz sok sok ember.

Ezeket a betegségeket, amikor valakinek csak a szíve, lelke fáj, nem szoktuk nagyon komolyan venni, pedig igen sok fájdalmat és kárt okoznak. Hiszen az, hogyha valakinek a szíve, lelke fáj, akkor ez meghatározza a viszonyulását mindenhez, és nem pozitív módon.

Egyetlen példát mondanék erre. Mostanában gyakran szólnak a híradások arról, hogy egyre fogy az ország lakossága. Kevés gyermek születik. Egyre nagyobb lesz a nyugdíjasok tábora. A politikusok azt gondolják, hogy ezt a kérdést pénzzel meg lehet oldani. Támogatni kell a családokat. Ez is fontos! Jó, hogy ezt megteszik, de tudni kell, hogy ott ahol a keserűség, a depresszió, a kétségbeesés és a bizonytalanság fájdalma van a szívekben, ott szinte törvényszerű folyamat ez. Abban a társadalomban, ahol az ember embernek érezheti magát, ahol Isten törvénye határozza meg az emberek életrendjét, ott ilyen problémák nincsenek.

S lehetne még szólni a társadalmi szintű betegségekről, amik sok fájdalmat okoznak.

Ha valaki jön és az emberek azt látják, hogy olyan dolgokat tesz, aminek a következménye gyógyulás, akkor elkezdenek felfigyelni rá, majd mennek hozzá reménykedve, egyre többen, mondván, hogy végre jött valaki, akinél gyógyulást várhatnak.

Amikor Jézus megjelent ebben a világban, akkor tettei arról győzték meg az embereket, hogy Ő tud segíteni, Ő meg tud gyógyítani mindenkit a gyógyíthatatlannak tartott betegségéből is. Ő olyan hatalmas, hogy még a halálból is vissza tud hozni embereket, ha akar.. Ezért olvassuk ebben az Igében azt, hogy: **„sok embert meggyógyított, úgyhogy akinek valami baja volt, megrohanta őt, hogy megérinthesse. [11]A tisztátalan lelkek pedig, amikor látták őt, leborultak előtte, és így kiáltoztak: "Te vagy az Isten Fia!"**

Valóban ez az üzenet szólal meg az Igéből minden időben, mindenhol, minden ember felé: **Jézus az, aki elhozta a békét, aki képes minden ember felemelni az örömteli életre. Mindenki, aki Őhozzá megy és követni kezdi Őt, az átéli, hogy általment a halálból az életbe.**

S Isten Igéje azt mondja, hogy ezt senki más nem tudja megtenni. Egyedül Jézus tudja az ember kiragadni abból, amiben szenved, ami az életét meghatározza. Átvisz az Ő uralmába, az Ő országába, ahol más lesz az embernek az életérzése. Ezért mondja Jézus mindjárt a működésének a kezdetén: Térjetek meg, mert elközelített az Isten országa. S azóta is ez a legfontosabb üzenet.

Jézus arra bátorít, hogy ne törődjünk azzal, hogy ki mit mond, hogy milyen az egyház, egy dologra koncentrálj, hogy ki lehet szabadulni ennek a világnak a zűrzavarából, Jézus hatalma, kegyelme által. Lehet úgy élni ebben a világban, hogy a szívünkkel, lelkünkkel és fizikai létünkkel is nem ebben a világban élünk, hanem az Ő szabadítása által Isten uralmában.

Ez nem elmenekülés a világból, hanem egy minőségében más élet elfogadása és megélése itt ebben a világban.

Ugyanezt kell elmondani a különféle fájdalmakkal, betegségekkel kapcsolatosan is. Emberi eszközökkel sok mindent meg lehet oldani. Isten azért adta számunkra azokat az eszközöket, amiket felhasználhatunk, hogy éljünk velük.

De **Jézus meg tud gyógyítani minket, bármilyen területe beteg az életünknek. De a gyógyulás feltétele az, hogy történjen meg az az érintés, az az erőközlés, ami véghezviszi a gyógyulást**. Jézus személyes érintése, személyesen megszólaló, gyógyító szava nélkül nem lehetséges a gyógyulás.

Újra és újra el kell mondani azt minden gyógyulni vágyó embernek, hogy kevés az, amikor valaki passzívan, csodát várva, elmegy a templomba, lelkészhez, valamelyik

híres lelkigondozóhoz, konferenciára, vagy bárhova. Jézushoz kell menni, meg kell Őt érinteni, engedni kell, hogy Ő megérintsen, hangozzon feléd az Ő szava: A te hited megtartott téged, menj el és többé nem vétkezzél. Személyes találkozásra van szükség.

Jézus azért jött, hogy létrejöhessen ez a személyes találkozás mindenkivel, aki Őhozzá szeretne menni a bajával, nyomorúságával.

Ezt a két csodát éli át mindenki, aki Jézushoz megy. Az egyik az, hogy Jézus egy másféle életminőséggel ajándékoz meg bennünket, embereket. Olyan életminőséggel, amilyennel senki nem képes megajándékozni minket. És életünk sebeit bekötözi, betegségeinket gyógyítgatni kezdi, bármilyen természetűek is legyenek azok a bajok. **Az egyház azoknak a közössége, akik részesültek Jézusnak ezekben az ajándékaiban.**

Természetesen a templomokban vannak sokan, akik Jézushoz igyekeznek, de még nem jutottak oda Őhozzá, még nem élték át a személyes közösség csodáját vele. Őket segíteni kell, bátorítani kell arra, hogy ne hagyjanak fel a törekvésükkel, hanem menjenek bátran Jézushoz. Győzzék le az akadályokat, azokat is, amelyek bennük vannak, s azokat is, amik a környezet részéről akadályozza őket. Fogadják el Jézustól az új életet, s éljék át örömmel, hogy az Ő gyógyító hatalma munkálni kezdi a gyógyulásukat.

Ha Jézus közöttünk van, akkor ezt sokan észreveszik és megtörténik, hogy olyan állapotok alakulnak ki, amilyent itt láthatunk ebben a történetben. Így olvassuk: **„..nagy sokaság ment hozzá, amikor hallottak arról, milyen nagy dolgokat visz véghez. [9]Jézus pedig szólt tanítványainak: legyen készen számára egy csónak a sokaság miatt, hogy ne tolongjanak körülötte."**

Az emberek vágynak az életre és szeretnének meggyógyulni, ha sokszor titkolják is, mert minden törekvésük eddig kudarcot vallott. Jézus jelenlétében azonban ez világosan látható.

Nagyon fontos azonban azt is tudni, amit Isten Igéje újra és újra mond nekünk. Amikor az ember Jézustól megkapja az életet, amikor a gyógyító erők az életébe áradnak, akkor ez egy nagy esemény. Mindent megváltoztat. De ez **a változás akkor lesz maradandó, hogyha az ember Jézus mellett marad, ha Őt követni kezdi.**

Az nem lehetséges, hogy amikor valami bajunk van, akkor Jézushoz szaladhatunk, s ha Ő könyörült rajtunk, akkor mehetünk a magunk útján. Aki Jézushoz ment, az Ő szeretete kiáradt rá, annak meg kell maradni ebben a szeretetben.

Egy igehirdetést hallgattam, amelyben arról beszélt az igehirdető, hogy a nyáron ifjúsági közösségének egy részével missziói tábort szerveztek. A tábor lényege az volt, hogy elmentek egy faluba, s ott a polgármestertől megkérdezték, hogy tudnak-e valamit tenni a faluért, a falu lakóiért. Rendbe hozták a közteret, találta egy béna, tolókocsiban ülő embert, akinek rendbehozták a házát, és találtak egy mindenki által megvetett és lenézett alkoholista embert, akinek a lakását, udvarát tették rendbe. A munka közben természetesen elbeszélgettek az emberekkel.

A béna fiatalember a munkájuk közben elhangzó bizonyságtételek hatására eljutott a megtérésre, és állapotát kezdte hittel, és megbékélve elfogadni. Az alkoholista ember, mindenki csodájára tiszta ruhába öltözve ment el az istentiszteletükre a hét végén. Látható volt rajta, hogy életében megkezdődött a gyógyulás. De mindenki előtt nyilvánvaló az, hogy ha nem történik meg a Jézushoz való csatlakozás, ha nem adják át teljesen az életüket Jézusnak és nem lesznek az Ő tanítványaivá, szolgáivá, munkatársaivá, akkor ez a gyógyulás csak egy ideig való dolog.

Szükséges az, hogy Jézus kegyelme, szeretete birtokba vegye az életünket és folyamatosan gyógyítsa, erősítse, formálja, megtartsa, megőrizze.

S ez azért is így van, mert annak az embernek, aki hosszú időn át valamilyen betegség korlátozta az életét, **kevés meggyógyulni, vissza is kell kerülni az élet forgatagába.** Fel kell, hogy vegye a ritmust, meg kell, hogy találja a helyét. Hasznos, tevékeny életet kell élni. Jézus ebben is segít bennünket az Ő hatalmával, ha Őt követjük, ha engedjük, hogy az Ő vezetése érvényesüljön az életünkben. Az életre támadt és gyógyult ember érezni kezdi azt, hogy feltárulnak előtte lehetőségek, hogy segítő kezek emelik fel őt. S lassan rendeződnek a dolgok. A rehabilitáció megtörténik a hosszú betegség után.

Nagyon sok ember van, akiknek nem csak az a gondjuk, hogy betegek, hanem az is, hogy ha meggyógyulnak, akkor sem tudnak talpra állni.

Jézussal azonban ez lehetséges. Ő nem csak gyógyít bennünket szóval érintéssel, hanem rehabilitál, segít újra felépíteni az életünket.

A mi korunkban ez igen fontos üzenet. Sokan vannak, akik olyan állapotba kerültek, hogy képtelenek megállni a lábukon. Sok idős és nagyon sok fiatal él így. Ezeket az embereket emberi módszerekkel szinte lehetetlen felemelni. Jézusnak azonban van hatalma arra, hogy az elveszettet megtalálja és küldetéssel bízza meg, értelmet adjon az életének.

Jézus ezt cselekszi: Életre hív, meggyógyít, talpra állít és küldetést ad, ha az ember elfogadja az Ő érintését és követni kezdi Őt, életének urává teszi.

*

[28]"Bizony, mondom néktek, minden bűn meg fog bocsáttatni az emberek fiainak, még a káromlások is, bármennyi káromlást szólnak, [29]de ha valaki a Szentlelket káromolja, az nem nyer bocsánatot soha, hanem vétkes marad bűne miatt örökké."

Mindannyian emlékezünk Márk evangéliumának az első fejezetére, ahol az az üzenet szólalt meg felénk nagy erővel, hogy Jézus földre jöttével, majd a keresztfán bemutatott áldozatával, Isten országának, királyságának az erői jelentek meg ebben a világban. Jézus első igehirdetésében ez az üzenet hangzott fel: **Térjetek meg, mert elközelített az Istennek országa!**

Isten uralma, kezdetben, az Éden kertben, jelen volt teljes erővel és meghatározta az ember életét, de a bűneset következtében az ember elvesztette Istent, Isten dicsősége eltávozott tőle, és ő teljesen elhagyatva, elveszetten kezdett élni a földön.

Izráel népe volt az a nép, amelyik magkapta azt az ajándékot, hogy mint elválasztott nép Istennel kapcsolatban legyen, Őelőtte éljen, és megtapasztalja Istennek áldó, megtartó, védő hatalmát. Ők voltak azok, akiket Isten kiválasztott arra, hogy eszközökké legyenek a minden ember számára felkínálandó isteni kegyelem kiáradásának megvalósításában.

Jézus jövetelével tehát Isten országa, Istennek a szeretete, az Ő szabadító és megtartó ereje, jelent meg minden ember számára.

Ez azt jelenti, hogy a keresztyénség, a hitben élt élet első sorban nem valamilyen vallásos tannak az elfogadását és követését jelenti. Nem is arról van szó, hogy Jézus eljött, hogy példát mutasson arra, hogy hogyan kell tiszta, erkölcsös és szent életet élni. **Jézus által Isten hatalma, ereje, szeretetének ereje jelent**

meg ebben a világban. Hatalmas szellemi erőként áradt ki azokra, akik elfogadták, akik megnyitották előtte a szívüket.

Ennek az erő áradásnak sokféle következménye van a mindennapokban. Az első következménye az, hogy *az ember számára megadatik, hogy Istennel élő közössége, személyes kapcsolata legyen.*

Mindannyiunk életében volt olyan esemény, amikor valakivel találkozhattunk, aki fontos volt a számunkra, vagy akire felnéztünk. S az ilyen találkozásokra hosszú ideig, akár egész életünkön át emlékezünk. Ilyen lehetett itt a gyülekezetünkben, amikor itt volt közöttünk Papp Lajos a szívsebész, vagy Makovecz Imre a neves építész, vagy Hűvösvölgyi Ildikó, s többen mások, akiket addig csak a TV-ből ismertünk. Nagy élmény volt az ilyen személyes találkozás sokak számára. De milyen nagy élmény, milyen nagy esemény, amikor Isten közelségét személyesen átélhetjük, s az Ő szeretete ereje ránk sugárzik. Ez azt jelenti, hogy kapcsolódik Őhozzá az életünk és ezt a kapcsolatot szeretnénk megőrizni, mert ez fontos számunkra, ebben a kapcsolatban örömünk van.

De a személyes kapcsolaton túl azt is *átéljük, hogy az Ő hatalmas ereje elkezdi formálni az életünket, egész lényünket.* Megváltoztatja a viselkedésünket, szokásainkat, magatartásunkat, gondolkodásunkat. Beárad a szívünkbe Istennek teremtő, átformáló ereje. Mindenkinek feltűnik ez, mert mindenki érzékeli, hogy megváltoztunk.

Ezért kezdünk istentiszteletre, bibliaórára, gyülekezeti alkalmakra járni, ezért kezdjük olvasni a Bibliát, ezért szólal meg szívünkből az imádság. Isten ereje átformált bennünket, teljesen új rendet teremtett az életünkben. Sok mindennel megajándékozott és sok minden elvett az életünkből.

Isten lényéből áradó szellemi erőhatások viszik végbe bennünk ezeket a változásokat.

Ha hitben élünk, akkor Isten lelkének az ereje formál bennünket, *Isten országának a kincseit kezdjük hordozni. Isten ereje, mennyei erők munkálkodnak az életünkben.*

S aztán tovább mehetünk olyan módon, hogy azt is megvallhatjuk, hogy *ezek az erők hordozni kezdenek bennünket, ezek az erők megjelennek a mi cselekvésünkben, ezek az erők ott lesznek a szavainkban.* Úgy élhetjük az életünket tehát, hogy az életünkbe áradó erő áthalad az életünkön, megjelenik a munkánkban, az emberi kapcsolatainkban, megérintenek embereket.

Hitben élve az ember már nem a saját elhatározásai szerint éli az életét, nem él mindentől független személyként ebben a világban, hanem Isten hatalma által meghatározott emberként él ebben a világban. Ezért is mondja a heidelbergi káté első kérdés felelete azt, hogy: **„….nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok…"**

Isten ereje hatalmas erő. Olyan erő, amely világokat hozott létre a semmiből. Ha ez az erő az életünkbe árad, akkor olyan folyamat indul meg bennünk, amelyek határtalan lehetőségeket kínálnak fel nekünk. A felkínált és megjelenő határtalan lehetőségeinknek az akadályozója a mi erőtlenségünk, törékenységünk, a bűn által megrontott embervoltunk. A Biblia nagy személyiségeinek életében láthatjuk, hogy milyen különleges módon hatott az életükben Istennek az ereje időnként. Idézhetjük az Igét, amikor ezt írja: **„[17]Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig. [18]Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését."**, vagy Pál apostol így szól: **„[2]Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt - hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a harmadik égig. [3]Én tudom, hogy az az ember - hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, [4]elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania."**

Nekünk erre hatalmunk, lehetőségük nincs pillanatnyilag, de érezzük, hogy a Lélek ereje, Istennek a hatalma a mi életünkbe áradt és munkálkodik bennünk és általunk.

A hitben élt élet tehát azt jelenti, hogy a Jézus Krisztus által, ebben a világban, megjelent isteni erő kiárad az életemre, betölti a szívemet és munkálkodik bennem, áldássá lesz számomra és áldássá lesz sokak számára.

Ez a legfontosabb! Ezért is énekeljük, hogy: Isten, élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám, égi lángod járja át, szívem és a szám. Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel, Isten, élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám.

Örülünk azoknak, akiknek az életében megtörtént ez az uralomváltás, testvéreinknek érezzük őket, és vágyakozva imádkozunk azokért, akik még nem élték át, hogy történjen meg az Ő életükben is ez a változás, mert mindenki számára ez a legfontosabb. Innentől kezdődik el egy új, teljesen más élet. Ezt a lehetőséget hozta el mindannyiunk számára Jézus Krisztus.

De tudni kell azt, hogy **Isten Lelkének erőhatásai mellett sok egészen hasonló erőhatás van.** Nem csak Isten Lelke szeretné birtokba venni az életünket, hanem sok másféle lélek is. S ezek a másféle Lelkek sokszor teljesen hasonló módon jelennek meg, közelednek az emberhez, s hatnak az emberi életekre, mint a Jézus által áradó Lélek, erő. Ezek az erők is nagy hatalommal igyekeznek elfoglalni az emberi szíveket.

Ma nagyon sok ilyen erőnek a jelenlétét, erőhatását érzékelhetjük, láthatjuk az emberek életében. Különféle gondolkodásformák, életformák megjelenése, meghonosodása jelzi ezt. A pogány vallásokról is azt kell mondani, hogy ilyen erőktől meghatározottak, s mivel nem a Jézus Krisztus által hozott erőt hordozzák magukban, ezért Istentől idegenek.

Egyik alkalommal a városban jártam és megszólított egy krisnás szerzetes. Igyekeztem tovább nem volt időm arra, hogy beszéljek vele hosszabban, csak annyit mondtam neki, hogy nem értek egyet azzal amit hirdet és követ. Erre ő azonnal azt válaszolta: Nem egy Isten van? S erre a kérdésre csak azt lehet válaszolni, hogy egy Isten van, de vannak olyan hatalmak, erők, akik Istent utánozva munkálkodnak ebben a világban. Megtévesztésig hasonlíthatnak az általuk előidézett jelenségek az Isten cselekvéséig, de a végén mindig kiderül az, hogy nem Isten munkálkodik bennük és általuk, hanem más lélek. Ez nagyon sokszor csak a gyümölcseikben jelentkezik, olyan dolgokban, amik már súlyosan veszélyeztetik, romboljak annak az életét, aki kiszolgáltatta magát nekik.

Isten hatalma kizárólag a názáreti Jézus által jelent meg ebben a világban, csak Jézus elfogadása által kezd el munkálkodni az életünkben. Tilos olyan mondatokat elfogadni, amelyek szerint minden vallásban van valami jó, mindegyik a szeretetet és a megbékélést hirdeti. Azért nem szabad ilyent mondani, mert minden vallás szellemi erőket szeretne az emberi szívbe besegíteni, minden vallás valamilyen szellemi uralmat akar megvalósítani, de csak egyetlen egy jó uralom van, ez pedig Istennek a Jézus Krisztusban megjelent uralma. Akkor, ha valaki idegen uralom alá került, csak nagyon nehezen tud szabaddá lenni és igen sok súlyos, káros következménnyel kell számolnia.

Ebben a történetben arról olvasunk, hogy Jézus ellenségei, sőt még a családja is, Jézusra mutattak és azt mondták, azzal vádolták, hogy nem tiszta lélek van benne, nem tiszta lélek erejével teszi azokat a csodákat, amiket tesz. Családtagjai azt híresztelték, hogy magán kívül van. Ezzel szembefordultak Istennek Jézusban megjelent kegyelmével, Istennek szabadító szeretethatalmával, és elutasították azt. S azt mondja nekik Jézus, hogy: Most

itt van Isten országa, a Lélek árad mindenkinek az életére, aki kész elfogadni, de akkor, ha valaki elutasítja, akkor az megbocsáthatatlan, jóvátehetetlen magatartás.

Szerencsére tudjuk azt, hogy Jézus édesanyja és testvérei később Jézust elfogadták, mint Megváltót és az őskeresztyén gyülekezetben ott látjuk már őket úgy, mint Jézus szolgáit. A farizeusok és az írástudók közül is sokan Jézushoz térhettek. Tehát van lehetőség a megtérésre még ebből a bűnből is. De az, aki kitart az ilyen véleményében, a Lelket káromolva éli az életét, annak nincsen lehetősége arra, hogy Isten országának polgára legyen.

Arra int bennünket ez az Ige, hogy a Jézus nevében megszólaló üzenetet, a Jézus nevében végbemenő tetteket ne vessük el minden gondolkodás nélkül, hanem igyekezzünk világosságot kérni, hogy véletlenül se kerüljünk szembe Isten munkájával, sőt, engedjük, hogy Isten munkálkodjon a mi személyes életünkben is. Minden olyan erőhatást, ami Jézus felől árad az életünkre, ami Jézus nevében küld valamilyen szolgálatra, az fogadjuk be. Engedjük, hogy az élő Lélek, Istennek hatalma munkálkodjon bennünk és általunk.

Meg kell vallani, hogy nem voltak könnyű helyzetben Jézus kortársai. Az évezredek alatt kialakult szokásokból, gondolkodásmódból, nem volt egyszerű kilépni és Jézust elfogadni. Legtöbbjüknek nem is sikerült.

Az Ő példájuk arra int bennünket, hogy bár minekünk sem könnyű, de meg kell birkózni ezzel a feladattal. Kérni kell a lelkek megkülönböztetésének ajándékát.

Ahhoz, hogy sikerüljön eligazodni, ahhoz arra van szükség, hogy **ismerjük Isten kijelentését a Bibliát,** mert Isten Igéje pontosan rögzíti számunkra azt, hogy Isten milyen módon munkálkodik a világunkban, az emberek életében. Ha nincsenek megfelelő ismereteink, akkor eltévedünk, mert vagy nincsen bátorságunk meglátni, felismerni és elfogadni Isten cselekvését. Vagy pedig a szabadságunkban nem látjuk meg a veszélyeket.

Isten Igéje mutatja nekünk azt, hogy mi van Istentől, milyen módon munkálkodik a Lélek.

Másodszor láthatjuk azokból a hatásokból, amik jelzik a Lélek munkáját. **Isten Lelke épít, gyógyít, Isten szeretetének, üdvösséget ajándékozó kegyelmének az erőit mutatja fel.** Mindig a jézusi lelkületet erősíti a szívekben.

Harmadszor ott ahol Isten erői munkálkodnak, ott mindig **Jézus van a középpontban.** Az Ő személyes jelenléte, áldozata, szabadítása. Ahol nem Jézus van a középpontban, ahol Ő nincs jelen, ott nem Isten Lelke munkálkodik.

Ezeket a feltételeket soha nem szabad figyelmen kívül hagyni, ha nem szeretnénk eltévedni, ha Isten erőit befogadva és szolgálva szeretnénk élni az életünket.

Jézus földi életében ez nem sikerült azoknak, akik ott álltak körülötte és figyelték az Ő munkáját. Szembefordultak Isten munkájával és ennek meg lett a következménye, mert kizárták magukat abból a gazdagságból, ami az Ő számukra készíttetett el.

Mi ne kerüljünk ebbe helyzetbe! Igével a kezünkben, Istentől kapott bölcsességgel, Jézust követve engedjük Isten országának erőit a szívünkbe, és legyünk Isten országának munkásaivá. Így haladjunk a földi utunkon.

*

Márk 4, [20]Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz."

A magvető példázata szinte mindannyiunk számára jól ismert tanítása Jézusnak. Azt mondja el Jézus ebben a példázatban, hogy Isten Igéje képes az emberi életet gyümölcstermő életté formálni.

Sok ember számára jó hír lehet ez. Hiszen nagyon sokan vannak olyanok, akik telve vannak keserűséggel és panasszal. Azt mondják, hogy nekik semmi nem sikerül úgy, ahogyan azt szeretnék. Nem jutnak egyről kettőre a mindennapok szintjén. Sodródnak, hányódnak, s valahogyan nem sikerül nekik semmi. Az anyagi problémák szinte állandóan lehetetlenné teszik a kiegyensúlyozott életmenetet. Mások, a családi életükkel, vagy a gyermeknevelléssel kapcsolatosan vannak tele panasszal. Nem sikerül egy olyan életet kialakítani, amiben békesség, öröm van.

Jézus ebben az Igében azt mondja el, hogy ennek nem kell törvényszerűen így lenni. Van lehetősége mindenkinek arra, hogy élete kibontakozzon, gazdag legyen és másokat is meggazdagítson. Ez a lehetőség pedig akkor valósul meg, ha az ember meghallja és szívébe fogadja az Igét, Isten Igéjét.

Az Ige néhány fontos alapüzenetét próbáljuk megfogalmazni, azokat az alapüzeneteket, amik mindenki felé megszólalnak.

Az első alapüzenet, ami szól felénk az az, hogy Isten, a mi mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által személyes közösségre hív minket magával. Be szeretne jönni hozzánk, hogy életünket az Ő gondviselő hatalmával megerősítse és segítse.

Olyan személyes kapcsolatra hív minket magával, amely folyamatos, és amelyben életünk minden részletét Őelőtte, az Ő segítségét igénybe véve éljük.

Hitre hív bennünket. A hit ilyen bizalommal és szeretettel teljes személyes kapcsolatot jelent.

Ez az üzenet, már az az Ige, amely, ha szívünkbe íródik és ott jó talajba hull, akkor más gyümölcstermésre teszi alkalmassá az életünket.

A második üzenet, ami mindenki felé szól az Igéből az az, hogy: Isten kimondhatatlan szeretettel szeret téged. Úgy szeret, hogy egyszülött Fiát adta érted halálba, hogy megszabadítson minden ellened támadó erőtől. S, ha Te engeded Istennek ezt a szeretetét, szabadítását érvényesülni az életedben, akkor semmi és senki nem tud feletted győzelmet aratni.

Pál apostol nem véletlenül mondja azt, amit éppen ezen a héten olvastunk el együtt az előkészítő istentiszteleten:**"Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít."** De másutt azt mondja: **„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? [32]Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? [33]Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít. [34]Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbján van, és esedezik is értünk? [35]Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? …De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. [38]Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, [39]sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban."**

Szívünkbe kell fogadni, bele kell vésni szívünk hústáblájába az Igét, s életünk ez által felemeltetik, kibontakozik, gyümölcstermő életté válik.

De még egy harmadik Igét is szeretnék mondani, ha ezt a kettőt meghallottuk, mert ez az Ige is fontos a számunkra. Segítséget jelent arra, hogy az életünk gazdag, másokat meggazdagító, gyümölcstermő életté legyen.

Józsuénak mondja Isten a honfoglalás előtt: **„[5]Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogy Mózessel is vele voltam. Nem maradok el tőled, nem hagylak el. [6]Légy erős és bátor, mert te teszed ezt a népet annak az országnak az örökösévé, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom. [7]Csak légy igen bátor és erős, őrizd meg, és tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne térj el tőle se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz. [8]Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz. [9]Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz."**

Hogyha az ember szívében ott van az a bizonyosság, hogy Isten velem van és én pedig Ővele, ha tudjuk, hogy Ő végtelen szeretettel szeret bennünket és minden ellenségünket megkötözte és legyőzte, akkor arra van szükségünk, hogy összeszedjünk minden bátorságunkat és forduljunk szembe mindennel, ami ellenünk támad, vagy ami akadályoz bennünket. Nem baj, ha nagyon erős az ellenfél, nem baj az, ha legyőzhetetlennek látszik az akadály. Isten előtt nincsen lehetetlen és mi Őbenne bízunk, nem magunkban.

Legyünk bátrak. Szemtelenül bátrak. Ne futamodjunk meg, ne adjuk fel, hanem halált megvető bátorsággal vegyük fel a küzdelmet. Talán úgy, ahogyan Dávid is szembefordult a félelmetes Góliáttal és azt mondta neki: Te karddal és dárdával jössz ellenem, és pedig az én Istenemnek a nevével, hatalmával fordulok veled szembe.

A keresztyén életben a gyávaság, a megfutamodás hitetlenséget jelent. Ne légy hitetlen, hanem légy hívő. Bízzál az Úrban, mert Ő rólad meg nem feledkezik!

Nos, három alap Igét mondtam, amit a szívünkbe kell fogadni, s jó mélyen belehelyezni a szívünk talajába, a gondolkodásunk középpontjába és vigyázni kell rá, hogy senki ne ragadja el tőlünk azt, semmi ne tegyen benne kárt, mert az lehetetlenné teszi, hogy életünk teremjen harminc, hatvan, vagy száz annyit.

Saját magunktól ezeket az alapigéket nem tudjuk kitalálni, s a szívünkbe fogadni. Isten az, aki ezeket az Igéket adja, beleveti a mi életünkbe.

Ha valaki ezt a három alap Igét a szívébe fogadta, s ott a szívében élnek ezek az Igék, akkor már élete nem lehet sikertelen, terméketlen élet.

Lehet, hogy ha ma ezeket az Igéket valaki a szívébe fogadja, akkor még holnap nem fogja tapasztalni azt az erőt, ami ezekben az Igékben van. Mert a magnak is időre van szüksége arra, hogy életre keljen. Ezt az időt türelmesen ki kell várni. Ebben is kapunk segítséget. De, ha türelmesen, hittel várjuk, hogy mi történik, akkor egyszerre látni fogjuk, hogy megmozdulnak a dolgok és életünkben hatalmas nagy változások történnek, ami sok sok örömöt jelent majd a számunkra.

Isten veled van, szeret téged, legyőzte minden ellenségedet Jézus Krisztus keresztjében, bízzál benne! Légy bátor és erős, mert veled lesz az Úr a te Istened minden utadon, amelyen jársz.

Természetesen vannak még ezen túl is olyan Igék, amelyek meghatározzák az életünket és segítik a gyümölcstermést. De vannak olyan egészen aktuális, alkalomszerűen megszólaló Igék is, amiket mindenkinek magának kell meghallani egy egy helyzetben. A magvető veti az Igét, szól a Bibliából, szól az igehirdetésből és sok más módon. Meg kell hallani és be kell fogadni. Minél nyitottabbak vagyunk, minél készségesebben, engedelmesebb szívvel, figyelmesen fogadjuk az Igét, annál inkább meg fog mutatkozni annak életformáló ereje.

A lényeg, amit Jézus minden embernek mond ez által a példázat által az az, hogy nem kell terméketlen életet élni, nem kell állandó sikertelenséggel küzdeni. Isten mindenkinek adja az Ő gazdagságát, mindenkinek adni akarja az életet. A feltétele ennek: Befogadni a szívünkbe az Igét.

Jézus három olyan hibára is rámutat, amik nagy valószínűséggel állandósítják az életünk terméketlenségét, sikertelenségét.

Az első az, amikor az ember szíve kemény és nem képes befogadni az Igét. Rontja ezt az állapotot az, hogy a madarak ott vannak és el is kapkodják az Igét. Így aztán az teljesen hatástalan marad.

Nagyon sok olyan emberrel találkoztam már, akiknek a szíve ilyen kemény és visszautasító volt. Mondunk az ilyen embernek valamit Isten szeretetéről, a

Krisztusban adott lehetőségekről és szinte visszapattan róla. Képtelen elfogadni. Mindjárt van ellenvetés, mindjárt az elutasítás, az ellenállás látható a magatartásán, ez csendül ki a szavaiból.

Az ilyen emberek általában mindenkit kemény kritikával illetnek, talán csak önmagukkal vannak megelégedve. Nem érti, hogy olyan nagyszerű ember, amilyen ő, hogyan lehet olyan balszerencsés. Pedig ő látja, tudja, hogy mi az igazság és meg is mondja, ha szükséges. Persze vannak olyanok is, akik úgy gondolják, hogy mindent jól csinálnak, csak a körülöttük élők szörnyülködnek azon, hogy hogyan él, és hogyan gondolkodik.

A szív keménysége, az önteltség és a hamis magabiztosság igen nagy jellemhiba és nagyon sokan szenvednek miatta.

A másik probléma az, amit Jézus úgy nevez, hogy sziklás talaj. A lelkesedés és a kitartás hiánya az, ami az ilyen embert jellemzi.

Nagyon sokan vannak, akik mindig azért futnak valahová, hogy egy kicsit lelkesítsék őket. Szívesen fogadják az Igét, egy ideig az Ige láthatóvá is válik az életükön, de aztán hamar elhal a lelkesedéssel együtt. Olyankor aztán nagyon mélyre kerülnek, depresszióba, mert csalódnak. Nem sikerül.

Az ilyen embernek azt tanácsolnám, hogy legalább abban a néhány alapvető Igében erősödjenek meg, amit az igehirdetés elején elmondtam. Az segítséget jelent majd nekik, hogy túléljék azokat a csalódásokat, amiket a lelkesedő természetük miatt kell elszenvedniük.

S az sem baj, ha valamilyen módon az ilyen ember önmagát neveli, hogy ne a pillanatnyi lelkesedés mámoros hangulatait keressék. Bizonyára ennek is van valamilyen ellenszere. Az Igéből Isten tanít bennünket erre.

S a harmadik az aggodalmaskodás és a gazdagság csalárdsága az, ami olyan nagy problémát jelent. Mindkettő hamar fölé kerekedik az élet kibontakozásának és elnyomja, megöli azokat a lehetőségeket, amiket az Ige által Isten ad az ember számára.

A mi korunkban mindkettő nagy veszélyt jelent. Az aggodalmaskodás szinte divatos. Az egyik ember számára ez jelenti a veszedelmet, a másik ember számára pontosan az ellenkezője. És a mi életünk állandó változásban van. Gyors a fejlődés a világunkban. Mindig új eszközökre, új lehetőségekre vágyakozunk. Szinte rá is kényszerítenek bennünket erre a különféle üzleti vállalkozások.

A hitben járó ember jó, ha mértéktartó, s ha megpróbál elégedetten élni azzal, amivel élhet. Nem lemondást jelent ez, nem igénytelenséget, hanem a normális gondolkodást. Ki kell szállni abból a versenyből, amelyet követve az emberek mindig az újat, a legújabbat próbálják megszerezni és szüntelenül gondban vannak, hogy hogyan érhetik ezt el.

Ma sokan, különösen az értelmes emberek közül, elköltöznek egy kis faluba, s ott megtermelik a kruplit, a gyümölcsöket és csendben, békességben próbálnak élni, hogy megszabaduljanak az állandó rohanásból, versenyből. Valakiről hallottam nemrégen, aki a káposztát nem tudta eddig megkülönböztetni az őszirózsától, s most lovat tart, szánt, vet, komolyan gazdálkodik. Végre nyugalmat talált, megtalálta a helyét ebben a világban.

Isten ezt az elégedett, mértéktartó életet tudja Igéjével megszépíteni és gazdaggá tenni.

Halljuk meg tehát az üzenetet: Nem kell terméketlen, üres életet élni, mert Isten velünk van és áldottá akarja tenni az életünket. Fogadjuk be az Igét a szívünkbe, hogy életünket termővé, gyümölcstermővé és gazdaggá tegye.

*

Márk 4; [21]Ezután így szólt hozzájuk: Vajon azért veszik-e elő a lámpást, hogy a véka alá tegyék, vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a lámpatartóba tegyék? [22]Mert nincs semmi rejtett dolog, ami ki ne derülne, és semmi titok, ami napfényre ne jutna. [23]Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!" [24]Ezt is mondta nekik: "Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt ráadást is adnak. [25]Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van."

Jól emlékszünk még az elmúlt vasárnapi istentiszteletre, arra, hogy a megvető példázata azzal az ígérettel fejeződik be, hogy: **„Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz."**

Amikor elolvastuk ezt az Igét, akkor azt mondtuk magunkban, hogy ezt az üzenetet fontos üzenetnek érezzük mindannyian. Ez az üzenet alapvetően meghatározza a magatartásunkat és a mindennapokban bátorítja a szívünket. De miközben ilyen pozitív üzenet szólal meg általa, mégis ott marad a szívünkben egy

fontos és talán kínzó kérdés. Azt kérdezzük magunkban, hogy: **Milyen a jó föld? Mi jellemző rá?** Úgy látom, hogy itt, ebben a két versben, erre kapunk világos és megnyugtató választ. Márk feljegyzése, tolmácsolása szerint ez a két mondat még az előző részhez tartozik, mert Jézus ezzel a két mondattal fejezte be a magvető példázatát.

A múlt vasárnap három olyan alapigével próbáltam érzékeltetni azt, hogy milyen módon formálja át és teszi gyümölcsözővé életünket a magvetés, amit a keresztyén, hitben élő emberek jól ismernek. Az *első* az volt, hogy Isten Jézus Krisztusban hív bennünket magához, hogy személyes közösségben éljünk vele. A hit ebben a személyes kapcsolatban valósul meg. Újjászületünk, Istent, az Ő világát látva kezdjük élni az életünket. *De ebben a személyes kapcsolatban azt is meg akarja mutatni nekünk azt,* hogy Ő kimondhatatlan szeretettel szeret minket. Úgy szeret, hogy Jézust halálba adta értünk, hogy általa megszabadítson minket a gonosz minden hatalmából. Így olvassuk: **„…aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint. [5]Övé a dicsőség örökkön-örökké. Ámen."** *Harmadszor* pedig azt mondja, hogy: Én veled vagyok, szeretlek téged, ezért légy bátor és erős, ne félj, mert én harcolok érted. Ha tudod, érzed, komolyan veszed, hogy veled vagyok és szeretlek téged, megszabadítottalak minden erőnek a befolyásától, akkor te mindig bátor és erős leszel. Magadtól ez nem sikerülhet, csak úgy lehetséges ez, ha veled vagyok és az én szeretetem, az én szabadító tettemről szóló örömhír ott van a szívedben.

Ha ez a három Ige ott van a szívünkben, akkor életünk teljesen megváltozik. Sok gyümölcsöt fog teremni. Gazdaggá tesz bennünket, Isten szeretetét fogja dicsőíteni életünk gazdagsága és egyúttal sokakat meggazdagítóvá válik.

Úgy gondolom, hogy sokan próbálják így élni az életüket és bizonyságot tudnak tenni mindenki előtt arról, hogy amikor ezek az Igék meghatározó módon ott vannak a szívükben, akkor valóban minden megváltozik.

Jézus itt ebben a most felolvasott versben azt mondja, hogy még jobban érthetővé tegye, gyakorlatiasan megmagyarázza számunkra mindezt, hogy: Ha szívedben ott van az Ige, ha felragyogott ez a világosság számodra, akkor **ne rejtsd el, hanem életed által ragyogjon, világítson mindenki számára láthatóan**. Legyen láthatóvá az, hogy te Istennel Jézus Krisztus által, a Szentlélek segítségével élő kapcsolatban vagy. Ragyogjon fel mindenki számára láthatóan, hogy mindig, mindenben érzed, hogy Isten szeret téged és szabaddá tett, megáldott. Szavaidban, tetteidben pedig mindenki hadd láthassa azt, hogy te nem félsz, nem rettensz meg az akadályoktól, a problémáktól, hanem hittel

szembefordulsz velük, mert tudod, hogy veled van az Úr, a te Istened. Ez a magatartás jellemzi annak az embernek a szívét, akinél jó földbe hullt a mag.

Akinél jó földbe hullt a mag, az így éli az életét, annak az élete, az Ige üzenetének megfelelően, Isten élő jelenléte, szeretete által fénylő életté lesz.

Sokan vannak azon a véleményen, hogy az Istennel való kapcsolatunk az egy belső kérdés, amit mindig titokként, magánügyként kell kezelni. Nem kell arról beszélni mindenkinek. Nem kell ezeket a dolgokat túlzásba vinni. Gyakran hangzik el az a vallomás is, hogy: Én Istenben hiszek, de mivel ez egy belső ügy a számomra, ezért ezt nem mondom el senkinek és a templomba, az istentiszteletre sem szoktam eljárni.

Ez a gondolkodásmód nem jó, azért, mert az aki így él, nem engedi felragyogni az életében az Ige jelenlétének a fényét, az elfojtja az Igét és mindazokat az áldásokat, amit Isten nagy nagy szeretettel, bőségesen neki ajándékozott, amit a szívébe helyezett azért, hogy mindaz gyümölcsöt teremjen.

Engedni kell, hogy a bennünk lévő Ige éljen, láthatóvá legyen, mindenki lássa, mindenki számára láthatóan felragyogjon az, hogy Isten Igéje a szívünkben van, legyen látható mindenki számára az Isten szeretetében élt életnek a világossága. Mert az az erő, az a gazdagság, amit Isten az életünkbe belehelyez, akkor tud kiteljesedni, növekedni, akkor tud még ragyogóbbá, gazdagabbá válni, hogyha engedjük élni, ha engedjük felragyogni, fényleni.

Azt figyeltem meg, hogy a mi időnkben erősen változnak azt emberi élettel, az emberi értékekkel kapcsolatos elvárások. A modern kor társadalma jól képzett, állandó tanulásra kész embereket igényel. Olyan embereket, akik még többet hajlandók dolgozni. Életpályamodelleket kínálnak fel a különböző hívatású embereknek. Azt mondják, hogy: Így alakulhat ki egy sikeres, gazdag élet, ha valaki ezeket a feltételeket elfogadja és követi. Tudás és szorgalmas munka, ez a két alappillére az életnek.

Senki nem vitatja azt, hogy a tudás nagy érték, ahogyan a szorgalom is az. De azért ez mégis csak egy materialista világnézetből fakadó, földhözragadt életszemlélet. Olyan életszemlélet, amelyik az emberi életből csak azt a néhány aktív évtizedet, vagy csak a földi élet kicsiny időszakát látja csupán. Ezért, elismerve azt, hogy ez is valamiképpen helyénvaló, mégis azt mondom az Ige alapján, hogy a legnagyobb érték, amikor valakinek a lényéből, életéből, Isten Igéje által, a tiszta, életet megszépítő, meggazdagító világosság, fény ragyog fel. Az a legnagyobb érték, amikor érzékeljük, hogy akire nézünk az Istentől

meghatározott életet élő, tiszta ember, akinek a szívéből a jóság, a szeretet melegsége sugárzik ránk.

Jó néhány olyan ember ismerhettem meg, akik nagy tudománnyal rendelkeztek, vagy hihetetlen energiával, munkabírással. Bennem igen sokszor az az érzés volt az ilyen emberekkel kapcsolatosan, amikor felnéztem rájuk azt éreztem, hogy valami nagyon hiányzik belőlük, valami, aminek egy ember életében feltétlenül ott kell lenni, ha teljes életet akar élni. A tudományuk és a szorgalmuk nem segítette őket arra, hogy az életüknek legyen valamilyen megragadó fénye, emberi élethez méltó melegsége. Csak sokat tudtak, csak nagyon szorgalmas, munkás életet éltek. Ennyi volt az életük. S azt gondoltam, azt értettem meg, hogy sokszor egy egyszerű, akár tanulatlan, idős, már a munkára nem is képes ember életében több érték lehet, mint azokban a nagyszerűkben, akiket példaképpen próbálnak felmutatni, ha van az életükben valami, ami fénylik, ami melegít.

Ez a mi világunk attól szenved, attól is fájdalmas az emberi élet, mert nincs benne elég reménységet, életkedvet teremtő fény. Kezeljük a számítógépet, a led-tévét, megszerezzük az x-ik diplomát is, de nincsen időnk, hogy odafigyeljünk egymásra, hogy legyen a másikhoz egy emberi szavunk, hogy arcunkon megjelenjen egy kedves mosoly, hogy szánkat elhagyja egy kedves szó. A szülő a gyermekének mindent meg akar adni, jó iskolát, nyelvtanfolyamot, sportolási lehetőséget, de egy ölelésre, egy simogatásra már nincsen ideje, pedig lehet, hogy az sokkal többet érne, arra sokkal nagyobb szüksége lenne a gyermekének, hogy boldog ember legyen, mint arra sok tudományra és kultúrára, amivel kínozzák, amit a fejébe tömnek.

Jézus arra tanítja az övéit, hogy a fényt, amit Isten az Ige által gyújtott a szívükben, ki kell tenni, engedni kell, hogy ragyogjon. Engedni kell, hogy mindent megvilágosítson és mindenkinek az arcát megvilágítsa. S ha valaki így él, akkor azt fogja tapasztalni, hogy ebben növekedni kezd. Terem harminc, hatvan, vagy száz annyit is.

Azt, ami a mi világunkban történik, amit mindenki csak tehetetlenül és szörnyülködve szemlél, nem tudjuk megállítani. Csak az állíthatja meg azt az önromboló és kegyetlen folyamatot, ami megnyomorít bennünket, ha egyre többen és egyre többen az emberhez méltó élet pártjára állnak a mindennapokban, az emberhez méltó életet választják és azt követik. Akkor lesz már a világ, ha egyre többen a tiszta fényt, a szeretetet sugározzák életükből, s bátran mindenki előtt az Istennel való közösség által meghatározott életet képviselik.

Felénk szól Isten Igéje, minket bátorít először, hogy ezt tegyük, amikor azt mondja: **„…azért veszik-e elő a lámpást, hogy a véka alá tegyék, vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a lámpatartóba tegyék?"**

A másik üzenet, ami megfogalmazódik Jézus szavai által számunkra az az, hogy nem csak a személyiségünk Isten Igéje által meghatározott kisugárzására, alaphangjára, hanem az életünk rendjére nézve is érvényes az, hogy abban is nyíltan érvényesíteni kell Isten élő jelenlétének, szeretetének a mértékadó hatásait. Nem az a fontos, hogy mit vár el tőlünk a világ, hogy milyen módon élnek ma az emberek, hanem az Isten Igéje által a szívünkbe helyezett mérték szerint éljük az életünket.

Így hangzik Jézus szava felénk: **"Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt ráadást is adnak."**

Ha azt a három mondatot vesszük figyelembe ennek az Igének a megvilágításánál, amit az igehirdetés elején elismételtünk, akkor azt mondhatjuk, hogy életünk és minden tettünk mértéke az, hogy Istennel személyes kapcsolatban éljük az életünket. Érezzük, hogy Ő végtelen szeretettel szeret és mi szeretettel és hálaadással válaszolunk az Ő szeretetére. S tudjuk, hogy a az Istenbe vetett bizalom és a meghátrálás, megfutamodás nem fér össze egymással. Ezért tehát, amit hitben megértettünk, jónak látunk, azt igyekszünk teljes erővel, bátran követni, megvalósítani is. Ha valahol valamit nem úgy teszünk, ahogyan kell, akkor készek vagyunk változtatni, készek vagyunk felülbírálni a dolgainkat, de nem futamodunk meg.

Ha ezek az Igék lesznek a tetteik mértékévé, akkor adatik számunkra a növekedésnek, a gazdagodásnak az útja. Ha az Ige lesz életünk mértéke, akkor az Ige terem harminc, hatvan, vagy száz annyit.

A jó föld azt jelenti, hogy engedjük, hogy a szívünkbe vetett ige erejét, fényét sugározza életünkből, s a benne adott és felismert mértéket elfogadva éljük az életünket. Így lehet az életünk gyümölcsöző, gyümölcstermő élet.

S ezeket a gondolatokat aláhúzza, megerősíti Jézus az utolsó mondattal, amikor azt mondja: **„[5]Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van."**

Az az ember, aki kishitűen és engedetlenül elrejti az életébe vetett Igét, aki nem meri a mindennapokban érvényesülni az Igében kapott mértéket, az a fogja

tapasztalni, hogy élete terméketlen lesz, összezavarodik, egyre több problémával kell, hogy szembenézzen. Attól az is elvétetik, amije van.

Aki pedig reménységgel, hittel tekint az Igére, engedi az Igét hatni lelkileg, szellemileg és a gyakorlatban is, bátran, az Ige által meghatározottan éli az életét, az azt fogja tapasztalni, hogy egy korlátlan növekedés útjára lépett. Mert, akinek van, annak adatik.

Az embernek az a legnagyobb nyomorúsága, hogy mindig úgy indul el, hogy úgy érzi, hogy nincs ereje, alkalmatlan, erőtelen. Így aztán tehetetlenségét és gyávaságát leplezve elkezd könyörögni: Uram! Én olyan semmi vagyok, olyan bűnös és erőtelen! Könyörülj rajtam. S ezzel az indulással nem mindig sikerül kitörni a mélységből. Akinek van, *annak* adatik! Akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van!

Jézus azt mondja: A menny veled van, Isten végtelen szeretettel szeret téged és mindenben érezheted azt, hogy az Ő gyermeke, az Ő fia vagy. Hát hidd el ezt, és legyél bátor, hidd el, hogy minden a tied, minden a rendelkezésedre áll, mert Isten szabad, megváltott gyermeke vagy. Ha így indulsz, ezzel a bátorsággal, akkor megtapasztalod, hogy akinek van, annak adatik. Akinek van, az meg tudja mutatni a mindennapokban is az erejét és a gazdagságát. Aki azt mondja, hogy nincs, annak nem is lesz, az szétesik, felveri életét a gaz. Így hát: Bátran, előre! Így valósul meg az életedben az, hogy az Ige gyümölcsöt terem, harminc, hatvan, vagy száz annyit.

*

Márk 4; [26]"Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elvetette a magot a földbe, [27]azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, ő pedig nem tudja, hogyan. [28]Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászban. [29]Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás."

Az Isten országáról szóló példázatok minden evangéliumban a magvető példázatával kezdődnek. A példázatok sorrendje különbözhet, esetleg másképpen fogalmazhatnak itt-ott az evangélisták, de ez nem zavar bennünket, sőt inkább segít abban, hogy pontosabban megértsük Jézus szavait.

A mai alkalommal a **„Magától növekedő vetés”** példázatához jutottunk. Próbáljuk meghallani a belőle megszólaló üzeneteket.

Mindannyiunk számára érthető az, amit Jézus mond. A magvető elveti a magot és türelmesen várja, hogy a mag kikeljen, felnövekedjen és gyümölcsöt teremjen. A magvetőnek nincsen lehetősége arra, hogy ezt a folyamatot befolyásolja. Várnia kell, és majd amikor elérkezik az aratás ideje, akkor be kell takarítania a termést.

Jézus talán azért mondta el ezt a példázatot, mert tudta, hogy a tanítványai közül sokan mennyire türelmetlenek. Szeretnék gyorsítani a megvetés utáni eseményeket. Szeretnék, ha az Ige hirdetése után, gyorsan megváltozna az embereknek az élete. De ha türelmetlensége miatt arra vállalkoznának, hogy segítenek a magnak, akkor ezzel kárt okozhatnak. Türelmesen kell várni arra, hogy a szívbe hullott mag életre keljen, felnövekedjen és termést hozzon.

De, ha nem is tudja a magvető felgyorsítani az elvetett mag fejlődését, azért van lehetősége a magvetés sikerességének befolyásolására és van bizonyos felelőssége abban, hogy majd bőséges termést arathasson le. Talán ezekről a lehetőségekről, és erről a felelősségről szóljon a mai igehirdetés.

Az első, amit nagyon fontosnak éreztem, amikor elolvastam ezt az Igét, az az volt, hogy a magvetőnek **valóban az Igét kell vetni ahhoz, hogy Isten uralma megvalósuljon és Isten uralmának kiáradása által sok gyümölcs teremjen.**

Sokféle magot vetnek ma is az emberek szívébe, még a templomokban is. Ilyen mag lehet a különféle **erkölcsi** kérdésekkel való foglalkozás. Az, amikor kritizáljuk a világot, elmondjuk, hogy mit hogyan kellene tenni, miről hogyan kellene gondolkodni. Vagy ilyen magvetés az is, amikor különféle **filozófiai** eszmefuttatások hangzanak el Istenről, a szeretetről, elmélkedések az emberi élet fontos kérdéseiről. Ilyen igehirdetés az, amikor szociális kérdésekkel, kultúrával kapcsolatos, vagy éppen aktuális politikai kérdések kerülnek elő az istentiszteleteken, a bibliaórákon. Ez a magvetés is teremhet gyümölcsöt, de ez nem Isten országának, uralmának a gyümölcseit termi meg majd.

De lehet magvetésnek mondani azt is, amikor különféle vallásos jellegű összejövetelekre, szertartásokra helyezik a hangsúlyt. Az emberek szívesen gyakorolnak ilyen misztikus, mágikus szertartásokat, mert úgy gondolják, hogy ezzel elűzhető sok gond, megkötözhetőek a rontó erők, az ördögnek minden csalárdságát ezekkel le lehet győzni. Sok embert vonz ez is.

Az az Ige, amiről szó van ebben a példázatban, az evangélium. Magyarul az örömhír arról, hogy Istennek üdvözítő, szabadító kegyelme megjelent minden embernek Jézus Krisztusban. Isten megszánt bennünket, s nem akarja azt, hogy életünk reménytelen sodródás, szenvedés, fájdalom legyen. Segítségünkre sietett és megoldást kínált fel számunkra Jézus Krisztusban.

Az Ige, amiről itt szó van ebben a példázatban az az üzenet, hogy Jézus a golgotai kereszten elszenvedett halálával megteremtette számunkra azt a lehetőséget, hogy életünknek minden sebe meggyógyulhasson, minden bennünket megkötöző erőtől és hatalomtól szabaddá legyünk. Nincsen olyan emberi gond, fájdalom, amitől ne szabadulhatnánk meg Jézus befogadása által.

Az Ige, amiről szó van ebben a példázatban az, hogy Jézus még a halál hatalmából is hozott az ember számára szabadulást, és mindenki, aki elfogadja az Ő szabadítását, felismeri és tudja azt, hogy örök élete van.

Az evangélium, Istennek szabadító szeretetéről szóló örömhír, az a mag, ami az emberi szívben, az elvégzett vetést követően, élni kezd, növekszik és végül gyümölcsöt terem.

Felelőssége annak, aki Isten elhívása szerint Isten szolgálatában éli az életét, hogy az evangéliumot hirdesse és ne mást. Legyen számára alapkérdés az, amiről Pál apostol szól a korinthusiaknak: **„[1]Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyságtételét. [2]Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről."**

Másodszor a magvetőnek lehetősége van arra, hogy bizonyos mértékig előkészítse a talajt a mag számára.

Ez az előkészítés azt jelenti, hogy megpróbálja mindenkinek elmondani azt, hogy arra, amit hirdet, arra a hallgatónak és kivétel nélkül minden embernek igen erősen szüksége van. És csak arra van szüksége!

Ma az emberek sokféleképpen érzik magukat fenyegetve, sokféle veszély között éljük az életünket. Életünkben mindig ott van a bizonytalanság, érezzük, hogy nem tudjuk megtartani magunkat, a holnap nem biztosított a számunkra. Betegség, munkanélküliség, az eddig biztosnak vélt értékeknek, amikben bíztunk, bizonytalanná válása és sorolhatnám tovább azt, hogy mi minden bizonytalanít el bennünket.

Ezt a bizonytalanságot nem baj, ha érzik az emberek és komolyan veszik azt, hogy egy ilyen környezetben kell élni. S amikor az emberek ezt érzékelik, akkor lehet elmondani, hogy Jézus Krisztus által Isten velünk van. Ha rá bízzuk az életünket, akkor Ő megtart bennünket. Istenbe vetett hittel bármilyen bizonytalanságtól szabaddá lehet az ember.

Nagy ajándék, hogy Jézust befogadhatom és Ő megtartómmá lesz hit által. Mindenkinek adatott ez a lehetőség.

Vagy sokan vannak, akik abban reménykednek, hogy életük jól alakulhat a különféle problémák ellenére. Anyagilag biztosított az életük. Sikeresek. Karrierpályát futnak be. Talán hírnévre is szert tehetnek lehetőségeik, tehetségük által.

Rá lehet ébreszteni az embereket arra, hogy ha valakinek az élete a kárhozatban, a halálban élt élet, akkor semmit nem jelentenek a pillanatnyi sikerek. A pillanatnyilag nagynak látszó dolgok mind elmaradnak, mind semmivé lesznek egyszer, alapjában nem oldják meg az ember életét. A megoldás egyedül Jézus Krisztus által adatott a számunkra. Ha Őt befogadtuk, ha Ő az életünk Ura, akkor van csak jövőnk, akkor van örök életünk.

A bűnt, az elveszettségét, a kiszolgáltatottságát, amíg észre nem veszi az ember, addig a magvetés eredményessége bizonytalan. Úgy érzi, hogy ezek nem fontos kérdések. A pillanatnyi lehetőségekre koncentrál. Legjobb esetben azt mondja, amit az Athéniek mondtak egykor az apostolnak: Szép dolgokról szólsz, majd egyszer máskor még meghallgatunk téged erről a témáról!

A jó magvetés előfeltétele az, hogy az embert rá kell ébreszteni az állapotára, rá kell döbbenteni arra, hogy Jézus nélkül az élete semmi, hogy elveszett, de Jézusban minden kérdésre választ kap, s minden nyomorúságából megszabadulhat.

A magvető felelőssége az is, hogy őrizze a vetését minden olyan kártételtől, ami tönkreteszi azt.

Ma sokszor látjuk, hogy sokféle kártétel által semmisülhet meg e vetés. Árvíz, viharok, jégeső, fagy, aszály, betegségek, kártevők megjelenése és még sok minden más is. A földműves tudja, hogy mit lehet ezek ellen tenni és igyekszik megtenni, ami hatalmában van. Segíti az elvetett magot a megmaradásban.

Mi is így kell, hogy tegyünk. Azokat az emberi életeket, amelyekben Isten Igéje, az evangélium, életre kelt, azokat szeretettel körül kell venni. A szeretet fontos védelem. S bátorítani, segíteni kell arra, hogy életben maradjon minden körülmények között, minden ellenséges támadásban, s megerősödjön.

Sokszor elhangzik a beszélgetéseinkben az, hogy Isten a szeretetben munkálkodik, az Ő megtartó hatalma, segítsége a szeretetben tud hatni. A viták, a széthúzás, az egymással való szembenállás védtelenné teszi azt, aki elindult a hit útján.

Olyan feltétel nélküli türelmes szeretettel kell élnünk, forgolódnunk az emberek között, amilyen Jézus Krisztusban volt egykor, s amit mi is tapasztalunk, érzünk az Ő lényéből ránk sugározni.

Ez is nagy feladat, mert a szeretethez sok erő, sok áldozatkészségre van szükség. Mi pedig gyorsan elfáradunk, hamar feladjuk. Pedig nem szabad ezt tenni. Erőt kell kérnünk, hogy ugyanaz az indulat legyen bennünk, ami volt a Krisztus Jézusban is.

Az eredményes magvetés csak így lehetséges. Az evangélium hirdetése által. Úgy, hogy az embereket segítjük, hogy nyissák meg a szívüket az evangélium előtt, elmondva nekik azt, hogy nincs más megoldás, nincsen más lehetőség az ember számára. Aki nem fogadta el Jézust, aki nem fogadta el az Ő szabadítását, az lehet bármilyen nagy, bármilyen híres, az emberek előtt bármennyire csodált nagy ember, szabadsághős, vagy bármi, elveszett ember. Halálban, kárhozatban él. Isten ítélőszéke előtt mindaz, amivel mi dicsekszünk, ami nagyra tartunk, önmagában értéktelen.

Azután még azt szeretném aláhúzni ebből az Igéből, amit megfogalmaz arról, hogy a magvetőnek mit kell megtenni még. Ez pedig az, **hogy amikor eljön az idő, akkor azonnal nekiengedje a sarlót és arassa le a termést. Ez ugyanis a cél, az aratás. Ezért történik a magvetés.**

A gyülekezeti közösségben ez úgy történik, hogy valaki, akinek az életében a valamikor elvetett mag gyümölcsöt terem, elkezdi ezzel a gyümölccsel gazdagítani a közösséget. Ezt segíteni kell. Le kell aratni az ért vetést.

Az elmúlt hetekben valakik odajöttek hozzám és arra kért, hogy adjam oda az elmúlt években megkeresztelt gyermekek névsorát, mert szeretné őket szépen sorban, s aztán rendszeresen látogatni, segíteni, hogy beépüljenek a gyülekezeti közösségben szüleikkel együtt.

S az aratás az azt jelenti, hogy ezt a szolgálatot hálás szívvel elfogadjuk és igényeljük is. Igen! Szükség van arra, hogy akinek a szívében az evangélium életre támadt, az töltse be a küldetését. Látni, értékelni kell azt, hogy valakinek az életében ott van a gyümölcs és nem szabad hagyni azt kárba veszni. Ez az Ő érdeke is, és a mi érdekünk is, és Jézus is azt akarja, hogy akinek az életében gyümölcs van, az tegye hasznossá magát.

Így működik a gyülekezetünkben a gyermekmunka is, az ifjúsági munka is. Így él az énekkar, vagy az ifjúsági énekesek szolgálata. Így lesz szép tiszta a templom és így rendezett a körlet is a templom körül. Holnap elindul egy kis csapat Berekfürdőre, hogy csendes héten vegyenek részt, s erősödjenek a hitben. Egymást szervezik, s segítik az utazásban. Így működik az iskola. Így működik az egyházközség anyagi élete.

Ahol gyümölcs van, ott szükséges, hogy megtörténjen az aratás. És szükség van a gyümölcstermésre, mert ha nem terem az evangélium által a gyümölcs, akkor kiürül a templom, beázik a tető, szétesik minden.

A magvetőnek feladata az, hogy megkérdezze: Van-e valamilyen gyümölcs az életedben? Ha van, akkor miért nem adod elő? Isten azt akarja, hogy add elő és által láttassék az Ő országa.

Milyen jó is nekünk, amikor valakinek az élete eljut az aratásig. Az elmúlt években, amikor az építkezésekben látszott, hogy jó néhány testvérünk teljes szívvel felvállalta a szolgálatot. Egyik csodát a másik után láttuk. Akik nézték azt, ami történt, csodálkozva kérdezték, hogy hogyan lehetséges ez?

Az evangélium gyümölcsöt kell, hogy teremjen. El kell, hogy jöjjön az aratás, amikor látjuk, hogy az az egy szem mag termett harminc, hatvan, vagy százannyit.

De mindez csak úgy történhet, ha az evangélium üzenete a szívekbe íródik, ha van befogadó készség az evangéliumra. Akkor eljön az idő, amikor beteljesedik az Ige: Akik talán sírva vetettek, vigadozva aratnak.

*

Márk 4; [30]Majd így folytatta: "Mihez hasonlítsuk az Isten országát, vagy milyen példázatba foglaljuk? [31]Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön, [32]miután pedig elvetették, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy

árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak." [33]Még sok hasonló példázatban hirdette nekik az igét úgy, amint megérthették. [34]Példázat nélkül nem is szólt hozzájuk, maguk között azonban tanítványainak megmagyarázott mindent.

Jézus Isten országát ebben a példázatban a mustármaghoz hasonlítja. Azt hangsúlyozza benne, hogy a nagyon kicsi kezdetből kiindulva Isten ereje, szeretete, kegyelme, igen nagy tetteket vihet végbe.

Ha a Bibliát ennek az Igének a fényében olvassuk, akkor azonnal látjuk, hogy sokszor találkozunk olyan eseményekkel, amikor Isten egy nagyon kicsiny kezdetből nagy változásokat munkál, akár történelemformáló változásokat hoz elő.

Ilyen esemény volt Ábrahám kiválasztása és elhívása is. Isten Ábrahámot elhívja azért, hogy az ő családjának a történetét sok évszázadon át felhasználja arra, hogy az emberiség történtét átformálja általa, s hogy ebben a nemzetségben majd megjelenhessen a Messiás, az Istentől küldött szabadító. Így szól Isten a kezdetekről és az Ő kiválasztó akaratáról: **„[8]De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! [9]A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg! [10]Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. [11]Megszégyenülnek és gyalázatba esnek mindazok, akik gyűlölnek téged. Semmivé lesznek, elpusztulnak, akik veled perbe szállnak. [12]Keresed, és nem találod azokat, akik téged támadnak. Megsemmisülnek teljesen, akik ellened harcolnak. [13]Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! [14]Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje."**

Magunkra is szoktuk alkalmazni ezt az Igét, nagyon helyesen. Valójában Ábrahámról és az Ő utódairól szól, nekik lett címezve. És valóban, Ábrahám, Isten választotta, a távoli ismeretlenségből bukkan fel. Nem tudjuk, hogy Isten hogyan talált rá ott a messzeségben, s mi volt az elválasztásának az oka. De az Igét olvasva látjuk, hogy ennek a távolról és váratlanul érkező ismeretlen embernek az életével elkezdődik Isten egész világot átformáló munkája, amely

Jézus Krisztusban lett teljessé, akiben megáldattak a földnek minden nemzetségei.

De hasonló folyamatot láthatunk Jézus életében is. Betlehemben megszületik egy kisgyermek, egyszerű, sőt szegényes körülmények között. Senki nem veszi észre, csak a pásztorok és a napkeleti bölcsek, akiknek Isten angyalai kijelentették. S ennek a kisgyermeknek, Jézus Krisztusnak az élete által, pontosabban fogalmazva: életének hároméves munkája által, átformálódik, mássá lesz az egész világ. A pogányság vereséget szenved és összeomlik, a különféle népek istenei kiszorulnak a mindennapi életből, hogy azt a betlehem kisgyermeket imádhassák, szolgálhassák az emberek és a mennyei Atyát.

Elkezdődött valami úgy, hogy egészen jelentéktelennek látszott, hihetetlenül kicsiny volt a kezdet, és ez a kicsiny kezdet egy egész világot átformáló nagy folyamatnak elindítója volt.

És azt is tudjuk, hogy az, ami Betlehemben, Jézus földre jöttével elkezdődött, az még nem ért el a céljához. Mert ennek a kezdetnek a célja majd az Isten teljes uralmának a megvalósulása lesz. Akkor teljesül be, amikor majd mindenki szemei láttára lesz új ég és új föld, amikor megvalósulnak Istennek mindazok az ígéretei, amiket az ember számára adott az Igéjében már a bűneset után, Ábrahámmal kötött szövetségében és a próféták által kijelentve. Az örök élet, az Isten dicsőséges országának a teljes megvalósulása lesz majd annak a kicsiny kezdetnek a végkifejlete.

Megvalósul majd az, amit a Dániel könyvében olvassuk, hogy az emberek által felépített különféle birodalma sora után **„egyszer majd támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennáll mindörökké."**

A keresztyén ember éppen ezért, mivel tudja, hogy ebben a folyamatban él ez a világ, együttműködik ugyan a jelenlegi világban lévő és Isten akarata szerint való erőkkel, szolgálja életével a jót, de tudja és várja azt a jövőt, amikor majd beteljesedik az ígéret: a menny Istene támaszt egy királyságot, amely nem semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, az a királyság pedig fennáll majd mindörökké.

De más összefüggésben is láthatjuk Isten országának ezt a jellegzetességét, hogy igen sokszor a kicsiny kezdetből lesz nagy jelentőségű változás. Ilyen lehet

számunkra az őskeresztyénségnek a története is. Néhány apostol és a körülöttük lévő néhány ember, Jézus parancsának engedelmeskedve, elindul az evangéliummal és elkezdi a misszióját. Sorra veszik be a pogányságnak a városait, Korintust, Efézust, Filippit, Athént, Rómát….és a többit. Rövid idő alatt az a néhány emberből álló mozgalom egy világméretű mozgalommá válik. Átformálja az egész világot. A mustármagnyi kezdet hatalmassá növekedett.

De a reformációt is láthatjuk így, azt, hogy Luther Márton vitára hívó tételei nyomán megindul egy olyan folyamat, aminek a következtében országok arculata, élete változik meg néhány év alatt. A mustármag fává lesz.

Nem csak a Bibliai történetekben, a történelemben, hanem a mi kicsiny életünkben is sokszor megtapasztalhatjuk, hogy Isten így munkálkodik. Kicsiny, váratlan és jelentéktelennek látszó kezdetekből olyan változások indulnak el, amik az egész életünket átformálják. Csodálkozva, vagy döbbenten látjuk, hogy hogyan omlanak össze a mi elméleteink és hogyan formálódik ki valami egészen más.

Valaki egyszer úgy gondolja, hogy eljön az istentiszteletre, mert már régen volt, vagy talán soha életében nem volt még. Bejön, hogy lássa mi történik itt, milyen tartalma van egy istentiszteletnek, kik vannak együtt az istentiszteleten és miről szól a prédikáció, és egy Ige a szívébe hull, amely aztán megfogan és élni kezd benne, formálni kezdi és teljesen, alapjában megváltoztatja az életét.

Vagy valaki a megszokott módon éli az életét, és történik valami, mások számára talán nem is észrevehető dolog, ami mindent megváltoztat.

Isten országa, uralma hasonlatos a mustármaghoz, amit, amikor elvetnek a földbe minden magnál kisebb, miután pedig elvetették, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél, s olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak.

Amikor olyan nagyon magabiztos embereket látunk, akik a saját elgondolásuk szerint élik az életüket és nem ismernek el semmiféle tekintélyt, se emberektől, sem Istentől nem fogadnak el tanácsot, akkor nekünk tudni lehet és kell, hogy Isten beavatkozása, uralmának megvalósulása kicsiny, szinte nem is látható semmi kezdet által egyszerre megvalósul, és minden átalakít, mindent mássá tesz.

Isten nem kezd el velünk feltétlenül vitatkozni, birkózni, nem feltétlenül valami nagy erőfitogtatással ijeszt ránk, hogy rákényszerítsen minket arra, hogy

változtassuk meg a nézeteinket és változtassuk meg az életünket. Egyszerűen csak egy jelentéktelen, mustármagnyi eseménybe visz, egy apró mozdulatot tesz, valami egészen kicsiny változást munkál a dolgainkban és akkor a mi nagy erővel, nagy bölcsességgel felépített várunk szinte magától összeomlik, magától semmivé lesz, s a mustármag pedig naggyá növekszik.

Ez a bizonyságtételünknek, missziói munkánknak az alapja kell, hogy legyen. Mi ugyanis mindig arra törekszünk, hogy meggyőzzük a másik embert, vitatkozunk és szeretnénk úgy érvelni, hogy érvelésünk által a másik feladja a hitetlenséget, és új életet kezdjen. Nagyon el vagyunk csüggedve, amikor úgy érezzük, hogy nem sikerült a vallástételünk, esetleg meg is mosolyogtak, vagy ki is gúnyoltak bennünket érte. Isten pedig azt mondja: A mustármagra gondolj! Arra kicsiny és szerény magocskára, amely minden magnál kisebb. Azzal nem is számol a vitapartnered. De az életében egy olyan kicsiny Ige, bizonyos helyzetekben, elkezd növekedni és néhány óra, néhány nap alatt minden megváltozik.

Isten uralma így működik és nem a látható erő félelmetes felmutatása által. Nem is a nagyszerű érvelés, okos gondolatok által.

A mi dolgunk az, hogy becsüljük meg a kicsiny dolgokat is nagyon. Egy kedves szót, egy bátorító Igét, egy figyelmes szeretetet. Imádkozzunk másokért, hogy az a mustármagnyi kezdetet Isten adja számára, valahogyan összejöjjön.
A hitben élt életnek is nagyon fontos titka az, amit ebben a példázatban elmond Jézus az Isten uralmáról. Mi mindig az életünket úgy szemléljük, hogy az azt meghatározó dolgokra nézünk. Ha valami hiányzik, akkor igyekszünk pótolni a hiányt. Ha valamit szeretnénk megvalósítani, akkor megpróbáljuk megkeresni a lehetőségeket, megpróbáljuk megtalálni az utat.

Mindez nem baj. De akkor, ha visszatekintünk az életünkre, akkor azt látjuk, hogy nagyon sokszor nem a mi törekvéseink, nem is a mi szervezésünk formálta ki az életünket, hanem gyakran egy váratlan fordulat, egy találkozás, egy csoda látható ott, ahol az életünknek a változásai voltak. Nagyon sokszor egy mustármagnyi kezdet van ott a változásoknál, amire talán nem is figyeltünk.

Jó úgy élni, hogy az embernek képessége van arra, hogy felfedezze ezeket, a kezdetben kicsiny, az Isten által munkált lehetőségeket. Sőt! Jó az, ha úgy éljük az életünket, imádkozva, hogy várjuk ezeket az apró, de nagyon nagy lehetőségeket hordozó isteni beavatkozásokat. Számítunk rá. Ráérzünk arra, hogy ilyen módon, Isten képes számunkra azt is megadni, amit mi lehetetlennek látunk, érzünk.

Ha valaki így kezdi élni az életét, akkor sok csodát fog átélni. Sokszor meg fogja tapasztalni, hogy mit jelent, amit szép énekünkben énekelünk: Áldjad Őt, mert sasszárnyakon hordozott téged.

Valaki egyszer azt mondta, hogy azért jó hitben élni, mert a hívő ember úgy élhet, hogy felszabadultan játszhat Isten tenyerén. Az egész életét egy nagy játékként élheti meg, mert tudja, hogy Isten szeretetében, őrző hatalmában éli az életét. Életében sorra valósulnak meg a mustármagnyi kezdetek, amiket Ő szabadon és hálás szívvel fogad el. Nem köti magát semmihez, nem ragaszkodik az elképzeléseihez, hanem igényli, felfedezi és elfogadja a mustármagnyi kezdeteket, amelyekből hihetetlen nagy dolgok, nagy távlatok nyílnak meg előtte. Nagy kaland ez, amit az ember csak úgy tud vállalni, úgy tud jól megélni, hogyha Isten szeretetében bízik, hogyha Istent szeretve él. Erre hív bennünket Jézus, amikor elmondja ezt a példázatot. Bárcsak mernénk elhinni, hogy Isten országa olyan, mint a mustármag, amely kisebb minden magnál, de felnövekedve fává terebélyesedik.

Ígéretet is fűz hozzá Jézus, amikor azt mondja, hogy Az égi madarak fészket raknak az árnyékában. Ez azt jelenti, hogy sok ember számára lesz áldássá annak az embernek az élete, akinek dolgaiban, útján, Isten országának ez a rendje láthatóvá lesz. Nem csak ő lesz gazdag életű, hanem másokat is gazdaggá tesz. Bárcsak a gyülekezetünkben sokan tudnánk így élni, s a szolgálatainkban is érvényesíteni tudnánk ezt, s így lennénk áldássá azok számára, akik körülöttünk élnek.

*

Márk 4; [35]Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: "Menjünk át a túlsó partra." [36]Miután tehát elbocsátották a sokaságot, magukkal vitték őt, úgy, ahogy éppen a hajóban volt; de más hajók is voltak a nyomában. [37]Ekkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba, úgyhogy az már kezdett megtelni. [38]Ő pedig a hajó hátsó részében volt, és a vánkoson aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: "Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?" [39]Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: "Hallgass el, némulj meg!" És elállt a vihar, és nagy csendesség lett. [40]Akkor ezt mondta nekik: "Miért féltek ennyire? Miért nincs hitetek?" [41]Nagy félelem fogta el őket, és így szóltak egymáshoz: "Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?"

Már az előző vasárnapokon is elolvastuk ezt a történetet, s így tudjuk, hogy arról van szó benne, hogy Jézus tanítványaival együtt elindul, hogy átkeljen a Genezáret taván. A Mester elvégezte azt a munkát itt, amit az atya rábízott. Sok beteget meggyógyított, sok megszállottat megszabadított, tovább kell indulnia, mert másutt is várják, másutt is szükségük van az embereknek az Ő szeretetére, s az Őáltala meghirdetett evangéliumra. Csendes időben indulnak el, de a tó közepére érve kialakul egy erős vihar (ami ott az időjárás jellegzetessége), ami igen erősen igénybe veszi a tanítványokat. Küzdeniük kell a viharral, hogy el ne süllyedjen a hajó. Annak ellenére, hogy többen halászok voltak közülük, szinte képtelenek voltak irányítani a hajót. Kétségbeesésükben, amikor úgy érzik, hogy eljött a végső pillanat, amikor már nem tudnak semmit tenni az életükért, a hajóban alvó Jézushoz fordulnak. Szavaikban ott van az elveszettség érzése miatti félelem: **"Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?"** Jézus felkelt, nyugodtan és csendesen szól: „ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: **"Hallgass el, némulj meg!" És elállt a vihar, és nagy csendesség lett."** A tanítványok döbbenten szemlélik, élik át ezt a néhány másodperc alatt megtörtént csodát, amely által Jézus hatalma láthatóvá lett számukra. Döbbenten élik át azt, hogy Jézus csendes és határozott szava megtartotta őket. Megmenekültek.

Ezt a történetet nyilván sokszor olvastuk, sok igemagyarázatot is hallottunk róla, de ennek ellenére mégis csendesedjünk el, és gondoljuk végig a belőle megszólaló üzeneteket.

Az első üzenet úgy fogalmazódott meg számomra, hogy amikor életünk útján váratlanul kitör egy félelmetes vihar, akkor egészen természetesen megpróbálunk mindent megtenni, hogy mentsük magunkat, és ha minden hiábavalóvá lett, akkor **szívünkben a félelem és a kétségbeesés erősödik meg.**

Érezzük azt, hogy a mi erőnk, a lehetőségeink végesek. Bár mindent megpróbálunk, küzdünk, harcolunk, de a körülöttünk tomboló hatalmas erőkkel szemben,amikor azok feltámadnak ellenünk, semmi módon nem tudjuk felvenni a harcot, nem tudunk győzelmet aratni felettük.

Isten azt akarja, hogy ezt lássuk meg, tanuljuk meg. Sokszor ugyanis nagyon elbizakodva éljük az életünket. Magatartásunk, gondolkodásunk igen magabiztos. S ez nem jó. Árt nekünk, s árt azoknak is, akik között éljük az életünket. Jó nekünk, ha reálisan látjuk önmagunkat, csendesebben, több alázattal éljük az

életünket. Ez az emberi magatartás a világot, az emberi közösséget is szebbé formálja.

Ma azt látjuk, hogy hihetetlen nagy problémákkal küzd a világunk. Nagy viharba kerültünk. S érezzük, hogy ebben a helyzetben több reménység lehetne a szívünkben akkor, ha mindenki a maga helyén hűséggel tenné a dolgát, csendesen, több alázattal. A nagy hang, a túl nagy magabiztosság, egymás kioktatása még félelmetesebbé teszi a vihar tombolását számunkra, mert még az alapvető tennivalókat sem tudjuk elvégezni.

Ha nem lennének viharok, ha mindig ragyogó napfényben élhetnénk az életünket – ahogyan szeretnénk is, - akkor nem biztos, hogy minden problémánk megoldódna. Kellenek a viharok, amikben Isten taníthat bennünket sok mindenre, legfőképpen az önismeretre, az elcsendesedésre és az alázatra.

De ez az Ige azt mondja el, hogy **nagy ajándék a viharban az ember számára, ha Jézus ott van a hajóban.**

Fontos erre a mondatra egy kicsit jobban odafigyelni! Nem arról van szó ebben a történetben, hogy a tanítványok Jézus nélkül elindultak, s a viharban elkezdtek buzgón imádkozni, hogy Jézus siessen a segítségükre. Ez a történet arról szól, hogy Jézus indult el a túlsó partra és a tanítványokat hívta, hogy menjenek vele.

Nincsen kizárva az, hogy a viharba került ember, amikor teljes erővel kiált imádságban és hívja Jézust, akkor nem érkezik meg hozzá a segítség. Előfordulhat. De a Biblia mégis arra tanít bennünket, hogy az a helyes, az a jó nekünk, ha Jézussal megyünk, ha Ő ott van mindig a közelünkben.

Sokan úgy gondolják, hogy Istennek Jézusban megjelent szeretete olyan segélyszolgálat, amit a bajban fel lehet hívni, ahonnan segítséget lehet kérni. Ez a pogányok gondolata. Isten Igéje pedig azt mondja, hogy az Isten Jézus Krisztusban megjelent szeretete egy sziklavár, egy menedék, ahol biztonságban vagyunk. S ebben a biztonságban kell élni állandóan, ebben a biztonságban újra és újra lehet átélni azt, hogy a vihar tombolni kezd az életünk felett.

Ez a Krisztussal, vagy Krisztusban élt élet azért más, mint a pogányok szerint elgondolt alkalmi segítségekben való reménykedés, mert tudhatjuk, hogy ha Krisztussal együtt járjuk az életünk útját, akkor a hajó nem süllyedhet el, mert **Krisztussal biztosan nem süllyed el a hajó.** Ha mégis elsüllyed, akkor megadatik a menekülésnek, a megtartatásnak a lehetősége, mert az, aki Krisztussal jár, nem szégyenül meg, nem szenved vereséget sohasem. Így

olvastuk a héten az Igéből: **„…hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között…"**

Pál apostol azt mondja, hogy **minden felett diadalmaskodunk az által, aki szeretett minket…s senki nem választhat el minket az Isten megtartó szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban**.

Ezt a biztonságot adja Jézus azoknak, akik meghallják engedelmes szívvel az Ő hívó szavát, amikor azt mondja, hogy: Jer, és kövess engem! – és valóban Jézus követővé lesznek, vele járnak, Vele egy hajóban utaznak.

De azért is jó egy hajóban utazni Jézussal, mert ha Ő ott van a közelünkben, akkor bátran és egyszerűen meg lehet Őt szólítani. Még azt is lehet mondani neki, amit a tanítványok mondtak ebben a viharban neki: **"Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?"** Nem látod, hogy képtelen vagyok megbirkózni azzal a viharral, azzal az áradattal, ami rám tört?

Sokszor fordul elő a hitben élő emberrel, hogy amikor bajban van, amikor próbák tüzében él, akkor megérti, tudja, hogy most oda kell menni a Mesterhez, le kell borulnom Őelőtte. Fel kell tárni a helyzetemet, el kell neki mindent mondani, szépítés és kertelés nélkül.

Gyakran éljük át azt, hogy ebben a Jézushoz fordulásban már valamennyire megcsendesedik a szívünk. Nem a tehetetlen félelem, nem a keserűség az, ami teljesen betölti, meghatározza a szívemet, mert látom Jézust, mert megszólítottam Őt. Mindent leteszek a kezébe. Hiszem és tudom, hogy Őneki lesz valamilyen lehetősége arra, hogy engem megszabadítson. Kezdem bíztatni magamat: Ne félj! Bízzál! Bízzál Őbenne!

S a tanítványok ott a hajóban azt látják, hogy **Jézus parancsának engedelmeskedik a vihar és a tenger is.** Nem csak a betegeket gyógyítja meg, nem csak a megszállottakat szabadítja ki a gonosz erők hatalmából, hanem a természet erőinek is hatalommal parancsol, s azok engedelmeskednek neki.

Jézus Úr mindenek felett. Mindenre van hatalma és senki, semmi nem tagadhatja meg az engedelmességet, amikor Ő szól

Egy pillanat alatt történik minden. Csak ennyit szól: **"Hallgass el, némulj meg!"**

Sokan elmondhatjuk azt, hogy néhányszor megtapasztaltuk Jézus hatalmát. Szívünkben félelemmel hívtuk Őt segítségül. S talán azonnal nem történt semmi különös. De egyszerre az a helyzet, ami olyan fenyegetőnek látszódott, váratlanul, valamilyen változásnak a következtében egyszer csak megszűnt. Pillanatok alatt történt meg a változás.

Jézus azt akarja, hogy hívjuk Őt segítségül, bízzunk Őbenne és tapasztaljuk meg azt, hogy neki hatalma van minket megszabadítani. Olyan szépen, bátorítóan szól felénk az Ő bíztatása: **„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem."**

Ezek azok a csodák, amiket soha nem feled el az ember, ami arra segíti, hogy ne önmagában bízzon, hanem az Úrban.

Az ilyen csodák átélésekor megszólal szívünkben Jézus kérdése: **"Miért féltek ennyire? Miért nincs hitetek?"** Jézussal együtt megkérdezzük mi is önmagunkat: Miért félsz? Miért nem tudsz mindig hinni, bízni, Jézusban? Mi ismerjük és „hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. **Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne. ….. A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrelemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.**

A félelem gyötrelemmel jár, de akkor, ha Istennek Jézus Krisztusban megjelent szeretete betölti a szívedet, ha élő közösségben vagy Vele, ha megbízol Őbenne, akkor az Ő szeretete elveszi ezt a fájdalmat, kiűzi a szívedből a félelmet.

Erre tanít, ezt segíti megélni egy ilyen csoda, amit a tanítványok átéltek ott a viharban és mi is átéltünk, vagy átélhetünk az életünk viharában, viharaiban.

Ilyen megtapasztalás után, amikor bűnbánattal szemléljük a magunk hitetlenségét, amikor látjuk az Ő hatalmát és kegyelmét, szeretetét, akkor **feltör a szívünkből a hála és a dicséret.** Együtt kiáltjuk a zsoltárossal: Dicsérjétek az URat, mert jó az ÚR, zengjétek nevét, mert az gyönyörűséges! …"[1]**Dicsérjétek az URat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret!** [2]**Felépíti Jeruzsálemet az ÚR, összegyűjti a szétszóródott Izráelt.** [3]**Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.** [4]**Megszabja a csillagok számát, nevet ad mindegyiknek.** [5]**Nagy a mi Urunk és igen erős, bölcsessége határtalan.** [6]**Támogatja az ÚR az alázatosokat, de porig alázza a bűnösöket."**

S ez a dicséret, ez a hálaadás az, ami által még inkább megerősödik szívünkben a hit és a bizalom. A következő viharokat már egy kicsit jobban fogjuk átélni, fegyelmezetten és több hittel. És Jézus a következő viharokban újabb titkokat fog feltárni előttünk, hogy növekedjünk a hitben. Más módon fogja megmutatni a hatalmát, hogy bátrabban kövessük Őt, ne legyen szívünkben félelem.

Ezt látjuk Pál missziói útjain is. Újabb és újabb küzdelmekben kell helytállnia, de ezekben megedződik és megtanulja jól, amit Jézus mondott neki: Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm, a te erőtlenségedben lesz látható, ott ragyog fel. Pál pedig boldogan mondja: Uram! Nagy örömöm telik az erőtlenségekben, a megaláztatásokban, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.

Bárcsak mindannyian Jézussal tudnánk együtt járni az utat és a viharokban, amikor erőtleneknek érezzük magunkat Jézusra tudnánk nézni, Őt tudnánk segítségül hívni és megtapasztalnánk azt, hogy erőtlenségünkben Jézus hatalma, megtartó ereje ragyoghat fel akkor, ha hitben élünk. Éppen ezért Őbenne nem vagyunk erőtlenek, hanem mindenkinél erősebbek vagyunk.

*

Márk 5; [1]Azután elmentek a tenger túlsó partjára, a gadaraiak földjére. [2]Amikor kiszállt a hajóból, egyszer csak szembejött vele a sírboltok közül egy tisztátalan lélektől megszállott ember, [3]akinek a sírboltokban volt a lakása, és akit már lánccal sem tudott megkötözni senki. [4]Mert már sokszor meg volt kötözve bilincsekkel és láncokkal, de szétszaggatta a láncokat, a bilincseket pedig összetörte, úgyhogy senki sem tudta megfékezni. [5]Éjjel-nappal mindig a sírokban és a hegyek között tartózkodott, kiáltozott és kővel vagdosta magát. [6]Amikor távolról meglátta Jézust, odafutott, leborult előtte, [7]és hangosan felkiáltott: "Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságos Isten Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne gyötörj engem!" [8]Jézus ugyanis ezt mondta neki: "Menj ki, tisztátalan lélek ebből az emberből!" [9]És megkérdezte tőle: "Mi a neved?" Az így felelt: "Légió a nevem, mert sokan vagyunk." [10]És nagyon kérte, hogy ne űzze el őket arról a vidékről. [11]Ott a hegyoldalban volt egy nagy legelésző disznónyáj, [12]ezért a tisztátalan lelkek azt kérték tőle: "Küldj minket a disznókba, hadd menjünk beléjük!" [13]Megengedte nekik, a tisztátalan lelkek pedig kijöttek, és a disznókba költöztek; mire a nyáj, mintegy kétezer állat, a meredekről a tengerbe rohant, és belefulladt a vízbe. [14]Akik pedig legeltették, elfutottak, és elvitték a hírt a városba és a környező településekre. Erre kijöttek az emberek, hogy lássák, mi történt. [15]Amikor Jézus közelébe értek és látták, hogy a megszállott, akiben a légió volt,

felöltözve ül, és eszénél van, félelem fogta el őket. [16]Akik látták, elmondták nekik: hogyan történt a dolog a megszállottal és a disznókkal. [17]Ekkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el a határukból. [18]Amikor azután beszállt a hajóba, kérlelte őt az előbb még megszállott ember, hogy mellette maradhasson. [19]Ő azonban nem engedte meg neki ezt, hanem így szólt hozzá: "Menj haza a tieidhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled és hogyan könyörült meg rajtad." [20]Az pedig elment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus, amin azután mindenki csodálkozott.

Kol.1;[12]Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljetek. [13]Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, [14]akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.

Ha az evangéliumot olvasva Jézus földi útjának részleteit látjuk, akkor azt fedezzük fel, hogy az emberek újra és újra hozzák hozzá a betegeiket, a különféle fájdalmaktól, nyomorúságoktól szenvedő emberek kerülnek elő és kérnek segítséget Tőle. Jönnek hozzá a bűnösök, akiket kiközösített, kivetett magából a társadalom, a gyülekezeti közösség, hogy nála valamilyen megoldást keressenek életükre. Jézus pedig erővel és hatalommal szólítja meg ezeket az embereket, s az Ő személyéből, szavaiból áradó erő a legtöbb nyomorúságban lévő embert felemeli, meggyógyítja, visszaadja a családjának, s az emberi közösségnek.

Természetesen nem csak beteg emberekkel találkozik Jézus, hanem egészséges, életerős, önmagukat jónak tartó emberekkel is. Ezeknek egy része azt érzi a szíve mélyén, hogy élete nem teljes. Valami még hiányzik ahhoz, hogy életükről úgy tudjanak beszélni, mint egy boldog és teljes életről. Jézus ezeket az embereket is szeretettel és nagy türelemmel segíti abban, hogy megtalálják az életüket, azt az életet, amit várnak, amit megélni szeretnének. S vannak olyan igazak, akik önmagukat teljesen igaznak, teljesen tökéletesnek tartják. Ők Jézust általában nem tudják elfogadni. Ellenségesen viszonyulnak hozzá. S világosan látható számunkra az, hogy ezek az egészséges, önmagukkal teljesen elégedett emberek pontosan azért szorulnának nagyon rá a Jézus által hozott

szeretetre, kegyelemre, mert ők az önteltségükben, önigazultságukban veszteglő elveszett emberek. De ezt ők nem érzik, nem tudják.

Röviden és egyszerűen fogalmazva, az érkező Jézus, bárhova is megy, mindenütt az ember bűnös, beteg voltát találja, az embert, aki rászorul Istennek gyógyító, helyreállító szeretetére, akinek szüksége van arra, hogy Isten uralma alatt kezdjen élni.

Azóta sem változott meg a világ. Ma is így néz ki az ember élete. Mindnyájan rászorulunk Istennek élő, gyógyító, helyreállító hatalmára, szeretetére. S ha valahol Jézus jelenléte valósággá lesz, akkor megrendülten látjuk, hogy az emberek jönnek, jönnek a nyomorúságukkal, elveszett életükkel Őhozzá.

Tegnap este a Patika téren meggyújtottuk az első ádventi gyertyát. A lelkészeket megkérték a szervezők arra, hogy néhány mondatot mondjanak ebből az alkalomból az összegyűltek előtt. S arra gondoltam, hogy milyen fontos és bátorságot igénylő feladat számunkra az, hogy ne a gyertyáról, a kis Jézuskáról, a karácsonyi hangulatról szóljon ez a néhány mondat, hanem sokkal inkább arról, hogy a mi világunk egy fájdalmak, félelmek, nyomorúságok alatt vergődő világ, amely nem talál sehol gyógyírt a nyomorúságára, be van zárva a bűnnek, a kárhozatnak a tömlöcébe, s semmi más reménysége nem lehet a szabadulásra, a gyógyulásra, csak egyedül Istennek Jézus Krisztusban megjelent szabadító hatalma, amit minél gyorsabban el kell fogadni mindenkinek, hogy a Jézusban megjelent élet kiáradhasson és növekedhessen.

A ma elolvasott történetben egy súlyosan beteg emberről hallottunk, a gadarai ördöngösről, aki a városán kívülre lett kiűzve, mert már nem lehetett elviselni a tombolását. Olykor láncokkal is meg kellett kötözni, hogy ne ártson senkinek, ne tegyen kárt önmagában, de elszaggatta láncokat és köteleket is. Fékezhetetlen volt. Ez az ember fut Jézus felé, hangosan kiáltva: „Mi közöm hozzád, Jézus, magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, hogy ne gyötörj engem!"
Gonosz lelkek légiónyi serege tartja megszállva, gyötri ezt az embert, amikor kimennek belőle Jézus parancsára, akkor 2000 disznóba mennek át, s az egész kondát belefojtják a tengerbe.

Jézus, az útján, sokszor találkozik ilyen szenvedő emberekkel. Ennek az embernek a betegsége azonban a legsúlyosabb mindegyik eset közül.

Ezek az erők ma is jelen vannak a világunkban, s sok emberi életet tartanak fogságukban. Sokan vannak, akik szinte önként adják át magukat és úgy lesznek áldozattá.

Néhány hónapja mondta el valaki azt, hogy buddhista közösségbe kezdett járni, mert tetszett neki a meditáció gyakorlata. S egyszer csak érezni kezdte azt, hogy olyan erők kezdik átvenni az élete felett az irányítást, amelyek ártalmasak a számára, tönkretenni igyekeznek őt. Más a jóga, az agykontroll, a sámánkultusz, a pilisi zarándokhely és egyéb érdekességek felé forduláskor érezték meg ezt. Ezek az erők nagy hadsereggel vannak jelen a világunkban.

Jézus azért jött, hogy megszabadítson mindenkit, aki ilyen erők hatalmába került és megvédjen, megőrizzen bennünket az ilyen erők támadásával szemben. Az Ő szabadító hatalma sokféleképpen látható ennek az embernek a gyógyulása által.

Az első, amit felfedezhetünk az az, hogy szabaddá lesz azoktól **a belső kényszerektől, amik addig meghatározták a magatartását.**

Ennek az embernek a dühkitörései azok, amik először láthatóak mindenki számára. Szinte indokolatlanul törnek rá ezek az indulatok. Mindenki fél, mindenki menekül a közeléből.

Jézus gyógyító tette abban mutatkozik meg, hogy teljesen szabaddá lesz ezektől a hatalmas indulatoktól, és megtisztítva csendesen, szelíden ott ül Jézus mellett. Mindenki csodálkozik rajta, hogy ilyen nagy változás történt ennek az embernek a lelkében Jézus hatalmának munkája által. Jézus a szelídségre és az alázatra segíti, erősíti meg az embert gyógyító erejével.

Világunk egyre jobban megtelik erőszakkal. Az újságokat olvasva döbbenten nézzük, hogy mi minden, milyen szörnyűségek történnek körülöttünk. Családok életében gyakran milyen módon zajlik az élet. Az utcákon, a különböző terein az életünknek mennyi agresszió, mennyi indulat jelenik meg.

Eltávolodik ez a világ Istentől, és ez az eltávolodás azt jelenti, hogy közelít egy olyan világhoz, amelyik arra készteti, hogy a durva indulatok, az agresszió, a gyűlölet töltsön el mindent.

Jézus jövetelére van szüksége az emberiségnek, hogy a szelídség, az alázat, a szeretet jelenjen meg, erősödjön meg az emberek szívében.

De az agresszivitáson túl ennek az embernek az életét jellemezte **a félelem** is. S ez a belső, gyakran teljesen indokolatlan félelem még veszélyesebbé tette őt. S Jézus szavára ez az ember teljesen szabaddá lesz minden félelemtől.

Nyugodtan, békességet sugározva ül Jézus mellett. Mindenki csodálkozva néz rá, aki eddig ismerte őt és azt kérdezi, hogy: hogyan lehetséges ez?.

Mennyi félelem van ott az emberi szívekben. Sokszor ugyan, emberi szemmel nézve, okkal, de sokszor ok nélkül is. Ezek a félelmek mennyi szenvedésnek az okozói lesznek. Zárjuk az ajtókat, biztosításokat kötünk, próbálunk előre védekezni minden veszélyt számba véve.

A gonosz erők szándéka az, hogy minél erősebb indulatokkal és minél több félelemmel legyen megterhelve az életünk. Így tudnak leigázni, hatalmukban tartani minden embert.

Jézus pedig, ha Őhozzá megyünk, megszabadít bennünket. Elveszi, kiűzi a szívünkből a félelmet. Azt akarja, hogy az Ő szeretetében érezzük magunkat biztonságban. Higgyük el azt, hogy Őneki gondja van ránk, nem feledkezik meg rólunk, és ha támadás éri az életünket, akkor megvéd, mert neki erre van hatalma.

Jézusnak ezt a gyógyító munkáját kell szolgálnunk, mert nagy szükség van erre a szolgálatra ma. Tanulja meg mindenki az Igéket, amiket Jézus szeretete be is ír a szívünkbe, s aminek igazságát a gyakorlatban is meg lehet tapasztalni: Ne félj, csak higgy! Mert nem félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem…

Ez az ember önmagát is gyötörte kínozta a benne lakozó lelkek által. Nem volt nyugta sem éjjel, sem nappal. Belső gyötrődésében, gyötrelmében összevagdosta magát kövekkel, kárt tett önmagában.

Hány ilyen embert láthatunk, akik a legkülönfélébb módon önmagukat gyötörve, végtelen szenvedések között élik az életüket. Drog, alkohol, szenvedélyek. Mind azt a célt szolgálja a megszálló erők kezében, hogy az ember önmagának szenvedést, fájdalmat okozzon.

Jézus szabaddá tesz. Békességgel ajándékoz meg. Szabaddá tesz mindazoktól a kötelektől, belső, önemésztő indulatoktól, amik sokakban ott vannak.

Ha hirdetni kezdjük Jézust, ha vallást teszünk az Ő szeretetéről, akkor látni fogjuk, hogy egyre több kisimult, mosolygós tekintetű ember lesz körülöttünk. Jézus békességet ad!

Nagy szükség van az evangélium hirdetésére, Jézus szabadító hatalmának a meghirdetésére, mert nem kell az embernek félni, gyötrődni, hanem a szíve minden embernek telve lehet örömmel és hálaadással.

S ez az ember, annak a megszálló hatalomnak a munkája miatt teljesen **elmagányosodott, elveszett ember volt**. Senkije sem volt már, aki megszólítsa, aki gondoljon rá. Ott bolyongott a városon kívül, messze az emberektől.

Ma ez igen nagy gond. Egyre több ember van, akik elveszett, elmagányosodott emberré lett. Családban, családon kívül, bárhogyan is élnek sokan, csak azt érzik, hogy már kívül vannak, távol mindenkitől és teljesen egyedül, elhagyottan élnek.
Az a lélek, amelyik ezt a világot légiókkal szállta meg, mindent megtesz azért, hogy az emberek ilyen állapotba kerüljenek. Így növekedjenek fel a gyermekek a családban, a TV, számítógép elé ültetve, a saját sarkába elvonulva. Házastársaknak ne legyen egy kedves szavuk egymáshoz, csak a pénzügyeket, vagy a soros feladatokat beszélik meg jobb esetben. A gondok, az élet küzdelmei egymással szembefordítják a legjobb barátokat is. Néhány év alatt teljesen idegenekké válnak egymás számára.

Próbálnak fórumot, klubot, chat-szobát kínálni az embereknek, hogy szüntessék az elmagányosodást, de nem sok eredménye van. Még több problémát okoznak ezek a megoldások.

Jézus ebben a tekintetben is szabadító. Amikor valakit betölt az Ő szeretete, amikor valaki meggyógyul Őáltala, akkor egyszerre megtalálttá válik. Jézussal kezd élni és Jézussal együtt járva visszatér az emberi közösségbe.

Csodálatos Jézus gyógyító hatalma. És egyedül csak Ő tudja meggyógyítani az életünket. Ő tud szabaddá tenni minket ezektől a megszálló erőktől. Hívjuk, várjuk Őt. Szolgáljuk az Ő érkezését. Engedjük az Ő szeretetét kiáradni ránk, és szolgáljuk Őt, hogy minél többen halljanak Róla, minél több ember szabaduljon meg a gonosz erők megkötöző, megbetegítő, elpusztító hatalmából.

Mert, ha valakit Jézus meggyógyít, akkor az, hálából, **teljes életét oda szeretné szentelni Jézusnak. Őt szeretné szolgálni egész szívével, minden erejével**. Ez egészen természetes.

A megszállott ember így szól: Mi közöm hozzád, Jézus, Magasságos Istennek Fia? Azért jöttél, hogy gyötörj, hogy elpusztíts engem? A gyógyult ember pedig egészen mást mond. azt kéri Jézustól, hogy hadd kövesse őt mindenhová. S

Jézus pedig arra indítja őt, hogy: Menj el a tieidhez és mond el nekik, hogy milyen nagy dolog történt veled.

Nagy szükség van arra, hogy Jézus itt legyen közöttünk és az Ő gyógyító munkáját lássuk, mert a mi világunk hatalmas erők támadása alatt él, s ezek az erők egyre jobban leigázzák. Egyre több lesz a gyűlölet, a félelem, a lelki gyötrelem, egyre jobban a magány, az elszigeteltség és a kiszolgáltatottság érzése lesz úrrá az életeken. De ott, ahol Jézus jelen van, ott gyógyulnak az emberek, szabadon, boldogan dicsőítik és szolgálják Őt.

Advent első vasárnapja van. Imádkozzunk azért, hogy Jézus jöjjön, és árassza ki az Ő gyógyító hatalmát, tisztítsa meg életünket, világunkat, mert nagyon nagy szükség van rá.

*

Márk 5; [21]Amikor Jézus ismét átkelt a hajón a túlsó partra, nagy sokaság sereglett köré, de ő a tenger partján maradt. [22]Ide jött hozzá az egyik zsinagógai elöljáró, név szerint Jairus, aki meglátva őt, lába elé borult, [23]és esedezve kérte: "Kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon." [24]Jézus ekkor elindult vele.

Nem olyan régen a Bibliaolvasó vezérfonalban megjelelölt napi ÚSz-i Ige volt Jairus története, s akkor a bibliaórán is elolvastuk, s próbáltuk meghallani a belőle megszólaló üzeneteket is. Akkor a Lukács evangéliumában található leírást olvastuk el, most pedig a Márk evangéliumában található változatot hallgattuk végig. A történet közelmúltbeli elolvasása azonban most nem akadályoz meg minket abban, hogy ma újra elcsendesedjünk e felett a történet felett, s tovább kutassuk azt. Újra megtapasztalhatjuk azt, hogy Isten Igéjének valóban olyan mélységei vannak, amit mi egy életen át sem tudunk teljesen megismerni.

Az a különlegessége ennek a történetnek, hogy a főszereplője egy Jairus nevű ember, akiről azt olvassuk, hogy egy köztiszteletben álló zsinagógai elöljáró volt, s akire az volt a jellemző, hogy az egész életét, minden cselekedetét az átlagembernél erőteljesebben meghatározták az ÓSz-i törvények és azok a szokások, amiket Jézus korában mindenki igyekezett tiszteletben tartani. S ez azt teszi számunkra világossá, hogy Jairus azoknak táborához volt közelebb, akik

Jézus munkáját nem nézték jó szemmel. Így Jairusnak sokkal nehezebb volt Jézushoz menni, mint egy egyszerű átlagembernek. Komoly belső vívódások után neki belső és külső akadályokat kellett félretennie és legyőznie ahhoz, hogy Jézushoz tudjon fordulni kérésével.

Ilyen akadály volt számára az, hogy sok elbizonytalanító vélemény hangzott el Jézus munkálkodásával kapcsolatosan a számára mértékadó tanítók, farizeusok, törvénytudók és papok szájából. Ezekről a véleményekről az evangéliumokban olvashatunk gyakran. Sokan határozottan állítják azt, hogy Jézus munkája nem tiszta, mert nem mindig tartja meg a törvényt úgy, ahogyan abban a korban az előírás volt, és ezért bizonyára nem Istentől jött, nem Istentől kapja az erőt a különféle csodatételeihez. Vádolják némelyek még azzal is, hogy egyenesen az ördögök fejedelmének a segítségével tesz csodákat, űzi ki a megszállottakból az ördögöket.

De nyilván vannak, akik megfelelő ismeretek hiányában, határozottan hirdetik azt, hogy Jézus tévtanító. Tévtanító, mert önmagát Isten Fiának tartja, mert Istent Atyjának nevezi. Tévtanító, mert a szeretetet, az Isten irgalmasságát hangsúlyozza a törvénnyel, a törvény szigorú megtartásával és az ítélettel szemben. Ott a zsinagógában is, ahol Jairus elöljáró volt, bizonyára voltak többen, akik így látták, ezt a véleményt hangoztatták.

Jairusnak határozott döntést kellett hozni, elszántan félre kellett tenni ezeket az akadályokat, hogy súlyosan beteg kislányához Jézust segítségül hívhassa.

Ezt a döntés meg is tudta hozni. A határozott döntésének hátterében két dolog érzékelhető. Az egyik az, hogy Jairus hallott Jézusról, Jézus csodálatos tetteiről. Talán látta többször is Jézust, amikor betegeket gyógyított. Tehát tudott Jézusról. Másrészt pedig tudatában volt annak, hogy súlyosan beteg leányának állapota miatt nem késlekedhetett egy percet sem. Indulnia kellett azonnal Jézushoz, hogy segítséget kérjen tőle.

Amikor szolgálatainkat végezzük, akkor mindig tudnunk kell azt, hogy csak az indulhat el Jézushoz, hogy segítséget kérjen tőle, nála menedéket találjon, aki hallott róla, vagy aki megismerte az Ő gyógyító hatalmát valamilyen formában. Ezért feladatunk, hogy vallást kell tenni Jézus hatalmáról, és életünkben meg kell mutatni, meg kell vallani az Ő átformáló, gyógyító,életet adó tettének csodáját. Vallást kell tenni Róla, hogy hadd lássa mindenki, ha halljon róla mindenki.

S tudnunk kell azt, hogy az emberi életnek nyomorúságai, fájdalmai, amik olyan nehezen elfogadhatóak a számunkra, segítenek bennünket embereket abban, hogy a különféle ellenállást, a tehetetlenséget, a hitetlenséget legyőzzük és határozottan elinduljunk Jézus felé.

Amíg nincsen tétje a dolgoknak, addig kedélyesen elbeszélgetünk Jézus szeretetéről, kegyelméről, semmi nem indít bennünket arra, hogy Őhozzá menjünk. De akkor, amikor baj van, amikor valamilyen fájdalom van az életünkben, akkor azok az ismeretek, amiket Jézusról kaptunk emberek által, arra indítanak, hogy elinduljunk Őhozzá és az Ő segítségét kérjük.

A hit hallásból van. Ezért felelősek vagyunk azért, hogy életünk küldetése az legyen, hogy minél több ember halljon Isten Jézusban megjelent szeretetéről, Jézusnak szabadító hatalmáról. A gyermekeket ezért tanítjuk az Ige ismeretére, ezért kell, hogy az istentiszteleten, a közösségben szóljon az Ige, a bizonyságtétel. Ezzel szolgáljuk, teremtjük meg azt a lehetőséget, hogy emberek Jézushoz menjenek.

Ma sok embernek lenne szüksége Jézus szabadító szeretetére, mert sokan élnek kimondhatatlan feszültségekben, fájdalmak között, de nem tudják, hogy Ő itt van, és Őhozzá bátran mehetnek, hogy Őnála van az életük megoldása, gyógyulása. Homályos képzeteket hordoznak az emberek a szívükben Istenről, hitről, templomról, egyházról. S ez az ismerethiány sok szenvedést okoz és sok embernek az életét is veszélyezteti.

Mondjuk bátrabban a vallástételt, éljük meg határozottabban a keresztyénségünket az emberek előtt, hogy ezzel lehetőséget teremtsünk a döntésre, az elindulásra. A bajok, a nyomorúságok ne a kilátástalanságba, a teljes csüggedésbe hajtsák az embereket, hanem Jézushoz, és gyógyuljanak meg minél többen.

Jairus, a zsinagógai elöljáró, amikor Jézushoz megy, akkor „lába elé borul, és esedezve kérte Őt: Kislányom halálán van. Jöjj, tedd rá a kezedet, hogy meggyógyuljon és életben maradjon."

Ez az ember ebben a nehéz próbában nem csak Jézushoz megy, hanem legyőzi és félreteszi a szívében lévő büszkeséget is. Hiszen mégis, ott abban a körben, ahol élt, főembernek, köztiszteletben álló személynek számított. Mindenki köszöntötte őt, és megtiszteltetés volt, ha valakinek a házába betért. De ez az ember most ott van a porban Jézus előtt, megalázza magát és teljes szívvel hívja

Jézust, hogy segítsen gyermekén. Jézust hívja segítségül, mert Jézus most már az egyetlen reménysége.

Mi emberek gyakran próbálunk úgy Jézushoz menni, hogy szívünkben kíváncsiság van. Érdekel bennünket, amit mond, szeretnénk tudni, hogy kicsoda valójában Jézus. Szeretnénk Őt megismerni, de érdeklődésünk mindenféle elkötelezettség nélküli érdeklődés.

De Isten Igéje azt mondja el nekünk, hogy kevés Jézusról ismereteket gyűjteni, kevés Őt csak látni, csak az Ő közelében lenni, kevés csak elgondolkodni az Ő szavain. El kell jutni arra, hogy teljes szívvel hívjuk Őt, Őbenne lássuk életünknek, gondjainknak egyetlen megoldását és ezért porba essünk előtte, megnyissuk teljesen a szívünket, megalázzuk magunkat teljesen Őelőtte. Ez a közeledés segít el bennünket arra, hogy meglássuk Jézus szabadító, gyógyító hatalmát. Ezzel a közeledéssel tapasztalhatjuk meg azt, hogy Ő megérint bennünket és megmutatja az Ő hatalmát számunkra.

Teljes szívvel, teljes odaadással kell Jézushoz menni, félretéve minden merevséget, minden keménységet, büszkeséget.

Jézus elindul, hogy segítsen. Nagy sokaság követi Őt. S az úton történő események gátolják abban, hogy hamar odaérjen. A vérfolyásos asszonnyal lefolytatott beszélgetése megállította az úton. Jairus házától érkezők pedig már hozzák is a szomorú hírt a zsinagógai elöljárónak, és mindenki hallja hírt, aki a közelükben van: „Leányod meghalt! Miért fárasztod még a Mestert?"

Ez a helyzet gyakran áll elő: Minden reménységünk Jézusban van, s Ő nem jön, egyre késik. Úgy tűnik számunkra, hogy minden elveszett, hogy nem lesz megoldás, nem sikerül kijutni abból a mélységből, amibe kerültünk.

Mendelsohn szép éneke erről szól: Mért késel Jézus? Nőnek már az árnyak, Bús éjbe vonják földünk látkörét. Mért késel Jézus? Lelkünk úgy megfáradt, Rettenti kétely, csüggedt vak sötét, Ó, jöjj, ne késs,, Ó jöjj, ne késs, Úgy vár a szívünk Jézus, ó jöjj, ne késs!

Ebben a helyzetben megremeg az ember szíve, úgy érzi, hogy most nagyot csalódott, mert nem sikerült, nem váltak valóra reményei. De ebben a fájdalomban, ebben a helyzetben felhangzik mégis Jézus szava: Ne félj, csak higgy! Talán nem nagyon értjük ezt a bíztató szót, talán nem is hisszük el azt, hogy még lehet reménykedni. De szól felénk a bátorító szó: Ne félj, csak higgy!

Ebben a helyzetben próbálódik meg és erősödhet is az ember hite. Mert kiderül nemsokára az, hogy Jézus valóban nem feledkezett el rólunk. S kiderül nemsokára az is, hogy Ő nem késik el soha, hanem mindig megérkezik akkor, amikor annak az ideje van.

De ez a mi életünknek komoly próbája. Életünket ilyen küzdelmekben, ilyen várakozásokban kell végig élni. Újra és újra jönnek ezek a helyzetek! Ezekben kell kitartani. És általában mindig visszatekintve látjuk azt, hogy Ő tényleg nem hagyott el, nem feledkezett el rólam. Gondjaimra, problémáimra olyan megoldást adott, ami mély hálaadásra indít. Az ember megrendülten látja visszatekintve Jézus hűségét, szeretetét, hatalmát.

Jairus látja, amikor Jézus ott áll a leánya felett és megfogta a kezét és megszólította: Talitha kumi! és látja, hogy a kislánya megmozdul, visszajön, újból életre kel. Akkor érti meg igazán azt, hogy kinek a segítségét kérte, milyen hatalmas Úr az, aki ott van a házában, aki ott áll előtte. Felragyog számára Jézus dicsősége. Így olvassuk az Igében az ott lévők reakcióját: „Azt sem tudták, hogy hova legyenek az ámulattól."És akkor meg kell, hogy érezze Jairus azt, hogy ezt a Jézust nem csak segítségül hívhatja az ember, hanem életének nagy lehetősége, hogy odaadhatja neki a szívét, az életét.

Ebben a fordulatban lesz teljessé az embernek a hite. Először az ember csak annyit érez meg, hogy Jézus a szabadító, akihez oda lehet futni, akitől segítséget lehet kérni, aki fel tud emelni bennünket, bármilyen mélységben is vagyunk. De aztán megláthatja az ember, hogy Jézus Úr, Király, aki minket, hí, hogy legyünk az Övéi. Hív bennünket, hogy kövessük, szolgáljuk Őt. S neki adva az életünket, az életünk minden részlete megváltozik. Minden az Ő szolgálatába lesz állítva.

Jézus egyszer majd visszajön, felragyog teljes dicsősége és mindenki meglátja Őt. Boldog az az ember, aki úgy tud majd feltekinteni rá, mint élete urára, akit szolgált földi életében, s akinek alárendelte teljesen az életét.

*

Márk 5; [25]Egy asszony pedig, aki tizenkét éve vérfolyásos volt, [26]sok orvostól sokat szenvedett, mindenét ráköltötte, de semmi hasznát sem látta, hanem még rosszabbul lett; [27]amikor meghallotta, amit Jézusról beszéltek, eljött, és a sokaságban hátulról megérintette a ruháját, [28]mert így gondolkodott: "Ha megérintem akár csak a ruháját is, meggyógyulok."

Arról olvassunk ebben a fejezetben, hogy Jézus Jairusnak, a zsinagógai elöljárónak a háza felé igyekszik, akkor egy hosszú ideje beteg asszony férkőzik a közelébe. Azt gondolja magában, hogy ha Jézusnak csak a ruháját megérintheti, akkor biztosan meggyógyul a betegségéből. És valóban úgy történt. Az érintés pillanatában megérzi, hogy betegségéből meggyógyult.

Jézus azonnal megáll, és azt kérdezi a körülötte lévőktől: Ki érintett engem? Azok csodálkozva kérdezik: **"Látod, hogyan tolong körülötted a sokaság, és azt kérdezed: ki érintett meg engem?"** De hamarosan kiderül, hogy ki volt az, aki megérintette Őt, s Jézus ezt mondja ennek az asszonynak: **"Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges."**

Amikor elcsendesedtem ez felett a történet felett, akkor az a gondolat erősödött meg bennem, hogy ennek az asszonynak **a hitét** kellene a mai alkalommal jobban szemügyre venni, mert sok fontos kijelentést hallhatunk meg ez által.

A hittel kapcsolatosan a legtöbbször elhangzó kijelentések arra vonatkoznak, hogy igen sok ember megvallja, hogy **hiszi Istennek a létét.** Úgy szoktak fogalmazni az emberek, hogy kell valakinek lenni, aki megteremtette a világot, s aki valamilyen mértékben irányítja ennek a világnak az életét. Ez a hit talán nem is annyira hit, hanem inkább egy felfogás a világról, egy világkép, amelynek nem az anyagi világ mechanikus működése, hanem egy isteni lénynek, egy mennyei világnak a teremtő és fenntartó ereje az alapja.

Természetesen vannak, akik a hitet ennél aktívabban, árnyaltabban élik meg. Úgy hisznek Istenben, hogy eljárnak a templomba, az istentiszteletre, és arra törekszenek, hogy Isten számára, akiről nem sokat tudnak, kedves legyen az életük. Ezzel a buzgósággal igyekeznek Istentől a segítséget, az áldást kiérdemelni, vagy legalább a haragjáét, büntetését megelőzni, kivédeni.

Ez a gyakorlat volt igen sokszor a keresztyén világban is a jellemző, ugyanúgy, mint a pogány vallásokban is. Ma is gyakran találkozunk ezzel az életformával, különösen a nagy, népegyházakban. Ennek a gyakorlatnak tagadhatatlanul sok pozitív hatása volt a társadalom életére, mert a társadalom működését az

ismeretlen, csak sejtésben lévő, Isten előtti hódolat, az engedelmességre való készség határozta meg. S ebben a felfogásban azt az embert, aki nem alkalmazkodott az életnek Isten iránti tisztelet által meghatározott rendjéhez, az ki is közösítették, megvetették. Egy olyan társadalomban, ahol Istenben hittek, törekedtek a viszonylagosan csendes, józan életre, az egyházi életben való aktív részvételre, a családi élet tisztaságának megőrzésére, az egyenes, becsületes életforma követésére.

Igazán ez sem mondható még hitnek a bibliai fogalom jelentése szerint. Jótékony hatása volt vitathatatlanul az emberek életére, bár sokszor nehezen elviselhető kényszerek nehezítették meg azoknak az életét, akik ebben az életrendbe nem tudtak beilleszkedni valamilyen okból. A különféle kényszereknek mindig vannak sérültjei, de talán nem mindig veszteséges ennek az életformának az eredménye.

A felvilágosodás folyamata azonban ezt a tradicionális vallásosságot megtámadta és mára már szinte teljesen ellehetetlenítette. Hangoztatja az emberi szabadságot, az emberi észnek, a gondolkodásnak a mértékadó voltát. Istent, Isten Igéjét nem ismeri el mértéknek az élet egyetlen területén sem. Ez a rombolás nem csak a világot változtatta meg, hanem a védekezésben lévő egyházakat is, amelyek sok területen elfogadták a racionalitásnak és az emberi szabadságnak a gondolatát, megvallva, hogy a merev vallásos felfogás sokféle kárt okozott emberek életében.

Ez a történetben szereplő asszony nem sorolható be egyik kategóriába sem. Az ő hite nem ilyen hit. Ő a betegségéből szeretne meggyógyulni és hiszi azt, hogy ha Jézus ruhája szegélyét megérinti, akkor meggyógyul. Azért nem kérte Jézustól azt, hogy gyógyítsa meg őt, mert egy asszonynak nem illett senkit megszólítani nyilvánosan, másrészt betegsége miatt talán tisztátalan is volt, így általában nem igen érintkezett másokkal, különösen idegenekkel.

Úgy fogalmaznám meg annak a hitnek a lényegét, amit ennél az asszonynál láthatunk, hogy neki nem elméleti, nem tradicionális, hanem **élő, személyes hite volt.** Élő, személyes hittel hitt, bízott Jézusban. Megértette azt, hogy ha Jézusban bízva, akár Jézusnak csak a ruháját érinti is csupán, akkor is erő árad ki Jézusból és meggyógyul a gyógyíthatatlan betegségéből. Azt értette meg, hogy hit által lehetségessé válik számára az, hogy a Jézusban lévő isteni erő beáradjon az ő beteg testébe és meggyógyítsa.

Úgy fogalmazhatjuk meg ennek az asszonynak a felfedezését, hogy ráérzett arra, hogy Istennek teremtő, gyógyító erői számára az élő hit teremti meg a lehetőségét annak, hogy hasson, működjön, az ember életébe áradjanak.

És nem csak egy történetben láthatjuk meg ezt, hanem Jézus sok gyógyítási csodájánál is. Sőt, van egy olyan Ige, amelyikben azt olvassuk, hogy: **[54]Elment hazájába, és tanította őket a zsinagógában, és álmélkodva ezt mondták: "Honnan van ebben ez a bölcsesség és ez a csodatevő erő? [55]Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? [56]Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind? Ugyan honnan van benne mindez?" [57]És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk: "Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában." [58]Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt."** Hiányzott az élő hit, s Jézus nem tett csodát közöttük, nem gyógyított meg senkit, mert a lényében lévő erőt nem tudták befogadni az ott élők.

Ahol hitetlen szívvel szemlélik Jézust, ott nem történik semmi, ahol pedig élő hittel mennek Jézushoz, ott mindig csodák történnek.

Ez így van minden időben! Az, hogy: hiszem, hogy van Isten. - nem alkalmas a felülről áradó erő elfogadására. Az sem elég, hogyha a hit vallásos formát ölt és különféle érdemek szerzésére indít. Csak a személyes, élő hit alkalmas arra, hogy a Krisztusból áradó erőt befogadja. Csak az a lelki alapállás, amelyben az ember szívével Jézus felé fordul és ajtót tár Őelőtte, átadja magát Jézus hatalmába, csak az alkalmas arra, hogy befogadja Isten erőit.

Ezt a hitet ébreszti bennünk Jézus, az Ő keresztje, áldozata által. Ezt a hitet ébreszti bennünk az Ige, amelyik így szól felénk: **Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy valaki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.** Erre a hitre hívja az embereket Jézus, amikor azt mondja: **Aki hisz énbennem, örök élete van.**

Ha ezt az élő hitet, s az élő hitben történő isteni cselekvéseket vizsgáljuk, akkor csodálatos gazdagsággal találkozunk.

Mindenek előtt azt látjuk, hogy amikor az ember Jézushoz megy ezzel a hittel, akkor ez az hit alkalmassá teszi őt arra, hogy **átélhessen Isten szeretetének a kiáradását.**

Csodálatos vallomásokat hallunk a gyülekezetben, az egyházban, vagy az egyház történetében arról, hogy milyen nagy átformáló ereje van annak, amikor Isten szeretete kiárad valakinek az életébe.

Saul – Pál megtérése ilyen példa a Bibliából. De ugyanígy Augusztínusznak, vagy Luthernek, s másoknak az élettörténetét is felidézhetjük. Akár saját élményünket is megvallhatjuk! Amikor Isten szeretete, szeretet-ereje., hit által kiárad az emberi szívbe, akkor teljesen átformálja az embert. Megtisztítja és újjáteremti. Az Isten szeretetének áradása mérhetetlen öröm forrása lesz az ember számára, mert nincsen nagyobb csoda annál, hogy az ember elmondhatja, hogy: Isten engem szeret. Fontos vagyok neki. Nevemen szólított.

Azért hirdetjük az evangéliumot mindenkinek, hogy segítsük ezt az ajtónyitást, hogy élő hitre jusson és Isten szeretetének csodálatos áradását átélje minél több embertársunk.

Istennek adunk hálát azért, hogy gyülekezetünkben gyakran tesznek vallást arról testvérek, hogy sikerült élő hitre jutniuk és megtapasztalták azt, hogy hit által Isten szeretet ereje kiáradt a szívükbe, s megváltoztatta az életüket. De ott van bennünk az a vágy, hogy jó lenne, ha még sokkal többen élnék át ezt a csodát. Mert szívünkbe áradhat az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.

Isten szeretetének kiáradásával együtt elkezdődik egy olyan **személyes kapcsolat Jézussal és a mennyei Atyával, ami rendkívül nagy jelentőségű a számunkra.** Ebben a személyes kapcsolatban feltárhatjuk a mi gondjainkat, kérdéseinket Isten előtt. S megtapasztalhatjuk azt, hogy nem csak mi mondhatjuk el mindazt, ami szívünkben van, hanem Isten válaszol a mi kérdéseinkre. tanít, vezet bennünket.

Ez a kapcsolat minél elevenebb, annál inkább segítséget jelent nekünk abban, hogy helyesen tudjuk egy egy helyzetben dönteni, hogy megértsük életünknek, a világnak a dolgait.

Az élő hit teremti meg a lehetőséget arra, hogy meginduljon a kommunikáció Isten és köztünk.

Olyan jó, amikor valaki ebben a személyes beszélgetésben, vezetésben nagy jártasságra tesz szert és nem csak alapszinten működik ez a beszélgetés az életében. Gyakorolni kell magunkat ebben és élő hittel kell megteremteni az információ áradásának a lehetőségét, a személyes kapcsolatnak a nagyszerű élményét.

De az élő hit által kiárad ránk Istennek **az átformáló, újjáteremtő, gyógyító ereje** is. Elkezdenek helyükre kerülni a dolgok, életünkben új értékek, új lehetőségek lesznek valósággá. S gyógyulni kezdenek azok a sebek, azok a sérülések, betegségek is, amiket összeszedtünk korábbi életünkben.

Nagy öröm az, hogy láthatunk a gyülekezeti közösségünkben gyógyulásokat is. Isten Igéje nyilvánvalóan kijelenti számunkra azt, hogy a testi betegségekből is lehetséges a gyógyulás hit által. Csak ahhoz is olyan élő hit kell, amely arra segít bennünket, hogy megérintsük Jézust.

S akkor, ha megnyitjuk a szívünket Isten előtt, s engedjük, hogy kialakuljon az élő kapcsolat, kiáradjon életünkbe az Ő szeretete, az Ő élő jelenléte, szava valóságos legyen a számunkra és érezzük az Ő gyógyító erejének az áradását, akkor azt is tapasztaljuk, hogy **a felülről áradó erők, a felülről kapott értékek megjelennek az életünkben mások számára is.** Elsősorban azok számára, akik mellettünk élnek, de nem csak azok számára, hanem bárki számára, akivel kapcsolatba kerülünk.

Ez az életünkön át áradó erő azt fogja jelenteni, hogy látjuk, hogy tetteinkben és szavainkban megjelenik Istennek az ereje. Hatni fognak emberekre. A Krisztus nevében kimondott szavaink nyomán akár olyan események is végbemennek, amiket mi úgy látunk, mint csodákat. Isten erőinek, kegyelmének a munkáit, ajándékait. Ezt kívülről nem mindenki látja, nem mindenki hiszi el. De mi, akik benne élünk ebben a személyes kapcsolatban jól tudjuk azt, hogy Isten cselekszik általunk és az Ő erői bennünket alkalmassá tesznek olyan dolgok megtételére is, amikre egyébként nem lennénk képesek.

S a keresztyénségünknek ez adja meg az erejét. Missziói munkánk, bizonyságtételünk, szolgálataink akkor lesznek hatékonyak, ha élő hitben megnyílik az út a mennyei erők előtt a szívünkbe, életünkben. Mindennek ez a kiindulása, a lényege. Mi magunktól nem vagyunk alkalmasak semmire, mi erőtlenek vagyunk, a mi próbálkozásaink általában félresikerült próbálkozások, de akkor, ha élő hitben megnyílik a személyes kapcsolat, az erőáradásra, a Lélek munkájára képesek leszünk ráhangolódni, ha utat nyitunk, akkor minden megváltozik.

Ezért a mai Igének a legfontosabb üzenete a számunkra az, hogy Isten hitre hív bennünket, élő, eleven hitre, olyan hitre, amilyen ennek a beteg asszonynak a szívében volt, hogy életünket felemelje, meggyógyítsa, meggazdagítsa és

megerősítse az Ő erejével. Próbáljunk nyitni Jézus Krisztus felé, próbáljunk úgy odamenni Őhozzá, ahogyan ez az asszony odament.

*

Márk 6: 4Jézus pedig így szólt hozzájuk: "Nem vetik meg a prófétát másutt, csak a hazájában, a rokonai között és a saját házában." 5Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni, azon kívül, hogy néhány beteget - kezét rájuk téve - meggyógyított. 6Csodálkozott is hitetlenségükön. Majd sorra járta a környező falvakat, és tanított

Az olvashatjuk ebben a rövid történetben, hogy Jézus, Názáretben, a saját családja, rokonai, ismerősei körében töltött el néhány napot. Egészen természetes módon, amikor eljött a szombat, akkor elmegy a zsinagógába, az istentiszteletre, és ott az akkori szokás szerint kiáll a jelenlévők elé, s tanítani kezd. Erre abban az időben is minden zsidó férfinek lehetősége volt, aki úgy érezte, hogy van mondanivalója. Bizonyára, akik önmagukat becsülték, meg is tették ezt, hogy így szolgáljanak, megmutassák azt, hogy valóban istenfélő, hitben élő emberek. Ha pedig valaki távolról érkezett vendégként, akkor szinte kötelező is volt a közösség elé kiállnia.

Jézus tanítását hallgatva az ott lévők ámulatba esnek, mert megragadja őket, az, amit Jézus mond. Érzik, hogy nem úgy beszél, ahogyan az írástudók, száraz és unalmas tanításokat hangoztatva, hanem az Ő szavaiban erő van. Fel tudják mérni Jézus nagyságát, gyönyörködnek azokban az Igét magyarázó, bontogató gondolatokban, amiket Jézus elmond, kifejt előttük. De azt mondja el ez a rész, hogy bármennyire is nagyszerű Jézus tanítása, bármilyen nagyszerű üzeneteket fogalmaz is meg, mégis egy bántó és elutasító beszélgetés alakul ki a nyomán a hallgatóságban. Így olvassuk: **„Sokan hallgatták, és álmélkodva így szóltak: "Honnan veszi ezeket, miféle bölcsesség az, amely neki adatott, és miféle csodák ezek, amelyek keze nyomán támadnak? 3Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is?" És megbotránkoztak benne."**

Nem tudták jó szívvel, hittel fogadni Jézus szavait, s ezért Jézust is elutasították, sőt, megbotránkoztak benne.

Amikor elolvassuk ezt a történetet, akkor akaratlanul is ott van bennünk a kérdés: Vajon miért nem tudták ezek az emberek Jézust elfogadni, hiszen egyetértenek abban, hogy csodálatos a tanítása? Hatalmas szellemi erőt sugároz! Miért botránkoznak meg benne?

Ezekre a kérdésekre sokféleképpen lehet válaszolni. Én ma néhány választ megpróbálok megfogalmazni rájuk, de érdemes mindannyiunknak tovább gondolni a válaszokat. Azért érdemes továbbgondolni, mert ma igen gyakran hallunk elutasító véleményeket Jézussal, az egyház szolgálatával, a Bibliával kapcsolatosan. Így talán ezeket az elutasító véleményeket jobban tudjuk kezelni, jobban meg tudjuk érteni.

Bennem az fogalmazódott meg először ennek a történetnek az olvasása nyomán, hogy: **Lelki érettség, fogékonyság, vagy egy bizonyos intelligencia nélkül nem lehet az embernek Jézust elfogadni, hinni.**

Vannak emberek, akik képtelenek egy zenemű szépségét felfogni. Hiába próbálja valaki meggyőzni őket annak a szépségéről, egyszerűen nem hallják meg.

De más területein is az életnek látunk olyan embereket, akik képtelenek meglátni, megérteni dolgokat. Nincs hozzá szemük, fülük, felfogóképességük. Azt tapasztaljuk, hogy az ilyen embereket, ha megfeszülünk, sem tudjuk megváltoztatni, nem tudjuk őket kimozdítani az ellenállásukból. Persze mi általában nem adjuk fel, próbálkozunk vele, reménykedve, hogy egyszer csak sikerül, megtörténik a csoda. A botfülű talán egyszer majd énekelni kezd, a technikai antitalentum csavarhúzót és egyéb szerszámokat ragad és ügyesen old meg műszaki problémákat, az olvasni nem szerető pedig lelkesen egymás után kölcsönzi ki a könyveket a könyvtárból. A hittel kapcsolatosan is ezt lehet elmondani. Reménykedünk benne, hogy az, aki nem képes hinni, egyszerre hittel fogja élni az életét. Azért is reménykedünk ebben, mert ma talán a világunkban egyre nagyobb gondot jelent ez.

Tegnap olvastam valakinek az írását a karácsonnyal kapcsolatban. Az illető kifejti, hogy ma Európában véleménynyilvánítási szabadság van. Tudomásul kell venni azt, hogy vannak, akik nem hisznek Jézusban, Istenben, akiket nem érdekel a karácsony sem. S egyre többen vannak, akik így élnek. Milyen jogon próbálja egy kisebbség rákényszeríteni az akaratát a többségre? Miért mondják a politikusok közül némelyek, hogy ez a társadalmi rendszer, a kapitalizmus, a keresztyénség nélkül működésképtelen, mikor egyre kevesebben vannak a keresztyének?

Látszólag igaza van az illetőnek. Az Ő számára nem érték a hit. Véleménye szerint – amit nekünk tiszteletben kell tartani - hit nélkül is lehet élni ebben a világban.

De ha meggondoljuk, akkor megértjük, hogy az a sok probléma, ami terheli a társadalmat, az emberek életét, abból fakad, hogy nincs meg a hit kontrollja a mindennapokban. Ő ezt nem érzékeli! Nem látja meg, hogy ezért erősödik fel a mindenütt megjelenő önzés, a törtetés, a hedonisztikus életszemlélet, ezért növekszik a bűnözés, az erőszak, s ezért van annyi gyötrő probléma. De az illető minderre teljesen érzéketlen, ő csak azt látja, hogy mindenkinek joga van úgy gondolkodni, úgy élni, ahogyan neki tetszik.

Ebben a nagy szabadságban általában az emberek az IQ-t tartják a legfontosabbnak. Úgy vélekednek, hogy a modern társadalom az okos emberek társadalma kell, hogy legyen. Isten Igéje pedig azt mondja, hogy ez is fontos, de soha nem szabad elfeledkezni arról, hogy van egy lény, aki a legmagasabb IQ hányadossal rendelkezik. Ez a lény pedig nem éppen az ember javát szolgálta.

A hitre képtelen emberért imádkozni kell, hogy Isten gyógyítsa meg a lelki szemeit, ajándékozza meg a hit képességével. Lássa meg, hogy valóban hitre van szükség ahhoz, hogy egy emberhez méltó világban élhessünk, hogy az emberek jól tudjanak küzdeni a saját életükért.

Isten az, aki ezt a csodát meg tudja cselekedni, de az evangéliumokban jól látjuk, hogy ez a legnehezebben orvosolható hiányossága az emberi életnek. A farizeusok, az írástudók, a papok magatartása, Jézushoz való viszonyulása, ezt nyilvánvalóan láttatja velünk.

A második jelenség, amit ebben a történetben megláthatunk az az, hogy **ezek az emberek különféle csoportok befolyása alatt vannak, illetve előítéleteket hordoznak a szívükben.** Ez akadálya annak, hogy Jézus elfogadják.

Ez minden időben akadályozza Jézus elfogadását, a hit megerősödését, működését. Az emberek igen nagy százaléka olyan emberek véleményét fogadja el, akikre felnéz, akiket mértékadó személyiségnek tart. Ezek lehetnek világi, vagy egyházi emberek. A média is erősen befolyásolja az emberek gondolkodását. Tudjuk, hogy tudatosan formálják a szakemberek a különféle megnyilvánulásokat úgy, hogy saját véleményüket tudják bevésni sokak gondolkodásába, ítéleteibe.
Ugyanígy erősen meghatározza az embert a tradíció, a megszokás, s a neveltetés is.

Különös, hogy ott a nagyon komolyan vallásos emberek voltak azok, akik Jézussal szembefordultak, elutasították Őt. A vallásosság nem jelenti azt, hogy valaki hisz, hogy az ember Istent féli, hogy az Ő útjain jár, hogy hisz Őbenne. Ezt is nagyon sokszor látjuk ma is szinte minden egyházi formációnál, de különösen a nagy népegyházakban. Lehet valaki nagyon vallásos, de ateista.

Annak, aki hitben szeretne élni, annak szabaddá kell lenni teljesen az Isten számára. Amennyire lehet, függetlenítenie kell magát mindenféle tekintélytől, és a megszokásoktól, a tradícióktól. Ezek természetesen bizonyos mértékig védelmet is jelentenek, de mindig szabadnak kell lenni az embernek arra, hogy Isten akaratát tudja felismerni és elfogadni a legfőbb tekintélynek.

Van egy nagyon nagy segítségünk ebben, a Biblia. A Biblia segítségével ellenőrizni lehet a jelenségeket, a különféle gondolatokat. Jézus kortársainak is meg lett volna erre a lehetősége! Ugyanakkor a Lélek is segít bennünket, hogy a szabadságunkban el ne tévedjünk. Nagyon nagy kihívást jelent a számunkra ez az életforma, de mindenkinek, aki Isten útján szeretne járni, annak így, szabadságban, felelősen kell élni.

Harmadszor azt érthetjük meg ennek a történetnek az olvasása közben, hogy azok az emberek, akik **ott, a názáreti zsinagógában hallgatták Jézust, érezni kellett volna azt, hogy amit Jézus mond, s amit cselekszik a szemük láttára, arra nekik igen nagy szükségük van.**

A hit lényege mindig az, hogy az ember akkor tud hinni, amikor megérzi, hogy amit hall, ami felkínáltatott a számára, arra szüksége van.

Amikor kezünkbe vesszük a Bibliát, akkor Istennek élő szavát, az Ő vigasztalását, akaratának kijelentését szeretnénk hallani belőle. Ez alapvető akkor, amikor valaki hisz. És amikor Őt keressük, akkor az Ő békességet teremtő, gyógyító, teljes életet adó tettét várjuk. Érezzük, hogy szükségünk van rá.

Az élő hit mindig egy erős vágyakozással, egy szívünkben lévő igény által megerősítve jelenik meg.

Ezek az emberek ott a zsinagógában nem érezték Jézust fontosnak, nem érezték azt, hogy: Nekünk Jézusra szükségünk van!

Ahol ez a belső vágyakozás, ez az igény nincsen meg, ott nem is történik semmi. Üres időtöltés az istentisztelet, amit esetleg megzavar valaki, aki többet próbál előhozni az üres szertartásoknál, formaságoknál.

Kérdez bennünket ez az Ige: Érzed-e, hogy neked Jézus szavaira, szeretetére, hatalmára szükséged van? Vágyakozol-e Őhozzá, vágyakozol-e arra, hogy részesítsen téged az Ő ajándékaiban?

Hálás szívvel köszönjük meg azoknak a hitét, akik úgy vannak itt közöttük, hogy vágynak Jézushoz, vágynak az Ő szavait meghallani, vágyakoznak az Ő tetteit megtapasztalni és szolgálni Őt.

Végül még azt mondanám, hogy az az ember, **aki hisz, megpillantotta annak az életformának a távlatait, amit a hit határoz meg.**

Sokan vannak, akiket nem érdekelnek a távlatok. Élnek egyik napról a másikra. Meglegyen mindaz, amire éppen szüksége van az embernek, s ez elég. Ebbe az életformába beleillik néhány ünnepi pillanat is még, de igazán többre nincsen szükség.

De az az ember, aki hitben él, aki Jézust Úrnak, Megváltónak, Isten Fiának látja, az megpillanthatott egy fantasztikus távlatot. Azt, hogy Jézust lehet követni. Lehet Őt szolgálni. Jézusban feltárul az ember előtt egy olyan világ, amelyben sok feladat, szolgálat van. Feltárul Őbenne és Ő általa az Isten szeretetének a gazdagsága. Feltárul előtte az élet, az örök élet.

A názáreti zsinagógában lévő embereknek azt kellett volna mondani, hogy: Végre itt van valaki, aki vezetni tud bennünket, akinek van programja, aki sokkal többet tud nekünk adni, mint a vezetőink. Sorakozzunk fel mögötte, kövessük Őt, induljunk vele a különféle akciókban részt vállalva. Ehelyett azon töprengtek, hogy kik a rokonai és, hogy csak egy ácsmester fia.

A hit mindig kimozdítja az embert a tétlenségből, a tehetetlenségből. Az a hit, amely nem ad programot, amely nem mozdít ki, az nem is hit.

Azért kell imádkoznunk, hogy ez az élő hit erősödjön meg bennünk. Érezzük meg Jézus nagyságát, legyünk szabadok az Ő számára, érezzük, hogy amit Ő mond, amit Ő hozott nekünk arra szükségünk van, és kövessük Őt teljes szívvel. Jellemezze ez a mi hitünket. Ha így történik, akkor meg fogjuk látni azt, hogy Jézus hatalmas dolgokat tesz velünk, közöttünk és általunk. S akkor még lelkesebben fogjuk Őt szolgálni, dicsőíteni és magasztalni.

*

Márk 6; [1]Jézus akkor eltávozott onnan, a hazájába ment, és követték a tanítványai is. [2]Amikor azután eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és álmélkodva így szóltak: "Honnan veszi ezeket, miféle bölcsesség az, amely neki adatott, és miféle csodák ezek, amelyek keze nyomán támadnak? [3]Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is?" És megbotránkoztak benne. [4]Jézus pedig így szólt hozzájuk: "Nem vetik meg a prófétát másutt, csak a hazájában, a rokonai között és a saját házában." [5]Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni, azon kívül, hogy néhány beteget - kezét rájuk téve - meggyógyított. [6]Csodálkozott is hitetlenségükön. Majd sorra járta a környező falvakat, és tanított. [7]Ezek után magához hívta a tizenkettőt, és kiküldte őket kettesével. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött, [8]és meghagyta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra egyetlen vándorboton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övükben; [9]saru viszont legyen rajtuk, de ne öltsenek magukra két ruhát. [10]Ezt is mondta nekik: "Ha valahol bementek egy házba, ott maradjatok egészen addig, amíg tovább nem mentek onnan. [11]Ha egy helyen nem fogadnak be titeket, és nem is hallgatnak rátok, akkor kimenve onnan, még a port is verjétek le lábatokról, bizonyságul ellenük." [12]A tanítványok pedig elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg; [13]sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.

Újesztendő első napján a gyülekezet azt várja legtöbb helyen és valljuk meg, hogy mindannyian azt várjuk, hogy olyan Ige hangozzon fel és szólaljon meg a szószékről, ami elindít bennünket az újévre és azt meghatározza. Amikor elolvastam a Márk evangéliumának következő részletét, akkor úgy éreztem, hogy szükségtelen tovább keresni a mai igehirdetés alapigéjét, mert ez az Ige így szólíthat meg bennünket, igazán feladatot, programot adó üzenetet közvetít a számunkra. Így hát figyeljünk rá mindannyian.

Az üzenet megfogalmazásához abból jelenségből indulnék ki, amit mindannyian érzékelünk és gyakran meg is fogalmazzuk, hogy a mi világunk egyre jobban eltávolodik a keresztyénségtől, s így Istentől is. Még a külsőségekben gazdag színlelt vallásosságot is elfelejtette. Az igehirdetésekben ezért szólal meg az az üzenet egyre gyakrabban, hogy a szellemi és fizikai széthullást, amitől szenvedünk, ez okozza. Egy neves szociológus azt mondta a napokban, hogy a mi

világunknak az az egyik nagy gondja, hogy az elmúlt évtizedekben felszámoltuk azt az erkölcsi rendet, ami meghatározta a mindennapi életet, egyértelművé tette az élet rendjét, az élet játékszabályait. Ma már senki nem tudja azt, hogy hogyan is kell élni, milyen szabályok szerint. Ez megzavarja az embereket. Ez okozza az emberek elbizonytalanodását, sokszor az agressziót, máskor a búskomorságot, s ezért válik időnként olyan elviselhetetlenül durvává és embertelenné a mindennapi élet.

Arról szól ez a történet, hogy Jézus kiküldi a tizenkét tanítványát az evangéliummal, hogy hirdessék azt mindenkinek.

Talán fontos lehet a számunkra, hogy Jézus nem azt a parancsot adja a tanítványoknak, hogy állítsák helyre, erősítsék meg az embereket a régiek hagyományaiban, mert ezek a hagyományok megerőtlenedtek. Egy egészen új hírt bíz rájuk, annak az örömhírét, amit Ő is hirdetett, azt, hogy: **Megjelent az mennyek országa, Isten királyi uralma. ebben a világban és ez az ország nyitva van mindenki előtt. Mindenki megnyerheti ennek az országnak a polgárjogát, egészen leegyszerűsített eljárásban.**

Az, aki elfogadja Istennek az ajánlatát, közeledését, az részesülhet az Isten uralmának minden áldásában. Teljes jogú állampolgára lehet Isten országának. Jogosulttá válik ennek az országnak minden értékére. S azt is jelenti ez, hogy az, aki polgára lett a mennyei országnak, az itt a földön, életével, szavaival, szolgálataival Isten országának képviselőjévé válik.

Ez egy olyan hatalmas változást jelent az ember életében, hogy ennek a változásnak a következtében az életében minden mássá lesz.

S Jézus ma is ezzel az üzenettel küld bennünket az emberek közé. Isten uralma ma is jelen van ebben a világban, Isten a XXI. századi embert, a modern embert is hívja magához. Hívja arra, hogy éljen ebben a világban mennyei polgárjogot nyerve, a mennyei polgárjog minden áldásával, felhatalmazásával meggazdagítva.
A hír, amely megszólal a tanítványok bizonyságtétele által, **megtérésre hívja az embereket.** A megtérés nem mást jelent, mint Isten előtti leborulást, az Ő Jézus Krisztusban megjelent uralmának az elfogadását. Ez egy erőteljes, mindent átformáló lelki, szellemi fordulatot jelent az ember életében.

A megtérés által Isten szeretetének az ereje beárad az ember szívébe és megváltoztatja, mássá teszi az embert. Mássá teszi a szívének érzéseiben, gondolkodásában, életvitelében.

Ezt a változást szolgálják Jézus tanítványai, ezért indulnak harcba, amikor Jézus kiküldi őket.

Minden időben ezt jelenti az evangélium hirdetése! A megtérésért, az élet, az ember megváltoztatásáért folyik a küzdelem.

Amikor olyan valakivel találkozunk, aki életét eltékozolva él, sok káros szenvedélytől megterhelt, önmagának és másoknak is szenvedést okozva, akkor kevés őt a templomba hívni, kevés az, hogy rávesszük, kezdje olvasni a Bibliát, esetleg még valamilyen módon imádkozzon is. Attól még nem változik lényegesen semmi. Arra van szüksége, hogy megtérjen, Isten szeretet uralma alá kerüljön az élete. Isten uralma, élő jelenléte segíteni fogja abban, hogy rendeződjenek a dolgai, hogy szabaduljon, gyógyulni kezdjen.

Nagyon sokszor előfordul, hogy emberek súlyos lelki, családi problémákkal fordulnak a lelkészhez, hívő emberekhez. Természetesen igyekszünk nekik segíteni, amennyit erőnkből tenni tudunk értük. De az életük akkor lesz megoldott élet, ha Isten uralma határozza meg Őket, ha betölti őket Isten szeretete, és szívükben égni kezd az Isten iránti szeretet tüze.

Ha valaki komoly problémákkal küzd, nem képes az életét irányítani, nem képes fenntartani magát a mindennapok gondjaiban. Segíthetünk rajta bizonyos mértékig, de a segítséget akkor kapja meg, akkor tudja igazán érezni, ha életében megtörténik a nagy fordulat, Isten uralmába, gondviselő szeretetébe adja magát.

A megtérést nem lehet megkerülni, nem lehet kihagyni. Igaz, hogy az ember nagyon tiltakozik ellene, mindent megtesz, csak ezt ne kellje megtennie, de nincs más lehetőség. Az ember élete akkor változik meg, akkor kap új lehetőséget, akkor kezd gyógyulni életének minden sebe, ha az evangéliumot, a jó hírt meghallva, Isten felé indul éss elfogadja az Ő kegyelmét.
Amíg az ember nem adja át a szívét, addig Istennek gyógyító ereje nem tudja átjárni, nem tudja felemelni, mert ő maga akadályozza meg ezeknek az erőknek az áradását, maga rekeszti kívül az életén Istennek gyógyító erőit.

A mi sokféle sebtől vérző világunkban ezt a szolgálatot kaptuk Jézustól, az evangélium hirdetésének, s a megtérésre hívás, s elősegítésének szolgálatát. Nincsen ennél fontosabb szolgálat. Ez a szolgálat képes megváltoztatni a világot, képes sok embert életben tartani és képes sok ember számára az üdvösséget, az örök életet ajándékozni.

Talán annyiban más a mi szolgálatunk a tanítványok szolgálatánál, hogy ott és akkor még sok idő volt erre a szolgálatra. most pedig azt látjuk, hogy egyre jobban zárul be az ajtó, egyre inkább megvonja Isten az embertől a megtérésre adott lehetőséget és közeledik a kegyelem idejének lezáródása.

Egyre erőteljesebb az evangéliummal szembeni ellenállás a modern társadalomban. Mindent, ami fontos, a modern gondolkodás igyekszik lejáratni. A Biblia, az egyház, a bizonyságtétel olyan támadások kereszttüzében van, hogy szinte alig tudjuk védelmezni.

A modern gondolkodásnak az a jellemzője, hogy minden értéket igyekszik hitelteleníteni, mindenkit, akinek a szava hiteles, igyekszik lejáratni. Ugyanakkor a világot igyekszik leegyszerűsíteni úgy, hogy pl. tagadja a bűnt és pártolja a pozitív gondolkodást. A hitben élt életet gyakran a fundamentalizmusnak, a rajongásnak a vádjával illeti, hogy ezzel is elbizonytalanítson olyanokat, akik döntési helyzetben vannak.

De nincsen más lehetőség, csak a megtérés. Ezért a szolgálatért vállalni kell a megbélyegzést is, a rajongó, vagy fundamentalista jelzőt is, mert mindenki, aki nem fundamentalista, nem a Bibliai kijelentés alapján magyarázza a hit dolgait, s nem Isten iránti rajongó szeretettel a szívében él, az a modernkori liberalizmus kelepcéjébe került egyházi keretek között is, s annak hirdetője, prófétája.

Egyedül az Isten szereteturalmában van élet, Ha valaki életet, gyógyulást, üdvösséget szeretne, akkor annak meg kell térni.

Nagyon vigyáznunk kell arra, hogy ne tévedjünk meg ebben a szolgálatban. A különféle jelek, csodák, a nagy népcsődület igen jól eső a számunkra, de ezek nem jelentik a megoldást. A megoldás egyedül Isten kegyelmének a valóságos elfogadása.

Erre a szolgálatra küld bennünket Jézus, kivétel nélkül mindannyiunkat, ha az Ő tanítványai vagyunk.

Amikor Jézus tanítványai elindulnak erre a szolgálatra, akkor tudniuk kell azt, hogy ez a szolgálat nem könnyű szolgálat. Nem véletlenül van ez előtt a történet előtt Jézusnak a názáreti zsinagógában, az övéi között átélt kudarca. S nem véletlenül szab olyan kemény feltételeket Jézus a tanítványainak. Ezt a szolgálatot csak teljes odaadással, elhívatással lehet végezni jól. Olyan

lelkülettel, amely nem törődik sem a mindennapi dolgokkal, sem az életnek a védelmével, hanem egyedül Istenben bízva halad előre a szolgálatban.

Ezért is történik meg sokszor az egyházban az, hogy a hitben élő emberek félelmük, kényelemszeretetük miatt nem merik, nem akarják vállalni ezt a szolgálatot. Ilyenkor kezdenek kiürülni a templomok.

Ma nagy szükség van erre a szolgálatra, és az egyházak között vannak olyanok, amelyekben nagyobb a lelkesedés. Ezek ösztönzik a nagyobb, önmagukat erősebbnek látszó egyházakat a szolgálatra.

Amikor teljes szívvel végezzük a szolgálatot, és emberek átadják az életüket Jézusnak, akkor tapasztaljuk azokat a csodákat, amiket a tanítványok is megtapasztaltak. Megszállottak tisztultak meg a munkájuk nyomán. Ez szinte természetes, hiszen ott, ahol Isten Lelke győz, ahol az Isten uralma alá kerülnek az emberek, ott a megszálló erőknek nincs többet helyük és lehetőségük.

Gyülekezetünkben is sokszor érzékeljük azt, hogy valaki bejön közénk és érződik rajta az, hogy nem szabad ember. Félelmekkel, gonosz gondolatokkal, indulatokkal küszködik, vagy éppen azzal rombolja a környezetét. de, amikor a megtérés megtörténik, amikor szívében Isten szeretetének az ereje jelenik meg, akkor láthatóan szabadul. Van, hogy szinte egyik pillanatról a másikra, s van, amikor fokról fokra történik meg ez a változás.

Ugyan így a különféle testi gyógyulások is végbemennek a bizonyságtevő szolgálat nyomán, ha megtérés történik. Emberek különféle betegségekből megszabadulnak, mert nagyon sok betegség annak a sokféle bűnnek, szorongásnak, félelemnek a következménye, ami az emberek életében ott van.
Saját magunk életében is tapasztaljuk, hogy amikor valami rendezetlenség van, akkor fáradékonyabbak leszünk, akkor megfájdul a fejünk, felmegy a vérnyomásunk, emelkedni kezd a cukorszintünk, nehezebben vesszük a levegőt… és ki tudná felsorolni, hogy mi minden történik. Egy diák életében, ha bejön egy két rossz jegy, intő, vagy más gond, akkor máris testi betegség jeleit is produkálhatja.

Ezek a tünetek enyhíthetőek a különféle gyógyszerekkel, de természetesen akkor gyógyul az ember, amikor Isten uralma alá kerül az élete, bűnbocsánatot nyer és változtatni tud a dolgain.

Isten népének ez a feladata tehát a világban. Jézus küldi az övéit, megerősíti az övéit, hogy hirdessék az evangéliumot és a megtérés szükségességét mindenkinek.

Bárcsak lenne ez valóban szívügyünk, tudnánk engedelmeskedni Jézus parancsának és abban lelnénk örömünket, hogy szolgálatunk által sokan fogadják el Isten uralmának rendet teremtő, megtisztító és szabadító hatalmát.

*

Márk 6;[30]Az apostolok visszatértek Jézushoz, és elbeszélték neki mindazt, amit tettek és tanítottak. [31]Ő pedig így szólt hozzájuk: "Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjetek meg egy kissé." Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük. [32]Elhajóztak tehát egy lakatlan helyre magukban. [33]De sokan meglátták és felismerték őt, amikor elindultak, ezért minden városból összefutottak oda, és megelőzték őket. [34]Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani. [35]De amikor az idő már későre járt, odamentek hozzá a tanítványai, és ezt mondták neki: "Lakatlan hely ez, és az idő már későre jár. [36]Bocsásd el őket, hogy a környező településekre és falvakba menve ennivalót vegyenek maguknak." [37]Ő azonban így válaszolt nekik: "Ti adjatok nekik enni!" Mire ők ezt mondták neki: "Talán mi menjünk el, és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adhassunk nekik?" [38]Jézus azonban megkérdezte tőlük: "Hány kenyeretek van? Menjetek, nézzétek meg!" Amikor megnézték, így szóltak: "Öt kenyerünk van, meg két halunk." [39]Ekkor megparancsolta nekik, hogy ültessenek le mindenkit egy-egy csoportba a zöld fűre. [40]Le is ültek százas és ötvenes csoportokban. [41]Ekkor Jézus vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyereket, majd átadta a tanítványoknak, hogy tegyék eléjük; és a két halat is elosztotta mindnyájuknak. [42]Miután mind ettek, és jól is laktak, [43]összeszedték a kenyérdarabokat tizenkét tele kosárral; és azt is, ami a halakból maradt. [44]Akik pedig ettek a kenyerekből, ötezren voltak, csak férfiak.

Ebben a történetben arról olvasunk, hogy Jézus nagy tömeg kíséretében kimegy egy távoli helyre, s ott tanítani kezd. A sokaság teljes figyelemmel és nagy örömmel hallgatja Jézus tanítását. Észre sem veszik, hogy már későre jár az idő, s ott a lakott helytől távol, étlen, szomjan hallgatják Jézust. A tanítványok azonban észreveszik, hogy gond van a nagy tömeggel és így szólnak Jézushoz:

"Lakatlan hely ez, és az idő már későre jár. [36]Bocsásd el őket, hogy a környező településekre és falvakba menve ennivalót vegyenek maguknak."

Amikor a tanítványok szavait elolvastam, akkor az az üzenet fogalmazódott meg bennem, hogy Jézust követve, az Ő szeretetében gyönyörködve az ember kerülhet olyan helyzetbe, amikor valamilyen veszély fenyegeti, vagy valamilyen veszteség érheti. Pontosan úgy, ahogyan ezt a tömeget is, amelyik teljesen megfeledkezett mindenről, és nem gondoskodott közülük senki arról, hogy megfelelő tápláléka legyen.

Az elmúlt időben előfordult, hogy valaki, aki ragaszkodott Jézus követéséhez, nem hagyta el Őt, gyönyörködött Igéjében, elvesztette az állását, vagy bezárultak előtte azok a lehetőségek, amelyek másoknak adva voltak. Sokszor az idő, az anyagi lehetőségek is szűkössé váltak egyesek számára, mert a gyülekezeti életben való aktív részvétel sok időt, lehetőséget, energiát, elvitt.

Visszaemlékezem az előző gyülekezet gondnokára, aki családjával együtt minden alkalommal ott volt a közösségben, istentiszteleten, bibliaórákon, előkészítőkön, pedig a jövetele minden alkalommal közel egy órás gyaloglást jelentett. Meg is kérdezték tőlük a szomszédok, hogy nem hiányzik-e az az idő a munkából, a családi életből, vajon mikor készül el a család számára a vasárnapi ebéd, ha reggel 9 órától délig nincsenek otthon, de őt ez nem zavarta, hanem egész életében, hűségesen ott volt mindig az alkalmakon.

De sok más példát is fel lehet hozni, amik arról szólnak, hogy emberek Jézusért hozott áldozatuk, hűségük miatt valamilyen kellemetlen helyzetbe kerültek, s a körülöttük lévők botránkozva mondogatták azt, hogy hogyan lehet ilyet tenni? Hogyan lehet ennyire alárendelni mindent a hit dolgainak, a gyülekezeti életnek?
S ezeknek a példáknak a nagy többségében azt láthatjuk meg, amit ebben a történetben látunk: Jézusnak van hatalma arra, hogy pótolja az Őérte elszenvedett veszteségeinket, megsegítsen bennünket az Ő követése miatt kialakult nehéz helyzetekben.

Itt a kenyérszaporítás története, csodája az, amelyben látjuk, hogy Jézusnak van hatalma az ember gondjait, problémáit megoldani, amibe valaki Őérte került. Senki sincs, aki Jézust szolgálva, megszomorodva úgy megy haza, úgy megy el Jézus közeléből, hogy valami pótolhatatlan nagy veszteség érte. Jézustól mindig visszakapjuk azt, amit Őérette elveszni hagytunk.

Hitben élni azt jelenti, hogy az ember ezt elkezdi próbálgatni. Kezdek úgy élni, hogy Jézushoz ragaszkodom, Őt követem, neki szolgálok, Őérette hozok

áldozatot és a végén visszatekintek, összegzem a tapasztalatokat, s látom, hogy az, aki ezt teszi, az nem vall szégyent soha semmiben. A hívő életnek ez a minimuma, amiből aztán még tovább lehet még lépni. A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében olvashatjuk el azoknak a felsorolását, akik nagy dolgokat tudtak tenni, nagy áldozatokat tudta hozni Istenért, Jézusért és azokban a nagy áldozatokban is megtapasztalták, hogy Jézus nem szégyeníti meg az övéit, nem hozza őket olyan helyzetbe, hogy szégyent valljanak. Sőt úgy beszél róluk az Ige, hogy „Akikre nem volt méltó a világ".

Nem valamilyen teljesítményről van szó, nem valami sikeres cselekvésről, hanem mindig a Krisztus iránti szeretetről, az Őneki örömmel és hálás szívvel bemutatott áldozatokról, a neki önzetlenül végzett szolgálatokról.

És még azt is el lehet mondani ennek a történetnek a magyarázataként, hogy Jézus nem csak pótolja azt, amit Őérette elveszni hagytunk, hanem még a sokszorosát adja vissza, áldásának gazdagságával fizet nekünk meg, ha szeretjük Őt.

Ott a történetben azt látjuk, hogy ezek az emberek egy igen nagy csoda tanúi lehettek, hiszen Jézus 5000 embert vendégel meg úgy, hogy az asszonyokat és a gyermekeket nem is számolja bele az evangélista. S a végén a maradékokat összeszedik, amit így olvasunk: **"„..vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyereket, majd átadta a tanítványoknak, hogy tegyék eléjük; és a két halat is elosztotta mindnyájuknak. [42]Miután mind ettek, és jól is laktak, [43]összeszedték a kenyérdarabokat tizenkét tele kosárral; és azt is, ami a halakból maradt.""**
Ez a Krisztus követésének a törvénye! Ha valaki Őt követi, ha valaki átadja a szívét, életét, idejét, erejét Őneki, akkor sokszorosát kapja vissza, csodát él át, Jézus hatalmasan megáldja őt.

És itt nagyon jól látható az, hogy az, amit Jézus ad, az nagyrészt más jellegű ajándék és sokkal értékesebb is, mint amit az ember odaadott.

Ha a saját életünket vizsgáljuk, akkor elmondhatjuk, hogy milyen nagyszerű ajándék, hogy Jézussal járhatjuk az életünk útját. Milyen jó, hogy Ő tanít bennünket arra, hogy hogyan éljünk, és ajándékoz nekünk egy csendes, békés, örömteli, józan életet. Milyen nagy ajándék, hogy az Ő közelében már nincsen a szívünkben félelem, már nem aggodalmaskodunk a holnap felől.

Gyülekezetünknek a jelmondata, ami a címerünkben van az, hogy **„tekintsetek a liliomokra"**. Sokféleképpen megtapasztaltuk ennek az Igének az igazságát a

gyülekezeti életünkben is. Így mondja Jézus: **„…ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a táplálléknál, és a test a ruházatnál? [26]Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk? [27]Aggódásával pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy arasznyival is? [28]Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mezei liliomokat, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, [29]de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. [30]Ha pedig a mező füvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?" [31]"Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltsünk magunkra? [32]Mindezt a pogányok kérdezgetik; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. [33]De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. [34]Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja."**

S milyen nagy ajándék a közösség. Milyen nagy ajándék az örök élet ígérete, amit mindenkinek ad Jézus, aki Őbenne bízik, aki Őt szeretve él. És felsorolhatatlanul sok ajándéka van neki számunkra.

Ne féljünk tehát Jézusért vállalni veszélyt, ne féljünk feladni, feláldozni dolgokat Őérette, mert Ő pótolni fogja azt, amire szükségünk van, és megáldja a szeretetünket, ragaszkodásunkat.

Az az ember, aki Jézustól távol éli az életét, testi módon él és gondolkodik. Számára a testi élethez tartozó dolgok fontosak, s mindig arra törekszik, hogy ebben a földi életben lehetőség szerint gazdag és sikeres legyen. Ennek az érdekében a lelki életformát elveti, hogy ne legyen akadályozó a törekvéseiben. Lelkileg igénytelenné válik az ilyen ember.

Aki Jézust követi, az a lelki dolgokra teszi a hangsúlyt és kész feláldozni a testi igényeiből is, ha az szükséges. De ebben magatartásában megtapasztalja azt, hogy a lelki módon élt élet egy sokkal gazdagabb testi életet is jelent az ember számára. Nem megszegényít, ahogyan az emberek gondolják, hanem meggazdagít. Egyszer olvastam egy igen szegény ázsiai fiatalról, aki elmondta, hogy hihetetlen szegénységben született és élt. Se ruhája, se cipője nem volt, az élelme is csak éppen-éppen a minimális. S egyszer meghallotta az evangéliumot, s engedett Jézus hívásának. Nagy szeretettel kezdte Jézust szolgálni, az Ő szeretetében élt. Valaki felfedezte őt, látta a komoly őszinte hitét és megszervezte, hogy

tanulhasson egy amerikai bibliaiskolában. Felöltöztették, repülőgépre ültették és egyszerre ott volt egy nagyvárosban, ahol tanulni kezdett. Aztán amikor visszatért az övéihez, akkor elkezdték hívni távoli országokba, hogy Jézusról ott is tegyen bizonyságot, mert olyan élő hittel szolgált. Rövid idő után a fél világot beutazta. Ez a nyomorúságból induló fiatalember egy csodálatosan gazdag életet kapott azért, mert Jézust nagyon szerette és a Jézus iránti szeretetet nem vetette ki az életéből a mindennapi szükségletek megszerzése, vagy a környezetének az elvárásai miatt.

Már nem emlékszem a történetre, de ez volt a lényege, hogy egy kis koldust hogyan emelt fel Jézus, mert a szívét átadta neki.

És ezt minden hitben élő ember el tudja mondani, mert ez valamilyen módon mindig megismétlődik. Amikor az ember el tud felejtkezni Jézus szeretetében mindenről és hagyja akár veszni is, akkor azaz ember sokkal többet kap Jézustól, int amit elveszített.

Én a magam életében is így tapasztaltam meg. Jézus sok áldását, szeretetét tapasztaltam meg az életem folyamán. Ha nem adatott volna számomra az a kegyelem, hogy Jézusnak szolgáljak, hogy az Ő szeretetében éljek, akkor sokkal nyomorultabb és sokkal elveszettebb lennék.

Persze ezt igazából csak kipróbálni lehet, mert akkor, amikor valaki erről beszél, akkor azt mondják sokan, hogy ez nem igaz, ez mese. De, amikor az ember elkezdi próbálgatni, először kicsiben, aztán nagyobb mértékben, akkor tapasztalni fogja, hogy ez valóban így van.

Azt viszont nagyon határozottan megérthetjük ennek a történetnek az olvasásakor, hogy nem arról van szó, hogy ilyen értelemben üzleteljünk Jézussal, Istennel. Sokszor történik meg az, hogy egy egy embert, embercsoportot elragad az üzleti lelkület és azt mondja, hogy én kész vagyok az áldozatra, az áldásért. Adok Uram, hogy Te is adj nekem. Ez nem működik így. Jézusért, az iránta érzett szeretetért, a vele való közösség örömééért kell nekünk az életünket ilyen módon élni. A legfőbb érték számunkra Jézus kell, hogy legyen.

Ezért jó áldozatot hozni akkor is, ha veszteség ér, ha megaláznak bennünket, mert ezzel megköszönhetjük Jézusnak az áldozatát, amit értünk hozott a kereszten. Nem véletlenül mondja az apostol: **„Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. [13]Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljetek, hogy az ő dicsőségének**

megjelenésekor is ujjongva örülhessetek. [14]Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség Lelke, az Isten Lelke megnyugszik rajtatok."

Ezt a gondolatot sokan tudták követni, örömmel szolgálták Jézust. De az Ő életükben is beteljesedett az ígéret, amit Jézus mond a tanítványoknak, az övéinek.

Ne féljünk tehát így élni, ilyen hittel szolgálni Jézusnak, így örvendezni az Ő szeretetének, dicsőíteni Őt. Ő mindenben gondot visel rólunk, nem hagy el bennünket, hanem gazdagon megáld.

Próbáljuk ki ezt, és ha látjuk ennek az igazságát, akkor bátorodjunk fel a még inkább átadott, odaszentelt életnek a megélésre.

*

Márk 6; [45]Ekkor Jézus azonnal arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Bétsaida felé, amíg ő elbocsátja a sokaságot. [46]De miután elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre imádkozni. [47]Amikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig a parton egyedül. [48]Amikor meglátta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van, a negyedik éjszakai őrváltás idején a tengeren járva közeledett feléjük,

Az 5000 ember megvendégelése után Jézus arra kényszeríti tanítványait, hogy szálljanak hajóba és keljenek át a túlsó partra, míg Ő elbocsátja a sokaságot. S azt olvassuk, hogy amikor a tanítványok elindulnak, akkor Jézus, a sokaságot elbocsátva, felment a hegyre imádkozni.

Az az érzése az embernek, amikor váratlanul elolvassa ezt a mondatot az evangéliumból, hogy valójában Jézus azért küldi előre a tanítványokat, hogy egy időre egyedül maradhasson, s ebben a magányban, egyedüllétben imádkozni tudjon.

Talán valami olyan helyzetet láttat meg velünk ez az igerészlet, amit fontos meglátnunk a saját életünk, szolgálatunk megerősítése és meggazdagítása érdekében. Hiszen az lesz látható itt a számunkra, hogy a szolgálatnak van egy

olyan háttere, ami nagyon fontos és nem ismert a kívül lévők számára, de aminek hiánya a szolgálatainkat és a keresztyén életünket erőtlenné és gyümölcstelenné teszi.

Nem tudjuk Jézusnak az imádságos életét, az Atyával való kapcsolatát teljesen megismerni az evangéliumokból, de fel vannak jegyezve fontos, számunkra is látható részletek, amiknek segítségével bizonyos titkok feltárulhatnak előttünk.

Az derül ki ezekből az Igékből, hogy **az imádság nem valami üres formaság csupán,** ahogyan a külső szemlélők láthatják, hanem egy igen fontos része a hívő ember életének. Alapvető kérdés számunkra, hogy az imádságos életünk működik-e, vagy nem? Növekedni kell, ismereteket kell szerezni, erősödni kell az imaéletünk gyakorlatában, hogy az valóban életünk alaptevékenysége lehessen, s így működőképessé tegye azt.

Úgy érzem, hogy Jézus az 5000 ember megvendégelése után leborul az Atya előtt, hogy **hálát adjon és dicsőítse az Atyát** azért az erőért, amely átáradt rajta és véghezvitte ezt a csodát.

Amikor Isten ereje hordozni kezd bennünket, amikor valamilyen nagy dolgot visz véghez velünk, vagy általunk, akkor szinte önkéntelenül is ott van a szívünkben az a vágy, hogy boruljunk le Isten előtt és adjunk hálát az Ő szeretetéért, dicsőítsünk Őt. Nem lehet úgy tovább menni, mintha semmi nem történt volna, nem lehet a hátunk mögött hagyva elindulni azonnal új célok, feladatok, utak felé.

Amikor Izráel népét Isten átviszi a Vörös tengeren, akkor ott a túlsó parton feltör a szívükből az örömének és egy nagy ünneppé változik a menekülés félelmektől, feszültségektől terhelt időszaka.

Jézus életében is láthatjuk, hogy egy egy nagy esemény után hálát ad a mennyei Atyának.

A hálaadásban, Isten dicséretében az ember megerősödik a küldetésében, s bátrabban, még több bizalommal kezdi járni azt az utat, amit Isten adott számára.

Ebből a hálaadásból fakad sok áldozat, sok új küzdelemnek a vállalása.

Szolgálatomban mindig előttem volt az a titok, hogy a keresztyén életnek, a gyülekezeti, vagy az egyházi életnek nagyon fontos vonása az, hogy amikor valahol feltör a szívben lévő hála, magasztalás, öröm, akkor ez egészen új

lehetőségeket tár fel, új ajtókat nyit meg, új helyzetet teremt. Egy egy reménytelenül lezárt helyzet így törik meg nagyon sokszor. A hívő életben, a keresztyénségben ezért mindig ott van a teljes és alapvető megújulásnak a lehetősége. Soha, sehol nincs lezárt, megváltoztathatatlan, reménytelen helyzet. Isten hatalmának, szeretetének a megnyilvánulása nyomán a szívből, a szívekből, elemi erővel feltör a hála, az Isten dicsőítése és magasztalása s az elsöpör mindent. S ez a hála, ez az örömének először és mindenek előtt az imádságban jelenik meg.

Ez az imádság azt is jelenti, hogy az ember védetté válik általa attól, hogy egy lehetőséget lásson arra, hogy önmagát emelje fel, s saját sikeres működését próbálja megalapozni.

Kívülről gyakran megvádolják az egyházat, különösen akkor, amikor az Isten szeretetének megtapasztalása általi öröm és a hálaadás által megelevenedik, megerősödik, hogy nem más, mint egy ügyesen megszervezett üzleti vállalkozás. Valaki rájött arra, hogy hogyan kell menedzselni, szervezni a dolgokat és ügyesen csinálja.

Jézustól is azt várják sokan, hogy ezzel az erővel, amivel megsokasította a kenyereket és a halakat, amivel gyógyítja a betegeket és csodákat cselekszik, indítson meg egy rendkívül fontos munkát ebben a világban. Ne legyen több beteg, ne legyen több éhező.

De Jézus pontosan azért utasítja vissza ezt a nagyszerű ajánlatot, mert életének, munkájának a hátterében az Atyával való kapcsolat van. Ő nem azért jött, hogy kiszolgálja az emberek vágyait, igényeit, hogy sikeres és csodált Úrként, Királyként boldogítsa a népeket, hanem, hogy az életét adja oda váltságul. Az üdvösséget, Isten országának erejét, gazdagságáét hozta el mindenki számára.

Az egyházak az elmúlt időszakban gyakran látták azt, hogy az evangélium terjedése által megszűnik az éhség, a nyomorúság, a kiszolgáltatottság, az igazságtalanság egy a nép körében. S ezt látva úgy érezték, hogy itt, ezekben a dolgokban kell erősíteni a szolgálatot. S mindig kiderült az, hogy ahol a kenyér megszaporítása lett a legfontosabb, ott az egyház szégyent vallott. Csak ott maradhatott meg, ahol az imádságban, az Istentől, a Jézus Krisztustól kapott küldetésben maradt meg hűségesen. S ennek a biztosítéka pedig mindig a imádság, az Istennel való kapcsolatba ágyazódó, onnan megerősödni tudó szolgálat.

A Krisztussal való kapcsolatból fantasztikus csodák fakadnak. Nincsen határa annak, amire az ember képessé válhat. De amikor az ember, a csoda, az emberi dolgok kerülnek a középpontba, akkor minden megerőtlenedik, és a hiábavalóvá válik egy idő után.

Az imádság azért is fontos itt a kenyérszaporítás csodája után, mert **az embernek szüksége van arra, hogy egy egy nagy esemény után újra beteljen a Lélek erejével és úgy induljon tovább.**

A vérfolyásos asszony gyógyulásának történetében azt olvassuk, hogy Jézus érezte, hogy erő árad ki belőle. Valaki úgy érintette meg, hogy gyógyító erőt vett át Jézustól.

Ez minden igazi szolgálatban így van! Az igehirdetésben, a lelkigondozói beszélgetésekben, a nagy hitet igénylő feladatokban, az, aki szolgál erőt ad tovább. Ez nagyon nagy ajándék, hogy így történhet, de szükség van ennek az erőnek a pótlására, szükségünk van arra, hogy újra feltöltődjünk Krisztus erejével és így tudjunk tovább indulni.

Jézus életében időnként látható ez, egy egy nagy esemény után keresi a csendet, az Atyával való közösséget, hogy ott megerősödve tudjon tovább indulni a következő feladatokra.

Jézust követve ez kell, hogy életünkre jellemző legyen. Imádságban, Istennel való kapcsolatban éljünk, s ebben a kapcsolatban legyen ott a hála és a magasztalás, hagyatkozzunk teljesen az Ő erejére és így szolgáljunk neki, újra és újra feltöltekezve mennyei erővel.

Jézus, amikor csendben imádkozik a hegyen, látja azt, hogy mi történik a tanítványokkal. Így mondja el nekünk Márk evangélista: **„Amikor meglátta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van, a negyedik őrváltás idején a tengeren járva közeledett feléjük…"**

Ez a negyedik őrváltás hajnali három óra körül lehetett.
Számomra úgy szólt ez az Ige, hogy Jézus ugyan nincsen a tanítványokkal, de látja őket, tudja azt, hogy hol vannak, miben vannak. S ez egy nagyon vigasztaló üzenet, különösen akkor, ha még azt is hozzá tesszük, hogy a tanítványok igen küzdöttek az evezéssel.

Úgy fogalmazhatjuk meg ezt az Igét, hogy Jézus lát bennünket, bárhol vagyunk, bármi is van az életünkben. Nincsen elrejtve Őelőle a mi életünk.

Ha tudjuk, hogy az Övéi vagyunk, hogy Ő szeret bennünket, s azt is tudjuk, hogy Őelőle soha nem elrejtett az életünk, akkor ez nagyon felbátorít minket és reménységet ad minden helyzetben. Megszólalhat ennek az Igének a magyarázataként az az Ige, amit olvasunk Ézsaiás könyvében. Isten így szól csüggedésben lévő népéhez **„Sion ezt mondta: Elhagyott engem az ÚR, megfeledkezett rólam az én Uram! [15]Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad! [16]Íme, tenyerembe vésztelek be, szüntelen előttem vannak falaid. „**

S nem csak látja Jézus a tanítványait, hanem elindul feléjük a vízen járva. Itt azt olvassuk, hogy az ellenszéllel küzdenek a tanítványok, ezért nem jutnak át a túlsó partra, de a másik történet arról szól, hogy a vihar dühöng és a tanítványokhoz a viharos tengeren járva közeledik Jézus.

Bármelyik történetet is olvassuk, a lényeg mindenképpen az, hogy a bajban, a veszélyben lévő tanítványok felé elindul Jézus. nem akadályozza Őt semmi, hogy elinduljon. Látja őket és elindul feléjük.

Mi is átélhetjük ezt életünk gondjaiban, nehézségeiben, viharaiban, hogy Jézus jön felénk, közeledik hozzánk.

Nem lehet ezt elmagyarázni, mert olyan különös helyzet ez, mint amilyent átéltek a tanítványok ott a tó közepén. Csak érezzük, hogy Jézus itt van, az Ő lényének a fénye ránk ragyog, az Ő szeretetének ereje átölel bennünket. Önkéntelenül is felkiáltunk, térdre borulunk Őelőtte. Nem akarjuk, hogy tovább menjen, hanem kiáltunk Őhozzá. S akkor történik meg az, hogy Ő belép és az Ő érkezése azt jelenti, hogy elcsendesedik a szál, megszűnik a vihar. Egyszerűvé, tisztává válik minden. S halljuk Jézus szavát mi is, amint mondja nekünk: Bízzatok! Én vagyok. Ne féljetek.

S megrendülten éljük át az Ő megtartó hatalmát. Azt, hogy Ő Úr minden felett és nincsen olyan vihar, amit Ő ne tudna lecsendesíteni, nincsen olyan veszély, amit Ő ne tudna elűzni az életünkből.

Milyen nagy bátorítást jelent számunkra ez az Ige, ha szívünkbe vésődik az üzenete: Jézus tudja, miben vagyok, és Ő jön, a vizeken járva, hogy segítsen, megszabadítson.

A tanítványokról azonban nem szól Márk dicsérő szavakkal. Úgy fejezi be ezt a történetet, hogy: Nem okultak a kenyerekből, mert a szívük még kemény volt. Ezért csak szerfölött csodálkoztak magukban. Nem a hit, nem az odaszánás jellemezte a szívüket, hanem csak ennyi: szerfölött csodálkoztak magukban.

Bárcsak mi teljes szívvel Jézusra tudnánk bízni az életünket és Őt tudnánk mindenben követni, szolgálni, Őt, akiben olyan hatalma szeretet és erő van, amellyel mellettünk áll. Ha így lennénk Jézus mellett, akkor mi is sokkal jobban éreznénk a magunk életében annak az erőnek a valóságát, amely Jézusban is volt. S így ezzel az erővel tudnánk szolgálni örömmel, hálaadással.

*

Márk 7; [1]Köréje gyűltek a farizeusok és néhányan az írástudók közül, akik Jeruzsálemből jöttek, [2]és észrevették, hogy némelyik tanítványa tisztátalan, vagyis mosdatlan kézzel étkezik. [3]A farizeusok és általában a zsidók ugyanis addig nem esznek, míg meg nem mosták a kezüket egy maréknyi vízzel, mert ragaszkodnak a vének hagyományaihoz, [4]és amikor hazamennek a piacról, addig nem esznek, míg meg nem mosakodtak. Sok egyéb más is van, amit hagyományként átvettek és őriznek, amilyen például a poharak, korsók, rézedények és fekhelyek megmosása. [5]Megkérdezték tehát tőle a farizeusok és az írástudók: "Miért nem élnek a te tanítványaid a vének hagyományai szerint, és miért étkeznek tisztátalan kézzel?" [6]Ő pedig ezt válaszolta nekik: "Találóan prófétált Ézsaiás rólatok, ti képmutatók, amint meg van írva: Ez a nép csak ajkával tisztel engem, de szíve távol van tőlem. [7]Hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai. [8]Az Isten parancsolatát elhagyva az emberek hagyományához ragaszkodtok." [9]Ezt is mondta nekik: "Szépen félreteszitek az Isten parancsolatát azért, hogy a helyébe állíthassátok a magatok hagyományait. [10]Mert Mózes ezt mondta: Tiszteld apádat és anyádat, és aki gyalázza apját vagy anyját, halállal bűnhődjék. [11]Ti pedig azt mondjátok: Ha ezt mondja valaki apjának vagy anyjának: korbán, vagyis áldozati ajándék az, amivel megsegíthetnélek, [12]akkor már nem engeditek, hogy bármit tegyen is apjáért vagy anyjáért; [13]és így érvénytelenné teszitek az Isten igéjét hagyományotokkal, amelyet továbbadtatok; de sok más ehhez hasonlót is tesztek." [14]Ismét odahívta a sokaságot és így szólt hozzájuk: "Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg: [15]Nincs semmi, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné őt; hanem ami kijön az emberből, az teszi tisztátalanná." [16]("Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!") [17]Amikor azután a sokaságot elhagyva bement a házba, megkérdezték tanítványai a példázatról. [18]Ő pedig így szólt hozzájuk: "Ti is ennyire értetlenek vagytok?

Nem értitek, hogy ami kívülről megy be az emberbe, az nem teheti tisztátalanná, [19]mert nem a szívébe megy, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül?" Jézus ezzel tisztának nyilvánított minden ételt, [20]de hozzátette: "Ami az emberből előjön, az teszi tisztátalanná. [21]Mert belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, [22]házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok; valamint csalás, kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg, esztelenség. [23]Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek; s ezek teszik tisztátalanná az embert."

Ezékiel 36; [26]Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. [27]Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljetek, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.

Isten népének életrendjében fontos szerepe volt a különféle tisztálkodási szokásoknak. Ezekben a szokásokban első renden a kultikus tisztaság volt a hangsúlyos. Az Isten templomába bemenni, ott imádkozni, ott áldozatot bemutatni csak a tisztasági előírások megtartása után lehetett. Aki nem végezte el ezeket a szertartásokat az bűnt követett el és alkalmatlan volt az Isten előtti megjelenésre, a gyülekezeti közösségben való részvételre.

Nyilvánvalóan ezek a kézmosások, fürdők, lelkileg, szellemileg nem tették tisztává az embert, de arra mindenképpen jók voltak, hogy szüntelenül emlékeztessenek, figyelmeztessenek mindenkit arra, hogy Isten elé csak akkor léphet az ember, ha megtisztította magát.

A lelki, templomi fontosságuk ellenére ezeknek a kultikus tisztasági szokásoknak a mindennapi életben is nagy jelentősége lehetett. Az étkezés előtti kézmosás, s a különböző tisztátalan feladatok befejezése után elvégzett, s a napi rendszerességgel történő tisztálkodás, csökkentette a fertőzések valószínűségét, s a különféle járványok kialakulását megakadályozta. Ezekben a szokásokban Istennek gondoskodó szeretetét ismerhetjük fel a mindennapokra nézve. Ezeknek a gyakorlása a választott népé életében többletet jelentett a pogányok életmódjával szemben. Itt is láthatjuk azt, hogy az az ember, aki

Istennel szövetségben él sok mindent tisztábban lát, mint az Isten nélkül élő emberek.

Jézus sem az egyik, sem a másik értelmét nem kérdőjelezte meg ezeknek a tisztasági szertartásoknak. Ő is egyetértett abban, hogy az embernek Isten elé csak tisztán lehet lépni és a mindennapokban szükség van a tisztaságra. Sokkal inkább az volt az Ő gondolata, ez fogalmazódik meg ebben a történetben is, hogy a rutinszerűen, érdemszerző cselekedetként elvégzett vallásos szertartások nem Isten akarata szerint valók, s ezért értelmetlenek. Sőt, akadályaivá is válnak az Istennel való élő kapcsolatnak, mert az embert félrevezetik. Azt a gondolatot vetette el Ő, amelyik ezekben a szertartásokban is a dicsekvésre indító lehetőséget erősítette az emberekben.

A szokások, a tradíciók mechanikus, értelmetlen gyakorlását tartotta rossznak, helytelennek.

Az egyházak gyakorlatában ma is vannak ilyen tartalmukat vesztett szokások, amit sokan kedvelnek és sok ember mindennél fontosabbnak tart, s nem hanyagolná el semmi pénzért.

Jézus azt mondja az Őt és a tanítványokat számon kérő zsidóknak: Nem az fertőzteti meg az ember, ami kívül van, hanem az, ami a szívben van, s ami a szívből jön elő. Mert innen jönnek belülről, **az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, [22]házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok; valamint csalás, kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg, esztelenség. [23]Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek; s ezek teszik tisztátalanná az embert."**

Tehát a megtisztulásnak belül kell végbemenni, az ember szívében, hogy Isten előtt megállhasson és ott kell megtisztulni ahhoz, hogy az élete is minden értelemben egészséges, szép, áldást hordozó élet lehessen.

Ezt az igazságot gyakran hangsúlyozzuk szélesebb értelemben ma is! A gondolkodó emberek eljutnak ennek a felfedezésére. Látjuk azt, hogy mennyi gond, mennyi szörnyűség van ebben a világban és azt is látjuk, hogy nagyon sokan ezt különféle adminisztratív, külső eszközök felhasználásával szeretnék orvosolni a sokféle problémát. Józanul végiggondolva azonban jól látjuk, hogy a külső eszközök, amiktől az emberi élet tisztaságát várjuk, a tisztább életet, a tisztább közéletet, nem valósítják meg. A szigorúbb törvények, a különféle fegyelmezések, büntetések, nem elegendőnek a tisztaság eléréséhez. Az emberi

szívnek, az ember lelkületének kell megváltozni, hogy minden szebb, barátságosabb legyen.

Ennek a gondolatnak a következménye az a mi világunkban, hogy a belső változások előmozdítása érdekében, az iskolákban bevezetjük az erkölcsi nevelésnek valamilyen formáját, hogy erősítjük az oktatást, hogy arra törekszünk, hogy kulturált, megfelelő mérték szerint élő, cselekvő emberek alkossák a jövő társadalmát. Érezzük, hogy külső kényszereket kell alkalmazni, hanem a belsőt, a szíveket kell megváltoztatni.

A zsidóság ezt igen jól látta és a belső tisztaság érdekében erőteljesen igyekezett a törvény szívekbe való bevésésére és következetes, szigorú megtartatására. Lényegében úgy gondolták ők is, hogy a törvény ismerete és buzgó megtartása teszi az embert Isten előtt kedvessé, és az embertársai számára áldást hordozóvá. Isten törvénye kell, hogy ott legyen a szívben, az kell, hogy a belső mérték legyen.

Érdekes gondolat fogalmazódott meg az egyik tanításban, amit olvastam az elmúlt napokban. Valahol azt írták le, hogy az izraelita asszonyoknak az egyik fontos feladata a családban az, hogy szombatra készülve gyújtsák meg a pénteken a gyertyát, amely a szombatnak és az Isten törvényének a fényét, világosságát jelképezi. De az utasítás úgy hangzott modern tolmácsolásozásban, hogy a gyertyagyújtáskor minden családban ki kell kapcsolni a TV-t és a rádiót, mert az a fény, ami ezekből az eszközökből sugárzik, nem jelenhet meg együtt és nem fér össze az Isten törvényét jelképező gyertyaláng világosságával.

Ez a gondolat nyilvánvalóvá teszi számunkra, hogy a belső tisztaság sokféleképpen értelmezett. Népek, kultúrák, korok, különböző módon szemlélték a belső tisztaságot. Így nem biztos, hogy minden tisztaság jó, kedves Isten számára és hasznos az emberi kapcsolatokban.

Ennek a látása nyomán szólalhat meg teljes erővel számunkra az, amit Ezékiel által mond Isten az Ő népének, amit megoldásként ígér nekik: **„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek, és azt művelem, hogy rendelkezésem szerint éljetek, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek."**

Tehát nem az emberi erőfeszítések, nem a különféle gyakorlatok által tisztul meg az ember szíve, hanem Isten ajándékozza nekünk a belső tisztaságot, az új szívet. Ahogyan az ÓSz-ben, a prófétáknál is sokszor látjuk Istennek ezt a megtisztító, új szívet teremtő szeretetét. De az ÚSz-ben egyértelmű az, hogy

Jézus által adja nekünk Isten az új szívet, a tisztaságot, Őáltala változtatja meg az egész életünket. Ezt kell elfogadni, megkapni minden embernek!
A különféle mosakodások, szertartások túlhangsúlyozása helyett azt kell hangsúlyossá tenni, hogy Jézusban Isten új életet, új szívet akar nekünk adni, hogy Istent látva, az Ő dicsőségét sugározva tudjunk élni. Megtörténjen az, amit Nikodémusnak mond Jézus: Szükség nektek újonnan születnetek.

Amikor Isten Jézus által új szívet teremt bennünk, akkor ez az új szív már Isten törvényét fogadja el mértékül és követi. Nem alkot magának saját rendet, saját törvényeket, hanem Isten törvénye szerint vezérli az ember életét.

Így lesz tisztává az ember élete! Megfigyelhetjük ezt a gyülekezeti életben éppen úgy, mint a Bibliának a történeteiben. Saját életünkben is érzékeljük azt, hogy más szívvel, más rend szerint kezdünk élni amikor Jézus vére megtisztít bennünket, és Ő lesz életünk Urává.

E nélkül a változás nélkül a keresztyénség csak egy erőtlen próbálkozása az embernek, amelyik mindig kudarcra van ítélve és mindig megszégyenül.

De ebben a megtisztulásban nagyon támadhatóvá válik az ember. A világ felől sokféle kísértés, sokféle támadás éri azt, akinek a szíve tiszta. Mindig túljárnak az eszén, mindig ő húzza a rövidebbet. Legalábbis ezt érezzük.

Gyönyörködni tudunk ebben az életformában, de nem lesz igazán könnyű így élni. Egy tisztátalan világban, tisztán? Ez szinte lehetetlen, elviselhetetlen.

S ezért mondja Ezékiel prófétán át Isten az Ő népének, hogy nem csak új szívet adok nektek, amely a törvényt követi, hanem adom az én lelkemet is a szívetekbe, hogy védve legyetek mindenféle támadástól. Adom a szívetekbe az én Lelkemet, hogy az én Lelkem ereje legyen az az erő, amire rá támaszkodtok, amiben megerősödtök majd.

Isten Lelke azoknak az életében munkálkodni kezd, akik Jézus által megtisztultak. Megerősíti őket a szolgáló életformában, amelyben vissza tudják verni az ördögnek minden támadását.

István vértanúnak a története juthat eszünkbe, akiről azt olvassuk, hogy egy végtelenül tiszta szívű ember volt. Azt olvassuk róla, hogy kegyelemmel és erővel telve nagy csodákat és jeleket tett a nép között, vitatkoztak vele, de nem tudtak szembeszállni azzal a bölcsességgel és Lélekkel, amellyel beszélt. Kihallgatásakor a nagytanácsban ülők, mind rátekintettek és látták, hogy arca

olyan, mint egy angyalé. S, amikor rátámadtak, akkor István a Szentlélekkel telve az égre függesztette a tekintetét, és látta Isten dicsőségét, és Jézust, amint Isten jobbja felől állt.

Itt láthatjuk a Krisztus által megtisztított szívű embert. Az ellenségei is érzik azt, hogy különleges ember. Olyan az arca, a tekintete, mint egy angyalé. Jelenléte, szavai és tettei áldást hordoznak. Mert csak a tiszta szívű ember élete lehet áldássá. És életének útjain, de különösen a megpróbáltatásokban, a szenvedések között Istent láthatja. Mert Jézus azt mondja: Boldogok, akiknek a szívük tiszta, mert ők Istent meglátják.

Milyen jó is így élni, életünknek minden helyzetében, az örömökben, a küzdelmekben, a támadások között is Istent látni, az Ő hatalmát, dicsőségét, szeretetét átélni. Milyen szegény is az az ember, aki csak az anyagi világnak a dolgait látja, a rosszat leginkább, az ember gyengeséget, kiszolgáltatottságot. Az ilyen embernek a szívében félelem, reménytelenség, harag és gyűlölet van. Ezt látjuk magunk körül a világban. Kezünkbe vesszük az újságot és elkezdjük olvasni a különféle aktuális híradásokat és azonnal megakadunk a tisztátalan szívből fakadó gonosz indulatoknak a megnyilatkozásaiban. S ezt látva megértjük, hogy az embernek legfőbb kérése az kell, hogy legyen, hogy: Tiszta szívet teremts bennem óh Isten és az erős lelket újítsd meg bennem! És nekünk, Isten gyermekeinek, az Ő népének az a legfőbb feladatunk, hogy hirdessük meg mindenki számára a kegyelem esztendejét, azt, hogy Jézus eljött, hogy tiszta szívet ajándékozzon nekünk. Hogy Isten látva tudjunk élni, és olyanokká váljunk, mint az angyalok, áldott, Isten szeretetét sugárzó emberekké. Ne a mosakodásokkal, a különféle külsőségekkel foglaljuk el magunkat, hanem a lényeget lássuk és legyen életünk áldott életté.

Bárcsak megtörténne ez sokszor itt közöttünk és szolgálatunk által.

*

Az elmúlt vasárnap délelőtt arról hangzott el az üzenet számunkra az Igéből, hogy nekünk, embereknek ahhoz, hogy életünk megváltozzon arra van szükség, hogy tiszta legyen a szívünk. Nem elegendőek az elhatározások, a fogadkozások, nem elegendő az emberi akarat megfeszítése, új, megtisztított szívre van szükségünk. Törekszünk is erre eljutni a magunk módján, de törekvéseink mindig hiányosak, mert tiszta szívet egyedül Isten ajándékoz számunkra Jézus Krisztus által. És ez a tiszta szív, amit Istentől kapunk, a Lélek erejével van megerősödve, hogy minden helyzetben betöltse küldetését és a támadások tüzében megállhasson. A Lélek megerősíti, megtartja a felülről kapott szívet.

Folyamatosan feltölti Isten erejével, szeretetével. Ezért mondja Dávid az imádságában: **Tiszta szívet teremts bennem, óh, Isten és az erős Lelket újítsd meg bennem.**

Úgy gondoltam, hogy a mai alkalommal még maradjunk ennél az Igénél, és halljuk meg a belőle megszólaló másik üzenetet is. Sok üzenete van ennek az Igének ugyanis, ahogyan általában kimeríthetetlen sok üzenete van Igéjében Istennek elrejtve a számunkra.

A mi szívünkkel nem csak az probléma, hogy tisztátalan. Tisztátalan indulatok, törekvések, vágyak feszülnek benne, hanem az is, hogy a mi szívünk „kőszív".

Úgy is mondhatjuk, hogy a mi szívünk rendkívül kemény szív. Ez a keménység sokmindenben megmutatkozik. Gyakran abban, hogy elgondolásainkból, elhatározásainkból, törekvésünkből nem engedünk. Ha valaki azt mondja, hogy helytelen az, amit teszünk, ahogyan gondolkodunk, akkor mereven elzárkózunk, elutasítjuk a figyelmeztetését. És nem csak emberekkel, hanem Istennel kapcsolatban is így van ez. Hiszünk mi benne, de amikor bele akar szólni az életünkbe akkor hevesen tiltakozni kezdünk. Nem fogadjuk el az Ő szavát. A biztonsági hálóra van csak szükségünk, hogy ha valami baj lenne, akkor legyen, aki megtart bennünket, de életünkbe nem engedünk beleszólni. Nem engedjük, hogy Ő szabja meg az életünk rendjét.

Szívünk keménységét mutatja gyakran a szeretetlenségünk is. Ahogyan megítélünk embereket, ügyeket, sokszor egy kézlegyintéssel, egy meggondolatlanul kimondott szóval, és úgy érezzük, hogy minden, amit mi mondunk, ahogyan mi gondolkodunk, ahogyan látjuk a világot, az vitathatatlanul igaz, azt senkinek nincs joga megkérdőjelezni.

Kemény a szívünk akkor, amikor a különféle vágyainkat, indulatainkat védelmezzük, és nem akarjuk feladni. Ragaszkodunk a bűneinkhez is.
Ez a keményszívűség sok fájdalmat, csalódást okoz. Ez a keményszívűség van ott, határozza meg az emberiségnek az életét. Ezért is olyan a világ, amilyen.

S ez az Ige olyan ígéretet fogalmaz meg, ami ebben a tekintetben jelenthet nagy változást a számunkra. **Isten azt mondja az övéinek, hogy elveszem, eltávolítom testetekből a kőszívet és hússzívet adok belétek.**
A hússzív azt jelenti, hogy olyan szívet teremt Isten azoknak, akik Őhozzá mennek, az Övéi lesznek, és azt elfogadják, amelyik készséges és engedelmes. Képes befogadni teljes nyitottsággal, engedelmesen Isten szeretetét, és képes

arra, hogy Isten szeretetére szeretettel válaszolni. Olyan szív ez, amely Istenre figyel bizalommal, Tőle várja az eligazítást, a vezetést.

Emberi viszonylatban pedig azt jelenti a hússzív, hogy aki ezt megkapta az az emberek felé is szeretettel, jósággal, segítőkészséggel tud közeledni. Az, akinek ilyen szíve van képes együtt érezni azzal, aki szenved, fájdalmas számára az emberi létnek minden nyomorúsága és elveszettsége, s minden vágya az, hogy segítsen, szolgáljon.

Isten Lelke vezérli annak a szívét, aki új szívet kapott. Tiszta szívet és hússzívet.

A mi világunkra az a jellemző, hogy az emberek nagyra tartják a a tudományt, az ismereteket. Fontosnak tartják azt, hogy az ember minden helyzetben megtalálja a helyes cselekvés módját. Egyre több ismerettel élnek az emberek, mert úgy látjuk, hogy az ismeretekre a mindennapokban igen nagy szükség van. Isten nem mondja azt, hogy ez nem igaz, hanem azt mondja, hogy az ismereteken túl, az okos, logikus gondolkodás készségére nagy szükség van. De az embert, a világot nem csak ez teszi boldoggá, hanem sokkal inkább az, hogy érző, szeretettel, jósággal, örömmel tudja élni az életét és ez Isten felé és az emberek felé is sugárzik.

Nagyon sokszor előfordul, hogy tanult emberek képtelenek még arra is, hogy a másik ember köszönését viszonozzák, hogy egy kedves, vagy legalább jóindulatú szóval válaszoljanak a másik kérdésére. Mert a kőszív kemény, bár sok értéket hordoz. Hússzívre lenne szükségük.

Az emberek nagy többsége ezt nagyon jól érzékeli. A tudományos, természettudományos ismeretek komoly művelése nem teszi feleslegessé a humán értékeket. Nagyon hiányzik, amikor csak a hideg tények, a matematikai és egyéb ismeretek határozzák meg az ember szívét.

Sokkal gazdagabb lenne a világ akkor, ha az emberi szívekben, talán a tudományt is megelőzve ott lenne a szeretet.

Még sokszor a keresztyén emberek életében sem fedezzük fel ezt az értéket. Ott is a gyakran a hideg észérvek, a kemény bírálat, ítélgetés, a különféle igazságok hideg és kegyetlen hangoztatása található meg.

Isten azonban azt ígéri az övéinek, hogy: adok nektek hússzívet. Elveszem a kőszívet a testetekből és egy érző, szeretetet, engedelmességet hordozni képes szívet adok nektek.

A tiszta és többé nem kőkemény szívnek, ha valaki megkapta, akkor sokféle áldása, gyümölcse terem. Ezeket sorolja fel itt Ezékiel próféta által Isten.

Az első nagy áldása ennek az új, tiszta szívnek az lesz, hogy az az ember, aki ezt megkapta, megkapja azt is, hogy: **rendelkezéseim szerint éljetek.**

Úgy fogalmazódik meg bennem ez a kijelentés, hogy mi emberek életünk minden percében szinte döntéseket hozunk. S ezek között a döntések között sok olyan van, amelyekben bizonytalanok vagyunk, nem tudunk biztosan dönteni, mert nem látunk tisztán. De az, aki Istentől új szívet kapott, az alkalmassá válik arra, hogy a szívével lásson. Azzal a szívvel, amelyben Isten Lelke van. Azzal a szívvel, amely Isten lakóhelye, temploma. Ezzel a szívvel ismeri fel, látja meg az ember azt, hogy mi Isten akarata szerint való, mi az Ő rendelkezése

Így, annak, aki új szívet kapott, annak lehetősége van arra, hogy döntéseit ne elhamarkodottan, hibásan hozza meg, hanem jól, és döntései nyomán áldás fakadjon, jó dolgok szülessenek az ő számára és mindazok számára, akiket érintenek ezek a döntések.

A második ígéret az, hogy ez **az új szív alkalmassá teszi az embert arra, hogy Isten törvénye szerint éljen.**

Isten törvénye az emberi életet alapvetően meghatározza. S amíg új szívet nem kap valaki, addig nem tudja teljes mértékben elfogadni Isten törvényét. A törvény minden részét a saját igényeihez igyekszik alkalmazni legjobb esetben.

Hiszek Istenben, de templomba nem járok! – szokták mondani emberek. S itt úgy érezem, hogy a negyedik parancsolat megtartása ellen felhozott kifogás hangzik el. Szeretem és Istent, de nem kívánhatja tőlem azt, hogy én elmenjek az ő házába, amikor annyi dolgom van, amikor ott egyébként is olyan emberek vannak, akik nem az én barátaim, vagy olyan magyarázatok hangzanak a Bibliából, amiket én nem tudok elfogadni.

Ez azonban csak egy kicsiny részlete annak, a sokféle tiltakozásnak, ami elhangzik az emberek szájából. De akkor, ha a szív megváltozik, akkor Isten törvénye fontos lesz, mert az ember megérti, hogy Isten törvénye jó, és csak az Ő törvényének a megtartása által működik az Isten szeretetében élt élet.

Isten törvényét és rendelkezéseit elfogadva, azt követve bontakozik ki az az igazság, hogy **az országban lakozhat az ember.**

Isten országa ma jelenlévő szellemi valóság ebben a világban. A gond az, hogy az egyház életében sokszor nem látszik Isten uralmának a csodája. De akkor, ha új szívet kapott emberek vannak a gyülekezetekben, akkor egyszerre láthatóvá lesz az, hogy ezek az emberek Isten uralmában élik az életüket.

Elsősorban nekik lesz ez felfedezés, mert Isten jelenlétét, az Ő segítségét, hatalmát sokszor és sokféleképpen fogják megtapasztalni. Sem a kívül lévők számára is láthatóvá lesz, mert az a szeretet, az a közösség, azok az eredmények, amik a gyülekezeti életben, ill. a keresztyén életben megjelennek, azok egyértelműen láthatók.

Isten maga is a saját népévé teszi őket. Megbizonyítja irántuk érzett szeretetét és kegyelmét.

A törvényt és Isten rendelkezéseit megtartó embereknek, akik Isten gyermekeiként élnek a világban, láthatóvá lesz az életükön **Isten gazdag áldása.** Az a csoda, hogy Isten parancsol a gabonának, megszaporítja a fák gyümölcseit. Ez az, ami olyan fontos az ember számára. Munkája fölött, mögött ott legyen az Isten áldó hatalma. Ezt csak az az ember láthatja és érezheti meg, akinek új szíve van, akinek testéből Isten eltávolította a kőszívet, az engedetlen, ellenálló, mindig vitatkozó vagy perlekedő szívet.

S amikor az ember látja életében Isten áldását, amikor látja, hogy érdemtelenül mennyi ajándékkal halmozza el őt az Isten, akkor érzi, hogy mennyire nem méltó rá. Bűnbánattal, önmagát reálisan látva dicsőíti Isten azért, hogy méltatlanul is szeret Ő bennünket és kiárasztja ránk az Ő áldását.

Ez a szívcsere nagyon fontos esemény! Teljesen megváltozik, megfordul az életünk általa. Új irányt, új tartalmat ad az életünknek, új örömöt ajándékoz nekünk.

Nem mindenki ismerheti ezt meg. Nem mindenkinek adatik. Boldog az, akinek az életében megtörtént ez a változás. Isten szeretete betöltötte a szívét és az Ő jósága hat rajta keresztül minden ember felé, minden ügyben.

Még talán azt mondanám, hogy igen sokszor ez az szívátültetés komoly megpróbáltatást jelent az ember számára. Egy egy fájdalmas esemény, az

emberi életnek egy egy nehéz krízise segíti az embert arra, hogy a régi, kőszívtől megszabadulva, új szívvel élhesse tovább az életét. Izráel népének a sok szenvedése, vergődése is ezt mutatja számunkra.

Talán, mint minden nagy beavatkozásnál, könnyebben történik meg ez a változás akkor, ha az ember tudatosan készül rá és engedelmesen követi annak a szavát, aki életének változását, gyógyulását, megerősödését. Az ellenállás, a tiltakozás, mindig a több szenvedést jelenti. Az engedelmesség, az Isten iránti bizalom igen nagy segítség.

Gyakran nem is veszélytelen ez a beavatkozás. De az, aki Isten kezébe tette le az életét, az nem lehet soha semmiben vesztes. Jézusban életünk nem lehet vesztes.

*

Márk 7; [24]Onnan elindulva elment Tírusz vidékére. Bement egy házba, és azt akarta, hogy senki ne tudja meg ottlétét. De nem maradhatott titokban, [25]mert azonnal tudomást szerzett róla egy asszony, akinek a leányában tisztátalan lélek volt, és miután eljött hozzá, a lábai elé borult. [26]Ez az asszony görög volt, szirofőníciai származású, mégis azt kérte, hogy űzze ki az ördögöt a leányából. [27]Jézus így szólt az asszonyhoz: "Hadd lakjanak jól először a gyermekek, mert nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak." [28]Az pedig ezt válaszolta neki: "Úgy van, Uram, de a kutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból." [29]Erre így szólt hozzá: "Ezért a szóért mondom: menj el, leányodból kiment az ördög." [30]Amikor azután hazaért az asszony, látta, hogy a gyermek az ágyon fekszik, és az ördög már kiment belőle.

I.János 3; [8]Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.

A Márk evangéliumából egy jól ismert, de mégis mindannyiunk számára különös, megdöbbentően hangzó történet szólalt meg ma lectióként.

Egy asszony fut Jézushoz, amikor meghallja, hogy a Mester arra jár. Ez az asszony nem izraelita, hanem szírófőníciai nemzetiségű volt. Leborulva arra kéri Jézust, hogy a megszállott leányából űzze ki az ördögöt. Jézus először

határozottan visszautasítja ennek az asszony kérését, ami szokatlan, s azt mondja neki, hogy Ő Izráel fiaihoz érkezett és nem a pogányokhoz. **"Hadd lakjanak jól először a gyermekek, mert nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak."** Szokatlanul kemény visszautasítás ez! Az asszony pedig bölcsen válaszol Jézusnak, önmagát megalázva azt mondja: **Uram! A kutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek lehullott morzsáiból."** Erre az alázatos kérésre Jézus azt mondja ennek az asszonynak: **"Ezért a szóért mondom: menj el, leányodból kiment az ördög." [30]Amikor azután hazaért az asszony, látta, hogy a gyermek az ágyon fekszik, és az ördög már kiment belőle."**

Számunkra azért is hangzik különösen ez a történet, mert mi mindent természettudományos alapon igyekszünk megmagyarázni. A betegségek oka legtöbbször valamilyen fertőzés, vagy a szervezetben végbemenő valamilyen biokémiai rendellenesség. Ha nem ilyen jellegű a betegség, akkor talán valamilyen fizikai sérülés okozza az ember szenvedését. Az ördögről, a démonokról manapság nem szoktak orvosok beszélni, és a közbeszédben sem szokott előkerülni ez, de őszintén megvallva még az egyházi életben is azt látjuk, hogy az igehirdetésekben a lelkipásztorok is kerülik ezt a témát, s inkább a természettudományos magyarázatot próbálják felhasználni az igehirdetésekben.

A Bibliában mindenütt találkozunk ezzel, az evangéliumokban is, azonban gyakran van szó tisztátalan lelkektől, vagy tisztátalan lelkek által megszállott emberekről, akiket Jézus megtisztít, megszabadít. És amikor Jézus kiküldi a tanítványait akkor ezt olvassuk: **[1]Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget., s kiküldve őket azt a parancsot adja nekik: „[7]Menjetek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa! [8]Gyógyítsatok meg betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok."**

Mivel a Bibliában ennyire konkrétan olvashatunk erről, Jézus határozottan mondja azt, hogy a tisztátalan lelkeket ki kell űzni a tanítványoknak, nem helyes az, ha kiforgatjuk Jézus szavait és saját elképzeléseinket próbáljuk felhasználni a magyarázatnál. Ez a gondolkodás a Biblia sok üzenetét meghamisíthatja.

Ha Isten Igéjét olvassuk, akkor azt értjük meg, hogy ez a föld, az ember, a bűn következtében Isten ítélete alá került. S a bűnben veszteglő világban hatalmas erővel van jelen a gonosz. A Sátán és angyalai jelen vannak a mi világunkban.

Jézus földi életében sokszor mutatkozik meg a sötétség erőinek támadása, hatalma. Leghatározottabban akkor mutatkozik meg, amikor a pusztában megkísérti Őt a Sátán, megpróbálja eltéríteni a küldetésétől. De előtte is és a következő eseményekben is felfedezhetjük ezeknek az erőknek a jelenlétét.

Azután a kérdés megértésével kapcsolatosan olyan Igéket is olvashatunk, amiket pl. Péter levelében találunk meg: **„[8]Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: [9]álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban."** A Jelenések könyvében pedig azt olvassuk: **„[7]Ezután háború támadt a mennyben: Mihály és angyalai harcra keltek a sárkánnyal, és a sárkány is harcra kelt angyalaival együtt, [8]de nem tudott felülkerekedni; és azért többé nem volt maradása a mennyben. [9]És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget; levettetett a földre, és vele együtt angyalai is levettettek."**

Mindebből az derül ki, hogy ezen a földön, az ember, az emberiség életében hatalmas erővel vannak jelen a gonosz, az Isten ellenes erők.

Ezeknek az erőknek az a jellemvonása, hogy sok szenvedés és fájdalmat okozva minden rendet szétdobálnak, minden harmóniát összezavarnak, a békétlenséget, a gyűlölködést, a reménytelenséget erősítik fel az emberi szívekben mindenütt, ahol jelen vannak és az emberi életet megkötözve, szabadságától megfosztva, az embert rabságban tartják.

Ennek a görög származású szírofönícíai asszonynak a lánya is valószínűleg ennek a lelki, szellemi széthullásnak a következményeit, tüneteit hordozta magán. Szenvedett ettől nagyon ő maga is, és a környezete is. Láthatóan a benne lévő gonosz erők használták fel saját céljaikra őt, hogy romboló munkát fejtsenek ki általa. S ez az asszony valamilyen úton megtudta, hogy Jézusnak van hatalma a tisztátalan lelkek felett, s amikor meghallja, hogy Jézus ott van, akkor Jézushoz fut, hogy tőle segítséget kérjen. Azt kéri, hogy Jézus szabadítsa meg, tisztítsa meg a leányát ezektől az erőktől.

Talán még így nem ismerte az Igét, ahogyan mi elolvastuk, de megérezte, hogy: „[8]Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. **Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa."**

S itt most egy nagyon fontos üzenetet hallhatunk meg, amit jó, ha beírunk a szívünkbe.

Gyakran látható az, hogy az emberi életben megjelenik a szétdobáló erő. Sokszor itt a gyülekezeti közösségünkben is megdöbbenve látjuk a megjelenését, rombolását. Sokféle módon történhet meg ez. Felerősödik valakinek a szívében a reménytelenség és ennek következtében tehetetlenné válik, megerőtlenedik, minimálisra csökken az aktivitása és elkezd életében minden széthullani. Máskor a különféle félelmek, az elégedetlenség, a harag, a gyűlölet erősödik fel. S ezeknek az érzéseknek a hatására minden, amit az ember felépített, elkezd szétesni, elindul egy teljes összezavarodás, ami megszegényedést, összeomlást eredményez hosszabb, vagy rövidebb idő alatt. Megint máskor egy család életében látjuk azt, hogy szinte érthetetlen módon olyan események mennek végbe, amiket józan ésszel nem lehet megmagyarázni. Csak arra a következtetésre juthat el az ember, hogy a diabolosz jelent meg ott, és elkezdte romboló munkáját.

Ezekben a folyamatokban gyakran fel lehet ismerni és meg kell vallani azt, hogy itt egy szellemi, lelki nyomorúságról van szó.

Korunkban igen sokszor egy megzavarodott ember életében láthatjuk, gyakran különösen súlyos és tragikus módon azt, hogy az a szellemi hatalom, a gonosz lélek kerített hatalmába valakit. Az újságokban egyre gyakrabban olvasunk ilyen esetről. Az elmúlt napokban is hallhattunk egy ilyen híradást.

Ezért kell beírni a szívünkbe az Igét: Azért jött, „**azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.”**

Jézus tudja hatástalanítani ezt az erőt, Ő tudja megtisztítani az emberi szívet, Ő képes kiűzni az emberből azt a hatalmat, amelyik szétdobálja, tönkreteszi, elemberteleníti az embert.

Ha Jézus megérinti az ember életét, akkor megszűnik ennek az erőnek minden lehetősége, nem rombolhat tovább. S Jézus szeretete pedig, ha betölti az embernek a szívét, akkor megindul egy ellenkező folyamat, elkezd épülni, erősödni, gyógyulni az ember, mert ott, ahol Isten jelen van ott a szeretet, az öröm, a békesség, a türelem, a szívesség, a jóság, a hűség, szelídség és a mértékletesség lesz a jellemző. Az ördög szétdobál, megaláz, Isten pedig felemel, meggyógyít.

Fontos ezt tudni saját életünkkel kapcsolatosan. Bármiben észrevesszük azt, hogy rossz folyamatok indulnak el, akkor meneküljünk oda Jézushoz, hogy Ő megszabadítson bennünket, mert Ő azért jött.

Ha valakinek az életében látjuk a szétesést, akkor imádkozzunk érte, próbáljuk őt Jézushoz vinni, hogy meggyógyulhasson, mert nincsen más lehetőség, egyedül Jézus az, aki megszabadíthat minket ettől a hatalomtól.

Az emberi kapcsolatokban, a közösségi életben, az életnek minden területén lássuk meg azt, hogy ilyen támadásoknak vagyunk kitéve mi emberek és Jézusnak szabadító hatalmát kérjük és szolgáljuk teljes erővel, hogy Ő lerombolhassa, megerőtleníthesse a szétdobálásnak az erőit.

Látnunk kell azt, hogy az a világ, amelyikben éljük az életünket nem azért olyan csupán, mert sokféle emberi gonoszság létezik és az emberi önzés és butaság annyira meghatározó a mi korunkban. Azért olyan a mi világunk, amilyen, mert a háttérben ott vannak ezek a lelkek, ezek az erők.

Amikor elolvassuk vagy meghallgatjuk a híradásokban azt, amit emberek mondanak, tesznek, akkor érzékeljük, hogy a háttérben lévő intelligens erők szólaltatnak meg embereket és ők mozgatnak sokakat.

Ezek ellen az erőkkel csak Jézus hatalmával, vagy a Jézustól kapott erővel és hatalommal lehet ellenállni. Csak Jézus az, aki legyőzheti őket, mert Ő azért jött, hogy győzelmet arasson felettük.

Nem véletlenül mondja Pál apostol azt az efézusi levélben, hogy **„erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. [11]Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. [12]Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. [13]Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. [14]Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, [15]felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. [16]Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. [17]Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. [18]Minden imádságotokban és könyörgésetekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által.”**

Jézusnak ebben a visszautasításában, amit ennek a pogány asszonynak mond, egyrészt ott van egy figyelmeztetés Izráel népe számára. Izráel népe nem hitte el, hogy Jézus a Messiás, az Isten küldötte. Azzal is megvádolták Őt, hogy idegen erő segítségével űzi ki az ördögöket. S ebben az eseményben arra figyelmezteti a népét, akihez érkezett, hogy a pogányokban milyen vágyakozás van az Ő szabadító hatalma után és az Őáltala meghirdetett evangélium után. Ők felismerték benne a szabadítót.

De egy másik üzenetet is hallok megszólalni itt. Azt az üzenetet, hogy Jézus szabadítása nem a világ megtisztulását jelenti, hanem csak az Ő népének, a választott népnek a megtisztulását.

A világban felhangzik Jézus szava: Aki hisz, annak üdvössége van, aki nem hisz az a bűnben és a kárhozatban marad. A világ számára és minden ember számára csak egyetlen út van, az, hogy Jézushoz tartozzon. És majd egyszer beteljesednek az ígéretek, lesz új ég és új föld. addíg megmarad a kettősség: A bűntől és a kárhozat erőitől meghatározott világ és Isten népe, azok, akiket Ő kiválasztott magának és akik örömmel fogadták el Istennek kegyelmét. Jézus szabadító hatalma Isten gyermekeinek az életében lesz látható, Őhozzájuk érkezett.

*

[33]Jézus félrevonta őt egymagában a sokaságból, ujját a süket fülébe dugta, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét; [34]azután az égre tekintve fohászkodott, és így szólt hozzá: "Effata, azaz: nyílj meg!" [35]És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt.

Jézushoz egy beteg embert visznek újra és arra kérik, hogy gyógyítsa meg őt. Ennek az embernek a betegségéről csak annyit olvashatunk, hogy nem hallott, és valószínűleg a halláskárosodása miatt, nem tudott jól beszélni, dadogott. Jézus különös módon gyógyítja meg ezt az embert. Így olvassuk: „[33]…. **félrevonta őt egymagában a sokaságból, ujját a süket fülébe dugta, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét; [34]azután az égre tekintve fohászkodott, és így szólt hozzá: "Effata, azaz: nyílj meg!" [35]És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt.”**

A bibliamagyarázók igyekeznek megfejteni ennek a titokzatos gyógyításnak az értelmét. Különféle magyarázatok fogalmazódtak meg ehhez a történethez. Én mindegyik magyarázatnál, amivel találkoztam eddigi pályafutásom alatt, azt éreztem, hogy nem eléggé meggyőző. Arra jutottam, sok más bibliai részhez hasonlóan, hogy nem kell feltétlenül mindent megmagyarázni.

Ennek a történetnek az üzenete számomra sokkal inkább úgy fogalmazódott meg, hogy ez az ember a nyomorúságával szemlélteti azt a nyomorúságot, ami szinte minden ember életében ott van. Ez a nyomorúság pedig mindenek előtt az, hogy a hallásunk vagy igen korlátozott, vagy egyáltalán nem működik.

Arra gondolok először, hogy a zsoltáros azt mondja: **„[2]Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. [3]Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul. [4]Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, [5]mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig."** (19.zsoltár)

Isten nagyságát hirdeti, dicsőíti az egész teremtett világ a csodáival, a mérhetetlen nagyságával, a kikutathatatlan törvényeivel, aminek segítségével működik, létezik minden. Egyszer egyszer értesülünk róla, hogy egy nagy tudós mérhetetlen csodálattal vallja meg azt, hogy valamit megsejtett, valamit meghallott ebből a beszédből, ami megszólal a világban, de az emberek többsége úgy él, hogy mindebből semmit nem hall. Még ki is mondja gyakran azt, hogy nem lát semmit és nem hall semmit mindebből, s nem tud arról, hogy a teremtett világ valakinek a hatalmát és dicsőségét hirdeti.

Pál apostol a rómabeliekhez írt levelében azt írja, hogy: **„1;[18]Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot. [19]Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra. [20]Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén megláthatóvá. Ennélfogva nincs mentségük, [21]hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett. [22]Akik azt állították magukról, hogy bölcsek, azok bolonddá lettek, [23]és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négylábúak és csúszómászók képével."**

De nem csak a természet, a teremtett világ szava hangzik fel, hanem **maga Isten is szól az emberhez.** Szól Jézus Krisztus által, az Ő egyszülött Fia által.

Elmondja a bűnben és a halál hatalmában lévő embernek azt, hogy: Én szeretlek téged! Azért küldtem el és adta oda az én egyszülöttemet, hogy megszabadítson, felemeljen téged. Őbenne feléd nyújtom a kezemet, hogy el ne vesszél, hanem életed legyen, megtartassál.

Már kétezer éve hangzik az evangélium az ember felé a világban, s igen sokan azt mondják, hogy ők nem hallják ezt a szót. Vagy ha nem is mondják, de az életüket úgy élik, hogy abban látható, érezhető, az ő számukra is az elveszettségüknek a valósága. S a szenvedések, a nyomorúságok tüzében pedig felhangzik a szívükből a vád: Miért nem segít rajtam az Isten? Miért nem hallja meg a kiáltásomat?

De az emberek, az emberiségnek az életét szemlélve azt is láthatjuk, hogy sok olyan törekvés, sok olyan jelenség van, amivel kapcsolatosan Isten az Ő Igéje által egyértelműen szól. Figyelmezteti az embert arra, hogy azon az úton, amin elindul, nem jut messzire, hogy különféle veszélyek fenyegetik abban az irányban haladva. De az ember nem hallja Isten szavát. Meg van győződve arról, hogy jó, ahogyan él, helyes az az irány, amelybe halad. S ha hall is valamiféle figyelmeztetést visszautasítja, nevet rajta, sőt gúnyolódik felette. Azt mondja: Ugyan! A modern, felvilágosult ember nem hallgat olyan ostobaságokra.

De még azzal is lehetne folytatni tovább ezt a gondolatsort, hogy amiképpen nem halljuk meg a teremtett világnak, vagy Istennek a szavát, ugyanúgy igen gyakran a másik ember szavát, kérését, kiáltását sem értjük, s azokat a hangokat sem halljuk meg minden esetben, amik a mi világunkban szólalnak meg.

Ez az állapot azt eredményezi, hogy sok mindent elveszítünk, sok tekintetben megszegényedik az életünk, s ugyanakkor különféle veszélyek is fenyegetnek bennünket a hallásunk korlátozottsága, vagy teljes hiánya miatt.
S ez a történet azt mondja el, hogy Jézusnak van hatalma meggyógyítani az embert. Ő visszaadhatja az ember számára a hallás lehetőségét.

Ez mindenkivel, aki hitre jutott, megtörtént. Erről sokan tudnak vallani a bizonyságtételükben.

Mert a hitre jutott ember első nagy felfedezése az, hogy meghallja az evangéliumot. Isten szava megérinti a szívét, hallhatóvá lesz a számára. S, amikor meghallja az evangéliumot, akkor megragadja azt a kezet, amelyik képes megtartani Őt, amelyik kiemeli az elveszettségből, a romlásból. S egyszerre gyönyörködni fog Isten kimondhatatlan szeretetében.

Olyan hatalmasan és olyan tisztán hangzik fel számára Istennek a szava, hívása, bátorítása, hogy egyszerre az egész életét átrendezi, átformálja. Nagy élmény, mérhetetlen nagy öröm, amikor az ember felfedezi a hallás csodáját.

Csak Jézus tudja visszaadni nekünk ezt a képességet. Az ember ugyan próbálkozik különféle gyógymódokkal, különféle technikákkal, de a hallást Jézusnak a gyógyító ereje adja vissza a számunkra. Ő mondja nekünk: Effata! Nyílj meg!
S, amikor Isten szava élő szóvá válik a számunkra, vezet, bátorít, irányít bennünket, akkor kezdjük hallani azt, hogy az egész teremtett világ az Ő dicséretét zengi.

Különös igazság ez, mert az ember azt gondolná, hogy a teremtett világ nagysága, szépsége, csodái el tudnak nekünk mondani sok mindent Istenről és odavisznek minket, hogy meghódoljunk a mindenható Isten előtt. A valóság az, hogy pontosan fordítva van ez. Amikor Jézus által megszólal számunkra a mi mennyei Atyánk hangja, hallhatóvá lesz, akkor Őt megismerve és hallva kezdjük el hallani azt a hangot, amely Őt dicséri és magasztalja.

S amikor meghalljuk ezt a szót, ezt a hangot, akkor elkezdünk gyönyörködni benne. Gyönyörködünk abban az énekben, abban a dicséretben, amely megszólal benne.

Sok olyan ember van, aki élete egy nagy részében nem hallotta meg a zenét és amikor valamilyen csoda folytán meghallja, akkor odafigyel és engedi, hogy áradjon be a szívébe. Nem tud betelni vele. Még többet akarja hallani, még jobban akarja ismerni.

Vagy van, aki soha nem nézett még fel az égre és nem látta meg a csillagokat. De egy nyári este valamiért odatéved a tekintete és megpillantja a csillagos eget, s attól kezdve elkezdi tanulni a csillagtérképet, olvasni kezdi az irodalmat, ami erről szól.
Így van ez a hitben élő emberrel is. És ebben azt éli át, hogy kitágul a világ előtte, annyi minden indítja arra, hogy figyeljen, hogy hallja meg a hangokat, hogy szívében-lelkében egyre gazdagabb lesz.

Ezt egy templomi közösségben jól lehet látni. Akinek megnyílt a füle Isten szavának meghallására és hittel fogadja el, az képessé válik meghallani a teremtett világ dicséretét.

És természetesen, amikor az ember meghallja Isten kegyelmének hívását, s hallja azt a dicséretet, ami szól ebben a világban, akkor meg fogja kérdezni azt, hogy jó irányban halad-e? Helyesen cselekszik-e életének különféle dolgaiban? Vajon mit szól ahhoz Isten, ahogyan él? Mi a véleménye arról, ahogyan gondolkodik? És hallani fogja Istennek a szavát, kijelentését, amelyik segíteni kezdi, kiigazítani akarja őt, hogy jó irányba haladjon és megmeneküljön sok veszélytől. Attól kezdve az embernek az lesz az imádsága: Uram! Szólj hozzám! Mutasd meg számomra a Te akaratodat és segíts arra, hogy a Te akaratod szerint éljek és a Te utadon járjak.

S ha hallja Isten szavát, akkor kialakul életének egy egészen más minősége, mint ami addig jellemző volt rá. Most már nem az lesz a fontos a számára, hogy mit csinálnak mások, hogyan gondolkodnak, hogyan élnek mások, hanem az lesz a fontos, hogy hallható szóra figyeljen, s annak rendelje alá magát.

Ha csak ennyit értünk meg ennek az Igének az üzeneteként, akkor már érzékeljük, hogy milyen fontos kérdésről van szó! A süketség nagyon megszegényíti az embert, s amikor Jézus meggyógyít, megszabadít bennünket ettől a nyomorúságtól, akkor szinte kitárul előttünk egy olyan gazdagság, amit addig nem is sejtettünk, hogy létezik.

De ez a változás egy gyógyulási csodának a következménye. Magunktól nem tudjuk legyőzni a süketséget, nem tudjuk megszüntetni. Egyedül Jézus az, akinek erre hatalma van. Őt kell segítségül hívni, Őhozzá kell vinni az embereket.

S benne van ebben a gyógyulásban az is, hogy amikor megnyitja Jézus a fölünket, akkor egyszerre képessé válunk arra, hogy a másik ember szavát, kérését, kiáltását is meghalljuk. Észrevegyük azt, hogy valami nagyon fontosat szeretne mondani. Talán olyan fontosat, ami az életet jelenti a számára. Nem megyünk el mellette érzéketlenül, nem a rossz ítéleteink, előítéleteink alapján viszonyulunk hozzá.

És a világból felhangzó kiáltásokat, jelzéseket is kezdjük hallani és érteni. Látjuk, hogy hol beteg, mitől szenved ez a világ. Érteni kezdjük azt, hogy milyen gondok, problémák, megoldatlan kérdések miatt szenved az emberiség. És ez arra segít bennünket, hogy értelmesen, Isten gyermekeként, a jót, a gyógyulást erősítve, szolgálva éljünk ebben a világban.

A süket ember, aki nem érti, hogy mi a világ fájdalma, gondja, különféle szólamokat követve próbál szolgálni és ezzel sokszor kárt tesz, ahelyett, hogy használna.

Jézus az, aki meg tud gyógyítani minket. Először az Atya hangja válik számunkra hallhatóvá és érthetővé, s azután minden más hang. Hívjuk segítségük Jézust, hogy az Ő gyógyító hatalma érvényesüljön az életünkben, és a körülöttünk lévők életében.

*

Márk 7;32 egy dadogó süketet vittek hozzá, és kérték, hogy tegye rá a kezét. [33]Jézus félrevonta őt egymagában a sokaságból, ujját a süket fülébe dugta, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét; [34]azután az égre tekintve fohászkodott, és így szólt hozzá: "Effata, azaz: nyílj meg!" [35]És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt.

Az elmúlt héten is ezt a történetet olvastuk el, s úgy fogalmazódott meg számunkra ennek a történetnek az üzenete, hogy az emberi életnek egyik nagy nyomorúsága a hallásunk megromlása. Ez a nyomorúság sokmindenben megmutatkozik. Nem halljuk azt, hogy az egész teremtett világ Istent dicséri, magasztalja, az Ő nagyságát, hatalmát hirdeti. Képtelenek vagyunk felfogni ezt a hang nélkül megszólaló dicséretet.

De nem halljuk meg azt sem, hogy Isten szól hozzánk sokféle módon. Megszólít bennünket akkor, amikor magányosan járjuk, s talán elfáradva, elcsüggedve járjuk az életünk útját. Szeretetéről biztosít bennünket, s arra hív, hogy fogadjuk el az Ő szeretetét, éljünk az Ő szeretetében, s engedjük, hogy Ő vezessen bennünket.

S nem csak a teremtett világ szavát nem halljuk meg, nem csak Isten szavát nem halljuk meg, hanem egymást sem halljuk. Nem halljuk, nem értjük azt, hogy mit a másik, mit mond az, aki mellettünk él.

S ez az állapot csak akkor szűnik meg, amikor Jézus megérint bennünket és meggyógyítja a hallásunkat. Akkor egyszerre hallani kezdjük a mi mennyei Atyánk szavát, hallani kezdjük a teremtett világ dicséretét. És a másik ember szavát is kezdjük hallani, érteni.

Egyedül Jézus az, aki meggyógyíthat bennünket, az Ő érintése nyithatja meg a fülünket senki más. S a sorrend mindig az, hogy először a mi mennyei Atyánknak a szavát halljuk meg nagy-nagy örömmel, s azután nyílik meg a fülünk más hangoknak a meghallására is. Ez a gyógyulás egy életen át tartó folyamat. Először megtörténik a nagy áttörés, amiben alapvetően megváltozik az életünk, s aztán fokról fokra finomodik a hallásunk.

De ebben a történetben nem csak arról van szó, hogy ennek az embernek a betegsége csupán a siketség volt, hanem arról is, hogy nem tudott érthetően beszélni. Így olvastuk: **„…egy dadogó süketet vittek hozzá…"**

Mindannyian találkoztunk már ilyen betegségben szenvedő emberrel. Hangképzéséből, sokszor érthetetlen, artikulálatlan beszédéből arra következtetünk, hogy minden adottsága megvan ugyan ahhoz, hogy beszéljen, de a hallásának a károsodása miatt nem képes megtanulni a beszédet. Vannak ugyan olyan technikák ma már, amikkel ezt a hiányosságot javítani lehet, de tudjuk, hogy soha nem lesz tökéletes a hangképzése az ilyen embernek.

Így arra a következtetésre jutottam, hogy **az ember csak akkor képes értelmesen, tisztán megszólalni, ha a a hallása tökéletesen működik.**

Amikor Istent megszólítjuk, akkor imádkozunk. Az imádság egy őszinte, mély beszélgetés Istennel, vagyis az Atyával, a Fiúval és a Lélekkel. S ebben a beszélgetésben éljük át Isten jelenlétét, szeretetét. Ebben a beszélgetésben tudjuk Isten elé vinni a gondjainkat, problémáinkat, a szeretteink, embertársaink ügyét, vagy bármilyen fontos kérdést, ami a szívünkben van. S amikor Istennel beszélgetünk, amikor elmondjuk neki mindazt, amit szeretnénk odavinni Ő elé, akkor megtapasztaljuk azt, hogy Ő meghallgat, s imádságainkra válaszol. Cselekvő módon válaszol az imádságunkra.

De ahhoz, hogy az imádságunk valóban egy ilyen meggazdagító beszélgetés legyenŐvele, ahhoz arra van szükség, hogy jól tudjuk elmondani azt, ami a szívünkben van. Ennek pedig az a feltétele, hogy a hallásunk legyen ép, halljuk meg az Ő szavait, amikkel megszólít bennünket. Isten megszólaló szava segít bennünket arra, hogy értelmesen tudjunk megszólalni Isten előtt.

Ha nem halljuk az Ő szavát, akkor mi csak abban az állapotban élhetjük az életünket, amiben ez a történetbeli ember élte, aki: dadogó süket volt. Nem tudta elmondani, amit akart és így élete tele volt sikertelenséggel, kudarccal. Lehetetlen volt majdnem egészen a kapcsolatteremtés számáéra, s ez nagy mértékben korlátozta az életét.

Jézus meg kellett, hogy nyissa ennek az embernek a fülét, hogy azt olvashassunk, hogy: „És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt."

Amíg imádságunk nem szólal meg érthetően, Isten számára kedvesen, addig nem teljes az imádságunk, nem kaphatjuk meg imádságainkra a megfelelő választ sem. Amíg az imádságunk nem szólal meg érthetően, addig nem fogjuk azt átélni, hogy szavainknak súlya van, megindítanak folyamatokat, elindítanak különféle erőhatásokat.

Úgy gondolom, hogy az imádkozni próbáló emberek nagy része képtelen arra, hogy kiformálódjon a szívében az imádság. Szükség lenne Jézus érintésére, hogy a hallás képessége meggyógyuljon, s ezáltal a beszéd érthetővé, logikusan, átgondoltan és helyesen fogalmazódhasson meg.

Azt kell kérni Jézustól: Uram! Nyisd meg a fülemet, hogy megnyíljon a szám is, meggyógyulhasson az én beszédem, imádságom és átéljem a beszéd ajándékának sok csodálatos áldását, lehetőségét.

Úgy érzem, hogy a keresztyénség megújulása így lehetséges. Ha Isten élő szava hallhatóvá lesz számunkra és mi pedig az Ő szavára válaszolni tudunk imádságban, akkor megújulunk.

De nem csak az imádságban mutatkozik meg az, hogy akinek a füle működik az beszélni is tud. Az emberi síkon is megmutatkozik ez. Csak néhány példát szeretnék erre mondani, hogy lássuk és értsük meg.

Ennél a témánál azt kell mondani, hogy nem csak Isten szavának a meghallására kell képessé válni, hanem az emberi hangok meghallására is, ahhoz, hogy értelmesen tudjunk szólni, hogy szavunk ne legyen valami szánalmas dadogás csupán.

Mi emberek szeretjük megfogalmazni és elmondani a különféle nézeteinket. Beszélünk arról a világról, amiben éljük az életünket. Azokról a problémákról, gondokról, amik gyötörnek minket. S elmondjuk azt, hogy milyen megoldást tartunk megfelelőnek. Az élet különféle területei kerülnek szóba a beszélgetéseinkben, és mi készek vagyunk elmondani a véleményünket. Ezzel a megnyilvánulásokkal hatással vagyunk másokra, talán a fiatalabb generációra, s ezért fontos lenne az, ha valóban helyesen megfogalmazott, érthető beszéd szólalna meg a szánkból.

Persze a kisember szava nem hangzik el messzire, de vannak sokan, akiknek a hangja messzebbre, vagy messzire hangzik és halljuk, hogy elmondják azt, amit gondolnak. Néha megdöbbenünk azon, amit hallunk.

S talán megérezzük, hogy annak, aki értelmesen szeretne szólni, annak először a hallását kell meggyógyítani. Hallja meg Istennek az élő szavát, s ugyanakkor az emberi szót is, amelyik a világból hangzik. Mert az, aki nem hall, vagy nem hall jól, az nem tud érthetően, értelmesen megszólalni sem.

Ahhoz, hogy szavaink, véleményünk jól, érthetően szólaljon meg, hallásra, lelki, szellemi érzékenységre van szükség. Teremtő, alkotó szó csak ott szólalhat meg, ahol az ember hallása ép.

Akkor, ha Isten szavát és az emberek szavát hallva szólal meg a mi szavunk, akkor azt tapasztaljuk, hogy az a szó előrevivő, építő, prófétai szó lehet.

Az egyházban és a világban is szükség van a prófétai szóra, amely segíti a megújulást, megmutatja az irány, rávilágít a valódi megoldásokra. Olyan prófétai szóra, amelyik a gyakorlatban mindig beteljesedik, igazolódik. Néha talán merész, néha megdöbbenti azt, aki hallja, de mindig kiderül, hogy a gyümölcsök jók, élvezhetőek. Az összevissza beszéd, a dadogás pedig csak a zűrzavart fokozza és a kétségbeesést. Megszégyenül az, aki így szólal meg és az is, aki hallgat rá.

A tiszta, az előremutató, az építő beszéd mindig ott szólal meg, ahol az ember hallása ép, hallja Isten szavát és figyel rá, s hallja az emberek hangját, jajkiáltását, kétségeit is.

Azután mi keresztyének fontosnak, küldetésünknek érezzük azt, hogy hirdessük az evangéliumot. Mondjuk el mindenkinek azt, ami a Biblia legfontosabb üzenetet. Fontos küldetés ez! Nagy szüksége van a mi világunknak az evangéliumra.

De itt is érezni kell, hogy az evangéliumot csak az tudja jól tolmácsolni, hitelesen szólni, akinek megnyílt a füle Isten és az ember számára. Csak ez a szó tudja megérinteni az embereket, amit Istennel kapcsolatban lévő és az emberekre komolyan odafigyelő, őket halló és értő ember szájából származik.

Régen, amikor a lelkészi pályára azért mentek sokan, mert divatos volt. Hit nélkül indultak el a szolgálatra. De a megszólaló szavakban mindenki csak azt érzékelte, hogy zavaros, hogy nem szól belőle az a hang, amire olyan nagy szüksége lenne mindenkinek. Nem szólhat az tisztán, akinek nem működik a hallása. Hiába tanul

meg sok mindent, hiába beszél több nyelven és magas szinten műveli valamelyik tudományt. Ez kevés. Többre van szükség, a hallás ajándékára.

Gyakran történik meg az, hogy **valaki nehéz helyzetbe kerül és tanácsra, eligazításra lenne szüksége.** Ilyenkor az, aki bajban van, igyekszik olyan embert találni, aki tudásával, tekintélyével alkalmasnak tartható a segítségadásra.

S itt is azt tapasztalhatjuk, hogy akinek a hallása nem ép, aki nem hallja Isten szavát és a másik embert sem képes meghallani, megérteni, az mondhat sok nagyszerű tanácsot, de mindig kevés lesz, mindig alkalmatlan arra, hogy az ember igazi segítséget kapjon belőle.

A mindennapoknak gyakran fordul elő az, hogy valakik **vigasztalásra,** bátorításra szorul. Emberi eszközeinkkel próbálkozunk azzal, hogy vigasztaljuk a másikat, egy-egy nehezebb helyzetben bátorítsuk őt. S itt is azt látjuk, hogy szavaink vagy eredménytelenek lesznek, vagy megszégyenülünk a vigasztalással, bátorítással, mert csak az tud szólni jól, akinek a füle is meggyógyult, aki hallja Isten szavát és a másik emberre is oda tud figyelni, hallja Őt.

Jézus az, aki meggyógyítja a mi hallásunkat és megadja számunkra azt, hogy imádságban Istent meg tudjuk szólítani és az emberek között is, a gyülekezetben is építő, előremutató, Isten szeretetéről vallást tevő, vigasztaló és bátorít módon tudjunk megszólalni.

Természetesen az élet sokféle területére vonatkoztatva lehet elmondani ennek az Igének az üzenetét, sokféle emberi gondban, meg nem értésben, vitában, gyűlölködésben, rendezetlenségben lehet elmondani. Akinek a füle működik, az tud jól szólni. Az ki tudja mondani azt, amit kell és a következmény mindig gyógyulás, rendeződés, megerősödés és meggazdagodás lesz.

Ezt látva mondjuk ki mindannyian őszinte szívvel: Jézus gyógyíts meg engemet, hogy velünk is megtörténjen az, ami ezzel az emberrel: „..megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt."

*

Márk 8; [1]Azokban a napokban, amikor ismét igen nagy volt a sokaság és nem volt mit enniük, magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk: [2]"Szánakozom a sokaságon, mert már három napja vannak velem, és nincs mit enniük; [3]ha pedig éhesen bocsátom őket haza, kidőlnek az úton, mert némelyikük messziről jött."

Nem olyan nagyon régen olvastuk el az ötezer ember megvendégelésének történetét. Most pedig, ebben a fejezetben azt olvashatjuk, hogy egy négyezer emberből álló sokaság éli át a kenyérszaporítás csodáját. Ez a hatalmas tömeg már három napja együtt van Jézussal, étlen szomjan, s mivel sokan közülük távolabbról jöttek, hogy Jézust lássák, hallgassák, talán, hogy meggyógyuljanak általa, ezért Jézus nem akarja, hogy éhesen induljanak haza. Nem mindegyikük lesz képes hazáig eljutni. S azt olvassuk, hogy itt is az történik, mint az előbbi csodánál. Jézus megkérdezi azt, hogy mennyi fellelhető ennivalója van a tanítványoknak, vagy az őket körülvevőknek. Gyorsan kiderül, hogy hét kenyér és néhány kis hal az összes élelmiszerkészlet. A tanítványok reálisan látják talán most is, hogy ez a kevés élelem ilyen nagy sokaság számára szinte semmi. De Jézus ekkor leülteti a sokaságot és elkezdi a tanítványok segítségével osztani ezt a minimális mennyiségű ételt. S a történet úgy fejeződik be, hogy miután mindannyian jóllaktak, maradékként hét teljes kosárral tudnak összeszedni. Ennyi a maradt a hét kenyérből és a néhány kis halból.

Ami először megfoghat minket ebből a történetből az az, hogy **ez a nagy sokaság három napon át ott van Jézus közelében.** Nem zavarja őket az, hogy elfogyott az útra hozott élelem (ha egyáltalán hoztak magukkal). Jézus közelében szinte lényegtelenné válik mindez, mert a Jézus lényéből kisugárzó erő, szeretet olyan hatalmas, hogy minden más jelentéktelenné válik számukra. Ez az, amiben gyönyörködnek, ez az, ami fontos.

Ezt éljük át mi is akkor, amikor Jézus szeretete betölti a szívünket, amikor az Ő jelenlétében vagyunk. S ezt életünk bizonyos helyzeteiben tudatosan keressük is. Tudjuk, hogy az Ő szeretetében megnyugszik a szívünk. Jelentéktelenné válnak a hiányok, a problémák. Tudjuk, hogy az Ő közelében nincsen szívünkben félelem, s minden, ami fáj, ami terhel bennünket, az elveszti a hatását.

Ezért szól az Igéből felénk az üzenet és ezért ragad meg bennünket: Halld meg Jézus hívását! Menekülj Jézushoz, tedd le az Ő kezébe minden terhedet, Ő megtart, Ő békességgel ajándékoz meg.

De ez a történet arra tanít meg, hogy **Jézus amikor szánakozik a sokaságon, akkor azt teszi nyilvánvalóvá, hogy Őt megrendíti az emberi szenvedés és mindig segítségére siet a szenvedőnek.** Egyetlen esetben sem utasítja el azt az

ember, aki valamilyen módon kéri az Ő segítségét. Különösen a betegek, a testi-lelki nyomorúságokban lévők felé mutatkozik meg az Ő segíteni kész szeretete.

Ez a segítő szeretete azt teszi számunkra nyilvánvalóvá, hogy Jézus nem fogadja el a szenvedést. Kinyilvánítja azt, hogy a fájdalom, a nyomorúság nincsen benne Isten teremtő akaratában. Mindez a bűnnek és a halál, a kárhozat erőinek a munkája a mi életünkben.

Nem vitatja azt, hogy a különféle próbák, szenvedések által Isten szeretete, formáló hatalma munkálkodhat, mert Istennek van hatalma felhasználni a rosszat, a negatív jelenségeket is az Ő szeretetének, kegyelmének a megmutatásában, de határozottan érezteti, hogy nem ért egyet a szenvedéssel és mindig kész harcolni ellene.

Azt is egyértelművé teszi számunkra, hogy ennek a világnak mindig, minden időben jellegzetessége volt és lesz a szenvedés. Majd akkor szűnik meg teljesen ez, amikor eljön az az új világ, amelyikben Isten teljes uralma megvalósul. Az emberi törekvések, bármilyen nagyszerűek is legyenek, nem képesek megváltoztatni ezt az állapotot. Az ember nem tudja megszüntetni a fájdalmat, a szenvedést. Ez hozzá tartozik ehhez a bukott, bűnben veszteglő világhoz. Csak Isten országának az eljövetele és kiteljesedése fogja elhozni a teljes szabadulást a világ és minden ember számára. De ahol Jézus jelen van, ott megmutatja az Ő irgalmát, ott megtapasztalja az ember az Ő segítségét. Ő hatalmas erővel szabadítja meg az embert, parancsolja vissza a szenvedést, a fájdalmat, a reménytelenséget. Ezért is szükséges Őhozzá futnunk, s kérni az Ő segítségét, szeretetének kiáradását.

S, amikor ezt a négyezer embert megszánja és kenyeret ad neki, akkor megparancsolja a tanítványainak, hogy legyenek ennél a nagy vendégségnél munkatársai. Szolgálják Őt az éhezők megelégítésében, s másutt pedig szolgálják Őt a szenvedők gyógyításában.

Így a tanítványnak minden időben az a feladata, hogy Jézus szeretetével küzdjön minden szükség ellen, adjon gyógyírt minden szenvedőnek, hogy az meggyógyulhasson.

Jézusnak ez a szenvedéssel való szembenállása, s a tanítványoknak adott feladata, küldetése hozta létre a mi világunkban a kórházakat, az árvákról és az elesettekről való gondoskodást. Ez alakította ki azt a rendet, aminek lényege, hogy mindenki fontos, senki nem felesleges ezen a világon és senki nem lehet teher a társadalom számára.

S a mi korunkban attól szenvedünk, hogy a krisztus gondolat háttérbeszorulása miatt és a pogányság, az ateizmus előretörése következtében egyre keményebb és egyre kíméletlenebb lesz az életformánk.

Milyen jó is lenne, ha azok, akik azt mondják, hogy ők nem mennek a templomba, nem érdekli őket a hit, vagy egyenesen azt mondják, hogy ők nem hisznek, azok megértenék, hogy ezzel a krisztusi szeretetet tagadják meg, azokat az értékeket vetik el, amik a Krisztusba vetett hit által jelentek meg a világban és magatartásukkal erősítik azt az életformát, amitől mindenki szenved, ami közömbös és érzéketlen a fájdalommal, a szenvedéssel szemben. A mi világunknak nem az problémája, hogy nem működik a gazdasági élet, hanem az, hogy a krisztusi lelkület nincs meg a szívekben.

A hitben élőknek Jézus küzdelmében kell részt venni. Küzdeni kell minden fájdalom, szenvedés, hiányosság ellen, megmutatva azt, hogy a bűn, a kárhozat rombolását nem fogadhatjuk el soha. Meg kell mutatni, hogy elutasítjuk egy olyan világnak az előretörését, amelyikben nincs szeretet, szolidaritás, ahol csak a teljesítmények, a siker és a haszon a fontosak, ahol csak az egészségesek, csak a kiválóságok számítanak a többi csak egy kis odavetett koncra számíthat.

De Jézusnak ez a szeretete, ami megnyilvánul ebben a felolvasott történetben is, arra **figyelmezteti a tanítványokat és mindazokat, akik részesültek az Ő szeretetében, segítségében, akik jóllaktak a megsokasított kenyerekkel, hogy az embernek Jézusra van szüksége elsősorban.** A Szabadítóra, aki azért jött, hogy segítsen, hogy megváltson és szabaddá tegyen bennünket mindentől, ami a bűnnek a következménye az életünkben.

A kenyér egy időre elveszi az ember éhségét, a különféle segítségek egy időre megszabadítanak bennünket a problémáinktól, de az alaphelyzet ettől megmarad. Jézus befogadásával az alaphelyzet változik meg. Az Ő szabadítása teljessé lesz az életünkben. Az Ő szeretete betölti teljesen a szívünket. Erre van szükségünk.

Ezért Jézus visszautasítja azt, amikor az emberek azért jönnek hozzá, hogy csupán a kenyeret kérjék tőle, vagy a segítséget, a gyógyulást. Ő nem csupán ezt hozta, hanem a teljes megoldást hozta el minden ember számára.

Ezt fejezi ki a történetnek az a része is, amikor azt olvassuk, hogy a kenyérszaporítás után Jézus azonnal hajóra szállva elment onnan, arról a vidékről. Ezzel is megakadályozta azt, hogy valaki azt higgye, hogy Őtőle majd kaphat kenyeret a továbbiakban.

Azt kell megérteni az embernek, hogy ha csak a pillanatnyi segítséget akarja megkapni Istentől, Jézus Krisztustól, azzal csak a maga kárhozott voltát igyekszik konzerválni. Az ilyen magatartás a halálban, a bűnben maradásra való szándékot tükrözi. Márpedig Jézus éppen a halálból és a bűn átkából hozott szabadulást a számunkra, és onnan szeretne minket felemelni.

Pál apostol azt mondja: Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, akkor minden embernél szánalomra méltóbbak vagyunk.

Azt kell belátni, hogy ez a földi élet, bármilyen hosszú ideig él is az ember, bármilyen gazdag, vagy sikeres az élete, mindenképpen egy szánalmas és kiszolgáltatott, tiszavirág életű valami. Persze az élet kezdetén, akkor még olyan nagy távlatok vannak az ember előtt, hogy megszédül tőle az ember, akkor még úgy gondolja, hogy előtte az élet és még mindent megvalósíthat. De aztán rá kell döbbennie arra, hogy bizony hamar elfut az a néhány évtized, hamar kiderül, hogy csak egy csomó délibábot látott maga előtt, amit igyekezett is elérni, amit kergetett élete folyamán, de annak fele sem igaz.

A mi modern világunkban ez egyre jobban érzékelhető, mert a nagy futás, amibe be kell állni mindenkinek még jobban pörgeti az éveket, az évtizedeket. Fut az idő hihetetlen sebességgel és az ember nem jut semmire. És az az ember, aki nem fogadta be Jézust a szívébe, aki nem fogadta el az Ő szabadító szeretetét, az rá kell, hogy döbbenjen arra, hogy a végén mindent elveszít. Semmi nem lesz és nem marad meg abból, amit kergetett, amit olyan nagynak tartott, amiben reménykedett. Hiába a sok fáradozás, hiába a sok ügyeskedés, minden semmivé lesz. Csak az maradhat meg az ember számára, amit Jézusban megtalált, amit Őtőle megkapott az ember. Olyan szépen mondja a zsoltáros: **„Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök. [2]Hiába keltek korán, és feküsztök későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget.”**

Jézus azt akarja, hogy mindenki, aki Őhozzá megy úgy éljen, hogy érezze Isten csodálatos szeretete veszi Őt körül, Isten csodálatos szeretete gondoskodik róla, gazdagítja meg. **Ingyen és álmában is kap eleget**, megkap mindent, amire szüksége van.

Természetesen, aki Jézust befogadja a szívébe, s az Ő uralma alatt él, az is lehet beteg, annak is lehetnek fájdalmai, annak is lehet olyan időszak az életében, amikor talán a kenyérproblémák terhelik, hiszen ebben a bukott

világban él. De mindebben megtapasztalja Jézus megtartó hatalmát és gondoskodó szeretetét. És mindig látja azt a távlatot, amiben élheti az életét. Tudhatja azt, hogy majd egyszer eljön a szabadulás napja, amikor megtelik a szánk nevetéssel és ujjongással. Eljön a nap, amikor beteljesednek Istennek a Jézus Krisztusban adott ígéretei, pontosan úgy, ahogy a zsoltáros mondja más helyen: **„Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók. [2]Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkiáltás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR! [3]Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk. [4]Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan! [5]Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak! [6]Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezzék, ha kévéit hozza!"**

Fontos a kenyér, fontos Isten irgalmas szeretete, segítsége, de a legfontosabb az, hogy Jézus a mi életünk ura legyen és szabadítója. Fogadjuk el Őt ezért mindannyian.

*

Márk 8; [11]Kimentek hozzá a farizeusok, és vitatkozni kezdtek vele: mennyei jelt követeltek tőle, kísértve őt. [12]Jézus lelke mélyéről felsóhajtva így szólt: "Miért kíván jelt ez a nemzedék? Bizony, mondom néktek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek." [13]Ezzel otthagyta őket, és ismét hajóba szállva elment a túlsó partra.

Márk evangélista azt mondja el, hogy a négyezer ember megvendégelése után Jézus tanítványaival együtt továbbindul. Valószínűleg így akarja megakadályozni azt, hogy hasonló csodát várjanak tőle az emberek. Azt olvassuk a kenyérszaporítási csoda leírásának a végén: **„azonnal hajóba szállva, tanítványaival együtt elment Dalmanuta környékére**." Senki sem tudja azt, hogy hol lehetett ez a Dalmanuta nevű település, csak sejtések vannak erről, de lényegében nem is annyira fontos a számunkra ez! Az a részlet lehet inkább fontossá, hogy a hajóút után hozzá jönnek a farizeusok és kísértik Jézust, jelt kívánnak látni tőle annak bizonyítására, hogy valóban Istentől jött, valóban Isten küldötte. Jézus pedig szinte azonnal visszautasítja a farizeusok kérését, azt mondja nekik nagyon határozottan: **„Bizony mondom nektek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek!"**

A farizeusoknak a jel-követeléséről több helyen olvashatunk az evangéliumokban. Úgy tűnik első látásra, hogy Jézust figyelve, újra és újra **bizonyítékot** szeretnének kapni Jézustól afelől, hogy milyen hatalommal cselekszi azokat a csodákat, amiket cselekszik, s így munkáját megítélhessék. Valójában azonban érzékelhető számunkra is, hogy nem annyira a bizonyítékok keresése indítja őket arra, hogy Jézushoz ilyen kéréssel menjenek, hanem a ravasz cselvetés, a Jézussal szembeni ellenséges indulat az, ami ott van a szívükben.

A jelek, a bizonyítékok követelése Jézus ügye körül minden időben látható. Ma is. Akár úgy, hogy az emberek felteszik a kérdést: Mivel lehet igazolni azt, hogy az egyházban, a hívő emberek életében Isten munkálkodik? Mi a bizonyíték arra, hogy mindez nem önámítás? Mivel lehet bizonyítani azt, hogy az Istenbe vetett hit fontos és nagy érték az ember és a világa számára? Vagy pedig úgy szólal meg ez a bizonyíték keresés, hogy eleve a Biblia üzenetét, a Bibliából megszólaló kijelentéseket, azoknak eredetét szeretnék sokan elméleti úton bizonyíttatni az egyházzal, a lelkipásztorokkal. Felteszik a kérdést: Hogyan lehet bizonyítani azt, hogy a Biblia, amit emberek írtak, valóban Isten kijelentése? Hogyan lehet bizonyítani azt, hogy mindaz, ami üzenetként elhangzik az egyházban a megváltásról, az újjászületésről, a kegyelemről, az örök életről, az nem képzelgés, hanem valóság? Bizonyítékot, jeleket kérnek sokan.

A Jézus korában élő zsidók számára, azok számára is, akik ebben a történetben szerepelnek, először bizonyítékként szolgálhatott és segítséget jelenthetett volna az, hogyha látják, hogy **az egész Ószövetséget áthatja a megváltásnak, az Isten szabadításának ígérete.** Izráel népének egész történetét ez az üzenet hatja át. Ez a központi üzenet. Minden azért történik évszázadokon át, hogy Istennek a szabadító tette megvalósulhasson. Az istentisztelet, amit gyakorolnak, szinte minden elemében erre mutat rá. Erről szólnak Isten emberei, a próféták, szinte a történelem minden időszakában. Annyira konkrétan fogalmazódik meg a próféták igehirdetéseiben az eljövendő szabadítóról felhangzó üzenet, hogy mindazt, ami történt és történik Jézus által, azt az ószövetségi ígéretekben fel lehetett volna fedezni és az eseményekben fel lehetett volna ismerni.

Minden ok meg van arra, hogy a farizeusok és a nép vezetői Jézust elfogadják. Van számukra ehhez elegendő jel, elegendő bizonyíték.

S a mi korunkban is hasonló a helyzet. Jézus igehirdetése arról szólt, hogy Isten uralma elérkezett. Isten lehajolt minden emberhez, hogy mindenkit felemeljen. Kétezer éve hangzik ez az üzenet, ami az ószövetségi ígéretekre, üzenetre épül rá.

A világnak minden oka megvan arra, hogy ezt az üzenetet hittel elfogadja. Istennek a történelemben véghezvitt munkája erre ad alapot. De az is, hogy nyilvánvaló már mindenki számára az, hogy amiben a világunk van az egy tehetetlen helyben járás. Nincsen más lehetőség a szabadulásra!

A híradásokban naponta olvassuk azt, hogy ki milyen ötlettel áll elő a világ válságának a megoldására, de jól érzékelhető az, hogy minden gondolat csak rögtönzés, s sokszor nincsen mögötte semmi erő. Egyedüli hiteles és elfogadható üzenet az, hogy **„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek!"**

Hittel kellene meghallani és elfogadni azt az üzenetet, amelyik évezredek óta hangzik, szól, amelyik Istenhez akarja hívni az embereket.

A másik jellemzője Jézus korának az, hogy nem csak az üzenet szól már több ezer éve arról, hogy Isten szabadítása az ember számára elkészült és adatik, hanem az, hogy **ez a szabadítás látható**. Jézus által sorra történnek a csodák. Betegek gyógyulnak meg, poklosok tisztulnak, halottak támadnak fel, megszállottakból távozik a megszálló lélek, vagy a megszálló lelkeknek a tömege. S mindez nem elegendő jel, bizonyíték! Még kellenének jelek a farizeusok számára.

Ugyanezt mondhatjuk ma is. Ott, ahol Jézus uralkodni kezd az ember szívében, ott megváltozik az élet, az élet minősége. Ott megjelenik az új élet, az örök élet. Ahol Jézust hittel fogadják az emberek, ott látható a különféle megkötözöttségekből való szabadulás, gyógyulás. Ahol hittel elfogadják emberek az Istennek Jézus Krisztusban adott szabadítását, ott más lesz a családi élet, ott más lesz a hangvétel az emberek között, ott tiszta tekintetű, kedves emberek kezdenek élni, olyanok, akikre számítani lehet, akik Krisztus arcát, lényét hordozzák, s az Ő lelkületével élnek.

Mindezek felett nem vitatkozásoknak kellene elhangzani, nem okos filozófiai eszmefuttatásoknak kell vagy kellene kibontakozni, hanem **hittel kell, vagy kellene elfogadni** és azt kipróbálni. Nem az elméletek a fontosak, hanem a gyakorlat. Istennek szabadító hatalma itt van, hangzik az örömhír, látható sokféleképpen a hatása, s ezt ki lehet, és ki kell próbálni, akkor tapasztalja meg az ember azt, hogy igaz vagy nem.

Az egyháznak, a hívő népnek nem is kell senkivel vitatkozni, hanem hirdetni kell az evangéliumot és megélni ebben a világban azt az új életet, amelyik Istennek szabadító hatalma által megvalósul.

Isten szeretete akkor árad a szívünkbe, ha hittel fogadjuk, ha rábízzuk magunkat. Sem a jelek, sem az okos gondolatok által nem érvényesül még, nem emel fel még bennünket Isten szeretete, sem a különféle vallásos szertartások által. A szívünket kell megnyitni, teljesen, hogy az a szabadítás, amit Isten Jézusban adott, az a mienk lehessen. Sok jel segít bennünket abban, hogy szívünket ki tudjuk tárni Isten előtt, ezek legyenek számunkra elegendőek, indítsanak bennünket hitre, s ne az újabb jeleket kérjük, várjuk.

Az a jelkívánás, amivel Jézushoz mennek a farizeusok nem más, mint az eredendő emberi hitetlenség. Ők nem akarnak hinni Jézusnak. A jel kívánása csak leplezése ennek. Nekik megvannak az elméleteik, megvan a kialakult életrendjük és ők ezen nem akarnak változtatni semmi módon. Ők nagyon jól érzik magukat abban az életformában, amit kialakítottak maguknak. A jel, a bizonyíték csak arra kell, hogy Jézust vissza tudják utasítani.

És ez érvényes minden idők jel kívánására, minden idők szembenállására, vitatkozására. Az ember visszautasítani akarja Jézust, Isten kegyelmét, s azért nem akarja elfogadni Jézust, az Őáltala hozott szabadítást, mert nem akar hinni, bízni Őbenne és nagyon jól érzi magát abban, amiben él.

Amikor megtörik ez az ellenállás valakinek a szívében, akkor az mindig egy csoda. Isten végtelen türelmes szeretete képes legyőzni ezt az ellenállást.

Nincs más lehetőség számunkra, mint hirdetni az örömhírt, elmondani mindenkinek azt, hogy van szabadulás, van üdvösség, és felmutatni azokat a látható jeleket, amik bizonyítják ennek a valóságát. s mindezt szeretettel és türelemmel hirdetni, mondani, hogy Isten szeretete áradni tudjon emberek felé és megtörje az emberek hitetlenségét, ellenállását.

A másik, ami ebben a jelkívánásban ott van az a félelem. Nem csak a hitetlenség, hanem a félelem is arra készteti az embert, hogy újabb és újabb bizonyítékokat keressen magának.

Ezek az emberek úgy nőttek fel a családjukban, úgy formálódott ki az életük, hogy szívükbe vésődött a zsidó vallásnak minden eleme. Azt mondták ők is, amit sokan mondanak: Én így tanultam, így éltek a szüleim is, az előttem lévő generációk is, én ezt az életet nem tudom és nem is akarom megváltoztatni. Az, ami bennem van azt, biztosnak érzem, de az, amit Jézus mond, az bizonytalansággal tölt el. Nem tudok kilépni abból, amiben élek. Hiába az újabb és az újabb jel, akkor sem tudom megtenni.

A félelem másik oldala pedig az, hogy mit szólnak hozzá a családtagjaim, az ismerőseim, mit szól hozzá az a közösség, amelyikhez tartozom? Ezt nem lehet megtenni. Újabb és újabb jeleket kérek, mert nem akarok semmi újat elfogadni. Félek az ilyen döntéstől.

Ezek minden idők félelmei, amik akadályozzák azt, hogy az ember hittel fogadja, kipróbálja az Isten szeretetéről szóló örömhír igazságát. Ez a félelem akadályoz meg sokakat abban, hogy elfogadják a kegyelmet, azt, hogy Isten új életet ajándékozzon a számukra.

Fontos mondani Jézus szavát mindenki felé: Ne félj, csak higgy! Hald meg, hogy Isten Jézusban hív téged, és lásd meg azt, hogy mindazok, akik bátrak voltak elfogadni ezt a hívást, engedték, hogy Isten szabadító hatalma az életükben elszakítsa a láncokat, meggyógyítson minden fájdalmat és reménytelenséget, ott örömujjongás hangzik. Ott más lett az élet, más lett minden.

Olyan világban élünk, amikor az emberi gondolkodás, a szellemi környezet egyre jobban eltorzul, egyre erőteljesebben tör fel a mélységből az ősi pogányság. Így egyre nehezebb hittel elfogadni Isten szeretetét, egyre jobban hiányzik a bátorság egy ilyen döntéshez.

Hatalmas erők támadnak az evangélium örömüzenete ellen és próbálják a még itt ott meglévő bizalmat megrendíteni. S olyan gondolatok, olyan eszmék erősödnek fel, amik a félelmet is erősítik a szívekben.

Arra gondolok, hogy egyre gyakrabban hallunk olyan híreket, amik az egyház bűneit emelik ki, talán erőteljesebben, mint kellene, hogy az igehirdetést hatástalanítsák. Ugyanakkor a liberális gondolkodás a szeretet jegyében elmossa a az evangélium üzenetét. Bizonyos dolgokat tiltó listára tesz. Azt hangsúlyozza, hogy a vallás kell, de Jézus Krisztus szabadítása, az új élet elfogadása, a keresztyén tanítás egy igen nagy része nem kell, sőt károsnak kell ítélni azt.

Mindennek a nyomán fellángolnak a viták, hit helyett a jelek követelése, a bizonyítékok kerülnek a középpontba. Erőtlen vitatkozásokba kényszerülnek bele az emberek.

Nekünk az a feladatunk, hogy hittel bízzuk rá magunkat arra a kegyelemre, ami megjelent Jézus Krisztusban a számunkra. Engedjük, hogy ez a kegyelem formálja az életünket. Nem féljünk Jézust követni még akkor sem, ha ez nem látszik bölcs dolognak. És próbáljuk elmondani mindenkinek, hogy Isten,

szabadulást, életet ajándékoz mindenkinek, aki Jézus befogadja a szívébe. Ez az egyetlen megoldása az emberi életnek. Nincs más megváltó, nincsen más szabadító, egyedül Ő.

*

Márk 8; [27]Jézus pedig elindult tanítványaival együtt Cézárea Filippi falvaiba. Útközben megkérdezte tanítványaitól: „Kinek mondanak engem az emberek?" [28]Ők így feleltek: „Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások pedig egynek a próféták közül." [29]Jézus tovább kérdezte őket: „Hát ti kinek mondotok engem?" Péter így válaszolt neki: „Te vagy a Krisztus." [30]Jézus ekkor rájuk parancsolt, hogy senkinek ne beszéljenek őróla.

Nyilvánosságra lépése után Jézus hamarosan közismert tanítóvá vált Izráelben és hallottak róla még a határon túl élők, a közeli népek is. Mivel Izráelben ebben az időben a vallási kérdések rendkívül fontosak voltak mindenki számára, ezért Jézus tetteivel, tanításaival kapcsolatosan állandóan foglalkoztak az emberek és különféle vélemények alakultak ki róla. S ebben a történetben arról olvasunk, hogy Caesarea Filippi falvaiban járva, Jézus ezekről a véleményekről kérdezi tanítványait. Azt kérdezi tőlük:" **Kinek mondanak engem az emberek?"** A válasz egészen egyszerűen hangzik: Megoszlanak Jézussal kapcsolatosan a vélemények. Így olvastuk: **„Ők így feleltek: Némelyek „Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások pedig egynek a próféták közül."**

Ezek a vélemények azt mutatják, hogy Jézus nagyságát általánosságban elismerték az emberek. Hiszen látták a csodáit, érzékelték annak az erőnek a nagyságát, ami Jézusban volt. Természetesen tudjuk, hogy voltak negatív vélemények is Jézussal kapcsolatosan. Ezekben a negatív véleményekben is az fogalmazódik meg, hogy Jézus hatalmas dolgokat cselekszik, rendkívüli erő van benne, de az Őt elítélők úgy látták, hogy munkája nem kívánatos Izráel népe körében. Veszélyezteti a vallás tisztaságát és veszélyezteti politikailag is Izráelt

Jézusról minden időben, ma is sokféle vélemény fogalmazódik meg az emberek gondolatában. Ezek a vélemények is azt tükrözik, hogy Jézus személye fontos a történelem alakulása szempontjából. Megfogalmazódik bennük az, hogy azok a

gondolatok, amiket Jézus megszólaltat az evangéliumok által, vagy az újszövetség valamelyik része által, elgondolkodtatóak, vagy követésre méltóak.

Természetesen vannak olyan hangok is, amelyek azt hangoztatják, hogy Jézusra nincsen szükség. Vannak, akik ellenségesen viszonyulnak az Ő Igéjéhez, személyéhez.

Jézus azonban arra tanítja meg a tanítványokat és minket is, hogy ez az egyik kérdés, hogy milyen vélemények alakultak ki Őróla az emberek között, a másik pedig a tanítványok felé felhangzó személyes kérdés:**"Ti kinek mondotok engem?"**

A tanítvány az, aki személyes kapcsolatban van Jézussal, aki Jézushoz tartozik, aki Őt követi és szolgálja, s nem kívülről érkező, mások által megfogalmazott vélemények által alkot csupán képet Jézusról. Neki személyes megtapasztalása, látása kell, hogy legyen arra nézve, hogy: Kicsoda Jézus?

Itt van egy fontos határvonal a külső szemlélők és a tanítványok között.

Úgy gondolom, hogy az egyház, a látható földi egyház is erre a két táborra osztható fel. Vannak, akiknek van valamilyen véleményük Jézusról, s ez a vélemény talán annyira pozitív, hogy ott vannak sokszor a templomban az istentiszteleten. És vannak, akik nem csak tudnak Jézusról, nem csak véleményük van Jézus életével, személyével kapcsolatosan, hanem élő, személyes kapcsolatban vannak Ővele. Ők az igazi egyház, ők a tanítványi sereg.

A gyakorlatban is rendkívül fontos különbségek vannak a két tábor között.

Akik Jézusról azt gondolják, hogy Ő keresztelő János, Illés, vagy egy a próféták közül, azok Jézusra úgy tekintenek, mint valami híres emberre. Időnként igyekeznek a közelébe kerülni, szeretnék néha látni, hallani Őt. De életük, Jézust ismerve is, róla tudva is, még megoldatlan élet. Nincsen számukra még semmi remény. A bűnös élet fogságában élik a mindennapjaikat.

Különböző szolgálati helyeimen átélt tapasztalataim között sok szomorú és megdöbbentő élmény van, amiben megtapasztaltam, láttam azt, hogy a Jézusról csak tudó, Őróla csak véleményt formáló emberek életében mennyi nyomorúság, tudatlanság, vagy éppen bűn fedezhető fel.

Nem elég Jézusról tudni! Jézust személyesen kell megismerni! Naponta meg kell tapasztalni azt, hogy Ő kicsoda. Együtt kell járni vele.

Ebben rászorulunk a Szentlélek segítségére. Ő az, aki minket embereket megvilágosít, aki megmutatja, megérteti velünk, hogy kicsoda Jézus, Ő az, aki összekapcsol bennünket Jézussal. Másik evangéliumban (Mt) így hangzik ez a most felolvasott részlet: Jézus **„megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?" [16]Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia." [17]Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.**

Itt ebben az elbeszélésben csak annyit jegyzett fel Márk evangélista, hogy Péter azt válaszolta Jézus kérdésére: **„Te vagy a Krisztus."**

De ebben a néhány szóban is benne van az, hogy mit is jelent Jézust személyesen ismerni, Jézus tanítványaként élni ebben a világban. Ez ugyanis azt jelenti, hogy **Péter megértette, hogy Jézus az Isten küldötte, a Messiás. Az Isten felkentje az, aki előtt áll.** S ez azt jelenti a számára, hogy Jézus által maga Isten hajolt hozzá, szólította meg és hívta el őt.

Minden ember számára rendkívül nagy esemény az, amikor Jézus által átéli azt, hogy Isten megtalálta, megszólította, szeretetéről biztosítja őt. Ez az emberi életnek egy teljes változását jelenti. Olyan változást, amit boldogan, kimondhatatlan nagy örömmel él át az ember.

Most már nagyon várjuk azt, hogy felragyogjon a nap felettünk az égen és éledni kezdjen a természet, jöjjön végre a tavasz. Törje meg a nap melege a tél uralmát. Gyönyörködük abban, amikor látjuk, hogy virágba borulnak a fák, az élet megmutatja erejét.

Ez történik meg az ember életében akkor, amikor Jézus Krisztus által Isten hozzá hajol. Egyszerre a bűnnek a bénasága, a halálnak a mindenben jelenlévő hatalma, az igénytelenség és a reménytelenség megtörik. Egy pillanat alatt minden megváltozik.

A tanítványság azt jelenti, hogy ez a csoda megtörtént az életemben. Nem csak tudok Jézusról, nem csak holt ismereteim vannak róla, hanem átéltem, hogy Ő a Messiás, az Isten felkentje. Ővele hozzám hajolt az Isten.

Ebben a megtapasztalásban ugyan azt láthatjuk, hogy a külső szemlélők azt mondhatják, amit a pünkösdi történetben olvasunk: **Édes bortól részegedtek meg!** Mert az öröm, a fordulat olyan látványos. De ez az Istennel való találkozás törvénye!

Az Istennel való találkozásban az ember nem tud ellenállni annak, hogy a szívében lévő öröm, a változás megmutatkozzon mindenki előtt. Feltör a szívből az ének, Isten magasztalása.

És arra törekszünk, hogy a gyülekezeteinkben minél többen legyenek azok, akik nem csupán tudnak Jézusról, akik nem csupán véleményt alkotnak az Ő munkájáról, hanem ki tudják mondani azt, hogy Tudom, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia! El tudják mondani azt, amit szép énekünkben énekelünk: **„3. Halálban, éjben vártam én: fölkelt a nap rám véled. :/: Terólad ömlik rám a fény: a béke, boldog élet, A lélek ékességei; Belőlük hitnek mennyei Szép tisztasága árad.**
4. Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni téged, :/: Szóm és erőm mind oly kevés, hogy elmondhassa néked: Bár felfoghatna tégedet Az emberszív és ismeret, Hogy megfejthesse titkod!" Azt kívánjuk és arra törekszünk, hogy teljen meg a gyülekezet boldog örvendező énekkel. Legyen láthatóvá az, hogy Jézus érkezésével az emberek élete megváltozik, átformálódik.

Persze lehetséges, hogy a lelkipásztoroknak könnyebb az, ha a gyülekezet csendes mozdulatlanságban alszik, mert akkor nincsen semmi probléma, akkor egyszerűbb az élet. De ahol Isten jelen van ott végetér az alvás, ott feltör az öröm, mindent átformál az élet erejének áradása.

De Péternek ebben a vallomásában benne van az is, hogy **Isten felkentje azért jött, hogy szabadulást szerezzen az ember számára.** Ezért Jézus Krisztus a neve a mi Megváltónknak. A felkent szabadító.

Szabadulást szerezzen a bűnnek és a halálnak az átkából. Ott a kereszten szerezte meg a mi szabadításunkat.

De a mindennapjainkban is Ő így van velünk. Visszaadja nekünk azt a kiváltságot, amit egykor az ószövetségben Isten népe kapott. Azt, hogy annak az Istennek a népévé lett, akit úgy hívnak, hogy **VAGYOK.**

Ez a nép története során sokszor megtapasztalhatta azt, hogy Isten az életében, a küzdelmeiben, a különféle nehéz helyzetekben megmutatja azt, hogy Ő VAN, s Ő a Szabadító Isten. És ígéretet kapott ez a nép arra, hogy ez majd ezután is így lesz. Amikor az Ő népe figyelt rá, amikor engedelmes volt, akkor az Ő szabadító hatalmát, áldását mindig átélhette. Megtapasztalhatta azt, amit éppen mostanában fogunk olvasni a bibliaórán a Mózes ötödik könyvéből: **„[1]Ha**

engedelmesen hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az ÚR. [2]Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérnek téged, ha hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a szavára. [3]Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn. [4]Áldott lesz méhed gyümölcse, termőfölded gyümölcse és állataid ivadéka, teheneid ellése és juhaid szaporulata. [5]Áldott lesz kosarad és sütőteknőd. [6]Áldott leszel jártodban-keltedben! [7]Vereséggel sújtja az ÚR ellenségeidet, ha rád támadnak: egy úton vonulnak föl ellened, de hét úton menekülnek előled. [8]Áldást bocsát az ÚR csűreidre és minden vállalkozásodra, és megáld azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked. [9]Az ÚR a maga szent népévé emel téged, ahogyan megesküdött neked, ha megtartod Istenednek, az ÚRnak a parancsolatait, és az ő útjain jársz. [10]A föld valamennyi népe látni fogja, hogy az ÚR nevéről neveznek, és félnek tőled…"

Jézus, Isten felkentje azért érkezett hozzánk emberekhez, hogy életünkben mindig megmutassa az Ő szabadító és megtartó hatalmát. Bizonyítsa számunkra azt, hogy Ő van és Ő nem feledkezik meg rólunk, hanem megszabadít és megáld bennünket, ha benne bízunk.

Az, akinek Jézusról okos gondolatai vannak csupán, valamilyen véleménye, az nem ismeri ezt a titkot. Pedig ezt kell megismerni, ezért jött el Jézus. Aki ezt nem ismeri az semmit nem tud.

S amikor az ember Jézus előtt ki tudja mondani, hogy: Én tudom, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia! – akkor ez azt is jelenti számára, hogy **Isten országának csodálatos gazdagsága** az életébe árad. Isten országának az ígéretei élő ígéretek lesznek.

S ez rendkívül nagy jelentőségű a tanítványságban: Isten hozzám hajolt Jézus Krisztusban, győztessé tette az életemet és győzelmet ajándékoz minden nap, ha Őrá bízom magamat. S végül az Ő országának gazdagságában teljesedik ki az életem, leszek boldog ember. Nem a földi gazdagságot látom csupán, nem az a legfőbb jó a számomra, hanem Isten gazdagságában élek, s az Ő uralmának gazdagságát jelenti számomra a földi világ minden java, minden kincse is. Így élek azzal is.

Bárcsak tudnánk mindannyian Jézus kérdésére jól válaszol: Te kinek mondasz engem? Bárcsak életünkben láthatóvá lenne az, hogy Isten Jézusban hozzánk hajolt és megszabadított bennünket.

*

[13]Amikor Jézus Cézárea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?” [14]Ők így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.” [15]Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?” [16]Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” [17]Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. [18]Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.

Jól ismert történet ez, hiszen az itt elhangzottak a keresztyénség évezredeit is formálták. Jézus azt kérdezi a tanítványoktól, hogy kinek mondják Őt az emberek. A tanítványok válaszaikban elsorolják a kortársak sokféle véleményét. Egyesek prófétának, mások Illésnek, Keresztelő Jánosnak tartják Jézust. S Jézus váratlanul megkérdezi a tanítványokat: Ti kinek mondotok engem? A váratlanul felhangzó személyes kérdésre a hirtelen természetű Péter felel. Feleletén érezni lehet azt, hogy szinte gondolkodás nélkül szólal meg, és azt mondja: **Te vagy a Krisztus az élő Isten Fia!** A gyors válaszra Jézus válaszol: **„Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. [18]Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.”**

Ha ezt a történetet olvassuk, akkor azt kell megértenünk, hogy Jézus nem Péternek mondja, hogy terád építem fel az én anyaszentegyházamat. Sehol a Bibliában nem találunk olyan kijelentést, olyan Igét, amelyik arról szól, hogy Isten, vagy Jézus Krisztus átadja valakinek a tervei megvalósítását, hogy egy emberre épít, hogy kiadja a kezéből valakinek az Ő terveit a véghezvitelre. Ez idegen Istentől és az Ő Igéjétől. Az ember lehet Isten szolgája, Isten megjutalmazhatja az embert azzal, hogy munkatársává teszi, de semmiképpen nem lehet Isten hatalmának állandó letéteményese, bizományosa.

Jézus itt valójában azt mondja: Te Péter vagy, aki ezt ki tudtad mondani, mert az Atya megjelentette neked. Én viszont erre a tényre építem fel az én egyházamat, erre, ami Péter vallomásban megszólal: „Te vagy a Krisztus az élő Isten Fia!”

Az egyház Jézusra épül rá, az Ő megváltó tettére. Egyház azért van, mert Jézust Isten áldozatul adta, elküldte, hogy mindenki, aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem Isten megtartó szeretete által üdvössége, élete legyen. Aki ki tudja mondani, hogy: Te vagy a Krisztus az élő Istennek Fia! – az tagolódik bele az egyház testébe.

Az egyház szó eredetileg úgy hangozhatott a magyar nyelvben, hogy üdvház. Az üdvösségnek háza. Az a hely, az a közösség, az az élet, ahol Isten szeretetének újjáteremtő erői, üdvösséget adó erői áradnak csodálatos gazdagsággal.

Aki Jézusra épül, aki Őbenne hisz, az beépül abba a közösségbe, amelyik Isten népe, s annak az életében az üdvösség, az Isten szeretetének csodálatos ereje valósággá lesz.

S ezt az üzenetet szeretném most aktualizálni számotokra. Ha ti Jézus Krisztusban hisztek, ha Ő számotokra az élő Isten Fia, akkor kettőtök kapcsolatában, otthonotokban megvalósul az üdvház. Isten országának erői, Isten szeretetének, kegyelmének hordozó, meggazdagító erői hatják át, határozzák meg az életeteket. Ezt a csodát úgy nevezik itt ma, hogy házasság.

A házasságról azt olvassuk a teremtés történetében, hogy **„a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté."** Istennek ez az akarata valósul meg akkor, ha Krisztusban éltek, ha Krisztusra épült az életeteket. Így lesz házasságotok, családi életetek az üdvösség házává.

Egy kicsit pontosabban szeretném ezt megmagyarázni. Azt mondanám el, hogy a bibliai emberkép úgy határozza meg az embert, hogy az ember lénye három részre tagolódik. Ez a három rész a test, a lélek, és a szellem. A testünk által élünk, mozgunk ebben a világban. A testi lét az emberség jellemvonása. A lelkünk az érzéseink, a vágyaink, a törekvéseink otthona. A szellemünk pedig az Istennel, a mennyei világgal való kapcsolatra tesz képessé bennünket.

Amikor az Ige azt mondja, hogy lesznek ketten egy testté, akkor ez azt jelenti, hogy két ember lényének testi, lelki, szellemi területén teljes életközösségre lép egymással. Teljes valójukkal, lényük teljességével egymáshoz kapcsolódnak. S ez valójában akkor valósul meg, amikor Krisztusban találkoznak, s lépnek szövetségre egymással. Krisztus nélkül ez nem valósul meg! Ez a házasság!

Így tulajdonképpen azt mondhatjuk, hogy azoknak az embereknek a házassága, akik Krisztus nélkül lépnek egymással szövetségre, nem lehet házasság, mert ott

a szellemi szint egyáltalán nem él, nem létezik. Legfeljebb az első két szint működik, de legtöbbször az sem.

A három tényező bármelyike hiányzik, akkor ott nem lehet házasságról beszélni, legfeljebb barátságról, vagy ahogyan manapság szokták mondani: kapcsolatról. S ez a közösség nagy valószínűséggel nem lesz tartós. Ezért hullnak szét a házasságok körülöttünk mindenütt. Hiányzik a teljes egység. A hármas kötés az, ami tartós, s ez csak Krisztusra épülve jön létre és működik jól. Az embernek teljes valójával kell egységre jutni azzal, aki a társa, s ha hiányzik, beteg bármelyik rész ebben a kapcsolatban, az szétesést fog törvényszerűen eredményezni. Vagy ha nem is esik szét a közösség, mert különböző kényszerítő erők, érdekek összetartják, nem lesz benne sok öröm, s nem lesz rajta igazán áldás.

Ha két ember Krisztusban köt házasságot, kialakul Krisztus szeretetében ez a hármas kötés, akkor ott megjelenik az a csoda, amit Jézus által ajándékozott, s ajándékoz nekünk az Isten, két ember testi, lelki és szellemi valójában teljes életközösségre jut egymással.

S akkor, ha bárhol is gond, probléma van kettőjük életében, akkor Krisztusban, Krisztus segítsége által, ha együtt akarják, akkor rendezhetik, megújulhatnak. Hiszen a házasság, két ember kapcsolata úgy, hogy állandó küzdelem egymásért, az egységért.

Ezért mindkettőtöknek küzdeni kell, hogy egész életetekben ez a hármas kapcsolat éljen és erős legyen. Ebben soha nem szabad engedni.

Jézus által, az Ő segítségével, az Ő bocsánatával, szüntelenül meg lehet újulni ebben a hármas összetartozásban. Krisztus a szikla, az alap, akire mindig lehet építeni.

A Péter név ugyanis kősziklát jelent. S Jézus azt mondja Péternek az eredeti görög szövegben: Te csak egy Petra vagy, egy kövecske, de én erre a Péterre, erre a kősziklára építem fel az én egyházamat, ami a hitvallásodban megfogalmazódott. Én vagyok az élő Istennek fia, akire rá lehet épülni, akinél meg lehet állni, meg lehet újulni.

Olyan jó lenne, ha házasságotok, otthonotok ilyen üdvház lenne Jézus által és boldogan élnétek át azt a csodát, amit Isten elgondolt felőletek is, s ami csak Jézusban, Jézus által valósul meg. Jézus nélkül nincs házasság, nincs teljes, testet, lelket, szellemet összekapcsoló házastársi közösség.

Ha ez a közösség megvalósul, akkor kialakul két ember életének rendje is. Ennek a rendnek a megismerésében segít Pál apostol. Egyik helyen azt mondja: **„[3]Szeretném azonban, ha megértenétek, hogy a férfi feje Krisztus, az asszony feje a férfi, Krisztus feje pedig az Isten.”** A másik helyen pedig így magyarázza: **„[25]Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért;”** aztán így folytatja: **„[22]Ti asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak.”**

Nem könnyű ezt megérteni ma, amikor a közgondolkodás egészen más utakra viszi az embereket. Azonban mégis a Krisztusban megszületett testi, lelki, szellemi egységnek, vagyis a valódi házasságnak, az törvénye, hogy a férfit Péternek, kősziklának teremtette az Isten, (akármilyen is) az asszonyt pedig Petrának (akármilyen is), kövecskének.

Ennek az Igének az üzenete a házastársak számára az, hogy: Épüljetek rá Krisztusra. Legyen közösségetek egymással lényetek egész teljességével. A hármas kötést naponta erősítsétek. S engedjétek azt, hogy Isten áldott rendje legyen házasságotokban mindig erős. Szolgáló és engedelmes szeretettel szeressétek egymást.

*

Márk 8; [34]Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. [35]Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. [36]Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? [37]Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért? [38]Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”

Az evangélisták azt mondják el nekünk, hogy ahogyan telt múlt az idő, Jézus a csodatettei és az erőt sugárzó tanításai által egyre jobban kedvelt lett a nép körében. Bárhol megjelent azonnal összefutott a sokaság, hogy láthassa Őt és hallhassa tanítását. Ha valahova megérkezett, akkor gyorsan elterjedt a hír: Itt van Jézus! Ez a népszerűség egyrészt zavarta a hivatalos köröket, mert nem tudtak mit kezdeni Jézus újszerű tanításaival és csodáival. Nem volt bátorságuk arra, hogy végiggondolják Jézus szavait és tetteit. Inkább megmaradtak a szokásoknál, mert az biztosabbnak tűnt a számukra. Másrészt pedig sokakat lelkesített Jézus. Sokan gondolhatták azt, hogy igen jó lenne Jézust követni, úgy, ahogyan a tanítványai követték Őt.

S Jézus erre a vágyakozásra mondja azt, amit ebben a fejezetben olvashatunk: **„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem."**

Szigorú feltételt szab Jézus azok számára, akik követni szeretnék Őt, tanítványai szeretnének lenni.

A mai alkalommal próbáljuk meghallani Jézusnak a szavát. Próbáljunk válaszolni arra a kérdésre, hogy: Mit is jelent Jézus követése? Azért fontos ezt a kérdést feltenni, mert erre a kérdésre nem csak az akkori embereknek, hanem minden idők embereinek kell tudni a választ. A keresztyénség lényege Krisztus követése. Akkor vagyunk keresztyének, ha Őt követjük!

Krisztus követése mindenek előtt **személyes kapcsolatot jelent.** Aki Krisztust követi az Ővele jár, Ővele éli az életét. Úgy ahogyan a tanítványoknál látjuk, akik elhagyták családjukat, munkájukat és folyamatos Jézussal voltak együtt.

Természetesen ott és akkor Jézus testi jelenléte szabta meg azt, hogy hogyan kellett Őt követni. Ma már Ő nem testileg, hanem a Szentlélek által van jelen ebben a világban és így az Ő követése már más jellegű, más életformát jelent.

Jézus követése ma azt jelenti, hogy Jézust befogadom és Jézus jelenléte hatalmas erővel betölti a Szentlélek által a szívemet, Őbenne élek és Ő énbennem. Kialakul az az együttélés, ami Jézus a szőlőtő példázatában tár fel a tanítványok előtt, amikor így szólt: „[4]**Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.** [5]**Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni."**

De ahhoz, hogy ez megvalósuljon, ahhoz arra van szükség, hogy az ember teljesen adja át a szívét Jézusnak. Jézust követni úgy nem lehet, hogy életünket nem adjuk teljesen neki, hanem megosztjuk mással is.

Ez elsősorban egy belső átadottságot jelent, de természetesen ennek a belső átadottságnak vannak konkrét, mindennapjainkat érintő következményei. A családi életben, a mindennapok törekvéseiben, vágyaiban, az életünket meghatározó célokban és azokban a dolgainkban, amiket fontosnak tartunk.

Jézus követésének a jelentősége abban mutatkozik meg számunkra, hogy szívünket betölti az Ő élő jelenléte, szeretete. Ő mindig, minden helyzetben velünk lesz. Élő jelenléte megnyugtat bennünket és betölti szeretetével a szívünket, hogy a mi szavainkon és tetteinken át az Ő szeretete sugározzon.

Hallani kezdjük az Ő szavát, amint megszólít bennünket az Igéből. Tanít, bátorít, vígasztal bennünket. S mi feltárhatjuk előtte kéréseinket imádságban, hálaadással.

Látni, tapasztalni fogjuk az Ő csodáit. Cselekvő módon lesz jelen az életünkben és ez sok örömöt, sok nagyszerű megtapasztalást jelent számunkra.

A világ fiai nem látják Jézus tetteit, csodáit, még akkor sem, amikor az teljesen nyilvánvaló. Jézus követőinek pedig megnyílik a szeme Jézus csodáinak, tetteinek a meglátására.

Ebben az életformában azt is megtapasztaljuk, hogy egységben vagyunk mi tanítványok egymással.

Az elmúlt napokban a fiatalok többször elénekelték azt az éneket, ami így hangzik: Tégy egyé Urunk, Tégy egyé Urunk, hogy lássa a világ, hogy eljöttél. Kellemes dallama van ennek a rövid éneknek, de engem zavar ez a szöveg. Olyan tehetetlen vergődésnek érzem. A hitetlen és sötétségben élő ember vergődésének. Mert érezni kell mindenkinek, aki Jézusnak átadta az életét, akinek a szívében Jézus lakozik, hogy egységben él mindazokkal, akik Jézuséi. Sokféle egyház, vallás van ezen a világon, de Istennek csak egyetlen népe van, az a nép, amelyik Jézust követi, amelyiknek minden tagja elmondhatja, hogy Jézus Lelke lakozik benne. Mert, akiben nincs a Krisztus Lelke az nem az Övé, és azzal nem is kell egyé lenni.

Minden embert testvérünknek kell tekinteni, aki ebben a világban él. De vannak olyanok, akik a Krisztusban testvéreink. Ez egy egészen más, sokkal mélyebb, szellemi,lelki összetartozást jelent.

Jézus tehát arra tanítja azokat, akik Őt követni szeretnék, hogy tagadják meg magukat és adják át a szívüket,életüket neki, feltétel nélkül, teljesen.

Jézus követése abban is megvalósul, hogy a tanítványnak az életében ugyanazok az erők munkálkodnak, amik Jézusban munkálkodtak.

Jézus Isten országának az erőit hozta el és hirdette meg mindenki számára. Szavai Isten uralmának az erőit hordozták. Mindenki, aki hittel fogadta el azt, amit mondott, megtapasztalhatta ezeknek az erőknek az életet formáló hatását. Bűnbocsánatot nyert, rendeződött az élete. És Jézus folyamatosan gyógyította a betegeket, tisztította a poklosokat és a megszállottakat. Isten országának gyógyító erejével érintette meg azokat, akik különféle nyomorúságukban őhozzá mentek.

Jézust követve a mi életünkben is ennek az erőnek kell megjelenni, megmutatkozni. Természetesen nem tudjuk olyan erővel cselekedni azt, amit Jézus cselekedett, mert a mi emberi erőtlenségünk akadályoz ebben. De időnként felragyog az Isten szeretete a mi életünk által is, ha Jézust követve élünk.

Ebben az Igében Jézus figyelmezteti azokat, akik Őt szeretnék követni, hogy a követésnek alapvető feltétele az önmegtagadás. Tagadja meg magát.

A mi világunkban a leginkább elfogadott életforma a demokrácia, vagyis a nép akaratának az érvényesítése. Ez gyakran megjelenik az egyházak életében is. Különösen a református egyháznak nagy kísértése az, hogy valamilyen demokratikus felépítményben éljen. Így aztán mindig vannak olyan emberek, akik mindig tudják, olykor mindenkinél jobban tudják, hogy mit kell tenni egy egy helyzetben. Elveik vannak, elképzelésük különféle kérdésekről.

Jézus azt mondja, hogy **„Ha valaki énutánam akar jönni, akkor tagadja meg magát."** Felejtse el az elveit. Helyezze teljesen az én uralmam alá az életét, mert csak így lehet az én követőm. Ebben a teremtett világban és a mennyben is minden térd Jézus előtt hajol meg, s minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Aki Jézust követni szeretné, az Ő tanítványa, megváltottja szeretne lenni, annak különösképpen ezt kell tenni.

Milyen szépen vall erről Pál apostol: **„[4]Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, [15]akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: [16]adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; [17]hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva [18]képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; [19]és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. [20]Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: [21]azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen."**

De Jézus nem csak azt cselekszi, hogy gyógyítja a betegeket, és a szeretetének erejével helyreállít életeket. Az Ő életében azt látjuk, hogy **harcol a bűn, a halál erői ellen és Isten uralmát igyekszik kiterjeszteni a világban**. Mert ennek a világnak nincsen más lehetősége, hogy gyógyuljon, hogy szebb legyen, mint az Isten uralmának kiterjedése.

Látjuk, hogy az apostolok milyen nagy erővel indulnak a világ meghódítására. Minden vágyuk az, hogy emberek, népek, országok életében valósuljon meg Isten szabadítása.

Ha valaki Jézust követni szeretné, akkor ebben a nagy küzdelemben kell részt vennie.

Sok nagyszerű érték van ebben a világban. Fontosnak tartjuk ezeket az értékeket. A kultúrát, a művészeteket, az emberben lévő teremtő. De jól látjuk, hogy mindez kevés. Több kell. Az Isten uralmának megjelenése és kiteljesedése. Ezért kell küzdeni, harcolni teljes erővel. Első renden az egyének, a családok életében szükséges, hogy ez a győzelem megtörténjen.

És Jézus nagyon határozottan mondja azt a tanítványoknak, hogy mindenki, aki Őt követni szeretné, vegye fel a keresztjét, és úgy kövesse Őt.

Tudjuk jól, hogy ez egy gyakran félreértett Ige. Sokan arra a bajra, nyomorúságra gondolnak, ami az életüket terheli. Végső soron erre is lehet gondolni, de nem úgy, ahogyan az emberek ezt sokszor teszik!

Ismertem olyan testvérünket, aki súlyos betegségtől szenvedett, de nem csak elhordozta, hanem a betegsége által volt képes arra, hogy megmutassa Jézus

iránti szeretetét, s annak a hitnek az erejét, ami az életét meghatározta. Élete vallástétel volt.

Volt olyan, aki családtagjának nyomorúságát, hitetlenségét, durvaságát tudta így hordozni. Jézus dicsőítve általa, hálaadással.

Életünk szükségeit, nyomorúságait, terheit lehet így hordozni! Azzal a hittel, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál,"

De a kereszt, Jézus keresztje, azt az áldozatot jelenti, amit Jézus bemutatott ezért a világért. Önmagát odaadta értünk, hogy Isten szabadító szeretete az életünkben megjelenhessen.

Mi az életünkben, szolgálatainkban bemutathatjuk a mi hálaáldozatunkat, hogy Jézus győzelme, szabadítása sokaknak életében megjelenhessen. S ebben azt éljük át, hogy gyakran erőnk feletti az a súly, ami a vállunkra nehezedik.

Eszembe jut Siklós József testvérünk, aki az alkoholbetegek között végzett szolgálatot. Teljesen a vállára tudta venni ezt a szolgálatot és azt lehet mondani, hogy életét áldozta ezért az ügyért. Más munkaterületeken is láthatunk hasonlót.

Gyermekmunka, ifjúság között végzett misszió, evangelizáció, kórházmisszió, drogosok között végzett misszió…. Sok olyan terület van, ahol fel lehet venni a keresztet. Mindenkinek a magáét, amire elhívást kapott. És akkor, ha sikerül, akkor láthatóvá válik ennek a fontossága, s sok gyümölcse, áldása.

Gyakran kerül szóba az egyház megújulásának kérdése. Most is összeült egy olyan testület, amelyik azon van, hogy megértse: Hogyan újulhat meg az egyház? Hogyan bontakozik ki egy gazdagabb és szebb jövő?

A válasz itt van, ebben az Igében. Jézust kell Úrrá tenni az életünk felett. Engedni kell, hogy az Ő szeretete, kegyelme áradjon ki ránk minden nap. S be kell állni abba a munkába, amit Ő kezdett el, és amit Ő végez ebben a világban. S ha valóban Ő az Úr számunkra, akkor legyen az életünk hálaáldozat az Ő oltárán. Vegyük fel a keresztet is és úgy kövessük Őt.

*

Márk 8." [34]Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel

a keresztjét, és kövessen engem. [35]Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. [36]Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? [37]Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért? [38]Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal."

Jézus azért érkezett erre a világra, azért öltötte magára az emberi testet, hogy harcba szálljon a bűnnel és a halállal, megküzdjön az ördög hatalmával, és legyőzze ezeket az erőket. Földi útján a Sátán mindig arra törekszik, hogy eltérítse ettől a céljától, de Jézus elutasítja kísértéseit, meghiúsítja a támadásait. Ebben az Igében olvastuk, hogy Péter szeretetén át is milyen nagy erővel és ravaszsággal támadja a Sátán Jézust. Így olvastuk: **„…tanítani kezdte őket arra, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vettetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. [32]Jézus nyíltan beszélt erről a dologról. Péter ekkor magához vonva őt meg akarta dorgálni; [33]ő azonban megfordulva tanítványaira tekintett, megdorgálta Pétert, és ezt mondta: „Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint."**

S tudjuk az evangéliumokból, hogy Jézus céltudatosan, teljes odaadással végigjárta az általa vállalt utat. Győzött. Győzött a halál, a bűn, a Sátán világa felett. A kereszthalálával, ami látszólag teljes vereség volt, történt meg ez a győzelem.

Ez a győzelem végleges és visszavonhatatlan. A bűn, a halál, a Sátán elvesztette a csatát. Az ember ellen támadó erők még ugyan küzdenek, próbálják visszanyerni hatalmukat, próbálnak minél több kárt okozni az emberek, a világ életében, de ez már alapvetően nem sikerülhet nekik, mert Jézus győzött. Ezek már csak amolyan utóvédharcai egy vesztes hatalomnak, amelyik tudja, hogy meg vannak számlálva a napjai és az órái. Amit azért nekünk komolyan kell venni ebben a helyzetben, az az, hogy a mi életünkre nézve azért ezek a támadások veszélyesek. De tudnunk kell, hogy Jézus győzött felettük. Jézusban védettek vagyunk.

S ebben az utolsó nagy küzdelemben, amíg Isten kegyelmesen vár arra, hogy minél többen átélhessék a szabadulásnak a valóságát, az üdvösségnek a csodálatos ajándékát, ebben a végső nagy küzdelemben hangzik fel Jézus szava:

„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. [35]Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. [36]Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? [37]Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért? [38]Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal."

Jézus azt akarja, hogy mi, tanítványai, álljunk mögé, vegyünk részt az emberiségért, az emberekért folytatott küzdelemben, tegyünk meg mindent azért, hogy minél több ember megismerhesse és elfogadhassa Jézus szabadítását.

Mi magunk is sokszor érzékeljük, hogy a mi világunk nem úgy él, ahogyan kellene, a jövő nem úgy formálódik, hogy azzal tökéletesen egyet lehetne érteni. Az emberek életében sokféle olyan bűn, nyomorúság van, ami fájdalmas és súlyos következményekkel jár, és amiket szomorú szívvel szemlélünk, vagy éppen szenvedünk is miattuk. A betegség, a halál ereje, a káosz erők hatalmukban tartanak bennünket, embereket.

A gonosz erők olyan cselekvésre késztetnek embereket, amik rendkívül megrázó és megdöbbentő hírekként jelennek meg naponta az újságok címlapjain. Olyan hírekre gondolok, mint pl. az amerikai futóversenyen elkövetett megmagyarázhatatlan bombatámadás. Ezek mögött mindig szellemi erők állnak, a sátáni lelkek tudatos támadása feltételezhető. Fontos, hogy ha Jézust, az Ő szabadítását megismertük, akkor álljunk mögé és kövessük Őt, szolgáljuk Őt, hogy így ezeknek az erőknek a mozgásterét korlátozzuk.

Amit tehetünk az az, hogy meghirdetjük Jézus győzelmét nyíltan és bátran mindenki felé. Elmondjuk mindenkinek azt, hogy **„…úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."**

Ez az evangélium-hirdetés ugyan igen gyarló, erőtlen próbálkozásnak tűnik. Sokan meg sem hallják, mások elutasítják, vagy éppen kinevetik, kigúnyolják. De akkor, ha hűségesen és bátran elmondjuk mindenkinek, akkor azt fogjuk megtapasztalni, hogy sokan meghallják, sok ember számára ez az örömhír fontossá válik. Sok embernek teljesen megváltozik az élete az által, hogy meghallja és megérti, életében érvényesülni engedi ezt a hírt. Azért szólal meg ilyen erővel számukra, azért válik fontossá, mert már belekeseredtek abba, hogy nem találják a

helyüket ebben a világban, nem találják az életük megoldását, nem látják azt az életcélt, amiért érdemes élni. Azt érzik, hogy a napi munka, ha van, s a fogyasztás öröme, nem teszi őket igazán boldoggá. Nem érzik úgy, hogy az ember életének a célja, hogy sokat és még többet dolgozzon, aztán a megkapott pénzt elvásárolja, gyorsan elszórja. Valami többre vágynak! S amikor rádöbbennek arra, hogy Isten Jézus Krisztusban szabaddá tette Őket, hogy az emberi életnek az értelme az, hogy Isten szeretetében, Istent szeretve, Isten dicsőségére éljen, akkor kiteljesedik az életük! Sokan vannak, akiknek a szíve valamilyen okból, lehet, hogy Szentlélek hívogató ereje által, fogékony ezeknek az Igéknek a meghallására. És Jézus, Szentlelke ereje által, megérinti az Ő szívüket, hívja őket hatalmas szeretet erővel, és meg is ajándékozza őket a szabadulás örömével.

Nem a mi okosságunk, nem a mi rátermettségünk a döntő ebben a küzdelemben, hanem csupán az, hogy mondjuk el mindenkinek az örömhírt, Jézust segítségül hívva és az Ő cselekvő hatalmára hagyatkozva.

A történelem folyamán mindig ez volt az egyetlen lehetőség a szolgálatra a hitben élő embereknek, az evangélium bátor hirdetése. Így követhetjük és így szolgálhatjuk Jézust. Világossá kell lenni számunkra és tudnunk kell minden helyzetben, hogy az ember, a világ számára nincsen más lehetőség az életre, egyedül Jézus Krisztus győzelmének, szabadító szeretetének elfogadása.

Ha Jézust szeretnénk követni az Ő értünk, a teremtett világért megvívott küzdelmében, akkor meg kell tagadnunk magunkat.

Ez az önmegtagadás sok mindent jelent! Jelenti mindenek előtt azt, hogy életünket teljesen alá kell rendelni ennek a harcnak. Ez a jó „Krisztus-követés". Nem csak formailag, hanem teljes mértékben bele kell vetni magunkat ebbe a küzdelembe. Életünk, életformánk kell, hogy legyen Krisztus követése.

Nézzük meg az első keresztyéneknek mennyire ügyük volt az evangélium terjesztése. Nekünk is ez kell, hogy a legfontosabb legyen.

Gyakran látom, hogy amikor a gyülekezetben két három ember megmozdul és elkezdi követni, szolgálni Jézust, hogy milyen nagy eredményei vannak ennek. Megpezsdül a gyülekezeti élet, csodák történnek a gyülekezet közösségében. Ha akkor, ha az egész keresztyénség meg tud mozdulni és mindenki azt tudja mondani, hogy én részt szeretnék venni Jézus harcában, embertársaimért, ezért a világért.

De az önmegtagadáshoz nem csak erre van szükség. Arra is, hogy ne az én indulatommal, ne az én erőmmel szolgáljak, hanem tudjak betelni felülről áradó szeretetettel. Mert Jézus nagyon szeret minket embereket, és ha mi Őt követni, szolgálni szeretnénk, akkor ugyanaz a szeretet kell, hogy bennünk legyen, ami Őbenne volt.

Az evangélium hirdetése felerősödik akkor, ha az szeretetben történik. Isten a szeretetben munkálkodik. Neki nem kellenek a mi keménykedéseink, a mi kemény, agresszív, sokszor átkozódó megnyilatkozásaink. Szeretetben szolgálni Jézusnak.

És az is fontos része az önmegtagadásnak, hogy a magunk igazságait, a magunk elméleteit félre tudjuk tenni. Isten nem győzedelmeskedik a mi fegyvereinkkel. Az Ő fegyvere, amellyel a szíveket legyőzi, megváltoztatja, meggyógyítja az evangélium. Azt kell hirdetni, elmondani, mindenkinek, szeretetettel és bátran. A tiszta evangéliumot.

Nem kell kompromisszumokat kötni a világgal. Jézus soha nem alkudott meg senkivel, hogy sikeresebbé tegye a szolgálatát. Határozottan ment előre a maga útján, és aki meghallotta, elfogadta követni kezdte Őt, aki pedig elutasította, kételkedett Őbenne, az elmaradt mellőle.

Az ilyen emberek előtt is nyitva maradt Jézus ajtaja. Nem haragudott meg rájuk. És tudjuk azt, hogy sokan voltak, akik jobb belátásra jutotta és Jézus tanítványai, követői, apostolai lettek.

Akkor, ha Jézus követni tudjuk az Ő küzdelmében és szolgáljuk Őt az evangéliummal, akkor megtapasztaljuk azt, hogy az Ő hatalmas ereje sokféleképpen megmutatkozik. Meglátjuk azt, hogy kiárad az Ő Lelke és emberek sokasága tapasztalja meg az Ő jelenlétének erejét. Az istentiszteleteink légkörét az Ő jelenléte határozza meg.

Megtapasztaljuk, hogy teljesen megváltozik, meggyógyul embereknek az élete az Ő szabadító tette által. A sánta meggyógyul, a vak látni kezd, a néma megszólal és a süket hall. De csak akkor tapasztaljuk meg ezeket a csodákat, ha Őt követjük és Őt szolgáljuk teljes szívvel.

Minden időben, amikor a hitben élő emberek odaszánták magukat Jézus szolgálatára, megtapasztalták azt, hogy Isten szeretete, Lelkének ereje kiáradt hatalmas erővel.

És akkor, ha látjuk Jézus hatalmának megnyilatkozásait, ha az Ő vére által sok ember meggyógyul, akkor szóljon a szánkból az örömének, dicsérjük és magasztaljuk Őt.

Kérdezhetné valaki, hogy: miért is szükséges ez az öröm? Különösen miért szükséges az, hogy ilyen hangsúlyosnak tartsuk? Sokan a visszafogottságot, a meditatív elmélyedést látják az egyházi, gyülekezeti élet legfőbb értékének.

Szükség van az örömre. Egyrészt azért, mert örülni jó. S van is okunk az örömre! Jézus győzött és győzelmében naponta részesít bennünket. Egy panaszkodó, állandóan szenvedő, vagy lázongó ember mellől mindenki elmenekül. Nem érzi jól magát mellette. Isten népének van oka az örömre, különösen akkor, amikor Jézus követve él és megtapasztalja Jézus hatalmát.

De ez az öröm lehet a szolgálatunknak az alaphangja is. Jézus dicsérve hirdetjük az evangéliumot. Örvendező közösségbe hívunk mindenkit.

A morcos, keserű ábrázatú keresztyénekre senki nem figyel, és senki nem kíván közéjük tartozni! Csak vidáman!

Másrészt pedig azért is így kell lenni ennek, mert Pál apostol azt mondja a korinthusi levében: **„…hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. [15]Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: [16]ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre.”**

*

Márk 8; [34]Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. [35]Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. [36]Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? [37]Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért? [38]Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”

Jézusnak ebben a tanításában, amit felolvastam most, azt látjuk, hogy Jézus, amikor annak feltételeit elmondja a tanítványoknak és az Őt hallgató sokaságnak, hogy hogyan lehet Őt követni és mi az Ő követésének az alapja és feltétele, akkor több fontos kérdést is érint, amik ezzel a témával kapcsolatosak. Így pl. azt is mondja: **„[36]Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? [37]Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért?„**

Az ember úgy lett megteremtve, hogy ebben a teremtett világban, az anyagvilágban éli az életét. De ebben a teremtett világban úgy élhet, hogy személye hármas tagozódású: **Test, lélek és szellem.** Ebben az anyagi világban való forgolódását, a testi életét, meghatározza mindenek előtt a belső, lelki, pszichikus világa. Az érzései, a vágyai, az akarata, a lelkiismerete mindenben döntésében, tettében befolyásolják. Azt mondhatjuk az ember életét vizsgálva, hogy egy gazdag belső világ határozza meg a testi, a mindennapi életét, a anyagvilágban való forgolódását. Az állatvilágban is nyomokban felfedezhető talán a pszichikus működés, de ott inkább az ösztönök határozzák meg az életformát. Az ember az által több, hogy lelkileg meghatározottan éli az életét.

Ma már sokat tudunk erről a gazdag belső világról, ennek a belső világnak a működéséről. Igaz, még azért sok mindent nem értünk, nem tudunk róla.

De a lelki életen túl az embernek van szellemi élete is. Ez azt jelenti, hogy nem csak érzései vannak, pszichikus belső világa, hanem Isten felé, Isten világa felé is tud fordulni. Sőt tudatosan, vagy sokszor öntudatlanul, de keresi Istent, Isten közelségét. Keresi azt a világot, amely már nem tartozik az anyagi világhoz, hanem túl van azon. Imádkozni próbál, meditál, kultikus szertartásokat formál ki, olykor az extázisban lép ki az anyagi világ kötelékeiből és keresi a szellemi találkozásokat, s törekszik arra, hogy a mennyei világ felől érkező érintéseket, információkat, erőhatásokat megragadja, és életének részévé tegye.

A bűneset előtt ez a hármasság, az ember testi, lelki, szellemi élete, tökéletesen működött. A bűn azonban mindháromban mérhetetlenül nagy károkat okozott. A bűn következtében az ember életéből a testi élet maradt meg teljesebben, de amelyben ugyancsak látszik a bűn rombolása, sok betegség, erőtlenség ott van az ember testi életében és szüntelenül támadják a halál erői. A lelki és a szellemi

élete pedig hasonlóképpen erősen sérült. Lelki betegségek, félelmek, szorongás, depresszió.. s ki tudná felsorolni, hogy mi minden mutatja a belső ember romlását. A szellemi élet romlása pedig abban látható, hogy azzal a túlvilággal, Isten világával az ember elveszítette a kapcsolatot és eléggé torz, vagy eltorzult szellemi kapcsolatban él az ember. Ezekre a torzulásokra, ha rá szeretnénk mutatni, akkor eszünkbe juthat az elmúlt napokban történt tragédia, ami a fényevők szektájának a tanításai miatt következett be. De eszünkbe juthat sok furcsa TV műsor, ahol jósok és varázslók szólnak és sokan hisznek nekik.

Ebből lelki, szellemi romlásból fakad az, hogy az ember leginkább ezt a világot szeretné megnyerni, meghódítani, ebben a világban, az anyagvilágban keresi életének örömét, boldogságát. Ez, a testi élet ragadható meg leginkább a számára. S ennek a világban való boldogságkeresésnek többféle módja lehet.

Próbálhatja az ember ezt a világot úgy megnyerni, hogy minden erejével **sikerre törekszik.** Igyekszik arra, hogy nagy dolgokat műveljen, és lehetőség szerint szép pályát fusson be, látványos karriert csináljon. Ez a módja a testi életnek, a világban élt életnek, még sok áldást is hordozhat, sőt hasznos is lehet a többi ember számára. Hiszen egy nagy tudós, egy kiváló művész, felfedező, vagy valamilyen más nagyszerű dologban jeleskedő, elkötelezett ember, áldást jelent a kortársai, embertársai, a körülötte élők számára is. Munkája előre lendítheti a világnak az életét. Mi magyarok, sokszor szoktunk arról beszélni, hogy magyar tudósok, feltalálók, művészek milyen sokat adtak az elmúlt századokban az egész világnak.

De jól tudjuk, hogy az ilyen nagyszerű élet is úgy telik el, hogy az Istentől kirendelt időben, a földi életben van csupán lehetősége az alkotásra, a sikerek elérésére. Ahogyan a közmondás mondja: A mi országunk az idő. S eljön az a pillanat, amikor mindennek vége szakad, amikor lezárul a földi életidőnk. S az a dicsőség, az a siker, amit az ember élért, semmivé válik, az ember mindent kiejt a kezéből, környezete előtt is előbb vagy utóbb elveszti jelentőségét mindaz, amit tett, minden semmivé lesz. Elfelejtődik szépen lassan minden. Egy egy emberre talán hosszabb ideig emlékeznek az emberek, de legtöbben néhány év, évtized múlva már teljesen ismeretlenné válnak.

S ez a tény valami lelki kárt, vereséget jelent az ember számára. Valamit tett, valamiért küzdött, ami egyszerre csak semmivé lett.

Természetesen az is igaz, hogy amíg az ember alkot, amíg itt van a földön, addig lehet ez a küzdelem egy nemes, szép és izgalmas küzdelem a számára, ami örömöt jelent, amiben a földi élete kiteljesedik. De a végén úgy kilobban minden,

mint ahogyan az égboltot bevilágító hullócsillag fénye felragyog és hirtelen kialszik a fénye, elsötétedik.

De vannak, akik nem abban élnek, hogy sikert érjenek el, hogy életüknek nagy eredményei legyenek, hanem abban, hogy **az anyagi világ adta lehetőségeket minél jobban kihasználják.** Fogyasztani, utazni, az anyagi világban lévő sokféle lehetőséget kihasználni, másokkal a munkában, vagy a különféle lehetőségek kihasználásában versenyre kelni, ez a legfontosabb a számukra.

Az ilyen módon sikeres embereket sokan csodálják, és sokan kicsit irigykedve vágynak arra, hogy számukra is valamilyen módon lehetővé váljon egy ilyen gazdagabb, színesebb földi élet.

Ez az életforma olyan, hogy az embernek újra és újra meg kell találni az adott lehetőségeket és meg kell ragadni azokat. Mindig az a mienk, amit most, egy adott pillanatban megragadhatunk, ami magunkénak érzünk, ami kitárulkozik előttünk. Holnap már nem a mienk az, ami ma, vagy tegnap a mienk volt, vagy valamikor a mienk volt.

S eljön az a pillanat, amikor minden már a múlttá válik számunkra. Homályos emlékképpé. S az utánunk következő generáció azt a sok fényképfelvételt, képeslapot, emléktárgyat és mindent, amit összegyűjtöttünk csodálatos, becses értékként, emlékként, feleslegesnek nyilvánít, mert nekik már ez semmit nem jelent, nem fűződik hozzájuk semmi emlék, semmi érzés.

Itt is valami veszteség, vereség az, amivel szembesülünk. Beigazolódik a régi mondás: Sic transit gloria mundi.

Ezek a gondolatok természetesen elcsüggesztik az embert. Azt kérdezzük, amikor ilyeneket hallunk, hogy: Akkor ne igyekezzünk? Ne törekedjünk eredményesebb, szebb és gazdagabb életre? Úgyis minden elmúlik, és nem érdemes semmit komolyan venni? Mondjuk azt, amit egykor a bölcs prédikátor mondott: **„ [2]Igen nagy hiábavalóság - mondja a Prédikátor -, igen nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság! [3]Mi haszna van az embernek minden fáradozásából, ha fáradozik a nap alatt? [4]Nemzedékek jönnek, nemzedékek mennek, de a föld örökké megmarad. [5]Fölkel a nap, és lemegy a nap, siet vissza arra a helyre, ahol majd újból fölkel. [6]A szél fúj délre, majd északnak fordul, körbefordul a szél járása, és visszatér oda, ahonnan elindult. [7]Minden folyó a tengerbe ömlik, és a tenger mégsem telik meg, pedig ugyanoda folynak a folyók, újra meg újra oda folynak. [8]Minden dolog fárasztó, el sem tudja mondani az ember. Szemünk nem győz eleget nézni,**

fülünk nem tud eleget hallani. [9]Ami volt, ugyanaz lesz majd, és ami történt, ugyanaz fog történni, mert nincs semmi új a nap alatt. [10]Ha van is olyan dolog, amiről azt mondják, hogy új, az is megvolt már régen, megvolt már jóval előttünk. [11]Nem emlékszünk az elmúltakra, de ami ezután következik, arra sem fognak emlékezni, akik majd azután lesznek."

A mai embernek a szívében egyre inkább ez az érzés erősödik fel: Élj a mának! Igyekezz arra, hogy jól érezd magad, amíg ez lehetséges. Ahogyan bölcs mondja: **„[24]Nincs hát jobb dolog, mint ha az ember eszik, iszik, és jól él fáradságos munkájából."**

A kérdésre az a válasz, hogy az ember élete akkor lesz teljessé, akkor szabadul meg abból az állapotból, amit Jézus így mond: „lelkében pedig kárt vall", amikor szellemi síkon is élni kezdi az életét. Amikor nem annyira a maga dicsőségét keresi, hanem sokkal inkább **Isten dicsőségére próbál élni.** Isten dicsőségére bontakoztatja ki a kapott kincseket, értékeket. Isten dicsőségére fáradozik és küzd.

Az Isten dicsőségére élt élet azt jelenti a számára, hogy életét egy sokkal nagyobb távlatban éli meg, nem a perc, a jelen keretei között csupán, hanem az örökkévalóság távlatában. Élünk annak az Istennek, szolgáljuk azt az Istent, aki igazgatja és megtartja ezt a világot és aki mindazokat, akik az Ő szeretetét elfogadták át akar és át is fog vinni abba a világba, ahol már nem leszünk az idő rabjai, ahol nem lesz többen szenvedés, fájdalom. Az Ő örök országába.

Ebben az Isten dicsőségére élt életben gyönyörködhetünk abban, hogy Isten hatalma hihetetlen magasságokba emelheti fel a kicsiny embert. Megtapasztalhatjuk azt, hogy Ő az övéit valóban sasszárnyakon hordozza. S ebben az Isteni szeretetben valósulnak meg olyan csodák, amiket az ember a maga szorgalmával, tehetségével soha nem tudna megteremteni, előhozni.

S amikor ezt a teremtett világot szemléljük, az emberi életnek a lehetőségeit, akkor hálás szívvel azt éljük át, hogy milyen hatalmas a mi Istenünk és mennyire szeret bennünket és milyen jó az Ő szeretetében élni. Adja az Ő gazdagságának kincseit számunkra, hogy semmiben ne legyen szükségünk. Elhalmoz minket az Ő szeretetének gazdagságával.

És mi ebben a gazdagságban Őt dicsérjük, s úgy élünk ezzel a gazdagsággal, hogy másokat is, akik mellettünk élnek, részesíteni szeretnénk benne, meggazdagítani igyekszünk.

A lényeg az, amire Jézus meg akarja tanítani az övéit, hogy ne az én, az önmegvalósítás gondolata, ne az önzés legyen az életünknek a mozgatóereje. Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall? Éljünk Isten dicsőségére, Isten szeretve, és mindenben érezve azt, hogy Ő elhalmozza gyermekeit az Ő szeretetének gazdagságával. Az Ő szeretetében nem vallunk szégyent!

Ha így éljük az életünket, akkor lelkünkben nem fogunk kárt vallani és testi életünkben sem leszünk szegényebbek. Viszont az Istennel megtalált szellemi kapcsolat csodálatos erőt jelent majd a számunkra. És nem csak erőt, hanem élő reménységet is, azt reménységet, hogy aki Jézusban hisz, annak örök élete van. Az már legyőzte az idő korlátait.

Szomorúan kell elmondani azt az Ige alapján, hogy sem a földi életben sikeres emberek, sem azok, akikre esetleg feltekintünk, példaképnek tartunk, sem pedig azok, akik mindent megnyertek a világon, Isten országának az ajtaján nem léphetnek be. Ott csak az léphet be, aki elfogadta Jézus szabadítását és Isten dicsőítve, szeretve élt itt a földön, hálás szívvel gyönyörködve az Ő gazdagságában.

Tehát próbáljunk így élni a mindennapokban. Életünk minden dolgában ne a saját sikerünket, eredményességünket keressük, hanem Isten dicsőségére tegyünk mindent. És érezzük minden nap azt, hogy a mi Istenünk az Ő kegyelmének gazdagságával elhalmoz bennünket.

*

Márk 8; [34]Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. [35]Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. [36]Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? [37]Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért? [38]Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal."

Sok szeretettel köszöntöm a mai istentiszteletünkön, anyák napja alkalmával, az édesanyákat. Hálát adva az Ő életükért, azt kívánom, hogy Isten áldása legyen az életükön, szolgálatukon.

Ha Isten Igéjével a kezünkben az Ő életükre tekintünk, akkor Istennek általános kegyelmét fedezhetjük fel benne. Szeretetükben, gondoskodásukban, fáradozásukban, gyermekeikhez, családjukhoz való magatartásukban válik láthatóvá ez számunkra.

Amikor az ember Istentől elfordult és Isten nélkül a maga útján kezdett járni, bibliai kifejezéssel élve: megtörtént a bűneset, akkor ennek a természetes következménye az lett volna, hogy minden, ami jó, minden, ami az ember életét segíti, gazdagabbá teszi, megszűnik, megerőtlenedik és az ember élete felett teljesen úrrá lesz a sötétségnek, a káosznak, a halálnak a hatalma. Beteljesedik az, amit Isten figyelmeztetésében előre megmondott Ádámnak: Ha szakítasz a jó és gonosz tudásának fájáról, akkor meghalsz. De Isten szeretete megakadályozta ennek a folyamatnak a kiteljesedését. Az Ő általános kegyelmével minden időben gátat szab annak, hogy az ember bűne által minden rommá legyen, elpusztuljon.

Ez a kegyelem van jelen az édesanyák életében, fáradozásában is. De természetesen nem csak ott, hanem a világnak sokféle, emberi életet segítő és szolgáló jelenségében. Abban, hogy a föld termésével megadja az életünkhöz szükséges eledelt, hogy a természet rendje nem omlik össze, hogy vannak nemes és emberi életet szolgáló mozgalmak, egyének, emberek a világon. Felsorolhatatlanul sok módon mutatkozik meg az Istennek minden emberre, jókra és gonoszokra egyaránt kiáradó általános kegyelme, amely lehetővé teszi az életet, az ember megmaradását.

Az ember minél jobban engedi, hogy ez a kegyelem az életét meghatározza, annál inkább látható számára a munkája. És minél inkább a lázadás, az öntörvényű gondolatai szerint él, annál inkább akadályozza ennek a kegyelemnek a munkáját. S ezekben az időkben láthatóan erőtlenebbé válnak azok az értékek, amikre olyan nagy szükségünk van. Ránk tör a lelki békétlenség, nem terem a föld, háborúk és zendülések miatt veszítjük el a békességet, felbomlik a családi élet és a gyermekeket az utca, a TV és más eszközök pásztorolják, szociális és egyéb nyomorúságok miatt szenvednek sokan.

Most éppen egy ilyen lefelé zuhanó állapotban van a világunk. S ezt a zuhanást nem is tudjuk megállítani. Reménykedünk abban, hogy valamilyen módon kialakul egy olyan rend, amiben Isten általános kegyelme erőteljesebben működni

kezdhet. Az egész világ vágyik erre a fordulatra. S, ha nem használja ki a szívekben lévő vágyakozást egy gonosz erő, mindent még mélyebbre taszítva, akkor reménységünk szerint egy békésebb és nyugodtabb korszakhoz érhetünk el. Akkor Istennek az általános kegyelme újra bizonyos mértékben visszaszorítja a sötétség erőit és a jó erők szolgálata érvényesülhet erőteljesebben az életünkben.

A világ számára adott lehetőség ez! Amennyiben öntörvényű gondolkodásából visszatér a minden ember szívében ott lévő örök törvényekhez és nem a jó és gonosz tudásának bűvöletében él, akkor Isten általános kegyelme erőteljesebben érvényesül az életünkben minden területen.

De van egy másik út is! Erről a másik útról szól Jézus itt ebben a fejezetben. Azt mondja: **„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. [35]Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt."**

Jézus követése által az ember életében Istennek egy különös kegyelme jelenik meg, amely többet, nagyobb gazdagságot, nagyobb ígéreteket hordoz, mint a világban munkálkodó általános kegyelem.

Istennek a Jézus Krisztusban megjelent kegyelme egy teljesen más életet teremt ott, annál az embernél, aki azt befogadja.

Miért más ez az élet? Miben különbözik az átlagos emberi élettől? Nagyon fontos ezt megérteni! Sokan nem értik meg és így nem is érzik azt, hogy nekik szükségük lenne erre. Vágynak ugyan utána, de nem találják meg.

Azzal kezdeném a Krisztusban élt élet más voltának az elmondását, hogy amikor az ember Jézust befogadja a szívébe, akkor érvényre jut az életében a Jézus Krisztusnak szabadító tette. Ő magára vette a mi bűnünket, lázadásunkat és elszenvedte helyettünk az ítéletet a golgotai kereszten. Meghalt helyettünk és értünk. Minden bűnünkért megfizetett. S így, a keresztfán bemutatott áldozatával, a bűntől és a bűn minden következményétől teljesen megszabadított bennünket.

Akkor lesz ez valóság számunkra, amikor Jézust megismerjük, személyes élő Úrként és kezdjük Őt követni, amikor elveszni hagyjuk a mi életünket Őérette és az evangéliumért, hogy mienk legyen az Ő szabadítása, megtaláljuk és megnyerjük az új életet.

A keresztyén ember életének a titka az, hogy Krisztus elfogadása, követése által egy új életet kapott ajándékba. Egy tiszta és szent életet Jézus megtisztító és megszentelő vére által. Nem azért tiszta, mert minden rossz felett győzedelmeskedik, hanem azért, mert Jézus vére megmosta teljesen. Nem azért szent, mert emberi erőfeszítése által valami szentség, glória jelenik meg rajta, hanem azért, mert Jézus áldozata által Isten tulajdonává, Isten gyermekévé lett.

Akkor, ha ez megtörténik, akkor mindenek előtt azt éli át az ember, hogy Istennek csodálatos jelenléte és szeretete hatalmas erővel betölti a szívét. Nagy örömmel, ujjongva éli át mindenki ezt a csodálatos változást. Ebben a találkozásban éli át az ember azt, hogy az Isten valóban a szeretet. Nem abban, hogy Ő mindent elnéz, hogy Ő mindenkihez jó, hanem abban, hogy Jézus által, ha elfogadjuk Jézust és követni kezdjük Őt, betölti a szívünket az Ő jelenlétével, élő szeretetével.

Ebben a találkozásban megérezzük azt, hogy életünk többé nem gazdátlan élet. Nem csak vagyunk ebben a világban, nem sodródunk a sors, vagy a szerencse által irányítva. A mi szerető mennyei Atyánk vezet, oltalmaz bennünket a földi életünkben. Biztonságban érezzük magunkat mindig és tudjuk, hogy Ő mindenben gondot visel rólunk. Úgy kezdjük élni az életünket, ahogyan a zsoltáros által bátorít bennünket: Hagyjad az Úrra a te útadat, bízzál Őbenne, Ő megcselekszi. Őrá hagyatkozunk, Őbenne bízunk.

Az az öröm lesz életünk alaphangja, amit az Ő szeretete ébreszt a szívünkben. Ez az öröm határozza meg minden dolgunkat. Emberekkel való kapcsolatunkat, a mindennapi munkánkat, a világlátásunkat. S ez az öröm szabaddá tesz bennünket a depressziótól, a reménytelenségtől, a kedvetlenségtől és keménységtől. Boldogok vagyunk Isten szeretetének megtapasztalása által.

Amikor valaki közöttünk eljut erre a fordulatra, akkor látjuk, tapasztaljuk ezt a változást az életében és maga is vall róla. Az arca, a tekintete is más lesz, mert Isten szeretete, s az Isten szeretete által megjelenő öröm ragyog fel rajta.

Istennek a Jézus Krisztus által kiáradó szeretete, kegyelme megváltoztatja az embernek a gondolkodását. Amíg az emberek általában a földi, az anyagi világ dolgaival vannak elfoglalva, addig a Krisztus szabadítása által a szabaddá lett ember másféle értékeket fedez fel, s azokat kezdi életében érvényesíteni, keresni.

Gyakran tapasztaljuk, hogy a beszélgetésekben leginkább a testi élet különféle problémái, örömei, lehetőségei vannak a középpontban. Az étel, az ital, a ruházat, a lakás, vagy a lakberendezés, különféle baráti összejövetelek, bulik, kirándulás, nyaralás, a technikai újdonságok megbeszélése, kipróbálása, vagy esetleg valami mozgalmi ügyben való részvétel…. Mindez természetesen fontos az ember számára, de ha csak ennyi van, akkor az egy rendkívül sekélyes, szánalomra méltó életet formál ki. Mindenki, akiben egy kis igényesség van, érzi, hogy az embernek ennél sokkal többre lenne szükség. De nem találja meg a többet, mert a bűnben élő ember számára az élet leszűkül erre a színvonalra.

De akkor, ha Jézus Krisztus által Istennek a különös kegyelme árad ki az életünkre, akkor a gondolkodásunkat, az életvitelünket egy szellemi, lelki töltéssel gazdagítja meg. Felemeli a földhözragadtságból. Hatalmas távlatokat tár fel előttünk. Teljesen más lesz az életünk, másképpen kezdünk élni, mozogni ebben a világban.

A magam életében is megtapasztaltam ezt, amikor Jézus megszólított, hogy az életemet Ő kiemelte abból a posványból, amiben addig éltem barátaimmal, a haverokkal együtt. Csodálatos gazdagságot ajándékozott, amit addig nem ismertem, s naponta adja, hogy ebben a gazdagságban növekedjem. Mert az Isten Jézus Krisztusban adott gazdagsága határtalan. Az örök életünk sem lesz elég ahhoz, hogy megismerjük.

Mindenki elmondja ezt. Azt szokták mondani általában azok, akik Jézusban megtalálták Isten szabadító szeretetét, hogy: Attól a perctől mondható az életem életnek, amióta Jézust megismertem. Akkor születtem meg, azóta élek, amióta Őt ismerem. És ez valóban így van.

A hitben élő ember nem tökéletes, sok hiba van az életében, bűnei is vannak. Abban különbözik mindössze a másik embertől, aki Istentől távol él, hogy átélte, s naponta átéli az Isten végtelen szeretetét, átéli, hogy mit jelent Jézus szabadítása. Az Ő vérének megtisztító hatalma. Átélte, hogy milyen nagy dolog, hogy Isten világ kitárult előtte és ő benne élhet ebben a világban. Ingyen olyan ajándékot kapott, ami teljesen átformálta az életét. Ennek örül, ezért hálás és soha többé nem szeretne másképpen élni, csak Jézust követve, az Ő megbocsátó, gazdaggá tévő szeretetében.

Fontos hangsúlyozni, hogy itt nem emberi akarásról van szó, nem emberi jóságról, hanem az Istennek különös kegyelméről, amely mindenki számára készen van. Isten mindenkinek adni akarja az Ő kegyelmét. Hogy elfogadjuk-e, vagy pedig nem, az a mi szabad döntésünk.

S akkor, ha Jézus kereszthalála által mi szabadokká lettünk a bűnnek, a halálnak a hatalmától, ha Isten csodálatos szeretete az életünkbe árad, akkor érezni kezdjük, hogy a Szentlélek Isten ereje elkezdi formálni a mi életünket. Úgy formálja, hogy Isten szeretete, tisztasága felragyogjon az életünkön és átáradjon mindazokra, akik körülöttünk élnek.

Sokszor a mi hibáinkkal, indulatainkkal találkoznak csupán azok, akik mellettünk vannak, de időnként Isten jelenléte ragyog fel, az Ő szava szól általunk. S ilyenkor a mellettünk élők érzik, hogy most nem az ember szólt, cselekedett, hanem az, aki ebben az emberben lakozik.

És tudjuk, mivel Jézus teljesen szabaddá tett bennünket a bűn fogságából, az ítélettől, hogy életünk akkor éri el a célját, amikor majd Isten felemel bennünket és átvisz minket az Ő dicsőséges országába. Átvisz bennünket oda, ahol újjáteremtett emberként, a teljes emberi méltósággal felruházva élhetünk örökké. A földi élet néhány évtizede elfut, a homokórán leperegnek a homokszemek, mi pedig elindulhatunk innen, a földi küzdelmekből abba a világba, amit Isten készített el számunkra. Hitünk szerint, amit szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem sejtett azt készítette el nekünk.

Az lenne a jó, ha minél több édesanya, szülő, minél több ember nem csak az Isten általános kegyelmi ajándékait hordozná az életében, hanem a Krisztusban adott ajándékoknak sokaságát. Így lennénk áldássá, Isten kegyelmének munkásaivá ebben a világban, s főleg szeretteink körében.

*

Márk 8; [34]Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. [35]Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. [36]Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? [37]Mert mit adhat az ember váltságdíjul lelkéért? [38]Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal."

Jézus ebben a részben, amit többször elolvasunk már az elmúlt hetekben, s amelyben a követéséről szól, egy rövid mondattal azt is elmondja, hogy aki Őt követni szeretné, az nem titkolhatja el ezt, hogy Őhozzá tartozik, nem szégyellheti Őt az emberek előtt. Így hallottuk ezt az Igét: **„[38]Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal."**

Aki Jézust követni szeretné, az egy olyan döntést kell, hogy hozzon, amelyik értelmében attól kezdve, hogy kimondta, az egész életét alapjaiban meghatározza.

A Bibliában találkozunk olyanokkal, ha nem is sokakkal, akik egy ideig Jézusnak titkos tanítványai voltak, de ez csak átmeneti időszak volt az életükben. Mindannyiuknál eljött azonban az a pillanat, amikor nyíltan, amikor mindenki előtt vállalták Jézust. Ilyen titkos tanítvány volt pl. Nikodémus, aki Jézus halálakor mindenki előtt bátran vállalta Jézus iránti szeretetét. Vállalta, hogy tevékenyen részt vesz Jézus temetésében. S tudjuk jól, ez nem volt veszélytelen elhatározás a számára.

Ha megpróbáljuk megfogalmazni azt, hogy mit jelent a Jézushoz tartozást vállalni mindenki előtt, akkor talán a következőket mondhatnánk el:

Jézus vállalása először azt jelenti, **hogy teljesen a szívünkbe fogadjuk Őt, és az Ő élő jelenlétét igényeljük, abban gyönyörködünk. Őbenne, Övele kívánunk élni.**

Úgy gondolom, hogy minden ember számára van valami, ami ott van a szívének, lelkének a középpontjában, ami meghatározza az életét. Mindenkinek az életében van olyan fontos érték, vagy vannak olyan fontos értékek, amit, amiket mindenek fölé emel, ami lelkesíti, ami örömöt jelent a számára. A legkülönbözőbb értékek lehetnek ilyenek. A család, a munka, az alkotás, az otthona, vagy a kiskertje. Másoknak a tudomány, vagy a művészetek, az irodalom, vagy a zene. Felsorolhatatlanul sokféle szép, nemes érték van, amit az ember életének a középpontjának tarthat.

Persze jól tudjuk, hogy vannak, akik úgy élik az életüket, hogy nem pozitív, hanem inkább negatív „érték" van a középpontban. Ilyen lehet egy szenvedély, egy csalódott, kesergő lelki alap-beállítottság, aminek komoly oka is lehet. S egész

életét úgy éli, hogy ez van a középpontban, minden ekörül forog, minden csak felerősíti a fájdalmat, a keserűséget, vagy a negatív indulatokat a szívében.

Sokfélék vagyunk mi emberek, sokféle dolog lehet ott a szívünkben, a középpontban, ami mindent meghatároz, mindent ural.

Ha Jézus követni kezdjük, akkor alapvető követelmény lesz az, hogy életünkben Ő kerüljön a középpontba. Ő lesz számunkra a legfontosabb. Az Ő szeretete, az Ő szabadító hatalma. Ő lesz a középpontban, akiben van szívünk öröme, akit dicsér az énekünk, és akiért lángol a szívünk. Mert Ő olyan hatalmas, s annyira szeret bennünket, és olyan sokat tett értünk, hogy azt érezzük, hogy ez nem is lehet másképpen.

Engedni kell, hogy ez az életünkben teljessé legyen. Nem kell elfojtani. Nem kell titkolni, nem kell szégyellni, mert ez nem jó.

A mai világban szinte divatossá vált az, hogy az érzéseket nem szabad kimutatni. Mindent racionálisan, hidegen próbálunk megélni. S ez nem helyes, mert az emberi életnek nagyon fontos része az érzelmi élet. Engedni kell, hogy a Krisztussal való kapcsolatunk kiteljesedjen, megadja életünk alaphangját.

Tudjuk, hogy azok a tanítványok voltak Jézusnak a legkedvesebb tanítványai, azoknak mutatta meg, nyilatkoztatta ki Jézus a legnagyobb titkokat, akik Őt teljes szívükkel szerették.

Jó így élni, Őt szeretve, gyönyörködve az Ő szabadító hatalmában, megtartó szeretetében.

Ez a belső változás megy végbe az ember életében először, amikor hitre jut, amikor szívét átadja Jézusnak.

De tovább folytatódik ezt a folyamat. Hiszen, amikor Jézus lesz az életünk Ura, akkor ez azt eredményezi, hogy **életünk rendjét az Ő akarata kezdi formálni.** Az Ő akarata lesz életünk törvénye. Mindent Őhozzá igazítunk. Az Ige segít bennünket abban, hogy megismerjük és megértsük az Ő akaratát és hitben elfogadjuk. Ez egy egész életen át tartó tanulási folyamat! Nem feltétlenül jelenti ez azt, hogy valamilyen egyházi előírást követünk, sőt, biztosan nem azt jelent, mert tudjuk, hogy hitben kell eljutni Krisztus akaratának felismerésére. Mart, ami hitből, belső meggyőződésből fakad az az igaz. Ami nem hitből van az bűn. De akkor, ha felismertük, akkor követni kezdjük, érvényesülni engedjük azt az az életünkben.

Ez azért nem könnyű, mert a világ nem ismeri Őt és az emberek nem az Ő akarata szerint élnek. S Jézus követve a mi életünk sokszor erősen különbözik, sőt gyakran szembe is kerül az általános elvárásokkal, szokásokkal.

Már abban is különbözünk a világban élő emberektől, hogy rendszeresen itt vagyunk Isten házában és keressük Istennel és egymással a közösséget. De nem csak ebben mutatkozik meg az a másféle élet, ami Jézus uralma alatt kialakul, hanem sok más területen.

Néhány évvel ezelőtt lelkesen szervezték az Imre napokat, amelybe az egyházakat is igyekeztek bevonni. Természetesen az egyik legfőbb attrakció a nóta-est volt. A rendezők tudták, hogy a nótázás igen sok embernek a kedvenc időtöltése, így aztán kedvére szerettek volna járni a nagy többségnek. S, amikor ez a program a megbeszélés középpontjába került, akkor mi, lelkészek, csendesen mosolyogtunk és hallgattunk. Nem akartuk megzavarni az előkészületeket. Csak azt éreztük, hogy az az ember, akinek a szívében Jézus lakozik, az nem szokott nótázni. Valahogyan ez már nem fér össze a Krisztusban megtalált örömével.

De sok más példát is lehetne felhozni. Az az ember, aki Krisztust követi, az az Ő akarata, az Ő szeretete által meghatározott életet él, és ha mások ezen csodálkoznak, vagy meglepődnek, akkor is így tesz. Nem szégyelli a Krisztusban megtalál másféle életet, sőt azt éli meg nyíltan és azt követi.

Az egyházak életében mindig a hitben való megerőtlenedést jelenti az, ha a világ szokásai, rendje, értékítéletei érvényesülnek benne. Ma az európai keresztyének nagy nyomorúsága az, hogy a gyülekezeti életükben, és az egyéni életükben a világ befolyása, a világban megjelenő, modernnek mondott gondolatok felerősödnek.

Mi talán még nem vagyunk annyira elveszve, mint a nyugati egyházak, egyháztagok, de az uniós kényszerek zörgetnek az ajtónkon, hogy átformálják, modernizálják a keresztyénségünket.

Ennek a nyomásnak ellent kell állni, és azt az életet kell élni, amit Jézus akarata határoz meg. Az a helyes, s az, ami építő, aminek jövője van. Ne szégyelljük, hogy Jézushoz tartozunk.

Jézus követése azt is jelenti, hogy **vallást teszünk róla mindenki előtt.** Természetesen nem csak Őróla beszélünk, hanem amikor lehetőségünk van rá,

amikor kérdeznek bennünket, akkor vallást teszünk róla. Ő ugyanis ezzel bízta meg az övéit, amikor azt mondta nekik, hogy lesztek nekem tanúim a föld végső határáig. Sőt! Azt a parancsot adta nekik, hogy tegyenek tanítványokká minden népeket.

Ez azért fontos, mert Jézus szabadító hatalmáról beszélni kell az emberek előtt. Olyan sok emberi nyomorúság, olyan sok bűn, olyan sok célt tévesztett élet van ebben a világban. S az emberek nem találják a kiutat, a megoldást. El kell mondani mindenkinek, hogy az emberi élet minden problémájának, gondjának, eltévelyedésének a megoldása Jézusnál van. Őt kell megtalálni, Őt kell befogadni és azonnal megtörténik a változás, megindul a gyógyulás folyamata.

Az evangéliumot nem szabad eltitkolni, nem szabad szégyellni, mert Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére.

S annak, aki Jézust követi vállalnia kell, hogy ebben a világban Isten országának győzelméért harcol. Mert csak akkor lesz szebb, emberibb, békésebb ez a világ, ha Isten uralma megerősödik benne. Ez nem az egyház uralmát jelenti, hanem Isten uralmát a Szentlélek ereje, hatalma által. Már a családokban látható, hogy ahol Jézus által Isten az Úr, ott más lesz a családi közösség. Más lesz a családtagoknak az egymással kialakított kapcsolata. Ugyanez jellemzi a társadalomnak minden körét.

Ezt nagyon sokan elutasítják, nagyon sokan sértőnek is találják, de annak, aki Jézust követni szeretné, annak nem szabad ebből engedni. Nem szabad szégyellni azt, hogy kinek az oldalán áll.

Ha Jézust vállaljuk teljes szeretetünkkel, nyíltan és bátran, akkor Ő betölti szívünket az Ő Lelkének erejével. Mindenkor, minden helyzetben fogjuk érezni az Ő jelenlétét és az Ő szeretetét. Életünkre, amit Őhozzá szabunk, az Ő áldásának a gazdagsága árad. Örömünk lesz az Ő vezetésében, áldásának áradásában. S megerősíti a mi vallástételünket, harcunkat, pontosan úgy, ahogyan az őskeresztyének életében látjuk. Sorra nyitja meg az ajtót előttük az evangélium hirdetésére, és egyre inkább látják a győztes Jézus hatalmát a szolgálataikban.

Bátran, teljes szívvel, teljes odaadással kell Jézus megváltottjaként élni ebben a világban.

Ha valakinek nincsen bátorsága ehhez az élethez, akkor gyümölcstelen lesz az élete. És majd akkor, amikor Jézus eljön az Ő szent angyalaival, akkor döbben rá

arra, hogy milyen nagy hibát követett el. Amikor majd Jézus teljes dicsősége felragyog ebben a világban, akkor válik égetővé minden mulasztás, minden gyávaság, minden megalkuvás.

Jézus ettől szeretne minket megmenteni, amikor azt mondja, hogy „…. **ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal."**

*

Márk 9; [1]Azután így szólt hozzájuk: „Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal."

Amikor Jézusnak ezt a mondatát olvassuk, akkor legtöbben arra gondolunk, hogy itt is az a gondolat szólal meg, amit az őskeresztyénség olyan nagy lelkesedéssel hitt és vallott, hogy Jézus dicsőséges visszajövetele igen rövid időn belül megtörténik. Felragyog az ember Fiának jele az égen, s Jézus visszatér angyalainak sokaságától kísérve, dicsőségesen. Sír a földnek minden nemzetsége, amikor meglátja Őt. Akkor derül ki, hogy Őt kellett volna szolgálni teljes szívvel. Egyszerre érezhetővé lesz a hitetlenségnek és az engedetlenségnek a helyrehozhatatlan következménye.

Az, hogy Jézus visszajövetele egyszer megtörténik, számunkra is fontos kijelentése a Bibliának. Hisszük, hogy valóban Ő visszaérkezik és megdöbbentő, megrendítő lesz mindenki számára az Ő hatalmának és dicsőségének a felragyogása. Úrrá lesz ebben a világban, és uralma alatt létrejön az a világ, amelyről olvashatunk a Biblia sok fejezetében.

Itt ebben a mondatban azonban még nem erről szól Jézus. Azt mondja el, hogy kereszthalála és feltámadása után megjelenik ebben a bűnben veszteglő világban Isten hatalma, szeretete és mindenki, aki Isten uralmának érkezését észreveszi, és az életét megnyitja ez előtt az uralom előtt, az egy más életet élhet, mint ami ebben a világban adatott az emberek számára.

Isten uralmának a megjelenése egy más korszak kezdetét jelenti. Ebben az új korszakban már nem csak Izráel fiai számára, mint nép számára, adott lehetőség a kiválasztottság, hanem minden nép, minden nemzet, minden ember számára is. Isten szeretete, megtartó hatalma kiárad az egész emberiségre.

Isten uralmának a megjelenése természetesen jelenti azt is, hogy ennek a világnak, a bűnben élő világnak a napjai megszámláltattak. Megjelent az az új erő, az az új hatalom, amelynek uralma egy napon teljessé lesz. De nem egyszerre történik meg a régi megsemmisülése, hanem fokozatosan, hogy az emberek közül mindenki halljon az új elfogadásának lehetőségéről.

Ezért Jézus földi élete óta a legfontosabb üzenet az, hogy: Emberek! Térjetek meg! Nyissátok meg a szíveteket az Isten előtt. Engedjétek, hogy az Ő uralma életetekben megvalósuljon és éljetek úgy ebben a világban, hogy Isten uralmának valóságát lássátok és érezzétek.

Az ember, amikor figyeli ezt a világot, akkor látja, tapasztalja azt, hogy ennek a világnak milyen a rendje, hogy milyen erők uralkodnak benne. De, amikor Isten uralmát elfogadja, megismeri, akkor világosan látja azt, hogy az felett, ami ebben a világban van, Isten uralma érvényesül. Mégpedig nagy hatalommal, nagy erővel. Valami hasonló történik, mint a prófétával, akit az ellenség körülvett, hogy elfogja. S amikor a szolgája rémülten jelenti a prófétának a veszélyt, akkor a próféta azért imádkozik, hogy Isten nyissa meg a szolga szemét. Lássa meg azt a másik haderőt, amely sokkal erősebb, az őket támadónál, s láthatatlanul védelmébe veszi a prófétát.

Jézus tehát erről a változásról beszél. Azt mondja, hogy: **„Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal."**

A mai alkalommal azt szeretném elmondani, hogy Isten uralmának, országának a jövetele, s az, ha az ember alárendeli magát ennek az uralomnak, mit jelent a gyakorlatban.

Isten országának egy egy ember életébe történő megérkezése, mindenek előtt belső változásokat munkál. Ez a belső változás igen sokrétű, így csak néhány jellemzőjét szeretném a mai napon megemlíteni.

Az első változás talán abban jelentkezik, hogy Isten személyes szeretete, jóindulata érezhetővé, felismerhetővé válik az ember számára. Nem véletlenül

olyan hangsúlyos a Bibliában az Isten szeretetéről szóló tanítás, ami olyan sokszor bennünket is megragadott. S Istennek a szeretete úgy fogalmazódik meg, hogy Istennek az a tette kerül a középpontba, amelyik által az Ő uralma megjelenhetett ebben a világba. Ez a tette pedig nem más, mint Jézus áldozata, kereszthalála. Úgy szerette Isten a világot, hogy…

Isten szeretetének a felismerése az embert felszabadítja sok leterhelő gondolat, érzés alól.

Mert ha szeret az Isten, akkor az Ő szeretete arról győz meg, hogy olyannak szeret, amilyen vagyok. Hibáimmal, a múltamnak minden elrontott dolgával, bűneimmel együtt. Valaki számára fontos vagyok. Olyan fontos, hogy hihetetlen nagy áldozatot hozott értem, hogy megtartson és vállalja velem a közösséget, figyel rám. Számon tartja az életemet, minden részletével együtt.

Ennek az átélése rendkívül bátorító, vigasztaló. Ha az ember ezt látja és érzi, akkor felszabadultan kezdi élni az életét.

Amikor Isten országának az ajtaján belépünk, akkor ez az élmény lesz az első számunkra. Érezzük, hogy ebben a szeretetben biztonságban vagyunk. Isten hatalma őriz bennünket az üdvösségre, úgy őriz, hogy a mindennapokban érezzük az Ő őrző hatalmát. Erről énekel halála előtt néhány nappal Bonhoeffer, a mártír lelkész, teológus, aki Hitler börtönében vesztette életét:

Köröttem jó erők hűsége, csendje
oltalmaz s nyújt csodás vigasztalást,…

S aztán így imádkozik:

S ha mély csend hallgat éjszakánkban,
hallasd a hangod, hogy dicsőségedet
mint zengi e rejtőző nagy világban
szabad lélekkel minden gyermeked.

Köröttem jó erők áldott békéje,
így várjuk azt, mit hozhat holnapom.
Velünk az Isten reggel s minden este,
bizony velünk, ma és minden napon.

Isten uralma, szeretetével, elűzi a szívünkből az árvaságot, az elveszettséget, a reménytelenséget, a szomorúságot. Ezzel kezdődik az életünkben az Ő uralma! Erre hív minden embert a megtérésre hívó szó. Rendkívül nagy szükség van erre minden időben, de a mi korunkban, amikor megrendítő, félelmetes, apokaliptikus folyamatok között élünk, még inkább.

De akkor, ha Istennek ez a szabadító szeretete az életünkben megjelenik, akkor elkezdődik egy belső rendeződés. Ez a belső rendeződés úgy indul meg, hogy Isten szeretete lesz a legfontosabb. Olyan belső titok, amihez minden igazodik. Azért van ez így, mert Isten szeretete lesz a legfőbb érték, a legfőbb jó a számunkra. Mindenek felett áll.

S mivel érezni kezdjük azt, hogy vannak olyan dolgaink, életünkben vannak olyan törekvések, vágyak, amik ennek a szeretetnek a megerőtlenedését munkálják, ezért ezeket az életünkben megpróbáljuk fegyelmezni. Ha pedig nem sikerül, akkor előbb vagy utóbb kimaradnak az életünkből. Kivetjük őket. Megtisztulunk ezáltal, megszabadulunk egy sereg felesleges és romboló belső tartalomtól.

Ez a tisztulás Isten szeretetének áradása, uralmának megjelenése pillanatában már megkezdődik és egy egész életen át tart. Naponta meglátjuk azt, ami életünkben nem helyes, ami nem fér össze Isten uralmával.

De nem csak kimaradnak dolgok az életünkből, hanem meg is jelennek olyan értékek, amikkel kapcsolatosan látjuk, hogy Isten uralmához tartoznak. Isten szeretete szinte vonzza az életünkbe ezeket az adottságokat.

Ilyen az Istennel való kapcsolatnak, a csendességnek a komolyan vétele. Ilyen a Bibliának, Isten Igéjének a felfedezése. Ilyen a gyülekezeti közösség, amelyhez nem csak azért tartozik az ember, mert ott valamit kap, hanem ahol feladata van, ahol Istennek szolgálhat, ahol bemutathatja hálaáldozatát, megmutathatja szeretetét.

Ezek úgy alapból megjelennek az ember életében, ha Isten uralmában, Isten országának valóságában kezdi élni az életét. Ezt nem kell akarni, ez úgy magától életének jellemzője lesz. Isten szereteturalma megteremti ennek a változásnak a lehetőségét.

Azt is érzékelni kezdi az ember Istennek az országában élve, hogy ennek az országnak vannak olyan törvényszerűségei, amik a testi embernek lényegtelennek, közömbös dolgoknak látszanak. De rá kell jönni arra, hogy Isten

országának erői, Isten szeretetének áradása bizonyos feltételek komolyan vétele által erőteljesebben jelenik meg.

Valaki elmondta azt, hogy akkor, amikor életének minden értékéből, az idejéből, a munkájából, az anyagi dolgaiból Istennek tudta odaadni azt, ami Isten az Ő Igéjében kér az övéitől, akkor azt élte át, hogy Isten áldása sokkal erőteljesebben jelent meg az életében. De ez csak egy szelete az ember életének. Isten uralmának sok olyan hitbeli döntést igénylő törvényszerűsége van, amit ha az ember megismer és megtart, akkor megtapasztalja ennek az uralomnak az erőteljesebb megvalósulását.

Ez a belső változás, ami rendkívül nagy jelentőségű. Hiszen ezt a belső változást igen erőteljesen érzik a mellettünk élők, és mindazok, akik között forgolódunk. A szavainkban, a magatartásunkban, emberekhez, ügyekhez való viszonyulásunkban láthatóvá, érezhetővé válik mindenki számára az, hogy egy nagy belső változás ment és megy végbe.

Azoknál az embereknél, népcsoportoknál, akik súlyos bűnökben élnek, akik nagy gondot jelentenek a társadalom egészére, ez a belső változás szüksége, hogy végbemenjen. Onnantól kezd életükben megjelenni a fény, a világosság, a tisztaság. Ezért fontos hirdetni az evangéliumot, az, hogy Isten királyi uralma itt van!

A vallásos élet ezt a változást nem eredményezi. Egyedül Isten uralmának a kiáradása, megvalósulása tudja véghezvinni.

S akkor, ha Isten uralma az életünkben valóságosan jelen van, akkor ebben az uralomban azt tapasztaljuk, hogy a mennyei világnak különféle ajándékai jelennek meg az életünkben. Onnan veszünk gazdagságot, onnan kapunk másféle értékeket.

Imádságban, felülről kapott erővel tudjuk vívni a harcainkat. Megtapasztaljuk azt, hogy a lelki ajándékok kezdenek megjelenni az életünkben. Azok a lelki ajándékok is, amiket a korinthusi levélből ismerhetünk. S jogunk van ahhoz, hogy ezeket a lelki ajándékokat erőteljesebben hagyjuk érvényesülni az életünkben. Gyakoroljuk magunkat azoknak az ajándékoknak a használatában, amiket Isten személyesen ad a számunkra. Kapjuk a lélek gyümölcsének sokféleségét, hogy teremjük azokat, és így gazdagabb legyen az életünk, s sokakat meggazdagítsunk általuk.

Isten országa hatalmas erővel van jelen ebben a világba. A mi problémánk az, hogy ennek az országnak a hatásait csak emberi mértékkel tudjuk megismerni, életünkbe fogadni. De akkor, ha engedjük, akkor Isten tisztogat bennünket, hogy még több gyümölcsöt teremjünk, még több erő, világosság áradjon az életünkbe és az életünkön át.

Ma igen nagy szükség lenne arra, hogy a keresztyénség életében Isten uralmának a valósága megerősödjön, és az Isten országának az ereje, ajándékai láthatóak legyenek mindenki számára.

Az egyházi életnek ilyen változása természetesen nem mindenkinek tetszik. Vannak olyan erők, amik az ilyen folyamatokat megállítani, fékezni próbálják. Minden ébredéses időszakban jól látjuk ezt. De nekünk soha nem arra kell figyelni, hogy mi az emberek véleménye, hanem, hogy Isten mit akar tenni velünk, hogyan akar használni bennünket. Inkább akarjunk neki tetszeni, mint embereknek.

Isten országa jelen van ebben a világban. Mindenki, aki befogadja Isten uralmának erőáradását, meg fogja tapasztalni annak erejét. És majd egyszer eljön az a nap, amikor Isten országa teljes dicsőséggel megjeleni, hogy Jézus legyen az Úr és a Király, minden térd Őelőtte hódoljon meg. Felváltja az az ország ezt az országot, amiben élünk. Nem tudjuk, hogy mikor lesz ez. Lehet, hogy hamarosan, lehet, hogy csak a távoli jövőben. A mi dolgunk, hogy Isten uralmát fogadjuk be az életünkbe és határozza meg az életünket az Ő hatalma, már most.

*

Márk 9; [2]Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, felvitte csak őket külön egy magas hegyre, és szemük láttára elváltozott. [3]Ruhája olyan tündöklő fehérré lett, amilyenre nem tud ruhafestő fehéríteni a földön. [4]És megjelent nekik Illés Mózessel együtt, és beszélgettek Jézussal.

A történet, amit ma végighallgattunk különös eseményét mondja el Jézus életének. Úgy történt, hogy Jézus három legkedvesebb tanítványával (Péter, János és Jakab) felmegy a hegyre és ott váratlanul elváltozik előttük. Így

olvastuk: **„…szemük láttára elváltozott. [3]Ruhája olyan tündöklő fehérré lett, amilyenre nem tud ruhafestő fehéríteni a földön. [4]És megjelent nekik Illés Mózessel együtt, és beszélgettek Jézussal."**

A tanítványoknak ilyen élményük Jézussal kapcsolatban még nem volt, eddig Jézust teljesen magukhoz hasonló embernek ismerték. Semmi különös, földöntúli jellemvonást nem fedeztek fel lényén. Hatalma ugyan megmutatkozott a csodáiban és az erőt és hatalmat hordozó tanításaiban, de dicsősége mindig rejtve maradt a tanítványok és a körülötte lévő emberek előtt. Itt ebben a történetben azonban, ha nem is hosszú időre, csak néhány pillanatra, de Jézus dicsősége láthatóvá lesz számukra.

Jézus megdicsőülése, az Ő szentségének, isteni erejének a láthatóvá létele megrendítő erővel hat a tanítványokra. Azt olvassuk, hogy: Péter megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: **„Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk ezért három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek." [6]Mert nem tudta, mit mondjon, ugyanis annyira megrettentek."** Meglátják ennek a ragyogásnak a szépségét, és érzékelik azt, hogy ebben a ragyogásban hatalmas erő van. Nem csak fény, ragyogás az, amit látnak, hanem erőáradás is ez a jelenség.

Nem láthatják Jézus dicsőségének teljes fényét, hiszen nem tudták volna elviselni azt. Isten szentsége, dicsőségének fénye elviselhetetlen a bűnös ember számára. Csak az ő teherbíró képességüknek megfelelően ragyog fel Jézus fénye, de így is érezhető annak ereje.

És különös élmény számukra, hogy az ószövetség két nagy személyiségét, Mózest és Illést is látják megjelenni. Hallják, látják azt, hogy Jézussal beszélgetnek. Ez a jelenség úgy fogalmazható meg, hogy nem csak Jézusnak a dicsőségét látják egy bizonyos mértékben felragyogni, hanem érzékelik a mennyei világnak a valóságos jelenlétét is.

Az evangéliumokban mindössze egyszer fordul elő ez, hogy Jézus dicsőséges fénye így felragyog, s hogy a mennyei világ láthatóvá válik mellette, de majd később, pünkösd után ez a jelenség sokkal gyakrabban előfordul. Az apostolok szolgálataiban, a gyülekezetekben láthatjuk, hogy Jézus jelenléte gyakran érezhetővé válik, s dicsősége felragyog. Nem állandóan van jelen ez a dicsőség, nem álladóan van jelen hatalmasan Jézus, hanem csak időnként, akkor, amikor Jézus ezt akarja.

S a mi életünkben is így történik meg ez. Ha alkalmasak vagyunk arra, hogy Jézus felvigyen bennünket a hegyre, s megmutassa az Ő dicsőségét, az Ő erejének a

nagyságát, valósággá tegye számunkra a mennyei világ egyes jelenségeit, akkor mi is átélhetjük ezt.

Ez a találkozás számunkra nagy élmény. Ezekben a percekben lesz a hitünk, a szolgálatunk erősebb. Meghatározó élmény számunkra a dicsőséges Jézussal végbemenő találkozás. Isten ereje ránk ragyog, megérint bennünket és a mennyei világ láthatóvá, érzékelhetővé válik a számunkra.

Azért kapjuk ezeket az érintéseket, hogy ezek által megújuljon a hitünk, új erőt, lendületet kapjon a keresztyén életünk. Ne ragadjunk bele a racionális, vagy misztikus vallásosságba, ami főleg a beszédben, különleges lelkiállapotban jelentkezik és a különféle szertartásokban. Nyilvánvalóvá lesz ezekben a megtapasztalásokban, hogy nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben. Szükségünk van ezekre a felemelő, földi mindennapokból kiemelő percekre. Vágyódunk arra, hogy Jézus jelenlétét átéljük újra és újra, vagy éppen szüntelenül az Ő jelenlétében éljünk.

De azért nem érvényesül ez állandóan az életünkben, azért nem kapjuk meg úgy, hogy mindig a mennyei dicsőség ragyog ránk, mert akkor egészen biztosan elfordulnánk ettől a világtól, kimenekülnénk belőle. Nem érdekelne bennünket mindaz bennünket, ami körülöttünk történik. Teljesen lefoglalná a szívünket Isten dicsőségének szemlélése, az Ő országában fellelhető élmények keresése. Hiszen azt éreznénk, hogy nincsen ennél jobb, és nincsen ennél fontosabb a világon.

Egyébként a hívő emberek életében sokszor felfedezhető ez a magatartás. A hétköznapi ügyekkel, azokkal a kérdésekkel, amikkel foglalkoznak az emberek körülöttünk, nem sokat törődünk, mert számunkra van sokkal fontosabb ennél. Olyan kérdések foglalkoztatnak bennünket, amik az örök élettel, az örökkévalósággal kapcsolatosak. A földi élet nyüglődései nem tudnak bennünket lefoglalni.

Gyakran láthatjuk, hogy egy egy gyülekezeti életben, közösségben ez mennyire érvényesül időnként. Gyakran még az is kérdésessé válik, hogy az istentiszteleti alkalmon a himnuszt, vagy a szózatot el kell-e énekelni, vagy részt kell-e venni különféle társadalmi megmozdulásokban. A hitben élő ember számára ennek a világnak a mulandósága, bűnös volta nagyon hangsúlyos és az a reménység, hogy mindezt, ami körülvesz bennünket, felváltja majd Krisztus uralma, az Ő dicsőséges országa. Így aztán sok minden feleslegessé válik annak, aki hitben él.

Ha az őskeresztyének életét nézzük, vagy éppen Jézus életét, akkor azt látjuk, hogy nem foglalkoztak a római birodalom dolgaival, szóba sem kerülnek a császárok, vagy más jellegű uralkodók. Nincsen sehol a Bibliában olyan rész, amelyik valamilyen társadalmi változást hangsúlyoz, vagy szeretne elérni. Isten uralmáról, szeretetéről és az Ő eljövendő országáról van szó mindenütt. Ez a legfontosabb. Ez mellett eltörpülnek, vagy jelentőségüket veszítik a különféle társadalmi problémák.

De tudomásul kell venni azt, hogy egyensúlyban kell lenni az élményeknek és a mindennapi életünknek, a küldetésünk betöltésének. Nem szabad túlzásokba esni. Fontos, hogy hitben a napi problémáinkra, gondjainkra, vagy éppen reménységünkre is figyeljünk, és azzal kapcsolatban ne legyünk közömbösek. Ez a kényes egyensúly bomlik meg azoknál az embereknél, akik rajongó módon élik az életüket. Akik kizárólag a mennyei dolgok keresésére fordítják minden erejüket és a küldetésükben nem serénykednek.

Vannak olyan időszakok, amikor erőteljesebben ragyog fel Isten dicsőségének a fénye és ilyenkor több öröm, több lelkesedés van a gyülekezetben. Ilyenkor a Biblia a középpontba kerül, a misszió, a a gyülekezeti élet sokszínűsége nagy erővel és gazdagsággal jelenik meg. S vannak szárazabb időszakok, amikor ez nem jellemző. Amikor a megfáradás, a formaságok lesznek hangsúlyossá.

Ennek az Igének az olvasásakor az az Ige elevenedhet meg bennünk, amit a János evangéliumában olvashatunk: **„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága."**

Az a fény, Jézus lényének a fénye, amit a tanítványok megláthattak, megjelent ebben a világban, ahol a sötétség az úr, és ennek a világnak a sötétségében az Isten dicsőségének ereje fénylik. Karácsonykor ragyogott fel először ez a fény. Beteljesedett, amit a próféta megjövendölt: **[1]Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. [2]Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad. [3]Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez."**

Ez a világosság olyan módon hat azóta, hogy emberek szívébe beragyog és vonja, vagy éppen taszítja őket. Valaki eljön az istentiszteletre és azt érzi, hogy valami csodálatos öröm töltötte be a szívét is, ami nagyon jó volt a számára, ami olyannak hatott, mintha valamilyen ragyogott volna fel a szívében. Nem tudja megmagyarázni, hogy mi volt az, csak azt érzékeli, hogy valamilyen erő áradását élte át.

De nem csak az istentiszteleten, hanem más helyzetekben is átélheti ezt az ember. Egy egy ige elhangzásakor, egy a beszélgetésben, vagy bármilyen helyzetben.

Valaki egyszer elmondta azt, hogy életében mindig valami hihetetlen vonzódást érzett, s úgy érezte, hogy nem mehet el egy templom előtt úgy, hogy néhány pillanatra be ne lépjen és el ne csendesedjen ott.

A világot ez a Krisztusból áradó fény besugározza, és formálja, ez a fény változtatja meg. Fontos az emberi beszéd, fontos az, hogy az egyházi élet szép rendben működjön. De a legfontosabb az, hogy az a fény felragyogjon különböző helyzetekben, amit a tanítványok láttak ott a hegyen. Isten jelenlétének, dicsőségének a fénye sugározzon mindenütt, mindenkire.

Ez a világosság egyrészt megállítja a világban végbemenő romlási folyamatokat. Mert Isten dicsősége és a bűn nem férnek el egymás közelében. Isten dicsőségének a fénye megtisztítja, nemesíti az emberi szíveket. Másrészt pedig Istennek az ajándékait, vezetését adja ennek a világnak. Ahol Jézus fénye sugárzik, ott az élet élni kezd és virágozni, gyümölcsöt teremni akar.

De az az Ige is megelevenedhet bennünk, amit a Hegyi Beszédben olvashatunk. Jézus az Övéinek mondja: **[14]Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. [15]A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. [16]Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat."**

Ha befogadtuk Jézust a szívünkbe, akkor Őáltala a mi életünk is fényt hordozó életté válik időnként. Szavaink, vallástételünk, tetteink, és életünk minden dolgában felragyoghat az Ő világossága emberek számára. Megint csak azt kell mondani, hogy állandóan lesz az életünk sugárzó, vagy azonos erővel sugárzó élet. Csak bizonyos helyzetekben, időnként történik meg ez a csoda.

Tudnunk kell azt, hogy önmagunkban nem vagyunk fényt hordozó emberek, csak Jézus fényét sugározhatjuk, hordozhatjuk az életünk különböző dolgaiban.

Amikor megtapasztaljuk, hogy Jézus fénye felragyog az életünk által, akkor hálás a szívünk és azt szeretnénk, hogy bárcsak mindig megtörténne ez a csoda. Szeretnénk úgy élni, úgy járni az emberek között, hogy mindenki érezze Jézus gyógyító, békességet teremtő fénysugarát.

Ez sarkall bennünket arra, hogy még komolyabban vegyük a hitünket, a Krisztussal való kapcsolatunkat. Ez sarkall bennünket arra, hogy szabaduljunk meg minden tisztátalanságtól, hogy az Ő tisztaság, szentsége ragyoghasson az életünkön.

De ebben a küzdelemben érezzük mindig azt, hogy bármennyire is szeretnénk szentek lenni, nem sikerül, mert bűnös emberek vagyunk. Nem bízhatjuk el magunkat, nem dicsekedhetünk semmivel. Amink van, azt ajándékba kapjuk. Jézus fénye, szeretete, élő jelenléte ajándékként ragyog fel, vagy lesz érezhetővé életünk által a körülöttünk élők számára.

Jó tehát Jézus közelében lenni, amikor az Ő szeretete, dicsőségének fénye felragyog. Tudjuk, hogy ez a fény az, ami a világunkat mássá teszi. S jelen van ebben a világban. Nem lehet elűzni. Erősebb ez a fény, mint a sötétség. De azt is tudjuk, hogy Jézus fénye a mi életünkön át ragyoghat fel, ha Ő bennünk él.

*

Márk 9; [7]felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!" [8]És hirtelen, amint körülnéztek, már senki mást nem láttak maguk mellett, csak Jézust egyedül.

Jézus megdicsőülésének történetéből ez a két mondat érintett meg, amikor készültem a mai alkalomra: **„…felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!" [8]És hirtelen, amint körülnéztek, már senki mást nem láttak maguk mellett, csak Jézust egyedül."**

A tanítványok néhány percig láthatták a különös jelenséget, amikor Jézus lénye sugárzóvá vált, és felragyogott valamilyen mértékben az Ő dicsősége. Ebben a ragyogó fehérségben mindhárman érzik az erőt, Jézus dicsőségének áradását. S ugyanakkor látják ebben a ragyogásban Mózest és Illést is megjelenni. Megrendítő és félelmetes a tanítványok számára ez a jelenség. S ahogyan hirtelen, váratlanul történt mindez, ugyanúgy pillanatok alatt minden visszarendeződik a megszokott formára. Felhő takarja el őket, s ebben a

felhőben még hallják a feléjük megszólaló hangot, s ezzel vége a látomásnak. Elindulnak Jézussal együtt vissza a többiekhez.

Minden hitre jutott ember el tudja mondani azt, hogy életében voltak olyan pillanatok, amikor a mennyei világnak, Istennek, vagy Jézus Krisztusnak a dicsősége csodálatosan felragyogott számukra. Közel kerültek Istenhez. Az Ő dicsősége, szeretete, lényének kisugárzása valamilyen formában érezhetővé lett a számukra. Megrendítő és egyben félelmetes esemény ez, amelyikben az ember valami egészen különös örömet, boldogságot él át. Csak néhány percre, órára adatik ez a csodálatos átélés. S általában az emberi életben egyszer, vagy néhányszor adatik csupán. De ezek a találkozások, élmények meghatározó erővel bírnak, áthangolják, átrendezik az embernek az egész életét.

Ilyen esemény a megtérésnek az eseménye, amikor valaki Istentől távol élve járja a maga útját és egy pillanat alatt felragyog számára a fény, ugyanaz a fény, amelyik Saulnak is felragyogott a damaszkuszi úton.

Ebben a találkozásban óriási változások mennek végbe az emberi szívben. Először is megrendülve éli át, érzi meg Istennek a kimondhatatlan szeretetét. Egyszülött Fiát adta értem, hogy életem legyen. Egyszerre minden, a világ, az élet dolgai, másképpen lesz láthatóható, értelmezhető. Betölti az ember szívét, átjárja az ember gondolkodását, az a világosság, amely felragyog, és örömöt, biztonságot talál Isten szeretetében.

Sokszor olyan embereket láthatunk megváltozni, akik teljesen ellenségesek voltak Isten ügyével kapcsolatosan, akik közömbösek, süketek voltak a lelki dolgokra, vagy éppen a környezetük előtt elismert, sikeres emberek voltak a mindennapi életükben, s éppen ezért nem törődtek lelki dolgokkal. Nem lelkiztek.

Senki nincs bebiztosítva ez ellen az esemény ellen. Mindenkinek az életében felragyoghat Isten dicsősége, szeretete.

Persze, amikor ez megtörténik, akkor itt a gyülekezetben megrendülten és sokszor hitetlenül szemléljük ezt a változást. Egy egy emberrel kapcsolatban nem gondoltuk volna, hogy ez megtörténhet! Talán kételkedünk is benne. De Istennél semmi sem lehetetlen!

Éppen ezért arra int bennünket ez az Ige is, a többi hasonló Igével és megtörténik eseménnyel együtt, hogy ne méricskéljünk. Ne vegyük komolyan sem az emberek ellenállását, sem az ellenszenvét, hanem tegyük a dolgunkat, valljuk meg a hitünket, mert Isten számára nincsen lehetetlen. S minél bátrabbak

vagyunk, minél bátrabban valljuk meg a hitünket, éljük meg a keresztyénségünket, annál többször láthatjuk Istennek ezt az életformáló tettét.

Még azt is mondanám, hogy szemtelenedjünk el! Valljuk meg akkor is a hitünket, ha kinevetnek, kigúnyolnak érte, vagy éppen valami kellemetlenség származik belőle. Ne az emberek tetszésére számítsunk, hanem arra, hogy Isten cselekszik, és felragyogtatja az Ő fényét a szívekben.

Az Istennel, Isten világával való találkozás egy rövid ideig tartó esemény. Igaz, vágyunk arra, hogy hosszabban átéljük, akár szeretnénk egész életünkben benne élni ebben a csodában, de ez nem történik meg, legfeljebb olyanoknál, akik erre vannak kiválasztva. Ilyenek voltak a próféták az ószövetség idején. Közülük is csak kevesen.

A felhőből megszólaló hang azonban segít abban, hogy megfelelően tovább tudjunk haladni. Így olvassuk: felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: **„Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!” [8]És hirtelen, amint körülnéztek, már senki mást nem láttak maguk mellett, csak Jézust egyedül.”**

Jézusra, az Ő szavaira, útmutatására kell figyelni ez után az esemény után, és úgy kell élni az életünket.

Jézusra figyelni egyrészt úgy tudunk, hogy kezünkben van a Biblia, amiben megtaláljuk az Ő Igéit, s amiből hallhatjuk az Ő szavát.

Sokszor az emberek azt mondják, hogy ők végig olvasták a Bibliát, már mindent tudnak róla, ami fontos a számunkra. Ez természetesen nagyon örvendetes, ha ez így van. Azonban a Biblia olyan könyv, ami megszólal, aminek segítségével Jézusnak személyesen megszólaló szavát hallhatjuk.

Hányszor halljuk, hogy valaki elcsüggedt, elbizonytalanodott és olyan Igét kapott, akár a csendességében, akár az istentiszteleten, ami megerősítette, felbátorította. Máskor más módon szólal meg. Használni kell a Bibliát a Jézus Krisztussal való kapcsolattartás folyamatossá tételére.

Természetesen ez sem működik mechanikusan. Ebben is az ember Isten szuverenitását éli át. Akkor szól, amikor akar, amikor szükségünk van rá. A mi dolgunk, hogy működtessük, élesítsük be a kapcsolatot.

De nem csak a Biblia, hanem az imádság is szükséges ehhez a kapcsolathoz. S érezzük, hogy vezet, szívünkben szól az Ő hangja, szava.

Figyelni kell Jézusra. Jézus irányítása, vezetése az ember számára az egyetlen lehetőség arra, hogy ne tévedjen el, ha megkapta az életének új irányát abban a nagy találkozásban.

Gyakran ez a vezetés nem valamilyen lelki felhangoltságban, élményben történik. Teljesen visszamegyünk a mindennapokba.

A keresztyén embernek nagy kísértése, hogy mindig valamilyen földöntúli boldogságot keres, azt szeretné érezni. S még az is előfordul, hogy nem érzi, de úgy csinál, mintha érezné. Lelkesedik, megjátssza a hitbeli boldogságot.

Ez a mi gyarlóságunk, amit nem kell túlságosan ítélgetni. Igen. Vágyunk az örömre, vágyunk arra a felhangolt életérzésre, amikor minden olyan csodálatos. És bizony csüggedünk, szomorúak vagyunk, ha szembesülünk azzal, hogy ez nincsen meg. Panaszkodunk. Lelki pusztaságban érezzük magunkat. De nem kell tragikusan venni ezt a helyzetet, mert az ember élete ilyen. Vannak kiemelkedő pillanatok, vannak jobb órák vagy időszakok. És vannak a monoton, munkás hétköznapok.

Ez az Ige azt mondja, hogy Jézusra figyeljünk, az Ő szava, az Ő akarata legyen számunkra az alap minden szavunkban, tettünkben.

És akkor, ha Jézusra nézünk, akkor azt fogjuk tapasztalni, hogy az életünkben kialakul egy olyan rend, ami működik, aminek vannak eredményei, gyümölcsei. Rövidtávon talán nem érezhető, mert el vagyunk foglalva a lelkivilágunkkal, de hosszabb távon látszik, hogy működőképes lesz az életünk. Hogy Isten hatalma őriz bennünket, és az Ő kegyelme meggazdagít, megajándékoz eredményekkel. A hitünk így nem annyira az élmény, nem annyira a nagy öröm, hanem konkrét eredmények által lesz mérhető. És ez igazából sokkal több, sokkal nagyobb dolog annál, amit érzünk. Persze az érzésekre is szükség van, de még nagyobb szükség van arra, hogy a dolgaink működjenek.

Nyugodjunk bele abba, hogy majd amikor a mennyországban leszünk, akkor ott fantasztikus örömben élhetünk örökkön örökké. Isten élő jelenlétében. Gyönyörködve az Ő csodálatos szépségében. Látjuk majd a királyi széket, amelyikről azt olvassuk a Jelenések könyvében, hogy: [1]**Ezek után láttam, hogy íme, nyitva van egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam, mint egy trombitáét, beszél velem, és így szól: „Jöjj fel ide, és**

megmutatom neked azokat, amiknek meg kell történniük.” [2]Azonnal elragadtattam lélekben, és íme, egy trónus állt a mennyben, és a trónuson ült valaki. [3]Aki ott ült, hasonlónak látszott a jáspishoz és a karneolhoz; és a trónus körül szivárvány volt, amely pedig a smaragdhoz látszott hasonlónak. …[5]A trónusból villámok törtek elő, hangok és mennydörgések; a trónus előtt pedig hét lámpás égett lobogó lánggal: az Isten hét lelke. [6]A trónus előtt mintha üvegtenger lett volna, kristályhoz hasonló… Ott majd ezt láthatjuk örökké. De itt a földi életben Jézusra kell nézni, Őrá kell hallgatni, ez az élet rendje. Ha ezt tesszük, akkor érezni, tapasztalni fogjuk, hogy az Úr a mi gazdánk, Pásztorunk, aki csodálatosan vezet, terelget bennünket. Sokszor a gazdag legelőt, máskor a csendes vizeket kínálja nekünk, de van, amikor a halál árnyékának völgyében vezet. A lényeg, hogy figyeljünk Rá, halljuk azt, amit mond, Őt hallgassuk. Ha örömünk van, akkor örvendezzünk, de ha nincsen, akkor is az Ő hangja legyen számunkra a fontos.

Életünk így rendezett lesz, s az Ő gazdagságából fogunk meggazdagodni. Örömmel láthatjuk a gyümölcsöt.

S azt is láthatjuk, hogy körülöttünk a nagy okosok hogyan szégyenülnek meg. Széthullik minden a kezükben. Nem lesz semmi áldás az életükön és a munkájukon. Ezt látjuk ma a körülöttünk lévő felvilágosult, humánumot dicsőítő világban. Minden széthullik és nevetségessé válik. Azt mondják nekünk, hogy el vagyunk maradva, megzavart bennünket az egyház, vagy a hiszékenységnek a nagy hibájába estünk. S kiderül, hogy mi haladunk előre, rendben, életünknek van gyümölcse, ők pedig szétesnek. Olyanok, mint a polyva, amit szétszór a szél.

Ne a viták legyenek az életünknek a meghatározói, a kommunikációs ostobaságok, hanem mindig a konkrétumok. Látni fogjuk, hogy az, aki Istenben bízik, nem szégyenül meg.

Izráel népének az életében jól láthatjuk ezt. Utálták, megvetették őket, üldözték, megsemmisíteni szerették volna őket újra és újra, de mivel Istenre figyeltek, Isten megtartotta őket és megtartja őket ezután is. A tények mutatják meg azt, hogy kinek van igaza és nem a szavak, a nagy okoskodások.

Ha Jézus megérintette a szívedet, akkor figyelj rá, engedelmeskedj az Ő szavának, akaratának. Örvendezz, ha vannak lelki élményeid, de ha nincsenek, akkor életedet éld szigorúan és fegyelmezetten az Ő szavát követve.

Nem könnyű így élni. Sokkal jobb lenne állandóan a hegyen tartózkodni. Jobb lenne, ha ott sikerülne építeni sátrat és nem kellene visszajönni ebbe a világba.

De ez még nem lehetséges. A mi helyünk itt van. Jellé kell lenni sokak számára és áldássá. Ez az Isten akarata. Engedelmeskedjünk az Ő akaratának.

Az a jó, hogy amikor életünket engedelmesen éljük és megvizsgáljuk ennek a következményeit, akkor szívünkben nagy nagy hála van és öröm. Ilyenkor mindig rá kell döbbenni arra, hogy nincs jobb annál, mint hitben élni, Jézusra nézni. Ez az egyetlen emberhez méltó, boldog életforma.

*

Márk 9; [21]Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?" Mire ő ezt válaszolta: „Gyermekkora óta. [22]Sokszor vetette tűzbe is, meg vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!" [23]Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz." [24]Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!"

A történet mindannyiunk számára jól ismert. Valaki beteg gyermekét, aki súlyos megszállottsága miatt szenved hosszú ideje, Jézushoz akarja vinni, hogy Jézus gyógyítsa meg, de csak a tanítványokat találja meg. A tanítványok próbálkoznak a gyógyítással, de nem tudják megszabadítani a gyermeket a megszálló lélek hatalmából. Jézus, amikor visszatér, akkor kesereg a tanítványok tehetetlensége miatt, s meggyógyítja a gyermeket.

Ez a történet, mindenekelőtt a tanítványok, Jézus követőinek az erőtlenségéről, gyakran tapasztalható tehetetlenségéről szól. Ez azért fontos, mert ez nem csak ott és akkor, hanem minden időben probléma. Ma is érezzük ezt, és sokszor meg is vádolnak bennünket ezzel az egyháztól távol élő emberek is.

Próbáljuk a mai alkalommal átgondolni ezt a problémát, hogy megértsük, hogy miképpen lehetünk Jézusnak alkalmasabb követői, tanítványai.

Jézust a tanítványok megkérdezik ezzel az esettel kapcsolatosan, hogy miért nem voltak képesek meggyógyítani ezt a gyermeket. Jézus azt válaszolja, hogy: **„Ez a fajta nem űzhető ki, csak imádsággal."** De emlékezünk mindannyian a Máté evangéliumában található Igére, ahol azt olvassuk, hogy: **„Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre."**

Jézus tehát azt mondja el a tanítványoknak, s így nekünk is, hogy vannak olyan lehetőségei a tanítványnak, amikor viszonylag egyszerűbb módon szolgálhat, tehet nagy dolgokat. De vannak olyan helyzetek, amikor a tanítványnak valami olyan többletre van szüksége, ami csak az imádság és a böjtölés segítségével szerezhető meg.

A köztudatban az imádság nem több mint valamilyen szövegnek az elmondása, ismételgetése. Legtöbben az Úri imádság elmondását tartják imádságnak, mások pedig másféle imádságot mondogatnak. Lehet ez is az imádságnak valamilyen egyszerű formája. Valójában azonban az imádság Istenhez közeledést, Isten jelenlétének a keresését jelenti, mégpedig úgy, hogy hálát adunk, bűnbánatot tartunk, embertársainkat, különféle ügyeket Isten elé visszük. Itt már nem gépies cselekvésről van szó, nem rutinszerűen, gépiesen elmondott imádságról. Itt már Istent keressük, személyes kapcsolatot igyekszünk kialakítani Ővele. A személyes kapcsolat nem lehet rutinszerű. Ha valakivel személyes kapcsolatot keresünk, akkor ebben benne van a szívünk, értelmesen, a személyes kapcsolat kialakításának és megtartásának a szabályait betartva tehetjük ezt.

S a keresztyén életnek a legnagyobb élménye az, amikor ez a személyes kapcsolat Istennel létre jön az imádság által. Öröm, áldás ebben az élő kapcsolatban benne lenni.

Erre kell törekedni mindannyiunknak. Ez a keresztyénségnek a nagykorú életformájához tartozik. Aki egyszer ráérzett az imádság ízére, megtanult imádkozni, az elfelejti a kis kötött szövegecskéket. Vágyik az élő kapcsolatra Istennel.

Ha így imádkozunk, akkor többek között azt fogjuk tapasztalni, hogy Isten lényének kisugárzása ránk ragyog és átjárja, betölti az egész lényünket. Minél intenzívebb az imádságunk, esetenként böjtöléssel összekapcsolt, annál erőteljesebben sugárzik ránk, tölt be bennünket Isten ereje.

Ehhez a közeledéshez arra van szükség, hogy az ember **tisztítsa meg a szívét, életét, mert Istenhez közeledni nem lehet csak megtisztított élettel**.

Gyakran hallunk olyan szavakat, hogy Isten csak egy van és mi mindannyian csak egy Istent imádunk. Amikor valaki ilyet mond, akkor szeretettel tudomására kell hozni azt, hogy valóban egy Isten van, de az, aki Őt imádni akarja, annak tisztának kell lenni, mert Isten a bűnt nem engedi magához közel.

Megtisztulni pedig csak egy módon lehet, mégpedig úgy, hogy Jézus áldozatát elfogadom a magam életére nézve, és lehetővé teszem azt, hogy Ő mosson meg a vérével, Ő tegyen tisztává engem. Az ember magát semmiképpen nem teheti tisztává. Csak egyedül Jézusban adatott, kegyelemből számunkra a tisztaság, amit el kell fogadni. Az Atyához egyedül Jézus által lehet eljutni. Aki Jézus szabadítását, megtisztító halálát nem fogadta el, annak Isten valóságosan nem létezik, csak legfeljebb valamilyen filozofikus eszmefuttatásként. A filozófiának és a keresztyén hitnek, a tanítványságnak semmi köze nincs egymáshoz.

De természetesen a megtisztulás azzal folytatódik, hogy Isten szentsége áthatja az életünket, gondolkodásunkat. S az Ő dicsőségének az életünkre ráragyogása által magatartásunk, életformánk, gondolkodásunk változni kezd. Nem az érdekel bennünket, hogy ki mit mond, milyen vélemények fogalmazódnak meg a környezetünkben, vagy a világban. Istennel való kapcsolatunk formál, változtat meg, tesz mássá bennünket.

Természetesen nem leszünk tökéletesekké, de életünk mindenképpen nagy mértékben megváltozik. S a tökéletességünk, amíg itt a földön élünk, addig csak annyi, hogy Jézus minden bűnünktől megmosott, megszabadított bennünket. Így Isten előtt Jézusban teljesen tökéletesek vagyunk. Tökéletes tisztaságban élő bűnösök.

S akkor, ha ez a folyamat életünkben elkezdődött, Isten előtt élünk, Vele Jézus által személyes kapcsolatban vagyunk, akkor a lényünkbe beárad Istennek az ereje. Valamilyen mértékben betölt bennünket, úgy, hogy ezt a körülöttünk élők érzékelik. Érzik, hogy Isten ereje sugárzik az életünkből. Ez sokakat megfog, sokak számára szimpatikus lesz, de lesznek olyanok is, akiket ez taszít, akik emiatt megvetnek, esetleg gyűlölnek bennünket.

Azok nem örülnek ennek, akik Isten iránti gyűlöletet hordoznak a szívükben, vagy éppen gonosz megszálló erők fogságában élnek.

S ez a bennünket betöltő erő olyan mértékben hat a különféle szolgálatunkra, életünk különféle dolgaira, hogy emberek meggyógyulhatnak, megtisztulhatnak Istennek a bennünket betöltő ereje által. Csodák történhetnek, nagy események mehetnek végbe a bennünket betöltő, lényünkből kisugárzó erő által. Olyan mértékben igaz ez, hogy Jézus azt mondja ennek az apának, hogy minden lehetséges annak, aki hisz.

A lényeg tehát az, hogy a keresztyén élet erőforrása az Istennel megtalált személyes kapcsolatból fakad. Minél mélyebb, minél aktívabb ez a kapcsolat,

annál nagyobb erő tölti be a hitben élő ember szívét. Az imádság, vagy az imádság és a böjt így a tanítvány életében alapvető tevékenység. Ha szeretnénk megerősödni, Istennek szolgálni és embertársaink számára áldássá lenni, akkor az imádságot kell komolyan venni és gyakorolni. Meg kell tanulni imádkozni, mert az imádság egy sokkal bonyolultabb tevékenység, mint amit általában az emberek gondolnak róla.

Ha megtaláltuk Istennel az élő személyes kapcsolatot és érezzük az Ő erejének az áradását, akkor arra van szükség, hogy a kapott erőt használjuk. A tanítványok törekedtek erre ebben a történetben, de nagyon kevés volt az az erő, amit hordoztak. De igen sokszor történik meg az, hogy a tanítvány nem él az Isten ereje által kapott lehetőségekkel. Inkább elvonul, passzivitásban él, saját magát építi, saját örömét keresi benne.

Használni kell a szívünkbe áradó erőt! Isten arra adja ezeket az erőket, hogy Őt szolgáljuk vele és az Ő dicsőségére éljünk. Ki kell lépni a kényelmes életformánkból, mert sokszor a kényelem az, ami akadályoz bennünket ebben. De nem csak a kényelem, hanem a félelem is akadályoz. Félünk am kudarctól. Félünk az emberek véleményétől. Félünk azoktól az ellenhatásoktól, amiket el kell szenvednünk. Mert, amikor valaki Isten erőivel szolgál, akkor nagyon erős ellenhatásokkal találja szemben magát. Most éppen a Cselekedetek könyvét olvassuk a bibliaolvasó kalauzunk szerint és ott látjuk, hogy milyen ellenhatásokkal találták szemben magukat az apostolok. Néha életveszélyben voltak, máskor menekülniük kellett.

Komolyan kell venni azt, amit Pál apostol mond: **„…a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. [13]Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok."**

A kimozdulásra és a bátorságra indíthat bennünket az, hogy sokan vannak körülöttünk olyanok, akik keresik gyógyulást, akik vágynak egy gazdagabb, boldogabb életre, amiben élnek. Szenvednek attól, ami a test szerint élő embernek az életét jellemzi.

Jézus azért jött, hogy gyógyulást, szabadulást, életet, üdvösséget hozzon mindenki számára, aki vágyik rá. Mi pedig Jézus tanítványaiként benne kell, hogy legyünk ebben a munkában.

Tudomásul kell venni azt, hogy nem minden emberben van ott ez a vágy. Van nagyon sok olyan ember, akinek elég az, amit testi életében el tud érni. A gazdagság, a siker, karrier, az életnek az élvezete sok ember számára teljesen elég. De vannak, akiknek mindez nem elég. Vannak, akik többre vágynak. Az Ő életük felé kell első renden vállalni a szolgálatot. El kell mondani nekik azt, amit Jézus elmondott ennek az embernek, amikor így fordult Jézushoz:**"…ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!"** Jézus pedig így válaszolt, bátorítva ezt az embert: **„Minden lehetséges annak, aki hisz!"**

Be kell telnünk erővel és ki kell mozdulni bátran. Meg kell látni azokat az embereket, akik keresik életük megoldását, gyógyulását. És mindig azzal a feltételezéssel kell bátran szolgálni, hogy minden ember életében az a természetes, ha szeretne kilépni abból, amiben éli az életét, és szeretne valami többre találni. Lehet, hogy pillanatnyilag nem érti a helyzetét, csak valamilyen mértékben szenved tőle, de megértheti, hogy Jézus Krisztusban van az élet, a szabadulás, a gyógyulás. Csak Jézusban. Senki más nem tehet boldoggá bennünket, egyedül csak Ő.

Nagy küzdelem ez. Sokszor megrázó eseményeket kell látni ennek a szolgálatnak kapcsán. Ahogyan itt az Igében olvassuk is, hogy amikor Jézus szavára Isten szabadító ereje kiáradt erre a fiúra, akkor az felkiáltott erősen megrázta őt és kiment belőle. A gyermek pedig olyan lett, mint a halott, úgy hogy sokan azt mondták, hogy vége van, de Jézus a kezét megragadta és magához térítette, és az felkelt.

Ez a jelenet is mutatja azt, hogy a keresztyénség, a tanítványság nem egy kedélyes lelkizés, nem a szeretetről szóló naiv csevegés, hanem komoly küzdelem. Olyan küzdelem, aminek vállalására igen nagy szükség van. Isten megmutatja hatalmát, szeretetét ebben a küzdelemben mindenki számára. Mindenek előtt annak, aki hisz Őbenne. S bátorítja a még odaadóbb szolgálatra, még bátrabb életformára.

A keresztyénség ma pontosan olyan állapotban van, mint amilyenben a tanítványok voltak ott és akkor. A megerősödés, a jövő lehetősége abban van, hogy imádságban megerősödni és ezt az erőt használni, bátran. Így Isten gyógyító ereje kiárad és átformál életeket, átformálja az egész világot.

*

Márk 9; [21]Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?" Mire ő ezt válaszolta: „Gyermekkora óta. [22]Sokszor vetette tűzbe is, meg

vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!" [23]Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz." [24]Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!" [25]Amikor meglátta Jézus, hogy összefut a sokaság, ráparancsolt a tisztátalan lélekre ezt mondva neki: „Te néma és süket lélek, megparancsolom neked: menj ki belőle, és ne menj bele többé!" [26]Erre az felkiáltott, erősen megrázta őt, és kiment belőle. A gyermek olyan lett, mint a halott, úgyhogy sokan azt mondták: vége van. [27]Jézus azonban kezét megragadva magához térítette, és az felkelt.

Ennek a történetnek a főszereplője sokat szenvedhetett fia betegsége miatt. Gyakran kellett látnia azt, hogy a gyermekét gyötri a megszálló gonosz lélek és a tehetetlensége miatt is, azért mert senkitől nem várhatott segítséget, mérhetetlen fájdalmat élt át. Talán még a környezete is elfordult tőle, ahogyan ez általában jellemző az emberekre: A szegény, a nyomorúságban lévőtől elfordulnak, még talán meg is vetik. Jézus korában gyakran azt mondták, hogy biztosan Isten a bűnei miatt fordult el tőle, bünteti. Így hárították el a gondot, a bajt maguktól, súlyos esetben nem akarták a másik ember terhét magukra venni. Ma is gyakran találkozunk ezzel a magatartással. Ez még inkább terhelte ennek az embernek, ennek a családnak az életét.

Jézus másképpen viszonyul az emberi nyomorúsághoz. Ő mindenkinek a szenvedését, fájdalmát komolyan veszi. Nincsen olyan teher, baj, betegség, amitől Ő elfordulna. Valóban igaz az, amit Ézsaiás könyvében olvashatunk: **„[3]Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. [4]Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozta. [5]Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg."**

Ez a Biblia fontos és nagy üzenete! Jézus kész mindenkihez odahajolni, kész arra, hogy segítsen. És nem csak kész segíteni, hanem tud is segíteni. Nincsen olyan gond, baj, amiből ne tudna kiszabadítani. Ezt mondja el mindenkinek már az Ő neve is: Jöhosua ha messijah (Jézus Krisztus) = a felkent szabadító.

Ez az ember, aki biztosan megtett mindent a fia gyógyulásért, ami lehetséges volt számára, eljutott arra, hogy Jézustól kérjen segítséget. Sok gyógyulási

csodát hallhatott, ami Jézus hatalma által történt, s ezek a csodák arra indították, hogy Jézushoz vinni a gyermekét.

Tehetetlenségében, fájdalmában Jézushoz ment.

A szenvedés, a fájdalom, a tehetetlenség Jézushoz indít sok embert akkor, ha hallott Jézusról, ha tud Őróla.

Természetesen vannak olyanok is, akiknek a szíve még keményebb lesz és haragra gerjednek, Isten ellen fordulnak a szívükben. De vannak, akik éppen ellenkezőleg, Őhozzá kiáltanak, s keresik a szabadulásnak, a gyógyulásnak a lehetőségét Jézusnál, aki Istentől felkent szabadítóként érkezett hozzánk.

Ez azt jelenti, hogy a hit, a hitnek minden csodálatos ajándéka hallásból van. Ezért fontos, hogy mondjuk el mindenkinek, hogy mit tesz Jézus azzal, ki Őhozzá menekül. Lehet, hogy akkor, amikor mondjuk, akkor nem is figyel rá az illető, lehet, hogy még ki is gúnyol bennünket és elutasítja a szavainkat. De eljöhet egy olyan pillanat, amikor a baj, a nyomorúság rákényszeríti, hogy Őnála keressen segítséget. Mondjuk el bátran, mondjuk mindenkinek el. És valljuk meg azt, hogy Jézus mit tett velünk, hogyan szabadított meg bennünket, hogyan tette az életünket mássá, hogy ajándékozott meg örömmel, megszabadítva bennünket a szomorúságtól, a tehetetlenségtől, a reménytelenségtől. Nagyon fontos feladat ez minden időben.

A történet szerint így is történt. Ez az ember elindult a fiával Jézushoz, de csak a tanítványokat találta. A tanítványok biztosan mindent megtettek azért, hogy segítsenek, de nem sikerült segíteniük. Nem voltak eléggé felkészültek erre a feladatra.

Ma ez talán gyakrabban előfordul. Az emberek közül sokan szeretnének Jézushoz menni a fájdalmukkal, nyomorúságaikkal, s a tanítványokat találják.

Sokszor ez elég is, mert a tanítványok olyan lelki, szellemi állapotban vannak, hogy bizonyos helyzetekben segíteni tudnak. De sokszor a segítséget keresők csak a tanítványok alkalmatlanságával találják magukat szemben. Ha az emberek hallanak egy olyan közösségről, olyan tanítványi körről, ahol lelkileg erősebbek vannak többen, akkor jönnek, egyre többen. De ott, ahol nincs meg ez a szellemi erő, ott nem kapnak semmit, sőt, talán még rosszabb lesz az állapotuk és s csalódottan elmennek.

Nem véletlen az, hogy olyan beteg életű, gondokat hordozó emberek, akik egy erőtlen tanítványi közösséghez kénytelen fordulni, szenvednek és megbotránkoznak, mert sokszor nem látják, nem tapasztalják meg Isten szabadító hatalmát.

Voltak korszakok, s vannak helyek, ahol egyszerűen szenvedést jelent mindenki számára az egyházi élet, szenvedés jelent az igehirdetésnek az üressége. Szomjas szívvel mennek az istentiszteletre az emberek, erőre gyógyulásra vágyakoznak, és ugyanolyan szomjasan, éhesen és erőtlenül mennek haza, mint ahogyan odaérkeztek. Vagy még erőtlenebben.

Egyik teológiai professzor mondta el, hogy valahol a Dunántúlon egy lelkész neves igehirdetők igehirdetéseit olvasta fel vasárnaponként. A fogékony, kereső emberek meghallották az Ige üzenetét és felkeresték a lelkészt a problémáikkal. S ez a lelkész döbbenten hallgatta őket. S egy idő után kikelt magából: Mitől lesznek szektásak az emberek itt a gyülekezetében? Szerencsére nem a saját gondolatait mondta el, mert akkor nem történt volna meg mindez, hanem olyan igehirdetéseket, amiknek volt ereje, mondanivalója. De milyen szellemi sötétség, milyen reménytelenség töltötte volna be a szíveket, akkor, ha csak szép erkölcsprédikációt, szép beszédeket hallott volna a gyülekezet?

A lényeg: a tanítványságnak különböző fokozatai vannak. Ezt látni kell mindig. Van, amikor egy kicsit jobban működik, s van, amikor egyáltalán nem működik.

Jézus, amikor visszaérkezik és megtudja, hogy mi történt, akkor kifakad. Szavaival arra ösztönzik a tanítványokat, hogy vegyék komolyabban a küldetésüket. Mindig legyen a szívükben az, hogy szolgálatuk emberi fájdalmat szüntetnek, embereket gyógyítanak, tesznek szabaddá, más emberekké. Bármilyen fokán vagyunk a tanítványságnak, Jézus azt akarja, hogy még többre jussunk el.

Az a jó és örvendetes ebben a történetben, hogy ez az apa nem hagyja abba a keresést és Jézus is megérkezik. Aki szeretne gyógyulni, aki szeretne szabaddá lenni, annak nem szabad abbahagyni. A tanítványok, a lelkész, a gyülekezet közössége legyen olyan, amilyen, Jézus a Szabadító, a Megváltó. Őt kell megtalálni, Őhozzá kell vinni a terheinket. Addig kell Őt keresni, amíg Őt meg nem találjuk! Addig kell zörgetni, amíg meg nem nyílik az ajtó! Addig kell kérni, amíg kérésünk be nem teljesül. Mert, mindenki, aki keres, talál, a zörgetőnek megnyittatik, és aki kér, az mind kap. Az, aki a tanítványok miatt feladja és visszafordul, az soha nem lesz szabad.

A hit akkor működik, akkor jelenik meg és árad egyre nagyobb bőséggel Isten ereje, szeretete, ha az ember minden erejével, teljes bizalommal és kitartással éli meg. Mindent feltesz arra a bíztatásra, ami a Bibliából, és szép énekünkből is olyan erőteljes bátorítással hangzik felénk: Ne félj tehát kicsiny csapat, ha rád felleg borul, kegyelmet rejt, s belőle áldás esője hull, Bízzál, az Úrban rólad Ő meg nem feledkezik, Sorsod sötétlő árnya közt, szent arca rejtezik.

Különös módon gyógyítja Jézus ezt a gyermeket. Megszólítja a benne lakozó lelket. Parancsol: **„Te néma és süket lélek, megparancsolom neked: menj ki belőle, és ne menj bele többé!"**

Jézus nem kezd bele valamilyen terápiába. Azzal az erővel, aminek hatását érzi a megszálló lélek már akkor, amikor a gyermek Jézus előtt áll, azzal az erővel parancsol. A betegségek gyógyításánál is ezt látjuk. Megérinti a beteget és parancsol, vagy egyszerűen azt mondja: Meggyógyultál, eredj el és többé ne vétkezzél. Nem pszichiáterként gyógyít, hosszú terás kezelést alkalmazva, nem is belgyógyászként, vagy valamilyen más szakemberként, hanem Szabadító úrként. A megszállottat gyógyítva, a megszálló lelket szólítja meg. A beteg embert pedig a betegségétől szabadítja meg a lényéből kiáradó erő által.

Ez hiányzik a tanítványokból, vagy nem hordoznak magukban erőt. Ezért mondja nekik: „Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal és böjtöléssel." Erősödjetek meg az Úrban,s az Ő hatalmas erejében. S valóban tapasztaljuk azt, hogy ha Isten ereje kiárad az életünkre és betölt bennünket, akkor tisztulni, gyógyulni, változni kezdenek, gyógyulnak az emberek körülöttünk. Különösen azok, aki mindenképpen gyógyulni, tisztulni szeretnének.

Amikor Jézus határozottan parancsol a megszálló léleknek, akkor az eltávozása előtt kíméletlenül meggyötri ezt a beteg gyermeket. Így olvastuk: „Te néma és süket lélek, megparancsolom neked: menj ki belőle, és ne menj bele többé!" [26]Erre az felkiáltott, erősen megrázta őt, és kiment belőle. A gyermek olyan lett, mint a halott, úgyhogy sokan azt mondták: vége van. [27]Jézus azonban kezét megragadva magához térítette, és az felkelt.

Ez a nyomorúság, a megszállottság általában ilyen szenvedéssel gyógyul. A megszálló lélek tiltakozik, megpróbál ellenállni. Gondoljunk csak a különféle megkötözöttségekre: alkohol, drog, különféle kényszerek. Hányszor látjuk azt, hogy súlyos betegek újra és újra visszaesnek, mert gyötri őket a gonosz lélek, nem akarja elhagyni. Jézus azonban hatalmasabb.

Van egy negyvenes években megjelent könyv, amelyikben egy megszállott fiatal leánynak a gyógyulásáról, szabadulásáról van szó. Az egész gyülekezet imádkozott érte. A leányban lévő lélek dühöngött, gyötörte ezt a leányt és a környezetét is. Olykor ennek a törékeny leánynak a dühöngését nem tudták megfékezni, több embernek kellett lefogni és megkötözni őt, mert olyan erő volt benne, hogy erős férfiak tudták csak megfékezni, hogy kárt ne tegyen magában, vagy másokban. Két évig küzdöttek vele, imádkoztak érte, míg megszabadult és a gyülekezeti szolgálatban a gyülekezet értékes tagjává lett.

Elgondolható, hogy milyen kárt tud tenni egy ilyen ember. Különösen akkor, ha a gyülekezet lelkésze, presbitere, vagy megbecsült tagjaként van ott az istentiszteleteken, vagy valamilyen fontos tisztséget tölt be. Mert gyakran valamilyen fontos feladatba állítja az ilyen embert a tisztátalan lélek és talán még ő lesz a demokrácia képviselője.

De Jézus győzni fog, mert Ő erősebb és Ő a szabadító.

A mi feladatunk, hogy Jézusról, a szabadítóról tegyünk bizonyságot, hogy hallják meg az emberek az evangéliumot, és amikor már mindent megtettek, de eredményt nem értek el, akkor indulhassanak ahhoz, aki által minden lehetséges, aki szabaddá tud tenni és meg tud gyógyítani, fel tud elemelni.

*

Márk 9; [22]„…ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!" [23]Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz." [24]Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!"

Amikor ezt a fejezetet újra elolvastam, akkor azt éreztem, hogy a mai alkalommal ennek az embernek az Úr Jézus Krisztussal lefolytatott beszélgetésére kell figyelnünk. Ez az ember azt mondja Jézusnak, hogy: **ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!" Jézus pedig ezt ez válaszolta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz." [24]Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!"** A hit lehetőségeiről szól ez előtt az ember előtt és a jelenlévők előtt Jézus. Azt mondja el, hogy a hit előtt nincsenek olyan akadályok, amiket ne tudna legyőzni, a hit mindent meg tud valósítani, mindent el tud érni.

Amikor Jézusnak ezeket a szavait halljuk, akkor fellelkesedünk. Olyan jó hallani ezeket a szavakat. Úgy érezzük, hogy ezt mi meg tudjuk élni és meg is akarjuk. De a mindennapokban, különösen a nehezebb helyzetekben mégis azt érezzük, hogy bizony a mi életünkben olykor olykor működik a hit, de azért nem a határtalan lehetőségek szintjén. Legtöbbször mi általában eléggé földhözragadottan gondolkodunk, mindannyian realisták vagyunk, és nem hitben szárnyalunk, hitben élünk, hanem inkább a valóságban, azokban az adottságokban, amik előttünk vannak.

Próbáljunk valami kicsit megérteni a hit titkából és lehetőségeiből. Próbáljuk egy kicsit jobban megérteni azt, hogy a mi hitünk hogyan lehetne sokkal jobban, eredményesebben működő hit.

Nem olyan nagyon régen olvastam az újságban, hogy egy Wallenda nevű kötéltáncos 450 méter magasságban ment át egyetlen kötélen, minden biztosítás nélkül, két egymástól 457 m távolságban lévő szurdokfal között a Nagy Kanyonban. Valamivel több, mint 22 perc alatt tette meg az utat. Arról panaszkodott, hogy a kötél nagyon csúszós volt és a szél is időnként felerősödött. Elmondta, hogy a szédítő magasságban gyönyörködni tudott a szép kilátásban, s néha így szólt "Köszönöm neked ezt a gyönyörű látványt, köszönöm, Jézus!" A közönség hallhatta az imádságát. (mert Amerikában kihangosítják azt, aki ilyen produkciókat ad elő, ne csak látni, hanem hallani is lehessen!),de olykor azért imádkozott, hogy csendesedjen a szél. Végül is sikerült megcsinálni ezt a mutatvány és mostanra készül, hogy New Yorkban a két legmagasabb felhőkarcoló között kifeszített kötélen fog végigsétálni, ugyanígy.

Ez az ember a hitnek a titkát jól szemléltetheti számunkra. Az Ő hittel vállalt és véghezvitt cselekvése azzal kezdődött el, hogy elhatározta, hogy egy ilyen nagy mutatványt hajt végre. S elkezdte az előkészületeket. Nem volt számára ismeretlen a feladat, hiszen ez a hivatása. Tudta mire vállalkozik. Nem könyvelőként, vagy valami más, egészen más munkát végző emberként indult el, hanem ez volt az élete, a hivatása, amiben minden nap élt.

A hit mindig itt kezdődik el. Keresztyén emberként ezt úgy lehet megfogalmazni, hogy a mi Jézusba vetett hitünk azzal kezdődött el, hogy meghallottuk Jézus hívó szavát, elhatároztuk, hogy elfogadjuk az Ő hívását, Őt szeretnénk követni és neki akarunk szolgálni egész életünkben. Hisszük azt, hogy Ő uralma alatt, az Ő szeretetében az ember élete sokkal gazdagabb lesz, és eldöntöttük, hogy mi így akarunk élni, Őt követve. És mint Jézus követői, tanítványa, az elhívatásunk szerint vállaljuk, hogy olyan utakra indulunk, amelyek az Ő akarata szerint való

utak, s amelyeken nagy dolgok mennek végbe velünk és általunk. Elindulunk a mennyei világ dicsősége felé a halál szakadéka fölött.

Az emberek szörnyülködnek, nem tartják bölcs lépésnek ezt S valóban meg kell mondani, hogy sok veszélye is van ennek az elhatározásnak, de az, aki hitben szeretne élni, annak el kell dönteni, hogy vállalja-e ezt az életformát vagy nem.

Amíg ez nem történik meg, amíg az ember erre az elhívásra és az elhívás szerinti elhatározásra nem jut el, addig a hitben élt életforma még nem valósult meg az életében.

S ebben az elhívásban jönnek újabb és újabb lehetőségek és helyzetek, amiket hitben kell vállalni, hitben kell megharcolni. Isten indít bennünket szolgálatra. Presbiteri, gyermekmunkás, ifjúsági munkás, énekkari vezető, vagy bármilyen más munkát, feladatot. Itt nálunk néhány évtizede megkaptuk az épületeink alapos megújításának feladatait, az iskola átvételével járó feladatokat. De voltak egyéni küzdelmek, családban, munkahelyen, az élet különféle területein. S Krisztus jó vitéze, mint az Ő megváltott és szeretet gyermeke úgy kellett elindulni, hitben. Volt, amit nem kellett elvállalni, csak fel lett kínálva lehetőségként a számunkra, s volt, aminél nem volt kérdés, hogy el kell vállalni azt. A fontos kérdés minden indulás előtt az, hogy Jézus követésében vagyok-e, az Ő akaratát cselekszem-e, amikor valamerre, valamilyen feladatra vállalkozom. Mert csak lehet jó és sikeres, amit így teszünk.

A hitnek, a hit bátorságának, mindig az elhívás keretein belül, Krisztusban, Isten ígéreteire támaszkodva vannak lehetőségei a keresztyénségünkben.

S a teendő nem más, mint ennek a kötéltáncosnak a teendője. Fel kell készülni. Mindent el kell készíteni a nagy feladathoz. Első renden el kell készíteni a szívünket. Tudni kell, hogy az elindulás után a megfutamodás szóba se jöhet, hanem szembe kell nézni a feladattal. Koncentrálni kell a feladatra. Ebben koncentrációban, s már az előkészület alatt is magunkban pontosan végig kellett gondolni, hogy mikor mit teszünk. Életünk minden részletét a feladathoz kellett igazítani.

S amikor mindent pontosan átgondoltunk, amikor megvizsgáltuk, hogy amit teszünk, az Isten akarata szerint való-e, amikor utoljára végigvizsgáljuk az életünk minden részletét, akkor határozottan és bátran el kell indulni. Az induláskor mindenki tudja azt, hogy kétesélyesek a hitben vállalt dolgok, mert a megtorpanás, a bizonytalanság nagyon fenyeget, de aki ilyen feladatra vállalkozik

hitben, az erősen hiszi, hogy sikerülni fog, mert Isten kegyelmét, megtartó hatalmát érzi az életében a legfontosabb erőnek.

S ott a magasságban, amikor nincsen semmi kapaszkodó, amikor a biztos talajt elhagytuk és a cél még messze van, amikor különféle váratlan események történhetnek és történnek is, akkor minden lépésért meg kell küzdeni. Nincs megállás! Nem lehet visszafordulni.

Ez a hit küzdelme. Ez a küzdelem azt jelenti, hogy meg kell küzdeni a fáradsággal, meg kell küzdeni a félelemmel, meg kell küzdeni azzal az érzéssel, hogy úgy sem sikerülhet. Nyugalommal, nagy higgadtsággal és önuralommal kell haladni előre az úton. Minden, ami kizökkent a koncentrációból, a bukás okozója lehet. Olyan erősen támadják ezek az érzések az embert a hitében.

De ugyanakkor meg kell küzdeni azért, hogy Istennek a szeretete, jelenléte valóságos legyen számunkra. Hogy mindig kapcsolatban legyünk vele és érezzük, hogy az Ő hatalmas kezében vagyunk. A hitben való járás alapvető feltétele az imádság komolyan vétele. Minél nagyobb mélységek felett kell haladnunk, annál erőteljesebben kell szólni az imádságunknak, annál erősebben kell fogni azt a kezem amelyik, megtart bennünket.

Imádságban végig kell gondolni azt, hogy pontosan mi a teendő most. Mert a hitben való járásnál nincsenek sablonok. Ott minden lépést, minden pillanatot újra és újra át kell gondolni pontosan. Így kell megküzdeni a következő lépésért.

De, ha nem nagy dolgokra gondolunk, hanem csupán az egyszerű mindennapi életünkre, amit hitben próbálunk élni, akkor is mindez igaz. Mindent átgondolva elindulni, haladni előre bátran, lépésről lépésre igazodni és imádkozva kérni az erőt, a segítség, fogni azt a kezet, amely meg tud minket tartani nagy mélységek fölött is.

Istennek az az ígérete az Övéi számára, hogy nagy magasságokban járatja őket. Nem a földön, hanem magasan a föld felett. Így tud Isten hatalmas dolgokat megmutatni számunkra és elvégeztetni velünk. Ha megnézzük a nagy keresztyéneket, akkor meglátjuk, hogy Ő azért voltak nagyok, mert Istennek engedelmeskedve vállalni tudták a szédítő magasságokat.

Így mondja az Ige, Mózessel mondatja Isten Izráel fiainak a kivonulás után: [3]Mózes fölment Istenhez, az ÚR pedig így kiáltott hozzá a hegyről: Így szólj Jákób házához, és ezt hirdesd Izráel fiainak: [4]Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan **hordoztalak benneteket sasszárnyakon,** és hogyan

hoztalak ide benneteket. [5]Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld. [6]Papok királysága és szent nép lesztek." Ézsaiás könyvében pedig ezt olvassuk /mindannyiunk számára ismert és kedves Ige ez: „[29]Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. [30]Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. [31]De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, **szárnyra kelnek, mint a sasok**, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el."

Persze vannak keresztyének nagyon sokan, akik nem tudják átélni ezt, nem tudják, hogy mit jelent sasszárnyakon magasba emelkedni. Isten viszont azt szeretné, ha mindannyian megszabadulnánk a földhözragadottságból és sasszárnyakon mérhetetlen magasságokba emelkednénk. Nagy dolgokat vihetne Ő végbe az életünkben, és sokak számára láthatóvá lehetne általunk az Ő szeretete és dicsősége.

Ez a kötéltáncos, aki ezt a különös mutatványt vállalta, életét kockáztatva vele, egészen biztosan tökéletesen ismerte azokat a törvényszerűségeket, amik meghatározzák az ilyen mutatványt, és amiket nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Ugyanúgy egy pilóta, vagy egy mozdonyvezető, vagy bármilyen eszközt használó ember is jól kell, hogy ismerje a munkájával, eszközével kapcsolatos törvényszerűségeket. Ha nincs elég ismerete, akkor veszélybe kerül, vagy nem végezheti jól a munkáját.

A hitben járó ember életét is ez kell, hogy jellemezze. A hitben való járás eszköze a Biblia, mert ott Isten Igéjében találjuk meg a hitnek a szabályait. Ezeket a szabályokat nem csak olvasgatni kell, hanem tudni. Szükségünk van arra, hogy be legyenek írva a szívünkbe és a lelkünkbe, és pontosan betartsuk ezeket a szabályokat.

A mi modern korunkat az jellemzi, hogy az életünkből sok területen igyekeznek minden szabályt, törvényszerűséget száműzni. Nem kell betartani, nem kell komolyan venni. Csak lazán, felszabadultan! Ennek aztán sokféle következménye van.

Ez a szabadságra törekvő világ a keresztyénséget is arra bíztatja, hogy csak egyetlen dolgot kell komolyan venni, ez pedig a szeretet. S azt látjuk, hogy szeretet címszó alá olyan tettek, olyan életformák és sok minden beletartozik, amit a Biblia egésze elvet. S ez a szabados életforma amely a szeretetet hangoztatja legfőbb törvényként, lassan teljesen eltorzít és tönkretesz mindent.

A szeretet valóban nagyon fontos, s mindent összekötő törvény, de önmagában nem elég.

Ennek az embernek tehát Jézus azt mondja: Higgy bennem, ne kételkedj és a fiad meggyógyul. Ne törődj a különféle véleményekkel, veszélyekkel, hanem bízzál bennem és megtapasztalod a mennyei Aty végtelen hatalmát, gyógyító szeretetét.

A hitben való járás tehát azt jelenti, hogy minden indulásnál számot vetek magammal, hogy vajon Isten akarata szerint, az Ő általa adott ígéretekre támaszkodva indulhatok-e el. S ha erre pozitív választ kapok, akkor felkészülve, bátran, imádkozva. Isten Igéjére figyelve el lehet indulni.

*

Márk 9; [30]Onnan elindulva keresztülmentek Galileán, de nem akarta, hogy felismerje őt valaki, [31]mert tanítani akarta tanítványait. Arról beszélt nekik, hogy az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de miután megölték, három nap múlva feltámad. [32]Ők nem értették ezt a beszédet, de féltek őt megkérdezni.
[33]Megérkeztek Kapernaumba, és amikor már otthon volt, megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztatok útközben?" [34]Ők azonban hallgattak, mert arról vitatkoztak az úton egymással, hogy ki a legnagyobb? [35]Jézus ekkor leült, odahívta a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgája." [36]És kézenfogva egy kisgyermeket közéjük állította, átölelte, majd ezt mondta nekik: [37]"Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött." [38]János ezt mondta neki: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket." [39]Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, [40]mert aki nincs ellenünk, az melletünk van. [41]Aki inni ad nektek egy pohár vizet az én nevemben, mivel a Krisztuséi vagytok, bizony, mondom néktek, hogy el nem marad a jutalma."

Arról olvasunk ebben a részben, hogy a tanítványok egymás között arról beszélgettek, hogy ki a legnagyobb, a legkiválóbb tanítvány közülük. Nem tudjuk pontosan azt, hogy milyen szempontok szerint próbálták önmagukat értékelni.

Talán titokban azt figyelték, hogy ki az, aki Jézushoz a legközelebb van, akivel Jézus legjobban megosztja titkait, akit legjobban belevon a szolgálatába, és azt mondták, hogy ő közülünk a legnagyobb. De az is lehetséges, hogy ismeretben, vagy a csodatételekre való erőben mérték le egymást. Ki az, aki jobban érti Jézust? Ki az, aki nagyobb csodákat tud tenni az Ő nevében? Ő a legnagyobb.

Krisztus követői minden időben próbálják megtalálni azt, aki a legnagyobb. S ma is különféle szempontok szerint értékelik önmagukat és tanítványtársaikat a keresztyének. Legtöbbször azt vizsgálják, hogy, így szoktuk mondani, ki az igazán komoly hívő ember, mert a hitben járás komolysága, mélysége az, ami az értékelésnél az alap lehet. Mennyire ismeri valaki Isten Igéjét és mennyire veszi komolyan az életében? Mennyire sugárzik az életéből a felülről kapott bölcsesség? Milyen a kapcsolata Krisztussal? Élő kapcsolatban van vele, vagy csak beszél róla?

S elmondhatjuk, hogy sok mély hitű keresztyén van, akik valóban példaképei, lelkileg vezetői azoknak, akik ismerik őket.

De vannak, akik az ismereteket tartják a legfontosabbnak. Bibliaismeretet és egyéb más ismereteket. Ők egészen természetesen azokat tartják nagynak, akik tanítani tudnak a nagy tudásuk, ismeretanyaguk segítségével, akik úgy tudják elmondani a bizonyságtételüket, igehirdetésüket, hogy az valami újat mond, korszerűen van megfogalmazva. Természetesen mindig alapfeltétel, hogy úgy tanítsanak, hogy az a tanítás az Igéből, az Igére építve szólaljon meg.

De vannak olyanok is, akik a szellemi erőhatásokat keresik. Komolyan veszik azt az Igét, amit mindannyian ismerünk: Nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben. Azt figyelik, hogy hol van az erő, kinek a munkája nyomán történnek csodák! Hol gyógyulnak betegek? Hol szólalnak meg a próféták és jelentenek ki fontos igazságokat? S ahol ilyen szellemi erőáradást látnak, ott fedezik fel azt, aki a legnagyobb.

Így aztán Budapesten is, és a világ sok sok nagyvárosában, vagy bárhol a világon, kialakulnak olyan központok, ahol a tanítványok közül az egyik nagy tanítvány, vagy az éppen fellelhető legnagyobb tanítvány szolgál.

Nem kell ezen megbotránkozni. Valóban vannak Jézusnak nagyszerű, kiváló tanítványai, akikre jó figyelni, akik olykor csodálatos munkát végeznek. Ez a kiválóság lehet sokféle. Komoly hitben járó emberek, mély hitű tudósok, vagy a Szentlélek erőivel teljes szolgálók. Szabad az Ő szolgálatukat megismerni, és hálát kell adni érte. Vannak helyek, ahol az élő vizek forrásai különös erővel

törnek fel és áradnak az emberek felé és az emberek jönnek, hogy megújuljanak, felüdüljenek, új életet nyerjenek. Ennek mindig örülni kell, bármilyen módon is valósul ez meg! S tudomásul kell venni, hogy ezek a források nem biztos, hogy feltétlenül a mi megszokott módszereink szerint jelennek meg, törnek fel. Mindig Isten Igéjével a kezünkben kell vizsgálnunk ezeket a jelenségeket, embereket, és ha a gyümölcs jó, akkor el kell fogadni őket. Áldani kell Istent azért, ha valakinek a szolgálatait az Ő áldásainak árja teszi gazdaggá.

Tudni kell mindig, hogy az a megragadó és nagy hatású jelenség nem csak attól az egy tanítványtól függ, akit olyan nagynak látunk. Hozzá kell szoknunk ahhoz a gondolathoz, hogy a világon általában minden jelenség több tényezőnek az együttállásaként jön létre. Lehetnek Jézusnak olyan tanítványai is, a legnagyobbak között, akiknek az életében szinte soha nem lesz látható valami nagy és mindenki által csodált eredmény, és vannak, akik olyan fényt tudnak sugározni, amely sokak számára látható. Ismertem olyan hegedűművészt, aki nagy ígéret volt, mindenki csodálta a tehetségét, de életének a körülményei nem úgy alakultak, hogy ezt mindenkinek meg tudja mutatni. Egyszerű, általános iskolai énektanár lett belőle.

Ki a legnagyobb? Ez volt a tanítványok kérdése. S a mi kérdésünk is gyakran ez. Szabad ezt kérdezni és szabad meghallani Jézus szavát ezzel a kérdéssel kapcsolatosan.

Jézus válasza erre a kérdésre az, hogy: **„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgája."**

S Jézusnak ezek a szavai felidézik szívünkben azokat az Igéket, amiket máskor mondott: **Az Embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon és adja életét váltságul sokakért.** De felidéződhet bennünk a lábmosás története is, ahol Jézus, miután megmosta a tanítványok lábait, azt mondta: **Ha én, a Mester megmostam a ti lábatokat, akkor nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.**

S valóban, ha megfigyeljük, akkor látjuk azt, hogy az Jézusnak a legkiválóbb tanítványa, aki mindig ott van, ahol valamit tenni kell, aki észreveszi, látja, hogy hol van valamire szükség, és törekszik arra, hogy a lehetőségei szerint segítsen, szolgáljon.

Ha meg nézzük a gyülekezeteknek, az egyháznak az életét, akkor azt látjuk, hogy vannak, akik így élik meg a keresztyén életüket. S ők azok, akik működőképessé

teszik szolgálatukkal a gyülekezeti életet. Ők azok, akiknek gondjuk van arra, hogy észrevegyék, ha valaki szomorú, vagy segítségre szoruló. Ők azok, akik meglátják, hogy az asztalra kell egy szál virág. Ők azok, akik észreveszik azt, hogy mi hiányzik, hogy mire van szükség, hogy hol van szolgálatra szükség és legtöbbször nem is kérdeznek semmit, hanem csendben és hűségesen cselekednek.

S nem csak az egyházi életben van erre szükség. Ezt várja tőlünk a világ is. A mi világunkban minden időben igen sok nyomorúság van, igen sok sérült, beteg, erőtlen ember, olyan, aki a harcát nem tudja vitézül megharcolni, aki elvesztette a talajt a lába alól, aki csalódott és megkeseredett. Sok fájdalom, szomorúság, félelem terheli az emberi szíveket. Sokan vannak, akik vágynak a teljes életre, mert elégíti ki őket az az életforma, amit a világ tud adni az embernek. Jézus tanítványai akkor tudunk lenni, ha meglátjuk ezeket az embereket és vállaljuk ezek felé az az emberek felé a elvégzendő szolgálatot.

Nagyon egyszerű lenne, ha csak valamilyen hitigazságokat kellene közölni velük, ha csak teológiai igazságokat kellene megtanítani az emberekkel. Többre van szükség, a hűséges, odaadó, áldozatra kész lelki, fizikai szolgálatra.

Ha ebbe belegondolunk, akkor értjük meg azt, amit Jézus mond: **Az aratnivaló sok és a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.**

Akkor, ha körülnézünk azt látjuk, hogy nem a világban, de a saját családunkban, a saját környezetünkben olyan sok feladat van, olyan sok munka nincs elvégezve, hogy az már visszariaszt bennünket, mert azt látjuk, hogy ezt a feladatot nem teljesíteni és nem lehet elvállalni. Erőnk feletti a feladat.

De azért bíztatásul mégis azt mondom, hogy ha itt Pestimrén mindannyian csak egy minimális erőfeszítéssel is, de vállalnánk az előttünk lévő feladatot, akkor érzékelhetően formálódna körülöttünk minden. Ha csak minden nap egyszer lenne, akihez egy jó szót szólnánk, akit megvigasztalnánk, ha minden nap csak egyszer sikerülne mindannyiunknak Jézusról vallást tenni valaki előtt, ha csak egy kicsit tudnánk segíteni annak, aki bajban van, akkor a látható eredmények olyan mértékben lennének előttünk, hogy fellelkesíthetnének bennünket a még bátrabb és odaadóbb szolgálatra.

Ki a nagyobb? Itt lesz igazán láthatóvá! S ezek az eredmények lelkesítenének bennünket, hogy bátrabban, nagyobb odaadással szolgáljunk.

S ez a csendesen végzett szolgálat nem csak eredményeket szülne, hanem erősítené az egymással való közösségünket és a Krisztussal való kapcsolatunkat is. A közös munka mindig eredményesebb. Tapasztalnánk azt, hogy ebben a szolgáló életformában egyre növekszik a hatékonyság. Egyre jobban tudjuk végezni a szolgálatainkat. S ebben nagy örömünk lehetne.

S akkor, ha ez az életforma kialakulna, akkor azt tapasztalnánk, hogy vannak, akik ebben a szolgálatban irányítani, vezetni tudnak, mert azt a lelki ajándékot kapták meg és örömmel felnéznénk rájuk, engedelmeskednénk az ő tanácsaiknak, útmutatásuknak.

Nagy tévedés az, hogy a keresztyén közösség akkor jó, ha nagy keresztyének vannak benne, sőt legnagyobb keresztyének. Csendesen és hűségesen szolgáló tanítványok a nagyok, akik tudnak áldozatot hozni, hogy ott, ahol valami hiány van, megszüntessék, ahol fájdalom, félelem, betegség, nyomorúság, bűn van, felszámolják.

Az a fajta vetekedés, amit a tanítványoknál látunk, és ami a mi közösségeinkben is sokszor lábra kap, a világ vetekedése, a világ logikája, amit Jézus nem tart helyesnek és valójában nem is helyes, mert nincsen gyümölcse.

Sokszor elgondolom magamban, hogy az az önmaga körül forgolódó keresztyénség, ami sok gyülekezetben, különösen a kis egyházakban, amelyek újonnan honosodtak meg, hogyan válik gyorsan unalmassá és erőtlenné. Egy darabig dalolnak, ugrálnak, aztán rájönnek, hogy ez nem érdekes egy idő után. Mindig új játékokat kell kitalálni. Jézus pedig azt mondja: Aki nem akarja megunni, aki valóban nagy akar lenni, a legyen mindenkinek a szolgájává.

Ennek az életformának még egy nagyon fontos titkát mondja el Jézus a tanítványoknak és nekünk is. Azt mondja, hogy: **„És kézenfogva egy kisgyermeket közéjük állította, átölelte, majd ezt mondta nekik: [37]"Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött."**

Ez azt jelenti, hogy aki ezt a szolgáló életformát éli meg az nem sikert akar elérni, az nem az embereket szolgálja, nem is a jó ügyeket, hanem Jézust és a mennyei Atyát. A tanítvány Jézusnak szolgál, éppen ezért nem emberektől várja a dicséretet, nem emberekre néz, hanem Jézusra.

Jézus iránti szeretetünk kell, hogy minden tettünk, minden szavunk, gondolatunk alapja legyen. Jézust szeretve kell indulni minden feladatra, Őt szolgálva nagy szeretettel. S ha Jézusnak engedelmeskedünk, az Ő parancsa szerint járunk, tőle várjuk a dicséretet. Ő fog minket megjutalmazni akkor, ha hűséggel végezzük a szolgálatainkat. Reánk árasztja kegyelmét, szívünket betölti az Ő szeretete, Lelkének ereje.

Ilyen tanítványokra van szükség minden időben. A mi korunkban is. Olyanokra, akik abban nagyok, hogy kicsik tudnak lenni. Szolgálni tudnak. Vállalni tudják a terheket. Ők képesek arra, hogy hitelesen vallást tegyenek Jézusról és szolgálatukkal megváltoztassák ezt a világot.

Engedjük, hogy Jézus szeretete, Lelkének ereje betöltse a szívünket és ilyen tanítványokká formáljon bennünket. Legyen ez az Ő ajándéka a számunkra.

*

Márk 9: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket.” [39]Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, [40]mert aki nincs ellenünk, az melletünk van. [41]Aki inni ad nektek egy pohár vizet az én nevemben, mivel a Krisztuséi vagytok, bizony, mondom néktek, hogy el nem marad a jutalma.”

Különös történet ez, amit csak itt Márknál és a Lukács evangéliumában olvashatunk. Ahogyan hallottuk arról van szó benne, hogy a tanítványok egy olyan valakit fedeztek fel, aki valahol Jézus nevében ördögöket űzött ki, s amikor látták ezt, akkor annyira megdöbbentek ezen, mivel az illető nem volt Jézus követője, hogy megtiltották neki ezt a tevékenységet. Jézus pedig azt mondja a tanítványoknak: **„Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, [40]mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van. [41]Aki inni ad nektek egy pohár vizet az én nevemben, mivel a Krisztuséi vagytok, bizony, mondom néktek, hogy el nem marad a jutalma.”**

Amit megérthetünk ebből a történetből az mindenek előtt az, hogy Jézus nevében hatalmas erő van. Ha valaki Jézus nevében szól, parancsol, akkor ez a szó, parancs nem marad soha hatástalan.

Lehet, hogy valaki nem Jézus követője, talán az élete sem olyan tiszta, olyan szent, amilyennek szeretnénk azt látni, de akkor, ha Jézus nevében tud szólni, parancsolni, akkor nagy dolgokat tud véghezvinni Jézus nevének ereje által.

A történelemben, még a közelmúlt történetében is lehet jócskán olyan embereket, lelkészeket látni, akikről mindenki tudta, vagy akikről kiderült, hogy valójában nem Jézus követői, de szolgálatukkal, igehirdetésükkel mégis nagy hatást gyakoroltak kortársaikra, vagy akár korukra is. Képesek voltak arra, hogy Jézus nevében szóljanak, parancsoljanak és megmutatkozott az erő, amely Jézus nevében van.

Tudomásul kell venni, hogy Isten országának erői, Isten szeretete egy önmagában igaz, mindentől független valóság. Nem emberektől, emberek életszentségétől, átadottságától függ az igazsága. S ha valaki színből, üzleti, vagy más meggondolásból is de az evangéliumot hirdeti, vagy Jézus nevében tud szólni, akkor abban megnyilvánulhat Jézusnak. ill. Isten országának ereje.

Természetesen az az igazi, amikor Jézus tanítványai végzik a szolgálatukat. Ők ugyanis sokkal több ismerettel rendelkeznek, mint azok, akik valamit hallottak csupán Jézusról. Ők hordozzák életükben is Jézusnak a Lelkét, és a Lélek ereje átsugárzik általuk azokra, akik figyelnek rájuk. De az ilyen gyógyítók, Jézus nagyságát megsejtő emberek is nagyon sokat segíthetnek a missziói munkában. Nem véletlenül mondja Jézus azt a tanítványoknak, hogy:”… **aki nincs ellenünk, az mellettünk van.”**

Gyakran segítségül is hívjuk azokat az embereket a szolgálatunkhoz, akik így vannak velünk. Emlékszem, hogy néhány évtizeddel ezelőtt milyen közkedvelt könyv volt Mezei Mária önéletírása. Ővele beszélgetve éreztem azt, hogy van valamilyen hit a szívében, de semmiképpen nem az, amit mi a hívő közösségben elfogadunk. Ő egy művész volt, aki a színpad reflektorfényében élte az életét. Ott érezte, onnan szemlélte a világot. Vagy a közöttünk is megfordult Makovecz Imre, vagy a neves szívsebész, Papp Lajos, vagy Csókay professzor nagyszerű vallástételekkel segítik a mi szolgálatunkat, ugyanezt mondhatjuk el költőinkről, Adyról, József Attiláról és a többekről, segítséget jelent sokszor mély látásuk és igazságot kimondó művészetük, de érzékeljük azt, hogy mégis olyan ismerethiánnyal terhes a hitvallásuk, ami időnként megrendítő a számunkra. Szolgálatuk mégis segítséget jelent, mert az emberek szívében ébresztgetik a

lelki dolgok utáni vágyakozást. A mi dolgunk az, hogy azok, akik figyelnek rájuk, ne rekedjenek meg az egyszerű, babonás vallásosságnál, hanem Jézushoz, Jézus szabadságot ajándékozó szeretetéhez jussanak el egészen.

Fontos tudnunk, hogy Jézus azért jött el hozzánk, hogy minket embereket teljesen szabaddá tegyen, új életet és üdvösséget ajándékozzon nekünk.

Gyakran elnézem azt, hogy az a sokak által áhított polgári életforma, amiről néha dicshimnuszokat zengedeznek milyen üres és gyakran ellentmondásos, s mennyire hazug. Nem mondom, hogy teljesen tartalmatlan, de nagyon sok negatív jellemvonása van. Sok ellentmondás van benne. Mennyivel másabb az, amikor emberek hitben élnek, józanul és bibliai mértékkel szemlélik a dolgokat és így élik az életüket.

Jézus ezt hozta, ezt az életformát szeretné ajándékozni mindenkinek, aki Őt a szívébe fogadja. Többet akar adni, mint amit a kártya partik, a kávéházak és a baráti összejövetelek, bálok és egyéb közösségi életformák biztosítanak az embereknek.

Természetesen ez csak hitben alakul ki, mégpedig abban a felszabadult és Krisztussal közösséget vállaló hitben, amire Ő hív el bennünket.

Valamelyik nap Makkai Sándornak az egyik előadását olvastam el, amit még közel száz éve mondott el valahol Erdélyben. S ott azt írja, hogy milyen szörnyű, amikor a keresztyénség a polgári létforma támogatója és hordozója lesz. Így beszél erről ez az író püspök: „A mai törpe keresztyénség fölfogása szerint a vallás a tisztességes emberek közmorálja. Ez a fölfogás nem szereti az ellenmondást, a rendkívülit, a nagyszabásút. Megelégszik azzal, ha az ember megfelel a tisztesség és becsületesség átlagos mértékének, amely pontosan megszabja: mi illik és mi nem illik a társaságban. Mint tisztességes emberek, a keresztyének emelt fejjel járnak a világban és meg vannak elégedve önmagukkal."… Ezért mindenkit figyelmeztetnem kell, hogy az evangéliumot az Isten nem azért adta, hogy azt teljes tisztelettel dicsérve, életünkből kirekesszük s tovább éljük a törpék nyomorult, önző, torz életét. Az evangélium arra való, hogy vele Isten fölszabadítson minket az elnyomorító bűn átka alól s lélekben óriássá tegyen."

Makkai Sándor ezt az előadását 1928-ban mondta el, s ma is aktuális. Jézusnak a szabadító, életformáló hatalmát kell elfogadni ahhoz, hogy ne legyünk megalkuvók, akik a világ barátságáért, elismeréseiért, a hamis békesség és a megelégedettség érzéséért Jézust eláruljuk. Nem elég egy kicsit gyógyítani

Jézus nevének erejével, nem elég egy kicsit tisztítani ezt a világot. Azt a teljességet kell elfogadni, amit Isten Jézus Krisztusban ajándékozott nekünk, ingyen, kegyelemből.

Nagyon valószínűnek tartom azt, hogy a mi korunkban nem olyan sok idő múlva létrejön egy olyan keresztyénség, amelyik szellemileg egységbe foglalja ezt a világot. Mert kell, hogy legyen egy mindenki által elfogadott mérték, ami kialakítja az életünket. Igen nagy erre az emberek szívében az igény, a vágyakozás. Nem lehetséges az, hogy mindenki a saját törvényeit követve él. Abból csak zűrzavar és sok feszültség támadhat. Kialakul egy új világrend, amely egységbe tudja foglalni azt a nagy változást, amiben éljük az életünket. De akkor is el kell mondani, s tudni kell, hogy Jézus többet hozott, mint amiben mi meg tudunk egyezni. S nekünk ezt a többet kell elfogadni. Jézust kell követni, az Ő akaratának kell engedelmeskedni csak akkor lehet az Ő áldása a mi életünkön.

Ezek a gyógyítók, akik közül egyel a tanítványok is találkoztak, meg azok, akikről hallunk manapság, és örömmel halljuk a vallástételüket, nem ellenségeink, gyakran segítik a munkánkat is, de tudnunk kell, hogy Jézus sokkal többet hozott a számunkra, mint ami az Ő szolgálatuk által látható, amiről ők beszélnek.

S a másik, amit újra és újra hangsúlyozni kell az az, hogy Jézus megváltása nem csupán abból áll, hogy meggyógyítja a betegségeinket, megszabadít bennünket a gonosz erők megszálló hatalmából és egy olyan társadalmi formát hoz létre, amely mindenki számára boldogságot jelent. Jézus soha nem ígért ilyent. Nem vállalta el, hogy királlyá tegyék, nem lett forradalmárrá, bár forradalmat csinált, és mindezt ma sem vállalja el.

Ő azért jött el, hogy megszerezze számunkra halálával az üdvösséget, az örök életet. Megszabadítson bennünket a bűnnek és a halál erőinek a hatalmából és élő reménységet adjon a szívünkbe afelől, hogy amikor végetér ez a földi élet, akkor beléphetünk abba az országba, ahol az életünk megszabadul a halál hatalmából. Ott majd mondhatjuk: „Teljes a diadal a halál fölött! [55]Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?" [56]A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. [57]De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által! [58]Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban."

Természetesen nem ítéljük el azt, ha valaki közöttünk nagy hagyománytisztelő. Nem ítéljük el és nem mondjuk értelmetlennek, amikor valaki azt mondja el, hogy mi magyarok milyen kiváló nép vagyunk, mennyi értéket hordozunk, mennyi

tehetség van gyermekeinkben, mennyi nagy ember került ki közülünk, akik meggazdagították a világot. Most is éppen egy ilyen nagy találmányt vett át tőlünk a világ, amiért dicsérnek minket, és amelyre büszkék vagyunk mindannyian, mert egy orvosprofesszor, Takáts Zoltán, feltalálta az onkokést, az intelligens sebészkést, amivel eredményesebben lehet küzdeni a daganatos betegségek gyógyításáért.

Fontos hálás szívvel meglátni a jót és dicsérni Istent ezekért az ajándékokért. Küzdeni és imádkozni kell azért, hogy minél több ilyen zseniális találmány, eredmény legyen a mi országunkban.

De tudomásul kell venni azt, hogy Jézus többet hozott, azért jött, hogy életünk, örök életünk legyen. S ezt az életet, az örök életet kell minden embernek meghirdetni, mindenkinek mindenek előtt elfogadni. Ezért kell hálát adni, hogy Jézus nem foltozgatni akarja az életünket, nem végteleníteni akarja azt a vergődést, amiben az ember él, hanem megoldást hozott. S életünkben készülni kell arra a napra, amikor majd hazatérünk és átvesszük a győztesnek járó győzelmi koszorút. Ott már elfelejtjük mindazt, ami itt volt, mert nem lesz jelentősége számunkra. Kiteljesedik az életünk.

A jó dolgokat, amik a mi szolgálatunkat is segítik, nem kell lenézni, nem kell azt mondani, hogy nincsen rájuk szükség. De hálát adva értük, mégis Krisztus uralma alá kell helyezni teljesen az életünket, hogy Ő formáljon, Ő árassza ránk és általunk az Ő erőit és vezessen végig az úton, hogy megérkezhessünk annak a kincsnek az átvételéhez, amelyet szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt.

Ne legyünk annyira földhözragadt keresztyének, próbáljuk engedni, hogy Isten Lelke felemeljen bennünket és hordozzon, mutasson távlatokat számunkra és adjon bátorságot ezeknek a távlatoknak az elfogadására.
*

Márk 9; [42]"Aki pedig akár csak egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják." [43]"Ha megbotránkoztat téged az egyik kezed, vágd le, mert jobb, ha csonkán mégy be az életre, mint ha két kézzel mégy a gyehennára, az olthatatlan tűzre, [44](ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.) [45]És ha az egyik lábad botránkoztat meg téged, vágd le; mert jobb, ha sántán mégy be az életre, mintha két lábbal vetnek a gyehennára, [46](ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.) [47]És ha az egyik szemed botránkoztat meg téged, vájd ki, mert jobb, ha fél szemmel

mégy be az Isten országába, mint ha két szemmel vetnek a gyehennára, [48]ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el."

Ahhoz, hogy megértsük Jézusnak ezt a tanítását, arra van szükség, hogy tisztázzuk azt, hogy Jézus érkezésével milyen fontos változások mentek végbe ebben a világban, és mi volt az az ajándék, amit Jézusban Isten odaajándékozott ennek a világnak.

Ezekre a kérdésekre majdnem mindannyian, akik hitben élünk, tudunk válaszolni.

Jézus jövetele azt jelentette, mindenek előtt, hogy Isten, akitől elszakadtunk, akit elvesztettünk a bűn miatt, eljött hozzánk. Nem azért jött, hogy szemünkre hányja a bűneinket, hogy ítéletet mondjon felettünk, vagy megbosszulja az ellene történt lázadásunkat, hanem azért, mert vágyakozott utánunk. Eljött, hogy megtartó szeretetét, kegyelmét kiárassza ránk. Eljött azért, hogy az Ő gyógyító szeretete által meggyógyuljunk, szívünket végre igazi békesség és öröm töltse be.

Isten Igéjéből tudjuk azt, hogy rajtunk múlik az, hogy Isten szeretete betölti-e a szívünket, hogy életünk gyógyul, rendeződik-e az Ő ereje által. Ő megtette értünk, szeretetéből, mindazt, amit megtehetett. Most rajtunk a sor! Nem kell mást tennünk, csak megnyitni a szívünket Őelőtte, s engedni, hogy megérkezhessen személyesen hozzánk. Ezt a döntést nekünk feltétlenül meg kell hozni. Isten nem akar semmit ránk kényszeríteni. Azt akarja, hogy szabadon fogadjuk el Őt, az Ő szeretetét.

A bűnesettől Jézus érkezéséig ez nem volt lehetséges egyetlen ember számára sem. A világot az elveszettség teljes sötétsége borította. Csupán a választott nép kapta meg a lehetőséget arra, hogy Isten világosságában járjon, de ez a világosság is csak viszonylagos volt. Jézus érkezésével viszont felragyogott a sötétségben a világosság, s minden embernek megadatott a lehetőség arra, hogy a világosságot megismerje, és abban éljen.

Hatalmas változást jelentett ez, s olyan változást, amely azóta is lehetőség mindenki számára. Ingyen, kegyelemből kínálja Isten az Ő gyógyító, életet ajándékozó kegyelmét, szeretetét minden embernek.

Ez egy nagyon fontos üzenet minden időben. Minden időben, ma is nagyon sok ember van, aki szeretné, ha az élete rendbe jönne, ha békességet, gyógyulást találna valahol. Minden időben sok ember szomorúan vár valami nagy örömre, ami

kiűzi a szívéből a szomorúságot, a reménytelenséget, a depressziót. A világ sokféle megoldást kínálgat az ember számára ehhez, de bármerre nézünk is, ezek a lehetőségek nem adják azt, amire az ember szíve vágyakozik. Csak egyedül Jézusban van ennek realitása, csak Őbenne van lehetősége ennek az egész világ számára. Az embernek csak meg kell hallani a hírt és el kell fogadni a hívást, mert Isten Jézus Krisztusban mindenkihez megérkezett és mindenki ajtónyitására vár, hogy csodát tehessen. Pontosan úgy, ahogyan a Jelenések könyvében olvassuk Jézus szavait: [0]Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. [21]Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán. [22]Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!"

A mi dolgunk ezt elmondani, meghirdetni bátran mindenütt, mindenki előtt. Isten Jézusban eljött hozzád! Nincs semmi veszve! Minden rendbe jön akkor, ha Őt meglátod, megismered és elfogadod az Ő szabadító szeretetét.

Óriási üzenet ez! Olyan üzenet, amit nem lenne szabad soha elhallgatni, hanem hatalmas erővel hirdetni kellene mindenkinek.

De van még ennél egy sokkal nagyobb üzenet, amely Jézus jövetele által lett valóságos üzenetté és szólalt meg és szólalhat meg minden időben. Ez az üzenet pedig az, hogy Jézus a golgotai kereszten bemutatta érettünk azt az engesztelő áldozatot, amely által mi szabadok lehetünk a bűn terhétől és Isten ítéletétől. Teljes engesztelést, teljes bocsánatot szerzett nekünk és szabaddá tett bennünket a halál hatalmából. Ezért a Biblia legfőbb üzenete az, hogy Jézus által, ha elfogadjuk, akkor örök életünk van. Vár bennünket az az új világ, amit Isten készített a számunkra. Abban az új világban nem lesz szenvedés, nem lesz halál és elválás. Istennek a teljes szeretetében, gazdagságában élhetjük az életünket.

Jézus azért jött, hogy ezt megszerezze nekünk. A mi dolgunk csupán annyi, hogy fogadjuk el. Semmit nem kell tenni, csak kimondani, hogy elfogadtuk és ennek megfelelően élni az életünket.

Isten Jézus Krisztusban olyan nagy dolgot cselekedett velünk, amit mi soha semmi módon nem nyerhettünk volna meg a magunk erejéből. S most ingyen, Istennek a szeretetéből, kegyelméből adatik a számunkra, ha elfogadjuk.

Az emberek szívében van egy hamis várakozás, aminek a lényege az, hogy Isten a szeretet és mindenkit üdvözíteni fog, bárhogyan is élte az életét. Van sokakban

reménykedés az emberi jóságban, teljesítményekben, érdemekben. Isten Igéje viszont egyértelműen elmondja, hogy mindez semmit sem ér. Egyedül Jézus vére, keresztje által van bűnbocsánat üdvösség, örök élet. Őt kell elfogadni. Az Ő áldozatát kell az életünkben érvényre juttatni hit által.

S Isten pedig türelmesen vár bennünket, míg mi ezt felfogjuk és megértjük, hogy mit tett értünk, s elfogadjuk azt.

Természetesen, ha még finomítani szeretnénk azt az üzenetet, amely felhangzik Jézus érkezése által ebben a világban, akkor még sok mindent el kell és lehet mondani. Ma azonban erre nincs lehetőség, s talán szükség sincsen, hiszen az istentiszteleteken erről szól az üzenet minden alkalommal. A lényeg, amit meg kell érteni ennek az Igének a kibontásához az annyi, hogy Jézusban Isten szabadító, életet, üdvösséget ajándékozó szeretete jelent meg ebben a világban. Megjelent az Isten üdvösséget adó kegyelme minden embernek.

S ez az Ige mindenek előtt azt mondja el, hogy sokan vannak, akik még ezt nem értik. Amikor az egyházra néznek, akkor embereket látnak, különféle szertartásokat, külsőségeket. Csak a vallás szemlélésére jutottak el. S olykor az emberek, az intézmények, a különböző formák nem jó hatással vannak ezekre az emberekre. Sok megbotránkoztató gyarlóságot látnak, vagy vélnek látni. Elfordulnak az evangéliumtól, amit még nem hallottak meg és nem értenek.

Hányszor mondják azt, hogy ha ilyen a püspök, ha ilyen módon működik az egyház, akkor én nem akarok oda tartozni, nem akarok azokkal az emberekkel közösséget vállalni, akik ebben élnek. S szomorúan kell megvallani, hogy igen sokszor még igazuk is van azoknak, akik így szólnak, mert az egyház, mint minden emberi közösség tele ven bűnnel, gyarlósággal. De a tragédia az Ő számukra az, hogy ezzel nem csak az egyházat, nem csak a különféle külsőségeket utasítják el, hanem az Isten csodálatos szeretetét, az üdvösséget, amit Ő egyszülött Fia által szerzett meg mindenki számára. És azt nem kellene elutasítani, mert az a legnagyobb ajándék, a legfőbb jó az ember számára. De ők ezt nem tudják, mert nem értik.

Ezért nagy a felelősségük a hitben élő embereknek. Vigyázzunk, hogy a tudatlanokat ne zavarjuk meg. Legyen alapvető számunkra, hogy minden eszközzel arra kell törekedni, hogy Isten kegyelmét mindenki megismerhesse, s senki ne utasítsa el tudatlanságában miattunk, a mi alkalmatlanságunk miatt.

Jézus nagyon keményen fogalmaz, amikor ezt mondja: **Aki pedig akár csak egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják."**

Élet, halál kérdéséről van szó. Felelősek vagyunk embertársainkért. Próbáljuk őket minden eszközzel, minden módon, ahogyan a kisgyermekeket próbáljuk rávenni arra, hogy kóstolja meg a csokoládét, próbáljuk Isten szeretete, szabadító, gyógyító kegyelméhez hívni. S vigyázzunk, hogy miattunk ne botránkozzanak meg.

Természetesen mindannyian tudjuk azt, hogy van bennünk sok olyan tulajdonság, ami miatt az emberek megbotránkozhatnak. Senki nincsen közöttünk, aki tökéletes lenne. Valljuk meg ezt bátran mindenki előtt, mondjuk el, hogy távolról sem vagyunk angyalok, és imádkozzunk azért, hogy Isten szeretete szabadítson meg minket az alkalmatlanságunk következményeitől.

Ha van bennünk elegendő szeretet és szelídség, ha alázattal tudjuk az életünket élni, akkor ez nagy segítség arra nézve, hogy mások megbotránkoztatása, különösen a kicsiké, a tudatlanoké és erőtleneké, minél ritkábban történjen meg általunk.

De Jézus nem csak azokról szól, akik erőtlenek és tudatlanok, hanem a tanítványokról is. Ők is veszélyben vannak.

A veszélyt náluk Jézus három területen érzékelteti. A kezet, a lábat és a szemet említi meg.

A kéz jelképezheti a cselekvést. A tanítványok sok mindent megtehetnek. Amikor Jézus kiküldi őket, akkor örömmel számolnak be arról, hogy a betegek meggyógyultak a szavukra és a démoni lelkek pedig engedtek a parancsuknak.

Amikor az ember azt tapasztalja, hogy többre képes, mint amit mások megtehetnek, akkor ez arra bátorítja fel, hogy ezzel kamatoztassa a képességeit. Ezzel jól lehet keresni, ezzel sikeressé válhat az ember. A több pénzért, a sikerért érdemes…

Jézus azt mondja az ilyen embernek: Én neked életet, üdvösséget hoztam, azt fogadd el és ne cseréld fel a sikerre, a haszonra. Ha a te kezed az olcsóbb és a földi megoldásokra akar csábítani téged, akkor inkább vágd le, mert jobb neked, fél kézzel az örök életet megnyerni, mint két kézzel és sok sikerrel együtt a gyehennára menni. Ne cseréld fel az üdvösséget a pillanatnyi előnyökért.

A láb az utakat jelképezi, amikre szívesen elindulunk. Érdekes, kihívást jelent számunkra, vagy éppen valami nagy és fontos célhoz vezetnek el. S bizony egy izgalmas útért gyorsan fellelkesedünk és mindent megteszünk. Nem sajnálunk nagy áldozatot is hozni érte. Talán feláldozzuk a Krisztussal való kapcsolatunkat is, a szolgálatunkat is.

Jézus azt mondja: Ha a lábad másfelé vinne téged, akkor mondj ellent neki. Ha nem sikerül, akkor vágd le, mert jobb neked, ha sántán mégy be az Isten országába, mintha két lábbal mész a kárhozatra.

Jézus nagyon keményen fogalmaz, de a keménysége nem érthetetlen és nem elfogadhatatlan a számunkra.

Végül a szemet említi Jézus. A szem a kívánság ébresztgetője s a világ felől érkező erős hatások befogadója. Nagyon erős hatással van ránk a szemünkön át érkező információ, kísértés. Könnyen elindulunk, hogy megszerezzük, amit megláttunk, vagy megvalósítsuk azt a lehetőséget, amit a szemünk megpillantott.

Jézus azt mondja, hogy ne engedj a kísértésnek. Sem a kezed, sem a lábad, se a szemed ne távolítson el téged az üdvösségtől, Isten élő szeretetétől, mert ha eltávolít, akkor elveszted azt a nagyszerűt, azt a csodálatosat, amit Isten készített a számodra és az életedben a pokol erői hatnak, és azok fognak győzedelmeskedni.

A hitben élő embernél talán nem az emberekben való megbotránkozás az, ami a veszélyt jelenti, hanem a hamis ígéretek, a csillogó lehetőségek, ami hit által még inkább megadatnak. Hitben élve az ember már nem botránkozik meg emberek gyarlóságán, hanem a kezük, lábuk, szemük viszik téves útra.

Az üdvösség, az örök élet, Isten szeretete a legfontosabb. Minden más csak ezután következik. Ha Isten uralmát keressük, akkor ráadásul adatik meg nekünk.

*

Márk 10. [11]Ő ezt mondta nekik: „Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el feleségül, házasságtörést követ el ellene; [12]és ha az asszony bocsátja el férjét, és máshoz megy férjhez, szintén házasságtörést követ el.”

Európában és mindenütt a keresztyén gyökerekkel rendelkező világban azt látjuk, hogy egyre jobban érvényesül az emberi szabadság iránti tisztelet gondolata. Mindenütt erről beszélnek, és ezt próbálják mindenkitől megkövetelni. Ennek a humanisztikus felfogásnak az élet minden területén vannak látható pozitív és egyben negatív következményei is. Ilyen pozitív következmény pl. az, hogy kitárult előttünk a világ, szabadon mehetünk bárhova, bárhol letelepedhetünk, dolgozhatunk, tanulhatunk, de ugyanakkor ennek a következménye az is, hogy a mi modern világunkban Jézusnak ezeket a szavait nem biztos, hogy sokan komolyan veszik. S ha valaki mégis próbálná állítani, hogy Jézusnak igaza van, akkor tudjuk jól, hogy kinevetnék, vagy éppen a törvény szigorával lépnének fel vele szemben.

De bőségesen tudunk más pozitív és negatív példákat is felhozni ezzel folyamattal kapcsolatosan. S látjuk azt is, hogy a modern ember szabadság értelmezése még sok tekintetben tovább alakulhat, fejlődhet és komoly meglepetésekkel is szolgálhat.

A világban végbemenő folyamatok természetesen nem kímélik az egyházi életet sem. Itt is megjelenik sok minden, ami pozitívum. Gazdagabb, tartalmasabb, színesebb lett az egyházi élet. A technika, a lehetőségek teret adnak sokféle jó dologra. Ugyanakkor maga a világ azt is követeli az egyházaktól, gyülekezetektől, lelkészektől azt, hogy hagyjanak fel azokkal a szokásokkal, amik régen meghatározták az egyházak életét, felejtsék el a régi szabályokat, Jézusnak egy egy parancsát, tanítását, és adjanak teret a felvilágosult, modern gondolatoknak.

S nem csak a világ követeli ezt, hanem egészen egyszerűen az egyházak templomaiban, az istentiszteleteken sok olyan ember énekel lelkesen, akik teljes mértékben a modern világ szellemisége szerint élik az életüket, s elvárják az egyháztól, hogy haladjon együtt a korral. Leginkább arra törekedjen, hogy a szeretet jegyében fogjon össze minden vallás, felekezet és gondolkodó csoport az emberiség megvalósítható békéje, jóléte érdekében.

A lelkipásztorok nagy része számára, és a gyülekezet sok sok tagjának ez az állapot fájdalmas és elfogadhatatlannak tűnik. Nem tudják elfogadni azt, hogy Isten Igéjét, Jézus tanítását át kellene írni, ki kellene dolgokat belőle selejtezni, azt kellene mondani rájuk, hogy ez csak Jézus korában volt elfogadható. Éppen ezért sokan vannak, akik megpróbálnak adminisztratív módon szembefordulni ezzel a folyamattal, küzdenek ellene. De meg kell vallani, hogy a

világ felől, a mindennapi élet felől olyan nagy a kényszerítő nyomás, olyan erővel kényszerítődik bele mindenki ebbe a hatalmas változásba, hogy lényegesen nem lehet ellenállni, nem lehet ezeket a változásokat megállítani.

A bibliaórán sokszor felhangzik a kérdés: Miért engedjük, hogy mindenki megkeresztelje a gyermekét? Miért nincsenek elvárások, feltételek? Zavarja a gyülekezetet az, hogy sokszor tiszteletlenül, alapvető ismeretek hiányát láttatva, itt az úrasztala előtt mindent megfogadnak (néha ugyan csak úgy immel-ámmal), s aztán sem az egyházi életben nem vesznek rész, sem az egyházat nem támogatják a munkájában, sem a gyermeküket nem nevelik a fogadalomnak megfelelően. A hittanbeíratásoknál, a konfirmációnál kiderül, hogy az, amit itt az úrasztala mellett mondtak fogadtak, nem vették komolyan, hazugság volt. S vannak, ahol próbálnak valamit tenni ez ellen. Itt kiderülhet, ha komolyan próbálják, hogy majdnem senkit nem szabad oda engedni az úrasztalához (sem a keresztelőkor, sem esküvőn, sem konfirmáción).

Így aztán az egyházi életre olyan nyomás nehezedik, hogy általában rákényszerül az egyház arra, hogy az Istennek mindenre elégséges kegyelmét hangsúlyozva engedjen. Legyen haladó, modern, az emberi szabadságot tisztelő intézménnyé. Szolgálja ki az emberek kívánságait.

Ez a mostani Ige arra indít bennünket, hogy próbáljuk ezt egy kicsit átgondolni. Próbáljuk megérteni azt, hogy miben is vagyunk, milyen világban is él a keresztyén ember, az egyház? S mit kell tennünk, hogy el tudjunk számolni?

Talán azzal lehetne elkezdeni ennek a témának a boncolgatását, hogy a Biblia azt teszi számunkra érthetővé, hogy Istennek ugyan megszólalnak az Igéből az általánosan, mindenre nézve kötelező érvényű törvényei, de ezeket a törvényeket csak azok ismerik világosan, akik Isten szeretetében, világosságában élnek.

A világ fiai Istennek a törvényeit nem ismerik és nem is tartják magukra nézve kötelezőnek. A világ a saját maga által alkotott törvényeket igyekszik betartani és betartatni. Ezért különös dolgokat láthatunk a világban, világtörténelemben. Isten azonban figyel arra, hogy a világ által kialakított törvények ne váljanak mérhetetlen szenvedéseket okozó törvényekké. Isten beépít ebbe a rendszerbe olyan visszaható erőket, amik megállítják az emberi gonoszságot egy határnál.

Minél távolabb kerül a világ Istentől, annál erőteljesebben bontakozik ki az ember kárhozott állapota, annál inkább kezd muzsikálni a pokol, és annál több szenvedés, kár lesz az ember szabad szárnyalásának, szépen, lelkesen megfogalmazott humanista nézeteinek a következménye.

Isten népének, Isten gyermekeinek a kezében pedig ott van a Biblia, Istennek a kijelentése. Hisszük, hogy a Biblia Isten Igéje. Ez azt jelenti, hogy minden szava, minden mondata Isten akarata által íratott le. S mivel Isten a mindenség Ura és Teremtője, ezért amit Ő mond, az nem változik meg, nem veszti el az érvényét soha. Senkinek nincsen joga azt mondani, hogy ez vagy az a rész idejétmúlt, nem kell komolyan venni.

A hitben élő embernek kötelessége az, hogy Isten akarata szerint élje az életét, s egy vesszőcskét se hagyjon el abból, amit Isten kijelentett, megparancsolt.

Felteheti a kérdést valaki ezeknek a szavaknak a hallatán: Hát Isten nem a szeretet? Ő nem örül annak, hogy mi szabadon bóklászunk ebben a világban?

A válasz az, hogy Isten a szeretet. Szeretetével oda akar szeretni minket az Ő akaratához, hogy az Ő akaratát követve éljünk. Életünk ugyanis csak akkor lehet boldog és bővelkedő, gazdag élet, ha komolyan vesszük Isten akaratát mindenben és követjük azt. Az Ő szeretete segítség akar lenni ahhoz, hogy rend legyen az életünkben.

Néha még fenyít is bennünket szeretettel, hogy megértsük az Ő akaratát. Úgy ahogyan a szülő megfenyíti a gyermekét, mert tudja, hogy egy kemény fenyítés is jobb annál, mintha a neveletlen gyermekét elgázolja egy autó, vagy valamilyen baleset éri, vagy felnőttként önromboló életet él majd.

A szeretet nem károsítja meg a másikat, hanem segíti arra, hogy a jót, a szépet találja meg. Az a szeretet, szabadság, az a humanizmus, amit ma látunk a világban pontosan az ellenkezőjét teszi, szétrombol mindent és elkótyavetyéli az igazi értékeket. Az valamilyen antiszeretetet és antiszabadság csupán, amely befészkelte magát az Istentől elszakadt világunkba.

Isten Igéje arra tanít bennünket, hogy meg kell térni, vagyis alá kell rendelni magunkat Isten Jézus Krisztusban megjelent szeretetének. Nem elég gyönyörködni Isten szeretetében, mondogatni azt, hogy Isten a szeretet, hanem engedelmeskedni kell az Ő akaratának.

Nem olyan nagyon régen mondta el egy idősebb testvérünk azt, hogy bement egy dicsőítős, dalolós gyülekezetbe, ahol sok fiatal volt. És amikor elkezdett beszélgetni velük, akkor kiderült, hogy nem ismerik a Bibliát, hogy olyan stílusban öltözködnek, beszélgetnek egymással, ami a világban sem mindenütt elfogadott.

Levonta a következtetést: Ezek oda csak dalolni járnak, nem kívánnak Isten gyermekeiként élni.

Lehet, hogy a következtetés nem volt egészen igaz, de az a lényeg, hogy Isten azt a rendet akarja látni az életünkben, amit Ő kijelentett, és ebben nem hajlandó velünk alkudozni. Hiába idézzük neki a filozófusokat, Ady Endrét, vagy mást, Isten nem hajlandó ebben a kérdésben disputát folytatni velünk. Az Ő törvénye örök és mindenki számára kötelező, aki az Ő gyermekeként szeretne élni.

A felvilágosodással egy új korszak kezdődött el a világunkban, amikor az ember észt ültették trónra. Azóta is a tudás van mindennek a csúcsán.

Most már kezdjük látni, hogy a tudás ugyan fontos a számunkra, de nem váltja meg a világot. Sőt, egy ponton már akadályává lesz a dolgoknak és szolgává teszi az ember önmagát a tudománya segítségével.

Sőt azt is látjuk, hogy nagy tudású emberek, akik tudományukat valamilyen módon hasznosítani tudják, hogyan égnek ki, hogyan lesz az életük üres és tartalmatlan. Kicsit humorosan szólva: Lelkes és tudós leányoknak szoktam mondani, akik nagy odaadással táplálják be a tudományt, hogy biztosan megragadta őket és olyanok szeretnének lenni, mint Heller Ágnes, vagy Hegedűs Zsuzsa, ők számukra a példakép, akikre hasonlítani akarnak.

Isten azt mondja nekünk a Bibliában, hogy „Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az ÚR, aki szeretetet, jogot és igazságot teremtek a földön, mert ezekben telik kedvem - így szól az ÚR!", majd így folytatja: „Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az ÚR. Ők népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek, mert teljes szívükkel megtérnek hozzám."

Az ember életét nem a tudomány, vagy a gazdagság, esetleg a siker, hanem a szellemi síkon megélt élet teszi teljessé. A tudomány nem a szellemi sík, az csak egy emberi dolog. A szellemi sík az, amikor Isten szeretetét érezzük, amikor Őt látva élünk, amikor az Ő Lelke vezet, irányít bennünket. Ebben az állapotban áradnak ki az életünkre Istennek az áldó erői. Ebben az állapotban látjuk azt, hogy a puszta kertté válik.

De ezt az engedetlenségünkkel lehetetlenné tesszük. Isten erői a mi ellenállásunk miatt nem hatnak, nem áradnak, nem lesz az életünkben ott az Ő áldása. Beteljesedik az, amit Jeremiás által mond Isten az Ő népének: „…nem az

égő- és véreséldozatokról beszéltem őseitekkel, és nem azokról adtam parancsolatot nekik, amikor kihoztam őket Egyiptomból, [23]hanem ezt parancsoltam nekik: Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgotok legyen!"

Életünk szépsége, gazdagsága, békességünk, örömünk Istenben van. Ha Őt látjuk, ha Őt és az Ő szeretetét ismerjük, ha Őt szeretjük, akkor működnek a dolgaink.

Azért van olyan nagyon leterhelve a világnak az élete sokféle gonddal, problémával, mert nagyon sok élet, nagyon sok dolog nem Isten törvénye szerint működik, hanem az emberi akarat, vágy irányítja. Ezért néz ki így a mi világunk. S mivel ez az anómia, törvénytelenség egyre jobban meghatározza a világunk életét, ezért még jobban elnehezedik minden.

És természetesen egyszer eljön az a nap, amikor el kell számolni a dolgainkkal. Akkor mindenki megkapja azt, amit megérdemelt. Csak az lehet reménységben ezzel a nappal kapcsolatosan, aki Jézushoz tért, nála megvallotta és segítségével rendezte a dolgait.

Isten szeretet, de szeretete és igazsága azt jelenti, hogy az elszámoltatásnál mindenki a megérdemelt jutalmát kapja majd.

Rendezni kell a dolgainkat, Isten előtt és az Ő akaratát követve engedelmesen élni az életünket.

*

Márk 10; [13]Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy megérintse őket, a tanítványok azonban rájuk szóltak. [14]Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott, és így szólt hozzájuk: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa. [15]Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba." [16]Ekkor átölelte és kezét rájuk téve megáldotta őket.

Jézushoz gyermekeket visznek, hogy megérintse őket, talán azért, mert azt szeretnék, hogyha a Jézus által munkálkodó mennyei erő kiáradna rájuk, de a korabeli szokásokat követve a tanítványok tiltakoznak ez ellen. A tanítványok magatartását az magyarázza, hogy nem volt illendő gyermekekkel foglalkozni ebben az időben egy tudós, elismert tanítónak. A tanítványok tiltakozását meghallva Jézus megszólal, és azt mondja: **„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket éntőlem, mert ilyeneké az Isten országa."**

Jézusnak ezek a szavai tökéletes összhangban vannak az ószövetséggel, ahol Isten parancsa úgy szól Izráel fiaihoz, hogy Istennek szabadító szeretetéről, kiválasztó akaratáról, csodáiról beszéljenek az apák a fiaknak, tanítsák meg őket és avassák be azokba a titkokba, amik Izráel népe számára kinyilváníttattak.

S az újszövetségben is ez a gondolat kell, hogy érvényesüljön. A szülőknek, nagyszülőknek, az idősebb generációnak kötelessége Isten szeretetéről, tetteiről vallást tenni a gyermekek, a fiatalok előtt. Isten szeretetéről, az Ő elhívó, üdvösséget felkínáló akaratáról vallást kell tenni mindenki előtt, de elsősorban a gyermekek, a fiatalok, a következő generációk előtt.

Az a gondolat, amit ma sokszor hangoztatnak az emberek, hogy: Majd, ha felnőtt lesz a gyermekem, majd akkor döntse el maga azt, hogy életét hogyan éli! Hitben, vagy hit nélkül. – ez Isten akaratával tudatos szembehelyezkedés, s egyaránt bűn is. Aki így vélekedik, megszegi Isten parancsát, és gyermekét nem szereti, mert az életnek legfontosabb kérdését, az üdvösség és a kárhozat kérdését, nem ismerteti meg vele. Kárhozatban, halálban hagyja. Jézus azt akarja, hogy engedjük Őhozzá, vigyük Őhozzá a gyermekeinket, hogy megérinthesse, megáldhassa őket, s részesíthesse a szabadításában.

Amikor évekkel ezelőtt elkészült a harang automatikus vezérlése, akkor úgy programoztam be, hogy minden nap legalább kétszer, vagy háromszor szólaljon meg a harang. Azzal a gondolattal tettem ezt, mert a környezetünkben naponta rendszeresen megszólaló hangok mélyen bevésődnek a szívünkbe. Ezeket a hangokat egész életünkön át hallani fogjuk, így az otthonunk közelében megszólaló harangszót is. Ez a hang az otthonnak, a szülőföldnek a hangja lesz a számunkra mindig.

S ugyanez történik akkor is, amikor eljövünk a gyermekeinkkel az istentiszteletre, a különféle alkalmakra, s hallják az éneket, az igehirdetéseket, ha érezhetően jelen van közöttünk Jézus, akkor mindenben az Ő szava hangzik

fel minden alkalmunkon. A közösségben átélt hatások, szavak, Jézusnak a jelenlétének átélése, beépül a gyermekeink életébe, amit mindig fontosnak tartanak majd, amire szeretettel gondolnak, s aminek az átélését az életük későbbi szakaszában is kívánni fogják.

Jézusnak kell jelen lenni közöttünk, az Ő jelenlétének az erejét, sugárzását kell, hogy átéljék a gyermekeink, hogy ez a hatás kialakuljon és tartóssá váljon. Ezért mondja Jézus: Engedjétek hozzám a gyermekeket!

Jó végiggondolni, megvizsgálni, hogy a gyermekek, azok, akik itt vannak közöttünk érzik-e Jézusnak a jelenlétét abban a légkörben, amiben lefolyik egy istentiszteletünk, ahogyan egymáshoz szólunk, ahogyan viselkedünk? Nagy felelősség ez!

De nem csak ez a hatás fontos. Jól tudjuk azt, hogy a gyermekek sok olyan készséget hordoznak, amik közül később sok minden elhalványul, vagy teljesen elvész.

Azt olvastam, hogy egy kisgyermek születése után kb. négyszáz féle hangot képes megformázni, kimondani. Azokat a hangzókat is képes megformázni, amit más nyelvekben használnak pl. az arabok, vagy más távoli népek. Ezeket a hangzókat elfelejtjük, s egy idő után csak az anyanyelvünkhöz tartozók maradnak meg. Később aztán megtanulni sem tudjuk ezeket úgy, hogy ne legyen érzékelhető az akcentus a beszédünkben.

De nem csak a hangokat, életünkhöz tartozó mozdulatokat hozunk magunkkal nagy gazdagsággal, hogy azokból kiválasztódjanak az életünkben fontos, használatos hangok, formák. A gyermek az imádságot, az Igére való ráhangolódást, az Istenre figyelésnek, a hitnek a képességét is hordozza magában. S ha ezeket a képességeket nem gyakorolja, nem fejleszti, akkor lassan elsorvadnak. A gyermeki lelkület átformálódik a felnőtteknél oly sokszor látható kemény, istentagadó, Istent nem ismerő, Őt nem kereső magatartássá.

A szülőknek, a gyülekezet közösségének a feladata, ezeket a készségeket ápolni, fejleszteni, hogy egyet se felejtsen el a gyermek, hanem inkább fejlődjön, növekedjen benne.

Felnőttként sokkal nehezebb megtanulni, megérteni az imádságnak, a hitnek, az Istennel való kapcsolatnak a fontosságát és gyakorolni azt.

Nem véletlen az, hogy Isten Igéje felelőssé teszi a szülőket, a gyülekezeti közösséget a gyermekekért, az ifjúságért, és Jézus is azt mondja, hogy: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa."

S nem csak Jézus szeretete, a vele megtalált kapcsolat öröme és boldogsága az, ami gyermekként sokkal jobban megérthető, megismerhető, hanem az az **életrend** is, amit Jézus szeretete formál az ember életében.

A mi világunknak az alakulását szemlélve azt látjuk, hogy sem a világban, sem az emberek életében nincsen rend. Sokszor megmagyarázzák ezt, hogy ez nem baj. Így is lehet élni, rendetlenül. Ennek a következménye azonban az, hogy nem szívesen megyünk ki, különösen este, az utcára. Ma is figyelmeztet bennünket az újság, hogy rendőrnek álcázott rablók járják Budafok utcáit és különösen az időseket rabolják ki. De nem nagy lelkesedéssel indulunk el egy erdei túrára, mert nem tudjuk, hogy hol kivel találkozunk, s milyen meglepetések érnek bennünket. Zárjuk az ajtót, riasztót szereltetünk fel az ablakokra, s ha lehet, akkor kamerákkal figyeltetjük a környezetünket. Ez a nagy szabadosság következménye (többek között).

Egy svájci szociológus azt mondta, hogy a jövő legfontosabb befektetéseit, ha szeretnénk megvalósítani, akkor magas és erős kerítéseket kell építeni, védekezésre alkalmas fegyvereket és harci kutyákat, önfenntartásra alkalmas eszközöket kell beszerezni, mert a jövőben erre lesz szükség, mert nem jól alakul a világunk élete. Ezt tette a liberális, a nyugati gondolkodást meghatározó gondolkodás ezzel a világgal.

Ezt csak úgy lehet visszafordítani, ha a gyermekeink Jézus rendjét ismerik meg már kicsiny korukban, és azt ismerik el hitelesnek. De ezt csak kicsiny gyermekkorban lehet igazán megismerni és elfogadni.

Jézus azt is mondja a tanítványoknak, hogy azért is segíteni kell a gyermekeket, hogy Őhozzá menjenek, mert **övék az Isten országa.**

Úgy gondolom, hogy nem mindenki érti helyesen Jézusnak ezt a kijelentését, s így szükség van arra, hogy egy kicsit megálljunk és elgondolkodjunk rajta.

Tudjuk jól, hogy Isten országa, uralma Jézus által jelent meg ebben a világban. Jézusig csak az ember országlása volt jellemző erre a világra és azoknak az erőknek az országlása, amelyek az embert Istentől elfordították. De Jézusban

megjelent Isten országa, uralma. Ezt az uralmat fel lehet fedezni a mindennapjainkban.

Ilyen felfedezés, amikor érezzük, tapasztaljuk, hogy Isten szeretete, kegyelme valami olyat tett velünk, ami valójában csoda. Segítségre van szükségünk és valaki váratlanul előttünk áll és megszólít bennünket, és tudtunkra adja, hogy segíteni akar. Megérkezett a segítség! A hit szeme látja, felismeri, hogy itt nem véletlenről, nem szerencséről van szó, hanem Isten beavatkozásáról, tettéről.

Életünkben történnek olyan dolgok, amik váratlanul érnek bennünket, esetleg még rossznak is tűnnek számunkra. S egy idő után kiderül, hogy az, amit nem szívesen fogadtunk, esetleg még keseregtünk is miatta, az úgy formálja az életünket, hogy gazdagabbak lettünk általa. Nem szerencse, nem véletlen ez, hanem Isten uralmának a megnyilvánulása.

Hitben elkezdünk valamit, szolgálatot, feladatot, és érezzük azt, hogy ehhez nincsen elegendő erőnk, de mégis tesszük, mert Istentől kaptuk, úgy érezzük. És ahogyan telnek a napok, hetek, látjuk, hogy lépésről lépésre hogyan alakulnak ki olyan körülmények, amikben Isten ajtót nyit nekünk.

Sok sok példát lehet felhozni. Tehát van egy olyan uralom, egy olyan erő ebben a világban Jézus által, amelyik az életünkben hat akkor, ha engedjük, s csodálatos lehetőségeket kínál fel nekünk. De ahhoz, hogy ezek a lehetőségek megvalósuljanak, ahhoz látni, ismerni kell Isten országát, uralmát, hittel kell benne élni és bele kell simulni engedelmesen abba a rendbe, amelyben Isten munkálkodik.

Jézus azt mondja, hogy a gyermeknek megvan ehhez a képessége még. Nem kételkedik, nem ijed meg, hanem teljes bizalommal tudja élni az életét Isten uralmában.

S ahhoz, hogy mi Isten uralmát megismerjük és élni tudjunk benne, ahhoz arra van szükség, hogy mi is olyanok legyünk, mint a gyermek. Ne okoskodjunk, ne legyenek újabb és újabb ötleteink, ne vitatkozzunk, hanem teljes egyszerűséggel Jézus szavára figyelve, hittel éljük az életünket.

Tudomásul kell venni azt, hogy a hitnek, a hívő életnek különféle fokozatai vannak. Az általános az, amelyik csak csekély mértékben érzékeli Isten uralmát, szeretetét. Talán időnként megérzi, aztán eltávolodik. Van, aki mélyebben próbálja megtalálni Jézussal a kapcsolatot. Életét jobban, tudatosabban átadja. És vannak, akik bátran elkezdenek építeni Isten ígéreteire, bátran kezdenek

küzdeni, kockáztatni, mert hiszik azt, hogy Isten hatalma őrzi őket és megáldja őket.

Az Isten uralmának magasabb szintű megtapasztalása, s a benne élt élet nem egyszerű az ember számára. Szellemi állóképességet, tűrni tudást, alázatot, önmegtartóztatást követel. Komoly belső küzdelmek között folyik az ember szellemi élete Isten uralmában. De alapfeltétel mindig az, hogy egyszerű, gyermeki lelkülettel, bizalommal tudjon élni az ember, hogy ezt a magasabbrendű életformát megélhesse.

A mai keresztyénségnek arra van szüksége, hogy Isten országa, uralma sokkal jobban áthassa az életét. Rá kell ébredni arra, hogy Krisztus ügye, az egyház ügye, a keresztyénség ügye nem emberi ügy, hanem Isten uralmának ügye, amit csak gyermeki lélekkel, engedelmes szívvel lehet megismerni és szolgálni.

Meg kell vallani azt, hogy egyre kevesebb olyan lelkészt, gyülekezeti tagot látok, akik gyermeki egyszerűséggel tudják Krisztust követni. Az előző generációkban sokkal többször találkozhattunk ilyen emberekkel. Sokkal inkább kialakult az elmúlt években egy olyan stílus, amelyikben az okoskodás, a vitatkozás, a keménység a jellemző. S ez nem jó. „…aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba."

Természetesen az is el kell mondani ennek az Igének a magyarázatakor, hogy ahol sok fiatal van és sok gyermekké válni tudó felnőtt, **ott jó hangulat van s felszabadult légkör.** A két korosztály egymás kiegészíti. A gyermekek olykor szertelenek, a felnőttek pedig túlságosan merevek. A szertelenség és a merevség sem jó. Fegyelmezetten, józanul, de felszabadultan élni. Ez Jézus akarata. Bárcsak sikerülne ezt megvalósítani a mi közösségünkben, s örömmel élnénk át ennek minden áldását.
*

Márk 10; [17]Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és térdre borulva előtte, azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?"

Arról olvasunk ebben a történetben, hogy egy fiatal ember ment oda Jézushoz és azt a meglepő kérdést tette fel neki, hogy: **„Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem."**

Mivel fiatal és gazdag volt a kérdező, ezért meglepően, sokak számára olyan valószínűtlenül hangzik ez a kérdés, ami elhangzik a szájából. Azt kérdezzük: Feltesz-e ilyen kérdést Jézusnak az, aki fiatal és gazdag? Az életnek, a földi életnek ezernyi rejtélye, izgalmas kérdése van. Az emberek ezeket a kérdéseket igyekeznek feltenni megfelelő szakembereknek. Még a templomban, a lelkészeket sem az örök élet felől kérdezik legtöbbször az emberek, hanem a mindennapi élettel kapcsolatosan más izgalmas és fontos kérdéseket tesznek fel nekik.

Különös az, hogy ez a fiatalember Jézustól az örök élettel kapcsolatosan kérdez!

De akkor, ha felnyitjuk a Bibliát és elkezdjük tanulmányozni, azt látjuk, hogy a Szentírásnak a központi üzenetei között ott van az örök élettel kapcsolatos üzenet, mégpedig csodálatos gazdagsággal.

Isten kiválasztotta magának Izráel népét és szövetséget kötött vele, azért, hogy ennek a népnek a története során megjelenhessen az Istentől elküldött Szabadító, aki a bűnnek és a halálnak a fogságából kiszabadítja az embert. A Messiás helyreállítja azt az életet, amit az ember elvesztett a lázadása, a bűn következtében. S a választott nép körében véghezvitt üdvösség minden nép számára adatik, kiteljesedik, s az idők végeztével helyreáll az eredeti állapot, vagy az eredeti állapotnál szebb és gazdagabb világ.

A prófétáknál, az újszövetségben, de különösen a Jelenések könyvében ennek az ígéretnek a teljesedéséről olvashatunk. Ézsaiás könyvében először úgy szól a csodálatos jövendőről szóló Ígéret: „Feledésbe mennek a régi bajok, eltűnnek szemem elől. [17]Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe. [18]Ezért örvendjetek és vigadjatok mindörökké annak, amit teremtek. Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömre. [19]Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja. [20]Nem lesz ott olyan csecsemő, aki csak néhány napig él, sem öreg ember, aki magas kort nem ér. Mert a legfiatalabb is százéves korában hal meg, és aki nem ér meg száz évet, átkozottnak számít. [21]Házakat építenek, és laknak bennük, szőlőket ültetnek, és élvezik gyümölcsüket. [22]Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne, nem úgy ültetnek, hogy más élvezze. Mert népem élete oly hosszú lesz, mint a fáké. Választottaim maguk élnek munkájuk eredményéből. [23]Nem hiába fáradoznak,

nem veszedelemre szülnek, mert az ÚR áldott népe ez, ivadékaival együtt. [24]Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom. [25]A farkas a báránnyal együtt legel, az oroszlán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki - mondja az ÚR."

A Jelenések könyvében pedig ezt olvassuk: „[1]És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. [2]És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. [3]Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; [4]és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak." [5]A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent". És így szólt: „Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak!" [6]És ezt mondta nekem: „Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen. [7]Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz."

S tudjuk, hogy mindezeken túl csodálatos ígéreteket tár fel számunkra a Biblia.

Istennek valóságos célja az, hogy kiszabadítsa a világot abból az állapotból, amiben vesztegel, és a mi életünket is teljesen szabaddá tegye. Igazi életet, örök életet ajándékozzon nekünk.

Ezt a célt emberi eszközökkel megvalósítani nem lehet. Semmiféle nemes törekvés, szabadságharc nem segít az emberiségen. Egyedül Isten terveinek a beteljesedése.

Hitben élve ez a cél az, amit a szívünkkel látunk, és ennek a célnak a látása, ha valóságos, akkor lelkesít és vígasztal bennünket minden földi küzdelmünkben, nyomorúságunkban.

Félelmetes számunkra az elmúlásnak, a halálnak a fenyegetése, mert az emberi természetünkhöz tartozik az, hogy ragaszkodunk az életünkhöz és elutasítjuk az elmúlást. De Jézusba vetett hittel mégis azt mondjuk reménységgel a szívünkben, hogy nincsen hatalma felettünk a halálnak, mert Isten Jézus Krisztusban megszabadított bennünket.

Természetesen azok a fontos kérdések sem lényegtelenek, amikkel gyakran foglalkozunk. Hiszen földi életünkben felelősen kell mindig élnünk. Jó döntéseket kell hoznunk. De hiszem azt, hogy annak az embernek, akinek az életében az üdvösségnek, az örök életnek a témája megoldott, az a mindennapokban is tisztábban látja azt, hogy mit kell tennie, hogyan kell döntenie egy egy helyzetben. A cél látása, a nagyobb távlatokban történő gondolkodás a mindennapi ügyeinket sokkal inkább a megfelelő módon kezelteti velünk. Akinek nincsenek távlatai, aki csak a földi élet mini távlataiban tud gondolkodni az nagyon hamar eltéved és sok kérdést megoldhatatlannak lát.

De nem csak a Biblia ígéretei bíztatnak bennünket arra, hogy az örök életet komolyan vegyük, hanem a mi életünknek a rendkívüli rövid volta is.

Hihetetlenül gyorsan elfut az életidőnk. Nap megy napot követve. Különösen mostanában mondjuk egymás közötti beszélgetéseinkben, hogy szinte gyorsvonati sebességgel futnak el a napjaink, a heteink. És ugyanakkor nem is biztosít bennünket senki afelől, hogy még igen sok van az életünkből.

S ha valaki gondolkodni kezd, akkor feltétlenül felteszi a kérdést: Enyém-e az örök élet? Üdvösség, vagy kárhozat lesz az osztályrészem? Mert nagy dolgokat művelhet az ember a földi életében, sokra viheti, sok munkával, küzdelemmel élheti végig azt az időt, ami adatott a számára, de mindez elmarad, semmivé lesz, és mi lesz akkor, ha nincsen örök életed?

Isten előtt nincsenek érdemek! Senkit nem jogosít fel semmiféle eredmény, kitüntetés, siker és dicsőség, hogy az örök életben részesüljön földi élete után. Minden, minden semmivé lesz, amit itt a földön tettünk.

Ezt érzi meg ez a gazdag ifjú és ezért kérdezi meg Jézustól, hogy mit tegyen az örök életért.

Jézus először a szokványos izraelita feleletet fogalmazza meg válaszában: Ismered a törvényt! Tartsd meg! A gazdag ifjú azt válaszolja Jézusnak, hogy mindezt megtartottam, de milyen hiányosság, milyen fogyatkozás van még bennem? Higgyük el, hogy ez az ember igazat mondott, mert a hitben élő izraeliták teljes odaadással igyekeztek megtartani a törvény minden betűjét.

Ebben a kérdésben benne van az, hogy ez a fiatal ember is érzi, hogy mindaz, amit megtett, biztosan hűségesen, nagy odaadással, az nem biztos, hogy elég az örök életre.

Ez a gondolat minden gondolkodó ember szívében megfogalmazódik. Mindenki felteszi magának a kérdést: Istennek elég ez, amit én fel tudok mutatni? És a kérdésre, ha az ember becsületesen válaszol, akkor csak azt mondhatja, hogy nem elegendő! Még akkor sem, ha fanatikusan, minden erővel igyekszik erre valaki. Nem tudjuk soha, semmiben úgy megtartani az Isten törvényét, ahogyan kellene. De akkor, ha valamennyire sikerülnek is, akkor is látjuk, tudjuk azt, hogy mennyi hiányosság van bennünk. Sokszor szinte elviselhetetlen saját magunk számára is az a sokféle hiányosság, amit felfedezünk magunkban. Hogyan lenne Istennek elegendő a mi jóságunk, ha még mi sem tudunk békességre jutni önmagunkban? S itt már nagyon fontossá, égető kérdéssé válik ez a kérdés: Mit kell nekem cselekedni, hogy örök életem legyen?

Jézus egyértelműen válaszol ennek a gazdag ifjúnak. Azt mondja neki: **„[21]Jézus miután rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: „Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.” [22]A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.”**

Jézus válasza egyértelmű. Azt mondja ennek az embernek, hogy add át nekem az életedet és mindent, ami ebben akadályozna, dobj ki mind az életedből.

Nem a jótékonykodásról van szó itt, hanem arról, hogy Jézusban van számunkra az örök élet. S ahhoz, hogy a mienk lehessen, ahhoz egészen át kell magunkat adni Jézusnak, s Őt kell követnünk teljes szívvel.

Az örök élet ingyen adatik az ember számára, kegyelemből. De el kell fogadni, meg kell ragadni, hogy a mienk lehessen. És, amivel tele van a kezünk azt el kell engedni, hogy meg tudjuk ragadni Jézust és az életet.

A gazdag ifjú nem érti ezt meg. Megszomorodva eltávozik Jézustól. S sokan nem értik ezt. Úgy gondolják, hogy valamivel meg tudják váltani magukat. Kis jótettel, törvény megtartással… Tévedés! Jézust kell elfogadni, mert Ő részesít az örök életben.

Bizony nem könnyű ezt a döntést meghozni, mert annyira ragaszkodunk sok mindenhez, s nem szeretnénk elengedni. Nem könnyű életünket teljesen Jézus uralma alá helyezni. Ebben az ügyben nincsen lehetőség az alkudozásra.

Sokszor az egyházakat, gyülekezeteket is szemlélhetjük ebben a témában és azt látjuk, hogy bizony sok templomba járó embernek az életében sem fedezhető fel a Jézus követés, a teljes átadottság.

Jézus visszajövetelekor, az mondja az Ige, sír a földnek minden nemzetsége, amikor látja az ember fiának jelét feltűnni az égen, amikor látja Őt érkezni az angyalseregek élén. Ez a sírás azért lesz jellemző erre a nagy napra, mert ott értik meg az emberek, hogy mit vesztettek el. Ott látják meg annak az Igének az igazságát, amelyik azt mondja: Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall? Mit adhat az ember váltságdíjul a lelkéért?

Legyen fontos kérdés mindannyiunk számára: Van-e örök életem? Mit kell tennem, hogy az örök életet elnyerjem? Mindent érdemes elveszteni, feladni az örök élet ajándékáért.

*

Márk 10; [25]Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint gazdagnak az Isten országába bejutni." [26]Ők még jobban megrökönyödtek, és ezt kérdezgették egymás közt: „Akkor ki üdvözülhet?" [27]Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta: „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges."

Másodszor olvassuk el ezt a történetet a mai vasárnap. Ebből a részből, a gazdag ifjú történetéből, a mai alkalommal azt a kicsiny részt szeretném kiemelni, amelyik a gazdag ifjú távozása után Jézus és a tanítványok között végbement beszélgetéséből van kiemelve. A beszélgetés után azt kérdezgették a tanítványok egymástól: **„Akkor ki üdvözülhet?"** S amikor Jézus meghallja szavaikat, akkor **„rájuk tekintett, és ezt mondta: „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges."**

Azt hallhatjuk ki ebből a történetből, hogy az üdvösség elnyerésének a lehetősége, az örök élet megragadása, az ember számára szinte lehetetlen. Ahhoz ugyanis, hogy valaki az üdvösséget megragadja és megszerezze, mindent, amihez ragaszkodik, ami fontos a számára, el kell engednie, és életét teljesen Jézusnak át kell adni. Ennek az ifjúnak éppen a gazdagság volt az a legfontosabb dolog, amit nem akart, amit nem tudott elengedni, amit nem szeretett volna

semmiképpen elveszteni Jézusért. Másnak pedig más az, ami ennyire fontos, amihez ennyire ragaszkodik.

Jézus, amikor hallja a tanítványok döbbent kérdését, akkor vigasztalásul azt mondja: **Az embereknek lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.**

Jézusnak erről a néhány szavas vigasztalásáról szeretnék mondani néhány gondolatot a mai délelőttön, hogy ez a néhány gondolat aztán a mi szívünket is bátorítsa, ezek által a gondolatok által vigasztalja ez az Ige.

Az első üzenet, amit úgy érzem, hogy ki kell mondani ennek az Igének a magyarázatakor az az, hogy **Isten kivétel nélkül mindenki számára megteremtette a feltételét annak, hogy üdvösséget, örök életet nyerjen.** S Ő minden ember számára ingyen, kegyelméből kínálja fel ezt a lehetőséget.

Úgy tette lehetővé Isten minden ember számára az örök életet, hogy egyszülött Fiát adta. Ahogyan a jeruzsálemi templomban az emberek bemutatták a bűneikért, a megtisztulásukért a megfelelő áldozatot, úgy Isten is odaadta Jézust, hogy a keresztfa oltárán meghaljon helyettünk, mint Istennek ama Báránya, és áldozata által tegyen szabaddá minket a bűneinktől. Azért halt meg Jézus a kereszten, hogy életünk teljesen tiszta legyen, hogy rendeződjön az Istennel való kapcsolatunk, hogy felmentő ítélet születhessen az életünkkel kapcsolatosan. Jézus minden bűnünkért tökéletesen eleget tett, minden bűnünkből megtisztított bennünket. Isten adta Őt, hogy Őáltala szabadok lehessünk.

Jézus szabadítása, áldozata nem automatikusan lesz a mienk, hanem akkor lesz a mienk, ha tudatosan elfogadjuk. Megértjük először azt, hogy mit tett értünk Isten és elfogadjuk tőle az életet. Kimondjuk azt, hogy én attól a perctől kezdve, hogy megértettem azt, hogy Isten szeret engem, az Ő kegyelmében szeretném élni az életemet. A régi életemet elvetem, és új életben akarok járni.

Ezzel a döntéssel egyrészt egy jogi értelemben történt változás megy végbe az ember életében. Megkapta a felmentő ítéletet, nincsen semmiféle vád ellene. Igaznak lett nyilvánítva. De másrészt elindul egy olyan változás is, amely ennek a jogi változásnak a nyomán az Istennel való rendezett kapcsolat következménye. Isten Lelke birtokba veszi a megtérő ember szívét és életét, irányítani kezdi tetteit, gondolkodását és szavait meghatározza. Más emberré lesz fokozatosan az, aki ezt a jogi változást megkapta, elfogadta.

Ez az, amit Isten mindenki számára elkészített és felkínál. De tudjuk, hogy ezt nem mindenki fogadja el és nem mindenkinek az életében lesz valóság, annak ellenére, hogy Isten szándéka, akarata az, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Isten azonban nem mond le senkiről, hanem megtéretlenségünkben, egész életünkön át, nyitott ajtót ad elénk, hogy ezen a nyitott ajtón át beléphessünk az Ő uralmába, országába, elfogadhassuk az Ő kegyelmét.

Istennek ez a tette, Jézus áldozata azt teszi számunkra nyilvánvalóvá, hogy **minden emberi mértéket meghaladó szeretettel szeret bennünket Isten.**

Mi kicsiny, lázadó és engedetlen teremtmények vagyunk, akiket Ő a porból hívott életre, Ő pedig hatalmas, az egész kozmosznak, a mindenségnek az alkotója és ura. Mi semmit nem érdemlünk, nekünk semmi követelnivalónk nincsen, de Ő minket végtelen szeretettel szeret. Jézus keresztje számunkra az Ő szeretetének legfőbb bizonyítéka.

Amikor felismerjük Isten szeretetét, akkor történik meg szívünkben a változás. Isten szeretete legyőz bennünket. Legyőzi a mi ellenállásunkat, legyőzi a mi szívűnknek a vágyait, törekvéseit.

Olyan nagy erő Istennek a szeretete, hogy olyan embereket is meg tudott változtatni, akik semmiképpen nem kívántak Őhozzá menni. Nagy tagadókat, ateistákat, bűnükben élő, ott magukat nagyon jól érző embereket. Isten szeretete sokkal nagyobb erővel hat ránk, mint valami kényszer.

Minél mélyebben történik meg ez a változás, minél nagyobb mélységekben győz Isten szeretete az emberi szív felett, annál határozottabban látszik az uralomváltás. Mint ahogyan láthatjuk, hogy pl. Pál apostol életében is ez történt meg a damaszkuszi úton.

Ezért a mi számunkra adott legfőbb feladat az, hogy erről a nyitott ajtóról, amely Jézus Krisztus keresztje által adatott mindenki számára, és Isten kimondhatatlan szeretetéről tegyünk vallást mindenki előtt mindig. Ez a legfontosabb üzenet, amit hirdetnünk kell mindenki előtt. Az ítélet nem a mi dolgunk. A kegyelemnek, Isten szeretetének meghirdetésére kaptunk megbízást. Jézusról kell szólnunk, Őhozzá kell hívnunk az embereket.

De akkor, amikor az emberi életet nézzük, akkor azt is látjuk, hogy Isten kezében **sok más eszköz is van** arra, hogy embereket életre hívjon. Ilyen

eszköz az Ő kezében **a bűn miatti belső fájdalom, a hiábavalóságnak, a világ vergődésének a látása is.**

Sokszor előfordul az, hogy emberek élete a bűn, a tisztátalanság miatt szinte elviselhetetlenné válik, összezavarodik. Elindul valaki nagy felvilágosultan egy zavaros és rossz utat követve. Mert az emberek egy része úgy gondolja, hogy mindent lehet. És, amikor minden összezavarodik, akkor ott áll kétségbeesetten, mert képtelen újra felépíteni az életét. S ebben a csődben szólalhat meg számára az evangélium: Van nyitott ajtó, amin át ki lehet lépni abból, amiben vagy! Jézusban Isten adott lehetőséget mindenkinek. S Ő téged is nagyon szeret.

S, amikor az ember csalódik azokban a dolgokban, amiket a világ olyan nagyon reklámoz. A siker, a karrier, a gazdagság, a tudás… Egy darabig az ember megy és próbálgatja ezeket a lehetőségeket, aztán egyszer csak megcsömörlik. Ebben az állapotban megszólalhat az evangélium üzenete: Van másfajta út, másfajta élet is. Nem kell azon az úton járni, amire a világ fejedelme csábít. Ilyenkor Isten szeretete kiárad az emberi szívre és igazi örömöt és békességet teremt benne.

Én abban reménykedem, hogy ez a gazdag ifjú is egyszer rádöbbent arra, hogy Jézust követve élete más élet lesz. Amikor már csalódott mindenben, amikor látta azt, hogy a szép eszmék, a nagyszerűnek mutatkozó dolgok mögött mennyi tévedés, mennyi hazugság van, akkor megfordult és visszament Jézushoz.

És nem csak a bűn, nem csak a világnak a csalárdsága az, ami Isten felé fordíthatja az embernek a szívét, hanem **a szenvedés, a fájdalom is**, ami olyan nagyon jellemző a mi emberi életünkre. Hányszor látunk tragédiákat, hányszor látjuk, hogy egy egy embernek az életében milyen csalódások vannak. S a fájdalomban nem kell az embernek összetörnie, megsemmisülnie, hanem oda lehet menni Jézushoz. Be lehet lépni azon a nyitott ajtón, amit Isten kitárt előttünk és be lehet lépni, hogy az a végtelen szeretet átöleljen és megvigasztaljon bennünket.

Gyakran kérdezik az emberek, hogy miért van annyi szenvedés, miért van annyi fájdalom a világban. Nehezen tudunk válaszolni ezekre a kérdésekre, de azt tudjuk, hogy a fájdalom és a szenvedés Jézushoz, Isten szeretetéhez tudja hajtani az embert. Eszközzé válhat Isten kezében amely a mi javunkra szolgál.

S természetesen Isten **a szívünk mélyén munkálkodik, akkor is, ha mi még semmit nem tudunk Őróla.** Lelke szívünk mélyén az Ő hang hangján szól hozzánk.

Hív bennünket. Tanítgat, és munkálja azt a változást, amikor felragyog szívünkben a világosság.

Nagyon sokszor ezek olyan titkos belső folyamatok, amikről még az sem tud, akinek a szívében végbemegy. Máskor pedig éppen ellenkezőleg, az akinek a szívében Isten Lelke munkálkodik, tiltakozik, vitatkozik. Olyannak mutatja magát az ilyen ember, mintha meggyőzhetetlen lenne az ateizmusában. S aztán egyszer csak minden visszájára fordul az életében, mert felragyogott a világosság. És a világosság, amely felragyogott a szívében, szinte mérhető abban a fordulatban, ami az életében végbemegy.

Természetesen Isten számára sokféle lehetőség van arra, hogy az ember ellenállását, tiltakozását legyőzze. Ezért soha senkivel kapcsolatosan nem szabad feladnunk a reményt. Imádkoznunk kell azokért, akik körülöttünk élnek, akiket szeretünk, hogy Isten találja meg a szívükhöz az utat, ragyogtassa fel szeretetének világosságát számukra és ajándékozza meg őket élettel, üdvösséggel.

Istennek sokféle munkáját láthatjuk, de ez nem ment fel bennünket abban, hogy vegyük komolyan a szolgálatunkat és legyünk Jézus Krisztusnak tanúi mindenki felé.

*

Márk 10; [17]Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és térdre borulva előtte, azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” [18]Jézus így szólt hozzá: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül. [19]Tudod a parancsolatokat: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne károsíts meg senkit, tiszteld apádat és anyádat.” [20]Az pedig ezt mondta neki: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.” [21]Jézus miután rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: „Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.” [22]A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. [23]Jézus ekkor körülnézett, és így szólt tanítványaihoz: „Milyen nehezen mennek be Isten országába a gazdagok!” [24]A tanítványok megdöbbentek szavain, Jézus azonban ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Gyermekeim, milyen nehéz az Isten országába bejutni! [25]Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint gazdagnak az Isten országába bejutni.” [26]Ők még jobban megrökönyödtek, és ezt kérdezgették egymás közt: „Akkor ki üdvözülhet?” [27]Jézus rájuk tekintett,

és ezt mondta: „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.” [28]Péter megszólalt, és ezt mondta neki: „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk.” [29]Jézus így szólt: „Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, [30]és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövendő világban pedig örök életet. [31]Ellenben sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból lesz első.” [32]Mikor pedig felfelé mentek a Jeruzsálembe vezető úton, Jézus előttük haladt. Akik vele voltak, álmélkodtak; akik pedig mégis követték, féltek. Ekkor újra maga mellé vette a tizenkettőt, és beszélni kezdett nekik arról, ami vele történni fog: [33]"Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, [34]kigúnyolják és leköpik, megkorbácsolják és megölik, de három nap múlva feltámad.”

A gazdag ifjú eltávozása után Péter szólal meg és azt mondja Jézusnak: „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk.” Jézus Péternek ezekre a szavaira azt válaszolja, hogy: „Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, [30]és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövendő világban pedig örök életet.”

Jézus szavait, ha végiggondoljuk, akkor meg kell vallani azt, hogy egy kicsit meglepnek bennünket. Gondolkodásunkban, az igehirdetések hatására, a mindennapi élet javai és a lelki élet gazdagsága nem egy kategóriába tartoznak. Tudjuk, hogy lehet kérni, ha valamire szükségünk van. Tudjuk azt is, hogy a hitben élő ember anyagi életében is megtapasztalja a hitnek az erejét és áldásait. Aki ugyanis valóban hitben él, az a testi életében kiegyensúlyozottabb és sikeresebb, mint az, aki hit nélkül éli az életét. De arra nem szoktunk gondolni, hogy ilyen módon meg lehet gazdagodni, s házakat, szántóföldeket is kaphatunk ebben a világban, ha Jézus követői vagyunk. Nem érezzük helyesnek, jónak azt, amikor valaki Istennel üzletelni szeretne. De mivel Jézus mondja ezeket a szavakat, azért próbáljuk megérteni a belőlük megszólaló üzenetet. Sok fontos üzenet szólal meg számunkra, ha odafigyelünk ezekre az Igékre.

Ebben az Igében Jézus követéséről van szó. Péter azt mondja: **„Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk."**

[28]Péter megszólalt, és ezt mondta neki: „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk." [29]Jézus így szólt: „Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, [30]és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövendő világban pedig örök életet. [31]Ellenben sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból lesz első."

A keresztyén életnek ez a lényege: „Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk." Átadtuk a szívünket és egész életünket Jézusnak. Törekvésünk az, hogy beteljesítsük a nagy parancsolatot, amit így fogalmaz meg az ószövetségi igék nyomán Jézus: **„A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, [30]és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. [31]A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat."**

Sokan tiltakoznak ez ellen! Azt mondják, hogy elfogadjuk azt, hogy imádkozni fontos, nagyszerű dolog foglalkozni a Bibliával is, jó elmenni néha a templomba, mert mindez erősíti az embert. De azt nem kívánhatja senki, Isten sem, hogy én minden elhagyjak Jézusért, hogy teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elmémből és teljes erőmből csak egyedül Őt szeressem. Ez olyan nagy áldozat, hogy ezt nem kívánhatja tőlünk az Isten.

Isten Igéje ezzel szemben azt mondja, hogy mégiscsak erre van szükség. Mert a keresztyén élet, a hívő élet, ebben az életformában kezdi megtalálni Isten országát, és kezdi hordozni annak az igazi értékeit, a mennyei kincseket. Az, aki csak valamilyen lelki örömöt, áhítatot, megnyugvást keres a hite által, az is tapasztalhat belőle talán valamit, de az igazi bősége Isten szeretetének akkor jelenik meg az ember életében, ha arra törekszik, hogy Jézust mindent elhagyva, egészen kövesse és Istenünket teljes valójával, élete minden értékével teljes odaadással szeresse.

Miért van ez így? Egyszerűen azért, **mert Isten azt szokta, azt tudja, és azt akarja megáldani, amit egészen odaadunk neki, hogy áldja meg azt.** Amit nem adunk oda neki, azt Ő nem tudja és nem is akarja feltétlenül megáldani.

Emlékszünk az ötezer és a négyezer ember megvendégelésének történetére. Amikor kiderül az, hogy mennyi élelmiszer van, akkor Jézus azt mondja a tanítványoknak: Hozzátok ide hozzám! És amikor odaviszik, akkor: **„…vette a hét kenyeret, hálát adott, megtörte, és tanítványainak adta, hogy tegyék eléjük. Ők pedig a sokaság elé tették. [7]Volt néhány kis haluk is, és miután áldást mondott, szólt, hogy ezeket is tegyék eléjük. [8]Ettek és jóllaktak,"**

Isten azt tudja, és azt akarja megáldani, amit átadunk neki. Ez a keresztyén életnek az alaptörvénye.

Szabad kipróbálni ezt kisebb dolgainkban is. Ha pl. sikerül minden nap egy fél órát, vagy egy órát Istennek odaadni, elcsendesedni Őelőtte imádságban, Igével való foglalkozásban, akkor megtapasztalható ennek a hatása egy idő után. Azt fogjuk tapasztalni, hogy más lesz a napunk, amit így kezdünk el. Az életünk, a dolgaink összeszedettebbé, rendezettebbé válik. Belső emberünk szellemi értelemben növekedni kezd, bölcsebben, higgadtabban szólunk, hozzuk meg döntéseinket, s aminek gyümölcseiben örömünk lesz, gyönyörködni is fogunk benne, de nem csak mi, hanem azok is, akik körülöttünk vannak. S ezáltal egész életünk mássá, gazdagabbá formálódik.

Legtöbb embernek nehéz ezt a rendszerességet kialakítani, megszokni és megtartani, de akkor ha valakinek sikerül, akkor tapasztalni fogja azt, hogy valóban igaz az, hogy Isten, amit neki odaadunk, azt megáldja.

Ugyanezt lehet elmondani a munkánkról. Ha valamilyen mértékben Őt kezdjük szolgálni, lelki ajándékainknak, lehetőségeinknek megfelelően, akkor érezni fogjuk, hogy örömünk lesz benne, és áldás lesz a fáradozásunkon. Nem lesz hiábavaló.

Anyagi életünkkel kapcsolatosan is ezt lehet elmondani. Ha Istennek odaadjuk egy részét annak, ami felett rendelkezünk (amit egyébként Tőle kaptunk), akkor tapasztalni fogjuk, hogy az nem hiányzik, sőt, Isten áldása lesz rajta és kamattal kapjuk vissza, amit odaadtunk.

Oda lehet adni a gyermekeinket, a családi életünket, otthonunkat és mindent Istennek, hogy áldás lehessen rajta, mert, amit nem adunk oda Őneki, azon nem feltétlenül van valamilyen áldás.

Bátorítja is az ószövetség népét Isten az Ő Igéjében: **„[10]Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem - mondja a Seregek URa. Meglátjátok, hogy megnyitom az**

ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok. [11]Elriasztom tőletek a sáskákat, nem pusztítják el földetek termését, nem teszik tönkre szőlőtöket a határban - mondja a Seregek URa. [12]Boldognak mond benneteket minden nép, mert gyönyörű lesz országotok - mondja a Seregek URa." Ez az ószövetség gondolkodásában olyan alap, olyan kiindulás volt, amit minimálisan mindenki igyekezett betartani.

Szabad, sőt szükséges ezt minden hitben élő embernek megpróbálni és gyakorolni, mert Istennek az áldása csak ott lesz kivételes gazdagságban látható, ahol az ember átadja, az Ő kezébe teszi mindazt, ami által áldást szeretne kapni.

Vannak sokan, akik ezt megértve úgy élik az életüket, hogy teljes átadásra törekszenek, mert az által sok áldást szeretnének kapni, áldott emberek szeretnének lenni. Gyönyörködnek, gyönyörködni szeretnének, örülnek vagy örülni szeretnének Isten áldásainak. Szeretnének meggazdagodni az Úrban, az Úr által, az Ő gazdagságából. És vannak nem kevesen, akik ezt visszafogottabban, kisebb lelkesedéssel gyakorolják. Nem lelkesednek annyira, „józanabbul" igyekeznek élni. Mindenkinek legyen a hite szerint! Azonban az a jó, amikor az ember fel tud bátorodni és oda tudja jobban szánni az életét, azt mondja, hogy: Én mindent elhagyok érted, és úgy követlek, úgy szolgállak.

Gyülekezetünkben, bibliaóráinkon időnként láthatjuk, hogy megjelennek olyanok, akik életüknek valamennyi részét, talán az átlagos mérték felett, oda tudják adni Jézusnak, és ahogyan megjelennek közöttünk azonnal érezzük az áldást, ami megjelenik általuk. Szolgálatuk, átadásuk által mindjárt más lesz a közösség, mindenjárt mélyebbek lesznek a beszélgetések és sok olyan gyümölcs, sok olyan áldás jelenik meg, ami lelkileg és fizikailag is meggazdagít mindenkit.

Meg kell tanulnunk, saját érdekünkben, hogy a keresztyénségnek ez az alaptörvénye: Isten kezébe leteszek valamit és Ő azt áldássá teszi a számomra és sokak számára. Minél többet adok oda, Isten akaratát figyelembe véve, annál inkább tapasztalhatom Isten áldásának gazdagságát.

Nem szabad ettől visszariadni, nem szabad azt mondani, amit sokan mondanak a világban, hogy a lelkész manipulálja a gyülekezetet.

Sokszor elhangzik ugyanis olyan vád az így élő gyülekezetek felé, hogy ott az embereket kihasználják, pénzt követelnek tőlük, munkát várnak el és a szabadidőt veszik el tőlük. Ezt kívülről, a világ felől így látják az emberek. Ez azonban nem igaz, mert itt emberek személyes hitbeli döntéséről van szó, s

annak a megértéséről, megtapasztalásáról, hogy Isten megáldja és csak azt áldja meg, amit az ember odaad, átad neki bizalommal, hálás szívvel. De ezt az Istentől távol élő ember ezt nem értheti meg, mert nincsen világossága. A világban, a médiában össze vissza beszélnek minden sületlenséget, amire nekünk nem kell egyáltalán figyelni.

Tudjuk jól, hogy a Lélek ajándékai között van olyan, hogy a hit ajándéka. A zsidókhoz írt levélben olvasunk olyanokról, akik:**"… hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, [34]tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hősökké, idegenek seregeit futamították meg." Hit által bátrak voltak arra, hogy nagy dolgokat vállaljanak. Istennek a kezébe tették le életüket, erejüket, küzdelmüket és Isten megáldotta őket.**

Ha hitben élünk, és saját életünket megvizsgáljuk, visszatekintve a megtett útra, akkor látjuk, hogy Jézusnak a szavai mennyire igazak a mi életünkben is: **„Senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, [30]és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövendő világban pedig örök életet."**

Erre az életstílusra nem szabad senki rábeszélni. Ez az életforma minden hitben élő embernél a Krisztussal megtalált élő közösségnek a gyümölcse. Minél inkább érzem Jézus szeretetét, minél jobban szeretem Őt, annál bátrabban rábízom magam és Őt követve, Őneki élek.

Ez az életforma nem az emberi vágyakat szolgálja ki, hanem sokkal inkább Isten dicsőségét ragyogtatja fel. Mindenki, aki egy ilyen hívő ember életére tekint, azt láthatja, hogy Isten szeret minket, embereket, hűséges hozzánk és nem kicsinyes az Ő áldó szeretetében.

Egyszer valahol olvastam egy olyan embernek a vallomását, aki valahol a világnak egy olyan sarkában élt, ahol nagy volt a szegénység, az elmaradottság. Egyszer egy repülőgép szállt le a közelükben, a mezőn, amit soha nem láttak (én is találkoztam olyan emberekkel, akik a zeppelint látták leereszkedni nagy megrendüléssel). Misszionáriusok érkeztek, akik Jézusról beszéltek. Ez a fiú csodálkozva és vágyakozva nézte az érkezetteket, a repülőgépet… Arról álmodozott, hogy milyen jó is lenne, ha Őneki egyszer cipője, ruhája lenne és felülhetne egy ilyen repülőgépre. Az igét hallgatva megtért. Őszinte, mély hittel kezdte követni Jézust. Egy napon a misszionáriusok felöltöztették és elvitték a

repülővel egy nagy városba, hogy ott tanuljon, lelkésze legyen a népének. S amikor elmondta a bizonyságtételét, akkor már a fél világot bejárta, sok sok ember előtt beszélt Jézusról, élete gazdag élet lett. Így élte át, hogy aki Jézus kezébe teszi le az életét, az sok áldásnak örvendezhet.

Mi a magunk életéből is elmondhatunk ezzel kapcsolatosan bizonyságokat, mert ez mindenkinek az életében igazzá lesz, aki Jézust követi, aki az Ő kezébe teszi le az életét, élete kincseit.

*

Márk 10; [42]De Jézus odahívta őket, és így szólt hozzájuk: „Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedelmeinek számítanak, uralkodnak rajtuk, és nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. [43]De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok; [44]és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája. [45]Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért."

Ebben a fejezetben, a gazdag ifjú történetéből kiindulva, egy olyan beszélgetés kezdődik el Jézus és a tanítványok között, ami rendkívül sok fontos üzenetet hordoz számunkra. Azt olvassuk, hogy a gazdag ifjú távozása után Péter szólal meg és azt mondja Jézusnak: Íme, mi elhagytunk mindent és követőid lettünk! Péter szavaira Jézus különös választ ad: így szólt: **„Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, [30]és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövendő világban pedig örök életet."**

Aztán a beszélgetés azzal folytatódik tovább, hogy Jézus harmadszor szól a szenvedéséről és kereszthaláláról. Jézusnak ezek a szavai számomra azt jelentik, hogy Péter és a tanítványok elhagytak ugyan mindent és követték Jézust, de Jézus is elhagyott mindent, elhagyta a mennyei dicsőséget, és emberré lett, mégpedig azért, hogy elfogják és megfeszítsék.

Amikor Jézus bátorítja a tanítványokat a teljesen átadott életre, akkor az Ő teljesen odaadott életével erősíti, bátorítja őket, nem csak szavakkal. Nem úgy van tehát, hogy Isten vár valamilyen nagy áldozatot tőlünk, hogy megáldhasson bennünket, hanem Ő hozta meg az első, kimondhatatlanul nagy áldozatot, hogy a mi döntésünknek, áldozatainknak ez lehessen az alapja.

Aztán ahogyan elhangzanak ezek a fontos kijelentések, megjelennek a Zebedeus fiai, akik azt kérik Jézustól, hogy **„Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, a másikunk a bal kezed felől üljön majd dicsőséges uralkodásod idején."**

Ebben a kérésben bizonyára benne van a Jézus iránti szeretet. Milyen jó is lehet ott ülni a dicsőséges Jézus jobb és balkeze felől. Milyen jó is lesz részesülni az Ő dicsőségében! De benne van ebben a kérésben az emberi gondolkodás is, amivel olyan sokszor találkozunk a mindennapokban. Arra is gondolhattak Zebedeus fiai, Jakab és János, hogy milyen fantasztikus karriert futhatnak be tanítványként. Ők lesznek a Dávid trónján ülő dicsőséges királynak a legközelebbi munkatársai, bizalmasai. Korlátlan hatalmat kapnak! Mindenki majd hódol előttük és csodálja őket, hogy ilyen magas tisztet tölthetnek be a mennyei királyságban.

Emberileg érthető ez, akármelyik irányból is nézzük. Mi is azonosulunk ezekkel a gondolatokkal időnként. Valóban milyen jó is lesz részesülni Jézus dicsőségében. Milyen jó is lesz ott ülni a nagy vacsora asztalánál majd egyszer. A Biblia tele van olyan ígéretekkel, amelyek erről szólnak:"…**megszólalt egy hang a trónus felől: „Dícsérjétek Istenünket, ti szolgái mindnyájan, akik félitek őt, kicsinyek és nagyok". [6]És hallottam valami nagy sokaság hangját, mely mintha nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja volna: „Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! [7]Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya, [8]és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti". [9]Így szólt hozzám: „Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára!" Ezt is mondta nekem: „Ezek az Isten igaz igéi"**

Milyen nagy ígéret ez, hogy ott leszünk majd Jézus jobb és bal keze felől, ott leszünk Ővele, abban a dicsőségben, amit szem nem látott és fül nem hallott és embernek szíve meg sem sejtett. Fantasztikus jövőt, nagy ígéreteket ad Jézus azoknak, akik elhagytak Őérte mindent, akik Őneki adják az életüket.

„És láttam valami üvegtengerfélét, amely tűzzel volt vegyítve, és láttam azokat, akik legyőzték a fenevadat, annak képmását és nevének számát, amint az üvegtengernél álltak az Isten hárfáival, [3]és énekelték Mózesnek,

Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét: „Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, népek királya: [4]ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent: mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid". [5]Ezek után láttam, hogy megnyílt a bizonyságtétel sátrának szentélye a mennyben, [6]és kijött a szentélyből a hét angyal, akiknél a hét csapás volt: tiszta fénylő gyolcsba voltak öltözve, és mellüket aranyöv vette körül."

De hatalmat is ígér Jézus az Ő tanítványainak: **[9]Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; [10]akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok."**

„És láttam trónokat: helyet foglaltak rajtuk, és ítélő hatalmat kaptak azoknak a lelkei, akiknek fejüket vették a Jézusról való bizonyságtételért és az Isten igéjéért; akik nem imádták a fenevadat, sem az ő képmását, és nem vették fel az ő bélyegét a homlokukra és kezükre: ezek életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. [5]A többi halott nem kelt életre, míg el nem telt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. [6]Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek, és vele fognak uralkodni ezer esztendeig."

Egyszóval, amit Zebedeus fiai kértek, azt mindenki megkapja, aki Krisztusnak adta az életét, aki Őt követve élt. De életünket nem ez segítette a döntéshez el, hanem Jézus szeretete, és a mi szívünkben ott lévő Jézus iránti szeretet.

S Jézus, amikor saját életéről vall, akkor azt mondja: **„Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedelmeinek számítanak, uralkodnak rajtuk, és nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. [43]De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok; [44]és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája. [45]Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért."**

Jézus nem uralkodni jött, hanem szolgálni. Szolgálni a mi életünket, üdvösségünket.

Szolgálata abban mutatkozik meg mindenek előtt, hogy a keresztfán véghezvitt áldozatával bennünket, emberek megszabadított a bűnnek, a halálnak, a kárhozatnak a fogságából.

Az emberi jóság nem elegendő arra, hogy Isten előtt igazak lehessük, és kiszabaduljunk a bűnnek bilincséből, Isten ítéletének a hatályától. Senkinek sem szabad önmagát azzal áltatni, hogy jósága, becsületes, törvénytisztelő magatartása elegendő az Isten ítéletétől való szabadulásra. Egyedül Jézus vére az, ami bennünket szabaddá tesz, megtisztít a bűnnek a hatalmából.

Az is nagy tévedés, hogy az emberiség majd olyan szellemi fejlődésen megy keresztül, hogy képes lesz megvalósítani a tökéletes békét, vagyis helyreállítja a mennyországot itt a földön. Az Isten Igéje szerint az ember bukott lény és közeledik az a nap, amikor Isten ítélete kérlelhetetlenül végre lesz hajtva ezen a világon. Nincs menekvés az ember számára. Egyedül Jézus áldozata az, amiben reménykedhetünk, ami szabaddá tesz bennünket, ha azt elfogadjuk.

Természetesen annak örülünk, hogy vannak a világon rendes, jóakaratú emberek, annak is örülünk, hogy a világ valamilyen módon fejlődik, formálódik, s ebben a fejlődésben vannak pozitív vonások is. Ennek nem csak örülünk, hanem támogatjuk is ezt. De ugyanakkor nyíltan megmondjuk mindenkinek, hogy élet, örök élet, üdvösség, a mennyei béke csak Jézus által, az Ő keresztje által lehetséges. Az Ő áldozatában kell részesülni annak, aki mindezt szeretné megnyerni! Ezért a világ számára a legfontosabb hír az evangélium: Úgy szerette Isten…

Jézus így szolgált bennünket, s ha engedjük, hogy az Ő szolgálata, munkája megvalósuljon az életünkben, akkor átéljük a változás nagyságát már itt a földi életünkben.

Még talán azt mondanám el az eddig elmondottaknak a hangsúlyosabbá tételére, hogy a keresztyénség körül van egy nagy tévedés. A tévedés abban fogalmazódik meg, hogy gyakran szembeállítják az ószövetség Istenét az újszövetség Istenével. Ott, az ószövetségben a haragvó Isten az, akivel találkozunk, az újszövetségben pedig a szeretet Istenével - mondják. Valamelyik nap egy közismert ember mondta, hogy Ő inkább az újszövetséget olvassa. A baj csak az, hogy ez nem igaz. Olvassuk el Jézus tanításait, vagy a Jelenések könyvének szörnyű csapásokról szóló fejezeteit, amelyek a végső nagy vergődésről szólnak. Isten szereti ezt a világot Jézusban, odaadta Jézust, hogy legyen szabadítónkká, de a megtéretlenséggel, a bűnnel szembe kérlelhetetlen.

Jézus egészen addig, amíg tart ennek a világnak a története, hirdetteti az evangéliumot minden nép között. Minden nép lehetőséget kap arra, hogy meghallja a Ő szabadításáról szóló örömhírt. Az egyháznak ez az elsődleges küldetése ebben a világban, hogy Krisztus tanúja legyen. Ezért nem veszi ki Jézus az Ő népét ebből a világból. Lelkének erejével, személyes jelenlétével erősíti meg az Övéinek bizonyságtételét.

De szolgál olyan módon is, hogy **az Övéit átöleli az Ő szeretetével.** Bátorítja, erősíti, vigasztalja őket, hogy el ne vesszenek az úton, amin sok veszély fenyegeti őket. Szól hozzájuk és tanítja őket arra, hogy egy egy helyzetben mit kell tenni, mi az Ő akarata.

A szolgálatban megtapasztalhatjuk azt, hogy Jézus ajtót nyit előttünk, megerősíti az Ő Igéjét, hogy emberek élete megváltozzon. Pontosan azt éljük át, amit az apostolok átéltek a cselekedetek könyvének a különféle történeteiben.

Úgy gondolom, hogy mi mindannyian érezzük azt, hogy Jézus segít, vezet, azaz szolgál bennünket életünk minden idejében. Ez a mi titkunk, ezért tudunk megállni a hitben.

És életünk sokféle gondjával, sérülésekkel, amiket szereztünk, azokkal a terhekkel, amiket hordozunk, odamehetünk Jézushoz. Kérhetjük az Ő gyógyító, vigasztaló, terhektől megszabadító szeretetét. És érezzük, hogy Ő meghallgatja a mi kéréseinket. Nem csak érezzük, hanem konkrétan látjuk is és tapasztaljuk is ezt.

Hányan és hányan vallják meg azt, hogy Jézus meggyógyította, szabaddá tette őket.

És majd ha eljön a végső óránk, akkor Ő áll mellettünk, hogy átvigyen bennünket az Ő teljes uralmába, ha mi ebbe beleegyeztünk, ha mi ezt elfogadtuk hittel földi életünk ideje alatt.

Nem azért jött Jézus, hogy neki szolgáljanak, hanem azért, hogy Ő szolgáljon és adja életét sokakért.

Ha elfogadtuk az Ő legnagyobb tettét, az Ő áldozatát, és életünket szabaddá tette, megtisztította az Ő vére, akkor minden nap érezzük, hogy velünk van, hogy ha Őbenne bízunk, akkor nem szégyenülünk meg.

De ebben az Igében azt érzem, hogy ennél sokkal több ígéret van! Abban a sok panaszkodásban, tehetetlenkedésben szólít meg minket ez az Ige, amiben sokszor éljük az életünket. Vegyük már komolyan, hogy Jézus azért jött, hogy segítsen, hogy kipótolja a hiányainkat, azért jött, hogy szolgáljon nekünk. Vegyük igénybe az Ő szeretetét és ne utasítsuk vissza azt. Így életünk kiteljesedik, gazdagabb lesz és az Ő dicsőségére tudunk élni.

*

Márk 10; [42]De Jézus odahívta őket, és így szólt hozzájuk: „Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedelmeinek számítanak, uralkodnak rajtuk, és nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. [43]De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok; [44]és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája. [45]Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért."

Az emberek életét figyelve azt látjuk, hogy sokféle felfogás szerint élik az életüket. Nagyon sokan úgy igyekeznek élni, hogy lehetőleg mindenkitől függetlenül, a saját körükben, békességben és nyugalomban élhessenek. Nem szeretik azt, ha idegenek zavarják a köreiket. A viszonylagos függetlenség az, amit legfontosabbnak tartanak. Vannak, akik pontosan az ellenkezőjét érzik az életük tartalmasabbá tétele szempontjából követendőnek. Belemerülnek a társasági életbe. Nyitottak. Sok emberrel tartanak kapcsolatot. Úgy érzik, hogy ez teszi az emberéletét igazán széppé és gazdaggá. De sokan élnek körülöttünk olyanok, akik a szorgalmas munka és a leleményesség segítségével elérhető eredményeket tartják a legfontosabbnak. Törekvésük úgy gyümölcsözik, hogy az átlagosnál jobb körülményeket tudnak kialakítani maguk és a családjuk számára. Vannak, akik embertársaiknak, a társadalomnak az elismerésére, a sikerre vágynak, és mindent megtesznek azért, hogy életük egy sikeres élet legyen.

Sorolhatnánk hosszan azt, hogy milyenek azok a törekvések, amelyek meghatározzák egy egy embernek az életét, mert sokféle törekvés van. Szinte soha nem érnénk a végére ennek a felsorolásnak! S mindig azt mondhatnánk, hogy mindegyikben van valami olyan, ami elfogadható számunkra, egy bizonyos mértéket betartva.

Jézus a tanítványainak azt mondja, hogy a ti életetek alapállása az legyen, hogy: **„…aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok; [44]és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája. [45]Mert az Emberfia sem**

azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért."

Talán egy kicsit meglepi az embert Jézusnak ez a kijelentése első hallásra, de akkor, ha végiggondoljuk, akkor azt látjuk, hogy ez a gondolat már a kezdetekben nagyon erőteljesen megjelent a keresztyénség által ebben a világban. A keresztyénség megjelenéséig nem volt annyira jellemző. Ennek a gondolatnak a megerősödése következtében alakultak meg az első olyan intézmények, ahol a betegeket gyógyítani kezdték. Általánossá lett a szociális gondoskodás a szegények, a különféle nyomorúságban lévők között. Az idősek iránti szeretetet és tiszteletet ez a gondolat tette természetessé. Már a Cselekedetek könyvében láthatjuk ezeket a változásokat. Különféle szakemberek ennek a gondolatnak a hatására nem a pénzért tették elsősorban, amit tettek, hanem tudatosan szolgálatból végezték el munkájukat, töltötték be hivatásukat. Eszükbe sem jutott az, hogy azt mondják, hogy ennyi pénzért én azt nem csinálom, mert az volt az életük, a hívatásuk, a szolgálatuk.

Az ateizmusnak megerősödésével ez a szolgálatban gondolkodó életforma egyre jobban megerőtlenedik. Visszatér a régi pogány, barbár világ. Szomorúan tapasztalhatjuk, hogy bárhol is van valamilyen intéznivalónk, valamilyen problémánkat szeretnénk megoldani, akkor azonnal rá kell jönni, hogy az, akihez fordulnunk kell, az pénzért, vagy valamilyen más meggondolásból végzi a feladatát. Néha ugyan még a régi beidegződések, és az egyéni adottságok, kedvesebbé teszik azt, aki velünk foglalkozik, de egyre inkább érezhető, hogy mindent más motivál, nem a szolgálat lelkülete. Pedig nagyon vágyunk egy olyan társadalomban élni, amelyikben nem ez a rend, nem ez a törvényszerűség. Ez a vágyunk azonban egyre inkább teljesíthetetlen. Mindenütt az hangzik fel, amit a futball világában a futballisták szoktak mondani: Kis pénz, kis foci!

Ez az Ige azt érteti meg velünk, hogy **ez a szolgáló életforma összefügg Jézus szeretetével.** Az tud ugyanis igazán szolgáló életformában élni, akinek Jézus munkálkodik az életében, szívében. Jézus nélkül ez nem nagyon szokott sikerülni. Ott csak a pogányság erkölcsei, szokásrendje érvényesül.

Így tehát, ha azt szeretnénk, hogy a világban lévő folyamatokat az emberek felé, a társadalom felé végzett, tudatosan vállalt szolgálat határozza meg, akkor hirdessük az evangéliumot minél nagyobb erővel, és próbáljunk minél több embert Jézus tanítványává tenni. Minél több ember hitre tér, annál inkább teret nyer ez a gondolkodásmód, ez az életforma.

Isten népe azért kapta a evangéliumot, és az a feladata, hogy az evangélium erejével átformálja embereknek az életét, megváltoztasson népeket, földrészeket. Nagy tévedés az, hogy akkor, ha mindenki templomba jár majd, akkor eljön a béke hona. Csak akkor jön el, amikor Jézust az emberek befogadják a szívükbe, amikor életüket alárendelik az Ő akaratának, és engedik, hogy Jézus munkálkodjon a szívükben.

Ezt azért mondom, mert az utóbbi időben szárnyra kapott egy olyan gondolat, hogy ha a különféle vallások, a pozitív tartalmú tanaikkal, szeretetet hangsúlyozó munkájukkal összefognak, akkor ez a világ megváltozik. Ez nem igaz! A változás mindig először a szívben kell, hogy megtörténjen, Jézusnak, az élő Jézusnak a megérkezése által. Ott, ahol a belső változás megtörténik, ott minden mássá lesz. Ott a szolgálni akaró, önzetlen, soha nem a maga hasznát keresni kívánó életforma jelenik meg. Jézus befogadása nélkül azonban ez csak egy fikció, egy hazug álom.

Tudjuk, hogy a világ rákényszerül, hogy ezt a hazug álmot megpróbálja megvalósítani, mert olyan sok már a gond, a probléma, hogy valamit kell tenni a világ megmentéséért. Ezért mindenütt mondani kell mindenkinek, hogy csak Jézus szolgálata által lehetséges igazi megoldást találni. Isten azt mondja nekünk: **"…így szól az én Uram, az ÚR, Izráel Szentje: A megtérés és a higgadtság segítene rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek! De ti nem akarjátok, [16]inkább ezt mondjátok: Nem úgy lesz az, hanem lóháton vágtatunk! Hát majd vágtatnotok kell! Gyorsan akartok hajtani? Hát majd gyorsak lesznek üldözőitek! [17]Egy ember fenyegetésére ezrével elfuttok, öt ember fenyegetésére úgy elfuttok, hogy nem marad más belőletek, csak egy jelzőpózna a hegytetőn és egy zászlórúd a halmon. [18]De még vár az ÚR, hogy megkegyelmezhessen, még hallgat, hogy irgalmazhasson. Mert bár ítélő Isten az ÚR, boldogok mindazok, akik benne reménykednek."**

Van egy másik nagyon fontos üzenet, amit nem szabad semmiképpen sem figyelmen kívül hagyni.

Jézus, amikor azt mondja, hogy: **„[45]Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért."** – akkor ebben a kijelentésében nem az van, hogy **Jézus nem azért jött, hogy kiszolgáljon bennünket, hanem azért, hogy Isten akarata szerint szolgáljon nekünk.**

Jézus meghallotta a szenvedő emberek kiáltását és segített rajtuk. Megszabadította őket a betegségtől, a fájdalmaktól, de szolgálatának célja első

renden nem ez volt, hanem az, hogy üdvösséget, szabadulás, örök életet ajándékozzon mindenkinek, aki Őhozzá megy, és aki azt várja és elfogadja.

Mi is igyekszünk minden szenvedésre, minden emberi fájdalomra, problémákra a magunk szerény eszközeivel odafigyelni és vállalni a szolgálatot. Az egyház életének ez fontos jellemvonása minden időben.

Valaki bejön a lelkészi hivatalba valamilyen gonddal, problémával, akkor nem szoktuk megkérdezni, hogy vajon tagja-e az egyháznak. Mert általában tudjuk azt. hogy lehetséges, hogy az illetőt valahol megkeresztelték, de valószínűleg akkor volt először és utoljára templomban. Még talán mentegeti is magát, hogy ő nem templomjáró fajta, de azért hisz valamit. Jogos lenne megkérdezni, hogy milyen alapon jön, milyen alapon vár tőlünk valamit, de soha senki nem kérdezi meg ezt, mert szolgálatnak fogjuk fel a feladatot, és igyekszünk szeretetteljesen viszonyulni mindenkihez. Akkor sem sértődünk meg, amikor emberek azt gondolják, hogy az egyház, a gyülekezet, a lelkész valamilyen szolgáltatóháznak a része, ahol bizonyos dolgokat kapni lehet, meg lehet rendelni. És amikor a szeretettel és odaadással végzett szolgálatunkat még semmibe is veszi, amikor visszaél vele és talán meg is csúfol bennünket, akkor is elviseljük, bár fájdalmas élmények ezek a számunkra, de elviseljük, mert tudjuk, hogy Jézust is megcsúfolták és leköpték, s nekünk is ez az utunk ebben a világban. Szolgálunk, mert a mi Urunk ezt bízta ránk, erre indított, erre erősített meg bennünket.

De hangsúlyozni kell azt, hogy a szolgálatunk nem lehet az embereknek a kiszolgálása csupán! Akkor, ha kiszolgáljuk, szervilis módon, akkor azzal kárt okozunk!

Egyik nagyon tehetséges, sokféle szolgálatot felvállaló lelkipásztor mondta el egyszer azt, hogy 20-30 éves szolgálat után döbbent rá arra, hogy az Ő szolgálata, bár nagyon eredményes, mégsem Krisztus akarata szerint való szolgálat. Jönnek az emberek a templomba, jó közösség alakul ki, minden példaértékű, csak valami nagy hiba van. Azt mondta, hogy megértettem, hogy a gyülekezet tagjait szépen, szeretetettel én pásztorolom a kárhozatba. Egyetlen szempontom, hogy mindenkit kiszolgáljak, s közben elaltatom az embereket, nem érzik meg azt, hogy halálban vannak és Jézus szabadítására van szükségük. S ott éreztem meg, - mondta - hogy változtatni kellene a szolgálatomon.

Mert a szolgálatunk célja az, hogy az emberek Jézust megismerjék és befogadják a szívükbe. A szolgálatunk célja az, hogy akiknek szolgálunk, azok átmenjenek a halálból az életre. Üdvösségük legyen! Mert mit használ az

embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall? Mit adhat az ember váltságul lelkéért?

És így sokszor meg is tapasztaljuk azt, hogy lelkiismeretes, szeretettel teljes, alázattal vállalt szolgálatunk nyomán valaki eljut Jézushoz, megismeri Őt és átadja a szívét neki. Látjuk azt is, hogy az élete megváltozik, hogy megtisztul és meggyógyul életének minden nyomorúságából, betegségéből. S, amikor ezt látjuk, akkor azt mondjuk, hogy érdemes volt vállalni a feladatot, érdemes volt alázatosnak maradni a kudarcok és a nem megfelelő válaszok láttán.

Ma az istentiszteletünket úgy hirdettük meg, hogy iskolai évnyitó istentisztelet.

Elmondhatom, hogy az iskola fenntartása, az ott folyó szolgálatok vállalása is ezt jelenti. Szolgálatot vállaltunk, de céllal. Azért, hogy a gyermekek ismerjék meg Jézust, ismerjék meg azt az életformát, amit Jézus mellett, Jézust követve élhet az ember. Felnőtt életük, családi életük és egyéb dolgaik formálódjanak másképpen, mint ahogyan általában az emberek élete formálódik. Jézus Lelkének ereje töltse be őket.

Más egyéb cél nincsen, csak ez. Ez az ajándék számunkra, amikor szolgáljuk az iskolát, az iskola életét.

Hisszük azt, hogy az a sok beszélgetés a hittanórákon, a megtanult anyag, a megtanult énekek, olyan kincset jelentenek majd a gyermekek számára, ami az életüket szebbé teszi.

És most, amikor az iskolákban megindult a hitoktatás, akkor ugyanezt kell mondani. Ez feladat, mégpedig nem is könnyű feladat. Meg kell küzdeni azzal az ellenszenvvel, amellyel az emberek tekintenek az Isten ügyére, a Bibliára, az egyházra. Sok feladatot jelent, sok gondot minden gyülekezetnek, minden egyháznak ez. Ha nem lenne célunk vele, akkor teljesen felesleges lett volna elvállalni. De az a célunk, hogy Jézusról vallást tegyünk, Jézushoz hívjuk a gyermekeket és a szülőket. Próbáljuk átsegíteni sokak életét ilyen módon is a kárhozatból az üdvösségre.

Jaj, annak az egyháznak, amelyik úgy szolgál, hogy csak kiszolgálja az embereket, mert az az egyház ítélet alá kerül és feleslegessé teszi önmagát.

*

Márk 10; [51]Jézus megkérdezte tőle: „Mit kívánsz, mit tegyek veled?" A vak ezt mondta: „Mester, hogy újra lássak." [52]Jézus ekkor így szólt hozzá: „Menj el, a hited megtartott téged." És azonnal újra látott, és követte őt az úton.

A vak Bartímeus története az ismertebb gyógyítási történetek közé tartozik. Gyakran hangzik el ennek a történetnek az alapján igehirdetés a szószékekről és sok segítséget adó, bátorító üzenet szólal meg belőle egy egy ilyen alkalommal.

Nem tudunk szinte semmit erről az emberről, Bartimeusról, csak azt, ami ebben a történetben elhangzott felőle. Életét jólelkű emberek adományaiból tartotta fenn. Talán volt egy olyan hely, ahol hosszabb időn át rendszeresen koldult. Az emberek, feltételezésem szerint, szerették, tisztelték és rendszeres adományaikkal támogatták, segítették.

Mint kifejezetten az egész életét emberek között élő ember, hamar értesült mindenről, ami történt Jerikóban, Jeruzsálemben és az országban. Így valószínű, hogy hamar hallott Jézusról is, Jézus nagy tetteiről, csodáiról. Elbeszélték neki a járókelők, az ismerősök.

És most, amikor Jézus arra jár, egy pillanat alatt megerősödik benne a vágy és az elhatározás, hogy Jézus gyógyító hatalmát kérje, megtapasztalja. Hangosan kiáltozni kezd, hívja Jézust. A körülötte lévők csitítják, próbálják elhallgattatni, de ő nem enged, hanem még inkább kiáltja:"Dávid fia, Jézus, könyörülj rajtam!"

Jézus, amikor meghallja a kiáltást, akkor odahívja magához és megkérdezi tőle: Mit szeretnél, hogy cselekedjem veled? Bartimeus, pedig azt válaszolja, ami legfőbb vágyként ott van a szívében: „Mester, hogy újra lássak!" Jézus pedig azonnal enged a kérésnek, meggyógyítja. S azt olvassuk, hogy Bartimeus a gyógyulása után követte Jézust az úton. Csatlakozott Jézushoz.

Nem tudjuk, hogy mi lett a folytatás. Úgy gondolom, hogy szép és izgalmas folytatása van ennek a történetnek. Majd egyszer megtudjuk!

Bennem mindenek előtt az a gondolat volt amikor elolvastam ezt a néhány soros tudósítást, hogy mennyire nehéz is lehet annak az embernek, aki valami miatt elvesztette a látását. Milyen sok fontos kérdésben megszegényedik, kiszolgáltatottá válik, rászorul mások segítségére.

Lehet, hogy a látás elvesztése nyomán erősödnek a többi érzékszervek. Finomabbá válik a hallás, a tapintás, a szaglás. Talán még az ilyen embernek a lelki világa is érzékenyebbé lesz és megérzi a környezetéből felé sugárzó hatásokat. De mindez nem pótolja teljesen a látás csodáját, ajándékát.

Nem nehéz ezt elképzelnünk. Különösen nagy megpróbáltatás lehet annak az embernek ezt az állapotot elhordozni, aki korábban látott, de valamilyen betegség, baleset, vagy más miatt vesztette el a látását. Hiszen, aki vakon született, annak nincsen tapasztalatai, élményei, majdnem természetesnek tarthatja azt az állapotot, amiben él. Nem ismer mást.

A színek, a világ szépsége és gazdagsága, szeretteink arca és minden, amit a látásunkkal megkapunk rendkívül nagy ajándék számunkra.

Bartimeus erre a gazdagságra és biztonságra vágyik, ezt szeretné megszerezni újra, ezért kiált Jézushoz, ezért szeretne meggyógyulni Jézus gyógyító hatalma által. És örömmel láthatjuk, hogy Jézus visszaadja neki a látás gazdagságát.

De, amikor elolvastam ezt a történetet és belegondoltam magamat ennek az embernek az életébe, akkor az lett számomra fontossá, hogy a látás több annál, mint az, hogy látjuk a körülöttünk lévő világot, látjuk az embereket, gyönyörködünk a színekben, vagy a látás ajándéka segítségével el tudjuk végezni azt a munkát, amit szeretünk, ami ránk bízatott.

A látás ajándékát jelenti az is, hogy meglátjuk a világban, az életünkben nagyon határozottan ott lévő, a dolgokat meghatározó összefüggéseket. Érteni kezdjük azt, hogy mi mivel függ össze, mi az, ami fontos és mi az, ami kevésbé fontos. Látni tudjuk azt, hogy mikor milyen irányban kell haladnunk, milyen döntéseket kell hoznunk. Mert az az ember, aki nem birtokolja a látásnak ezt a fokozatát, az mindig összezavarodik, eltéved, életében olyan téves tettek jelennek meg, amivel sok kárt okoz önmagának is és a körülötte élőknek is. Kevés az, ha csak az anyagi világot, a tárgyakat látjuk.

Ha ma körülnézünk ebben a világban, és látjuk embereknek, embercsoportoknak az életét, akkor azt fedezzük fel, hogy sok zűrzavar, sok gonosz indulat, keserűség azért van, mert sokaknál nincs meg a látásnak ez a fokozata. Látják a

teremtett világot, látják a tárgyakat, az embereket, de nem látják meg az összefüggéseket, nem értik azt a rendet, azokat a titkokat, amik a dolgokat összhangba hozzák, vagy éppen ellenkezőleg, összezavarják.

Amikor kezünkbe vesszük a Bibliát, amikor elcsendesedünk Isten előtt, akkor Bartímeusnak a kiáltása is ott van a szívünkben: Dávid fia, Jézus, könyörülj rajtam! Könyörülj rajtam, mert látni szeretnék.

Nincsen olyan ember, aki teljesen, tökéletesen elégedett lehet a látásával. Mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy Jézus gyógyítsa a látásunkat, sugározza rá a dolgokra az Ő világosságát, hogy tisztábban lássunk.

Ha tisztábban látunk, akkor értelmesebben közlekedünk ebben a világban. Nem indulatokkal, nem félelmekkel, nem ösztöneinktől vezérelve. S ez segíteni fog bennünket arra, hogy eredményesebb legyen az életünk. Segíteni fog bennünket arra, hogy örömmel és békességgel a szívünkben járhassuk az utat, ami Isten adott a számunkra.

Bátran, hittel és vágyakozva kérjük tehát minden nap Jézust, hogy gyógyítsa meg a szemünket, adja vissza a látásunkat.

A gyülekezet, az egyház számára nagy ajándék az, ha a látásunk tisztább, gyógyultabb, mert ez egy egészen más egyházi életnek a kialakulását segíti elő, mint amit gyakran látunk. S így lesz az egyház a világ számára is áldássá, fénnyé és sóvá, ha látó emberekként élünk, szolgálunk, teszünk bizonyságot mindenki előtt. Az egyház így lesz Jézus szolgájává, így kapja meg a prófétai szolgálatra alkalmassá tevő karizmáját.

De úgy gondolom, hogy nem szabad itt megállni, hanem tovább kell menni innen. Azért kell tovább menni, mert mi hitben éljük az életünket. Néha ugyan figyelmeztetnek bennünket sokfelől, hogy túlságosan racionálisak vagyunk, ami önmagában még nem lenne nagy baj, de nem csak racionálisak vagyunk, hanem hitben próbálunk járni.

A hitben járás pedig azt jelenti, hogy a szemeink megnyíltak az Isten uralmának, országának a meglátására is. Nem csak az összefüggéseket látjuk, ami a világban, a társadalomban és a világ más dolgaiban ott vannak és összekapcsolják a dolgokat, hanem azt is, hogy Isten uralkodik e felett a világ felett. Mindenek felett ott van az Ő gondoskodó, világot kormányozó hatalma.

Ha megkapjuk ezt a látást, akkor ez hihetetlenül meggazdagítja az életünket. Mert mit is jelent ez?

Jelenti ez azt, hogy ebben a szép és bonyolult világban jelen van Jézus Krisztus által Istennek a szeretete, amivel bennünket embereket, mindannyiunkat, kivétel nélkül szeret. Nem csak a hideg, rideg törvényszerűségek, okok és okozatok sorozata határozza meg ezt a világot, hanem a mennyei Atyánk akarata és szeretete fog össze mindent. És a mi kicsiny életünket benne élhetjük ebben a gondviselő szeretetben. Érezhetjük és tudhatjuk, hogy Istennek a hatalmában, kezében vagyunk, Istennek a kezében van az életünk.

Ez a látás arra segít, hogy még a megmaradt félelmek, indulatok, az a tehetetlenséget eláruló kapkodás, ami még ott van a tetteinkben, az életünkben, az is tűnjön el onnan. Mondhatjuk magunknak: Miért félsz, hiszen a te mennyei Atyád lát és szeret téged! Nem hagy el, nem feledkezik el rólad! Bízzál benne!

Ebben a látásban felfedezzük, hogy hatalmas erők vesznek minket körül Isten parancsára, hogy vezessenek, oltalmazzanak. Angyaloknak nagy serege van kirendelve a védelmünkre és életünk küzdelmeinek a támogatására. Ezt látva az ember megérti, hogy a szemmel látható tények nem egészen olyanok, amilyennek látjuk azokat. Isten hatalma és szeretete megváltoztatja a dolgok összefüggéseit. És amikor magunkra nézünk és látjuk azt, hogy milyen erőtlenek vagyunk, akkor egyszerre felfedezzük, hogy mi ugyan erőtlenek vagyunk, de az Akinek a szerető kezében van az életünk az mindenkinél erősebb és hatalmasabb.

A látásnak erre a harmadik fokára hitben juthatunk el. De még hitben járva is mindig érezzük, hogy nem mindig tiszta a látásunk.

Ezért a látásnak ebben a formájában is indokolt, hogy újra és újra felkiáltsunk: Dávidnak fia, Jézus, könyörülj rajtam! Add, hogy lássak. Gyógyítsd meg a szemeimet! Mert az az ember élhet csak teljes életet, aki lát, mégpedig ilyen módon is!

Amikor látjuk a mi mennyei Atyánkat, a mi Megváltónkat, amikor látjuk a mennyek királyi uralmának valóságát ebben a világban, az életünkben, az életünk körül, akkor tudunk igazán bölcsen, bátran és eredményen járni kelni. akkor bontakoznak ki igazán a dolgaink.

Ez is egy egész életen át tartó küzdelem, harc. Mindig el kell kérni azt, hogy az életünk különböző helyzeteiben lássuk Isten uralmának, országának valóságos jelenlétét is.

A negyedik gondolat, amit fontosnak tartok ennek az Igének az indítása nyomán az az, hogy **mi emberek élhetünk úgy, hogy egy csodálatos jövőt láthatunk magunk előtt.**

Isten Igéje azt mondja el, hogy a bűnben, halálban élő ember számára Isten Jézusban szabadulást ajándékozott, s ez a szabadulás az örök életnek a valóságát jelenti. A történelemben Istennek az üdvterve megy végbe. Ennek az üdvtervnek a fő szereplője Izráel népe. Az ő történetükben megjelent názáreti Jézus élete, áldozata elindította ebben a világban a végső korszakot, amelynek befejezését az jelenti, hogy Isten újjá teremti a világot. S mindenki, aki hitben él, ennek az újjáteremtett világnak a polgáraként nyeri el az örök életet.

Hitben megnyílik az embernek a szeme ennek az örökkévalóságnak a meglátására. Ha itt is él ebben a világban, és komolyan veszi a jelent, de mindig tudja, hogy ez csak egy rövid ideig tartó állapot. Haladunk a teljesség felé. Vár ránk a hazánk, amit Isten már elkészített a számunkra. Vár ránk a béke és a boldogság hona. Ami itt van, azt felelősen viselkedve ki kell bírni.

Ez a látás a keresztyén életnek egy nagyon fontos eleme. Ez teszi a keresztyén embert józanná, nem ragadja el a hatalomnak, a gazdagságnak a varázsa, mert tudja, hogy minden elmarad. Ez ad bátorságot, hogy nem kell megijedni. Rosszabb nem történhet velünk, mint az, hogy átmegyünk innen oda, ahol a Krisztus van, amiről Pál apostol azt mondja, hogy sokkal inkább jobb. Az őskeresztyének ezért tudták vállalni a mártiriumot, mert látták az örök életet, Isten ígéreteit és komolyan vették azt.

S ezért mondja a keresztyén ember azt, hogy mindennél fontosabb az, hogy a nevünk be van írva az élet könyvébe, hogy van üdvösségünk. Ezt kell megőrizni, mert ez a látás mindent átformál, mindent átértelmez az életünkben.

Szóval nem csak a testi szemünk az, ami a látást jelenti, hanem sokkal több jelentése van ennek a szónak. A testi látás egy nagyon fontos alap, ami nagy ajándék, de önmagában még kevés ahhoz, hogy boldog, teljes életű emberként tudjunk élni ebben a világban. Jézus az, aki a látásunkat teljesen meg tudja gyógyítani. Őhozzá kell menni minden nap, hogy ebben segítséget adjon nekünk.

*

Márk 11; [1]Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél, elküldött tanítványai közül kettőt, [2]és így szólt hozzájuk:

„Menjetek az előttetek levő faluba, és mindjárt, amint beértek, találtok egy szamárcsikót megkötve, amelyen még nem ült soha senki: oldjátok el, és hozzátok ide. [3]Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért teszitek ezt? - mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rá, de azonnal vissza is küldi." [4]El is mentek, meg is találták a szamárcsikót az ajtó elé kötve kinn az utcán, és eloldották. [5]Az ott álldogálók közül néhányan megkérdezték tőlük: „Miért teszitek ezt, miért oldjátok el a szamárcsikót?" [6]Ők pedig úgy válaszoltak, ahogyan Jézus mondta; és akkor elengedték őket. [7]Elvitték tehát Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, ő pedig felült rá. [8]Sokan felsőruhájukat terítették az útra, mások a mezőn vágott lombos ágakat; [9]akik pedig előtte és utána mentek, ezt kiáltották: „Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! [10]Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!" [11]Jézus ekkor bement Jeruzsálemben a templomba; mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel. [12]Másnap pedig, amikor Betániából elindultak, megéhezett, [13]és messziről meglátva egy zöldellő fügefát, odament, hátha talál rajta valamit. De amikor odaért, semmit sem talált rajta, csak levelet, mert nem volt fügeérés ideje. [14]Jézus megszólalt, és ezt mondta a fának: „Senki ne egyék rólad gyümölcsöt, soha többé." A tanítványai is hallották ezt. [15]Azután Jeruzsálembe értek. Bemenve a templomba, Jézus kezdte kiűzni azokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban, felborította a pénzváltók asztalait, a galambárusok székeit, [16]és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen át a templomon. [17]Azután így tanította őket: „Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek." [18]Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és keresték a módját, hogyan veszítsék el. Féltek ugyanis tőle, mert tanítása magával ragadta az egész sokaságot. [19]Amikor azután este lett, kimentek a városon kívülre.

[17]Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: [18]tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító írt, hogy bekend a szemed, és láss. [19]Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!

Majdnem mindannyian tudjuk azt, hogy hosszabb ideje már a Márk evangéliumát olvassuk vasárnap délelőttönként. Ebben a sorozatban most jutottunk el ehhez a történethez, amit mindannyian jól ismerünk, a virágvasárnap eseményhez. Minden esztendőben elolvassuk a húsvét előtti vasárnapon ezt a fejezetet, de ez nem akadályoz meg bennünket abban, hogy most is ez a történet legyen az Igénk.

Jézus tehát bevonul Jeruzsálembe az ünneplő sokaság sorfala között, akik Jézusban az Istentől küldött szabadítót, a végső idő nagy királyát vélik felfedezni. Lelkesen és izgatottan várja mindenki, hogy mit tesz majd Jézus. Ott van a szívekben a kérdés: Vajon hogyan szabadítja meg a választott népet a római igából? Hogyan szervezi meg a Dávid trónját, és tesz olyan dicsőségessé, hogy Jeruzsálem nem csak a választott nép országának, hanem az egész világnak a fővárosa legyen?

Jézus nem mond ellene ennek a várakozásnak. Ő valóban Isten küldötte. Ő valóban Dávid fia! De országát, és egész világra kiterjedő hatalmát nem úgy valósítja meg, ahogyan azt a kortársai elképzelték. Szelíden, szamárháton vonul be Jeruzsálembe. Egyetlen szava sincsen azokhoz, akik pálmaágakkal a kezükben ünneplik Őt és könyörögnek azért, hogy a küldetése sikeres legyen. Hiszen a „Hozsánna" kiáltás egy ilyen könyörgés: Segítsd meg seregek Ura azt, aki a Te nevedben lépett elő, aki a Te küldetésed, akaratod szerint érkezik!

Jézus bevonul Jeruzsálembe. A fügefánál megállva ítéletet mond a népe alkalmatlanságát, gyümölcstelenségét meghirdetve ezzel. Majd megtisztítja a templomot. S a hét második felében elkezdődik a szenvedése, majd meghal a golgotai kereszten. Ezzel megérteti mindenkivel, akinek van füle a hallásra, hogy az Isten szabadító ígéretei, Istennek az egész világra kiáradó uralma, nem a földi, emberi eszközökkel valósul meg. Egy hatalmas szellemi harc kezdődik meg virágvasárnappal, amelyben a bűn, a halál, a kárhozat erői ellen bontakozik ki a küzdelem. Szellemi síkon van szükség a győzelemre és nem a mindennapok testi dolgainak a síkján.

És tudjuk azt, hogy Jézus ebben a nagy harcban győzedelmeskedett. Legyőzte a bűnnek a rontását, megsemmisítette a halál hatalmát és az embert kiragadta a kárhozatból. Jézus győzött, és a filippibeliekhez írt levélből éppen az elmúlt bibliaórán olvastuk el, hogy Isten a győzelme után felmagasztalta Őt, trónra ültette és „**olyan nevet ajándékozott neki, ami minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt**

valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére."

Aki csatlakozik Őhozzá, aki befogadja Őt a szívébe hittel, az megismeri valóságosan Jézusnak a szabadító hatalmát és uralmát. Ez feltétel mindenki számára. A hitben élő ember el tudja mondani, hogy Jézus győzött és én vele együtt győztes vagyok. A János evangéliumában azt olvastuk az elmúlt héten, hogy: **„Akik pedig befogadták Őt, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, [13]akik (csak) nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek."**

Ahhoz, hogy ez a győzelem megszülessen arra volt szükség, hogy Jézus szenvedjen és meghaljon értünk. Az Ő áldozata által valósulhatott meg egyedül a szabadulás. És Ő vállalta.

Isten Igéje arra tanít meg bennünket, hogy az ember, az emberiség életében nem hoz alapvető változást az emberi erővel megvívott harc. Csak a szellemi területen végbement küzdelmek és győzelmek hozzák el az igazi és vágyott változásokat.

Számomra most úgy fogalmazódott meg a virágvasárnapi történet, hogy ahogyan ott és akkor Jézus végigjárta az utat, hogy a világ megváltója legyen, alázatosan, szelíd királyként bement Jeruzsálembe, hogy ott bemutassa értünk az Ő áldozatát a keresztfa oltárán, ugyanúgy minden ember életében meg akarja ezt tenni. Szelíden és alázatosan be akar vonulni minden ember szívébe, hogy ott az Ő áldozata által megtörténhessen a valóságos változás. Így akar Ő győztes Úrrá lenni mindannyiunk számára.

De talán próbáljuk sorba venni azokat az üzeneteket, amelyek megszólalnak a virágvasárnapi történetből számunkra, mégpedig ilyen személyesen megszólaló üzenetként.

Az első üzenet az az, hogy Jézus, **amikor közel jön hozzánk, akkor soha nem harciasan, erőszakosan közeledik, hanem mindig szelíd királyként**. Szava, amellyel megszólít bennünket szelíd és alázatos szó: Te megfáradt és megterhelt lélek jöjj hozzám, mert nálam megnyugszik a te zaklatott szíved.

Az egyház nem mindig képviseli, szolgálja Jézust az emberek között így, de ennek ellenére mégis azt látjuk az életében és a szolgálatában, hogy nem az uralkodás, hanem a szolgálat az, ami leginkább jellemzi. Szolgálatával azt

próbálja érzékeltetni, hogy Isten a pislogó mécsest nem oltja ki és a megrepedt nádat nem töri el.

Mindenki, aki hitre jutott azt mondja el, hogy életének nagy változása, nagy fordulata,a szelíd Királlyal való találkozásban történt meg. Akkor, amikor meghallotta Jézus élő szavát: Szeretlek téged, elválasztottalak, neveden hívlak és az enyém vagy.

Nekünk, akik hitben élünk mindig érezni és tudni kell, hogy nem az agresszív, erővel és hatalommal érkező királyt kísérjük, szolgáljuk, hanem a szelíd Királyt, a Békesség fejedelmét.

Olyan nagy dolog az, amikor valaki meglátja Jézust így. Meglátja, hogy az a Jézus akit kigúnyolt, kinevetett, akivel nem törődött, az szelíden és alázatosan közeledik hozzá, ott áll az ajtó előtt és kopogtat, hogy könyörüljön. Nem türelmetlen, nem hangoskodik, és nem kiált, hanem csendesen mondja:" [20]**Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.** [21]**Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán."**

A második üzenet a fügefával kapcsolatosan fogalmazódott meg a számomra. Útközben, Jeruzsálem felé, Jézus a fügefán keresi a gyümölcsöt, de csak levelet talál. És, amikor ezt látja, akkor azt mondja:**"Senki ne egyen rólad gyümölcsöt soha többé."** Megítéli a terméketlen fügefát.

Jézus szelíden és szeretettel közeledik hozzánk emberekhez, amikor személyes bebocsáttatást kér az életünkbe. De ebben a személyes érkezésben mindenképpen világossá teszi számunkra azt, hogy nem talál az életünkön gyümölcsöt. Levél az van, díszlik talán az életünk, de igazi, értékes gyümölcs nincsen rajta.

Olyan gyümölcsről van itt szó, amit Jézus keres az életünkben. Ami az Ő gondolata szerint gyümölcs, és amire igazán, mindennél jobban szükségünk van. Olyan gyümölcs ez, amelyik az Isten világában, az örök élet szempontját komolyan véve, gyümölcs. Ami maradandó.

Ha nagyon jó, példamutató és követendő dolgokat szeretnék felsorolni ennek a résznek a magyarázataként, akkor azt mondhatom el, hogy sok ember számára a gyümölcs azt jelenti, hogy kialakított egy olyan életet maga és a családja számára, ami kényelmet a földi élet gazdagságát jelenti számukra. Mindenki

csodálja, hogy ilyen ügyes, tehetséges ember. Jézus viszont azt mondja neki: Ez csak a földi életet díszítő levél. Tavasszal kizöldül és ősszel elsárgul, lehullik és elfújja a szél. Több kell. Maradandó, örök életből fakadó gyümölcs.

Más talán a kulturáltságával dicsekszik. Ismeri a világirodalom csodálatos alkotásait, a zenét, a művészeteket. Benne van a szellemi élet forgatagában és az életét áthatja ez a kincs.

Sok évvel ezelőtt ismertem valakit, aki ragyogó szemmel beszélt arról, hogy ő ott van a nagyok, a szellemi nagyságok társaságában. Áprily Lajos, Dutka Ákos, Illyés Gyula, Borsos Miklós és ki tudja még ki volt ott azokon az estéken, hétvégeken, ahol ő is velük együtt fürdött a kultúrában. Együtt volt azzal a társasággal némi badacsonyi bor mellett, akik nagyon szép és igaznak tűnő bölcsességeket tudtak megfogalmazni. De Jézus azt mondja neki: Szép dolog ez, de ez csak zöldellő levél. Hol van a gyümölcse az életednek?

Találkoztam mostanában olyanokkal, akiknek a szívében csodálatos hazaszeretet lángolt. Ott voltak mindenütt, ahol lehetett valamit a magyarságért, a magyarság gyógyulásáért, jövőjéért. Nagy lelkek, nagy tehetségű emberek is voltak, akiket láthattunk, ismerhettünk. És ez is nagyon fontos. Egy ország, egy nép akkor virágozhat fel, ha ott van a szívekben a hazaszeretet. Ez nem lehet senki számára vitatéma. De Jézus az ilyen embernek is azt mondja: Én többet szeretnék látni az életedben ennél. Mert ez nagyszerű, szép, olyan, mint a dús lombú fa. De én az örök életre szóló gyümölcsöt keresem. Mert, ha az nincsen, akkor ez valahol, valamikor kevésnek bizonyul.

És lehet sorolni sok szép, nem példát, aminek minden esetben ez a refrénje: A levelet látom, de hol a gyümölcs?

Ott és akkor a zsidó nép hihetetlen vágyakozással várta Isten szabadítását. Fanatikus odaadással tették oda az egész életüket erre. Nem volt olyan szombat, amikor nem voltak ott a zsinagógában az istentiszteleten. Nem volt olyan törvény, amit a legapróbb részletekig ne akartak volna betartani.

Jézus elismerően szól erről az istenfélelemről, erről a mérhetetlen vágyakozásról a Messiás után, de azt mondja: Ez csak a levél. Dúsan zöldellő és látványos. A gyümölcsöt azonban nem találom. Az életetek nem az Isten végtelen nagyságában, dicsőségében, távlataiban élt élet, hanem csak testileg megélt, a földi keretekbe szorított vallásosság. Hiányzik a gyümölcs, és ezért megszégyenültök. Ezért szétszórnak titeket a föld népei közé és mérhetetlen szenvedéseket kell majd kiállnotok.

Az embernek a szelíd, szeretettel közeledő Jézussal való találkozásban fel kell ismerni azt az igazságot, hogy hiányzik a gyümölcs, és hogy ez nagy baj.

Jézus azért megy el a keresztig és azért adja az életét oda váltságul sokakért, hogy a gyümölcstelen életek gyümölcstermővé váljanak. De ahhoz, hogy ez megtörténjen, ahhoz meg kell hallani és komolyan kell venni Jézus szavát, aki azt mondja, hogy minden nagyon szép, csodálatos amit csinálsz, csak dicsérni lehet mindent, ami az életedben van. Egy dolog hiányzik, de ez a legfontosabb, hogy nem találok az életeden gyümölcsöt. Maradandót, örök életre szólót, nekem tetszőt. Jöjj hozzám, higgy és kövess engem, s akkor én gyümölcstermővé teszem az életedet

Nagyon nehéz ezt elfogadni az embernek, mert úgy meg tudunk mi elégedni önmagunkkal. Talán egy kicsit dicsekszünk is azzal, amit szépen és jól csinálunk. Nem tudjuk elfogadni, hogy ez kevés. Több kell. És ha van bátorságunk elfogadni, akkor Jézus szelídsége, szeretete és kereszthalála által gyümölcstermőre fordul majd az életünk. De ha nem fogadjuk el, akkor a végén kiderül, hogy életünkről lehullanak a levelek, amik olyan díszesek voltak, és nem marad semmi!

*

Márk 11: [8]Sokan felsõruhájukat terítették az útra, mások a mezõn vágott lombos ágakat; [9]akik pedig elõtte és utána mentek, ezt kiáltották: „Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! [10]Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendõ országa! Hozsánna a magasságban!"

Jézus Lázár feltámasztása után már szinte mindenki számára ismertté vált. Senki sem volt még, aki hozzá hasonló erővel rendelkezett, aki olyan csodákat tett, mint Ő. Az emberek éppen ezért látni akarták Őt, hallani akarták tanításait. Sokakban megfogalmazódott az a gondolat, hogy valószínűleg Ő lesz az Isten küldötte, a végső idők messiás királya, aki helyreállítja és megvalósítja az ÓSz-i próféták által megjövendölt dávidi királyságot.

Ezt a népszerűséget nem nézték jó szemmel a főpapok, a farizeusok. Veszélyesnek tartották ezt a népszerűséget, veszélyesnek tartották Jézus

nézeteit és nem is fogadták el tiszta tanításként. Úgy gondolták, hogy Jézus valóban közel van ahhoz, hogy a rómaiakkal kiprovokáljon egy súlyos összeütközést, ami beláthatatlan következményekkel járna a zsidó népre, ezért bármilyen módon meg kell akadályozni a további tevékenységét. De feltétlenül meg kell állítani Őt azért is, mert tévtanokat hirdet. Nem marad meg az atyák hagyományainál.

Jézus ebben a helyzetben vonul be az ünneplő tömeg sorfala közt Jeruzsálembe, szamárháton. A nép ujjongva kiáltja az út mentén: **„Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! [10]Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!"**

Ha elgondolkodunk e felett a történet felett, akkor azonnal megértjük azt, hogy ez történet arról szól, hogy **Jézus elfogadja a Királynak szóló tiszteletet**. Hatalmas tettei, szavai, s az egész magatartása is nyilvánvalóan mutatja azt, hogy Ő hatalmas Úr, dicsőséges Király. Mindenki érzi ezt! Tanítványai is, s akik tisztelettel fordulnak felé azok is. De az ellenségei is érzik ezt, s azért fordulnak vele szembe olyan nagy erővel.

Jézus királyi hatalma megosztja az embereket! Vannak, akik felsorakoznak mögötte, és vannak, akik haraggal és gyűlölettel fordulnak vele szembe, akik elutasítják Őt. Csak egy valóságos erőt képviselő személy képes ilyen hatást gyakorolni az emberekre. Egy erőtlen személy nem tud tömegeket maga mellé állítani, és nem képes arra sem, hogy olyan ellenséges indulatokat támasszon, amilyent támasztott Jézus a főpapokban és a farizeusokban és az írástudókban.

S azóta is, ma is, ahol Jézus jelen van, ott királyi hatalma így is megnyilvánul, megosztja, polarizálja az emberi közösséget.

Ezért is mondja Jézus, hogy: **„[51]Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Nem - mondom nektek -, hanem inkább meghasonlást. [52]Mert mostantól fogva öten lesznek egy családban, akik meghasonlottak, három kettővel, és kettő hárommal. [53]Meghasonlik az apa a fiával, és a fiú az apjával, az anya a leányával, és a leány az anyjával, az anyós a menyével, és a meny az anyósával."**

Nagyon nagy tévedés azt gondolni, hogy azért, mert Isten a szeretet, azért az Ő jelenlétében minden elkenődik és valami mérhetetlen (és igazságtalan, elviselhetetlen) békesség árad ki mindenkire. Isten megemésztő tűz! Ahol Ő Jézus Krisztusban, egyszülött Fiában megjelenik, hatalmas erővel, szeretet erővel, ott királyi hatalma lesz láthatóvá, ami mindig megosztja az embereket.

Ezt a királyi hatalmat ábrázolja ki Jézusnak a Jeruzsálembe való bevonulása is virágvasárnap.

De ugyanakkor Jézus azt is **nyilvánvalóvá teszi, hogy nem kíván semmiféle politikai küldetést, feladatot felvállalni**. Nem ül Dávid trónjára úgy, ahogyan a kortársai remélik, nem kívánja megvalósítani azt az uralmat, amit tévesen tőle várnak, vagy rá akarnak erőltetni. Ezt fejezi ki az, hogy nem harciasan vonul be Jeruzsálemben, lóháton ülve, hanem alázatosan, szamárháton. Pontosan úgy cselekszik, ahogyan a próféta megjövendölte: **„[9]Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és szamáron ül, szamárcsikó hátán."**

S ez nem csak ott és akkor volt igaz, hanem minden időben, itt és most is. Jézus nem hozott és nem is hoz olyan megoldást a világ számára, ami minden problémát végérvényesen megold, ami egy tökéletes világot teremt.

Munkája kétségtelenül változtat az emberek életén, enyhíti valamilyen mértékben a szenvedést, gyógyítja a betegségeket. Ezzel mindenképpen változnak a körülmények, de az emberi módon megfogalmazott váradalmak nem teljesednek be.

A mi időnkkel, életünkkel kapcsolatosan azt lehet elmondani, hogy ha Jézusnak a jelenléte erőteljesebb lenne a társadalomban, ha sokkal többen lennének olyanok, akik Őt szeretik, szolgálják, akik Őbenne bízva élik az életüket, akkor emberségesebb lenne az élet. Csökkenne azoknak száma, akik reménytelen szívvel élik az életüket. Csendesebb és nyugodtabb lenne körülöttünk minden. Akkor nem lenne annyi olyan ember, akiknek nincs kenyere, otthona, akik elhagyottan élik az életüket. Ezt mindannyian tudjuk, hiszen látjuk, hogy az érdekek harca, a mértéktelen és önző haszonra törekvés, a sikert kereső emberek társadalma a legnyomorultabb és legigazságtalanabb társadalmi formáció. Minél jobban áthatja az emberek életét a hit, Krisztus élő jelenléte, annál inkább megtörik ez a szörnyűség, amiben élünk.

Ez feladatot jelent azoknak, akik hitben élnek. A mi kezünkben van az az egyetlen eszköz, amivel meg lehet valamilyen mértékben változtatni a világot, a társadalmat. Hirdetni kell az evangéliumot. Jézushoz kell hívni az embereket. Minél többen fogadják be Jézust a szívükbe, annál inkább válik ember formájúvá az élet. De tudnunk kell azt, hogy tökéletes soha nem lesz az élet, a világ, mert a bűn, az ember elveszett volta mindig mindenhol és mindenben erőteljesen megmutatkozik. Jézus nem is vállalkozik arra, hogy király legyen.

Egyedül Krisztus jelenléte képes hatékonyan befolyásolni az életet a világunkban. Azok az elméletek, amikor sokan fennen hirdetnek, mint megoldást, el kell felejteni, mert azok az elméletek nem érnek semmit, vagy nem sokat érnek.

De **az, hogy Jézus Király, hogy Királyként vonul be Jeruzsálembe, az azt mutatja meg számunkra, hogy az Ő királyságának értékei nagyon valós értékek.**

Ő az Ő országának, a mennyek országának erőit kínálja fel az emberek számára. Azokat az erőket, amik akkor áradnak az ember életébe, ha szelíden és alázatosan megnyitja a szívét Krisztus előtt. Jézus uralma ott jelenik meg, s ott kezd kiteljesedni, ahol az ember megalázza magát, bűnbánattal, Isten szeretetét, segítségét várva és elfogadva.

Jól tudjuk ezt mindannyian, akik hitben éljük az életünket. Amikor Jézus uralmát engedjük kiteljesedni az életünkben, akkor egyszerre érezzük azt, hogy a körülményeinktől függetlenül megnyugszik a szívünk, békességet kapunk, sőt örömöt. S ebben az uralomban elkezd Isten kegyelme által egy új élet kibontakozni. Így is énekeljük a 274. énekünkben: **„Csak légy egy kissé áldott csendben, Magadban békességre lelsz. Az Úr rendelte kegyelemben örök, bölcs célnak megfelelsz. Ki elválasztá életünk, jól tudja, hogy mi kell nekünk."**

S Jézus uralma alatt tudjuk, hogy az az ország, amelynek Ő a királya, egyszer majd győzedelmeskedni fog és felszámolja, megszünteti a bűn által meghatározott világot. Beteljesedik az, amit olvasunk az Igében: **„[1]És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. [2]És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. [3]Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és õ velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; [4]és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak." [5]A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent".**

Ez az uralom az, amelybe Jézus hív minden embert. Ezt ábrázolja ki a virágvasárnapi bevonulás.

Jézust azok, akik ott vannak az út mentén és hozsánnáznak, nem értik. Ezért lesz a hozsannából sok szájból megszólaló „Feszítsd meg! kiáltás. Még a tanítványok sem értik itt mindezt. Csak később értik meg, akkor, amikor a Szentlélek megvilágosítja őket.

Boldog ember az, aki Jézus uralma alatt élheti az életét és gyönyörködhet Jézus uralmának gazdagságában, békéjében.

A virágvasárnapi történetnek van egy olyan eseménye, amit viszonylag nehezen értelmeznek az emberek. Ez **a terméketlen fügefával kapcsolatos** történet. Jézus nem talál ezen a fán fügét, mert még nem volt a fügeérés ideje, de ennek ellenére megdorgálja a fát: „Senki ne egyék rólad gyümölcsöt, soha többé."

Itt én arra gondolok, hogy ennek a fügefának a sorsában kiábrázolódik valami. Ez a fa a természet rendje, uralma szerint termett volna gyümölcsöt. Jézus pedig azt teszi nyilvánvalóvá, hogy az Ő hatalma, az Ő királyi uralma felfüggeszti a világ rendjét, s amikor Ő szól, amikor Ő keres gyümölcsöt, akkor az Ő akaratának kell engedelmeskedni. S az, aki nem engedelmeskedik az Ő akaratának, nem fogadja el az Ő uralmát, annak nincsen jövője. Megítéltetik. Legyen bár dús a lombja, legyen bármilyen is, megítéltetik. Csak az maradhat meg, aki kész Őneki engedelmeskedni.

Egy ember lehet bármilyen derék, bármilyen jó, ha Jézus nem talál rajta gyümölcsöt, ha nem Jézust szolgálja, az uralmában él, akkor megítéltetett.

Ezért olyan hangsúlyos Jézus szava, amikor azt mondja a János evangéliumában: **„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta….Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. [17]Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. [18]Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében."**

Komoly figyelmeztetés fogalmazódik meg a terméketlen fügefa által! Jézus uralma az, ami életet, megtartatást jelent a számunkra.

*

Márk 11; [1]Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél, elküldött tanítványai közül kettőt, [2]és így szólt hozzájuk:

„Menjetek az előttetek levő faluba, és mindjárt, amint beértek, találtok egy szamárcsikót megkötve, amelyen még nem ült soha senki: oldjátok el, és hozzátok ide. [3]Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért teszitek ezt? - mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rá, de azonnal vissza is küldi." [4]El is mentek, meg is találták a szamárcsikót az ajtó elé kötve kinn az utcán, és eloldották. [5]Az ott álldogálók közül néhányan megkérdezték tőlük: „Miért teszitek ezt, miért oldjátok el a szamárcsikót?" [6]Ők pedig úgy válaszoltak, ahogyan Jézus mondta; és akkor elengedték őket. [7]Elvitték tehát Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, ő pedig felült rá. [8]Sokan felsőruhájukat terítették az útra, mások a mezőn vágott lombos ágakat; [9]akik pedig előtte és utána mentek, ezt kiáltották: „Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! [10]Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!" [11]Jézus ekkor bement Jeruzsálemben a templomba; mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel. [12]Másnap pedig, amikor Betániából elindultak, megéhezett, [13]és messziről meglátva egy zöldellő fügefát, odament, hátha talál rajta valamit. De amikor odaért, semmit sem talált rajta, csak levelet, mert nem volt fügeérés ideje. [14]Jézus megszólalt, és ezt mondta a fának: „Senki ne egyék rólad gyümölcsöt, soha többé." A tanítványai is hallották ezt. [15]Azután Jeruzsálembe értek. Bemenve a templomba, Jézus kezdte kiűzni azokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban, felborította a pénzváltók asztalait, a galambárusok székeit, [16]és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen át a templomon. [17]Azután így tanította őket: „Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek." [18]Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és keresték a módját, hogyan veszítsék el. Féltek ugyanis tőle, mert tanítása magával ragadta az egész sokaságot. [19]Amikor azután este lett, kimentek a városon kívülre.

Ézsaiás 43. [1]De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! [2]Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. [3]Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!

Az elmúlt vasárnap délelőtt is ezt az Igét olvastuk el, egyszerűen azért, mert a Márk evangéliumának hosszú idő óta tartó magyarázatának ez a soron következő része. A felolvasott rész arról szól, hogy Jézus bevonul Jeruzsálembe, hogy ott önként elfogadja értünk a szenvedést és a kereszthalált.

Amikor Jeruzsálem felé indul, akkor az emberek összesereglenek az út szélén, s kezükben pálmaágakkal kiáltják: Hozsánna! Áldott, aki az Úr nevében jön! Ebben a kiáltásban kifejeződik ezeknek az emberek a váradalma. Olyan valakinek látják Jézust, aki képes egy szabadságharc élére állni, s akinek van ereje ahhoz, hogy a római igából kiszabadítsa Izráelt, s dicsőséges, az egész világot meghatározó országgá tegye. Úgy gondolják, hogy most teljesednek be azok a jövendölések, amelyeket a próféták meghirdettek. Ézsaiás pl. így ír erről: **„[1]Nem hallgathatok Sion miatt, nem nyughatom Jeruzsálem miatt, míg nem ragyog igazsága, mint a hajnalfény, és szabadulása, mint az égő fáklya. [2]Látni fogják igazságodat a népek, dicsőségedet az összes királyok. Új nevet adnak neked, melyet az ÚR maga határoz meg. [3]Ékes korona leszel az ÚR kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén. [4]Nem mondanak többé elhagyottnak, országodat sem mondják pusztaságnak, hanem úgy hívnak, hogy gyönyörűségem, országodat pedig úgy, hogy férjnél van. Mert gyönyörködik majd benned az ÚR, és országodnak ő lesz a férje. [5]Mert ahogy az ifjú elveszi a hajadont, úgy vesz el téged, aki felépít; ahogy a vőlegény örül menyasszonyának, úgy örül majd neked Istened."(Ézsaiás 62.)**

Jézus nem mond ellent ennek a várakozásnak, de nem is erősíti meg azokat, akik Őt bátorítják. Csendesen, békésen, szamárháton megy Jeruzsálem felé, hogy majd ott minden ellenállás nélkül, engedelmesen elszenvedje értünk az ítéletet. Így győz, így lesz Szabadítója és Megváltója ennek a világnak, s így ragyogtatja fel Jeruzsálemben Isten szeretetének és dicsőségének fényét az egész világ számára.

Jézus szelíd Király, aki kimondhatatlan szelídséggel és szeretettel hívja magához a választott népet, az egész embervilágot és személy szerint minden embert. Minket is. Jézus szelídsége győzhet le bennünket formálhatja át az életünket, és tehet teljesen szabaddá. Mindenki, aki Őt megismerte tanúsíthatja ezt!

De azt láttuk, hogy Jézus megáll az útjánál lévő fügefa mellett, mert megéhezett. Gyümölcsöt keres rajta, de nem talál, csak dús lombot, szép levélkoronát. S akkor Jézus megdorgálja a fügefát: **Senki ne egyen rólad gyümölcsöt soha többé!** S másnap a tanítványok csodálkozva azt látják, hogy a fügefa elszáradt.

Úgy értelmeztük ezt a részt, hogy Jézus, a szelíd Király nagy szeretettel közeledik hozzánk emberekhez. S amikor hozzánk jön, akkor megvizsgálja az életünket: Van-e rajta gyümölcs? Olyan gyümölcs, ami igazán maradandó érték!

Szavai arra döbbentenek rá bennünket, hogy az életünk minden teljesítménye, minden szépsége csak levél, ami kétségtelenül díszlik, de valójában haszontalan. Nem maradandó. Bármit szemlélünk is az életünkben, látunk szépnek és értékesnek, bármivel dicsekszünk is, mindig erre kell eljutni akkor, ha Jézus a közel jön hozzánk, hogy mindaz csak levél, ami nagyon szép, de egy napon lehull és elszárad. Semmivé lesz.

Nem elég Jézus szeretetét megérezni, nem elég látni azt, hogy Ő szól hozzánk, hív minket magához, hanem rá kell döbbenni arra, hogy az életünk gyümölcstelen élet. Jelene van, de jövője nincs. Nem hordoz magán igazi, örök értékeket. Szükségünk van valakire, aki ebből az állapotból ki tud szabadítani bennünket.

Előjött a kérdés egészen természetesen, hogy hogyan kereshetett gyümölcsöt Jézus ezen a fán, amikor nem volt még a gyümölcstermés ideje. Többféle magyarázat hangzik el erről az igeversről. Én azt az egyszerű magyarázatot szeretném elmondani, amit megérthettem.

Izráel népe igen nagy odaadással szolgálta Istenét. Mindent megtett, amit az ember megtehet, hogy Istennek tetsző legyen, hogy gyümölcsöt, igazi értékeket hordozzon, de nem sikerült neki. Mert a gyümölcstermés attól függött, hogy Jézust befogadják-e! És nem fogadták el Jézust, hanem elutasították. Ezért, mint választott nép, nem teremhettek gyümölcsöt.

Ítélet alá kerültek, amelynek a 2000 éves szétszóratás lett a következménye. Amíg Jézust nem fogadják be, addig életüknek csak lombja van, maradandó gyümölcse nincs. A gyümölcstermés ideje akkor jön el, amikor leborulnak azelőtt, akit Isten elküldött hozzájuk, amikor elfogadjuk Jézus szabadítását.

És ez minden ember életére nézve igaz. Jézus nélkül, bármit is teszünk, az életünk gyümölcstelen élet. Alá vagyunk vetve az időnek, s a mindent meghatározó hiábavalóságnak. De akkor, ha Jézust befogadjuk a szívünkbe, ha az Ő Lelke kiárad ránk, akkor megszabadulunk ebből az állapotból. Eljön a gyümölcstermés ideje. Világosan mondja Jézus ezt a szőlőtőről szóló példázatában: **„[4]Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. [5]Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. [6]Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik."(János 15.)**

Jézus azért indult el virágvasárnap erre a nehéz útra, hogy életünk ne maradjon ítélet alatt, ne maradjon terméketlen, igazi kincseket, igazi értékeket nélkülöző élet.

S ebben a történetben Jézus nagy távlatokat mutat fel azok számára, akik Őt elfogadják, akik Őbenne vetett hittel élik az életüket. Ezt mondja nekik, ott a kiszáradt fügefa mellett: **„Higgyetek Istenben! [23]Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vesd magadat tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik -, annak meg is adatik az. [24]Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek."**

A szelíd Király, amikor szeretettel hozzánk hajol, és amikor az Ő jelenlétében megérezzük a mi életünk hiábavalóságát, gyümölcstelenségét, akkor megmutatja számunkra, hogy az Ő szabadításában életünkben maradandó értékek jelennek meg, és ez által felismerhetjük, hogy határtalan lehetőségek vannak elkészítve a számunkra.

Ha csak a hozsannázó, primitív vallásos tömegben állunk, akkor mindezt nem látjuk meg. Akkor csak saját vágyainkat, hiedelmeinket vetítjük rá Jézusra és akkor csalódni is fogunk benne. Mert Ő nem azért jött, hogy a mi földi, testi vágyainkat beteljesítse, hanem azért, hogy számunkra az örök értékek végtelen gazdagságát adja ajándékba.

Az egyház sokszor megmarad a hozsannázó nép szintjén és valójában nem ismeri meg és nem is láttatja, mutatja fel a világban azokat az értékeket, amik Jézus kereszthalála által ajándékba adattak nekünk.

A történet tovább folytatódik. Márk evangélista azt mondja el, hogy Jézus bement a templomba **„és kezdte kiűzni azokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban, felborította a pénzváltók asztalait, a galambárusok székeit, [16]és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen át a templomon. [17]Azután így tanította őket: „Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek."**

A templom az a hely, ahol normális körülmények között Istennek teremtő szava szól, és ahol az Ő hatalmas életformáló és világot formáló erői áradnak. Hatalmas erőközpont.

A Bibliában azt látjuk, hogy az igazán jó korszakokban mindig elsőnek tartották a templom felépítését és beüzemelését. A templom nem egy bokréta az emberi erőfeszítések megszépítésére, hanem az emberi élet erőforrása, alapja. Mindig a templomnál kell elkezdeni a dolgainkat. Minden ilyen korszakban látható az, hogy Isten jelenlétében hogyan jutnak egyetértésre egymással az emberek, hogyan tisztul, szépül az élet minden területe. És látható az is, hogy hogyan árad ki az a valami, amit áldásnak szoktunk nevezni. Minden olyan jól összejön, szinkronban működnek a dolgok, ezzel a szinkronban zajló folyamatban erősíti minden a jót. Siker, öröm, boldogság, gazdagság lesz ott, ahol a templom jól működik.

Még a pogányok is érezték ezt, és ők is a templomot, a kultuszhelyeket igyekeztek megépíteni mindenütt. Igaz, ők inkább a félelemtől indítva tették ezt. Nem akartak szembekerülni az istenekkel.

Az Istennel való kapcsolat, az Isten szeretetének, erőinek, áldásainak az áradása biztosított kell, hogy legyen az ember életében!

Jézus ezért, ezt jelezve, kezdi kiűzni a templomból azokat, akik ott kereskedéssel, pénzváltással foglalkoznak.

Hozzá kell tenni, hogy ezek az árusok azért voltak ott a templomban, mert mindenkinek be kellett fizetni a templomadót. És ezt csak szent sékelben lehetett befizetni, idegen pénzben nem. Szükség volt a pénzváltókra. Az áldozatok száma is nagyon maga volt. Szükség volt az áldozatok bemutatásához is sok állatra. Azt olvastam, hogy a páska ünnepekor pl. több százezer bárányt vágtak le. Szükség volt ezekre az árusokra, mert nélkülük nem működött volna a templom.

Jézus azonban a templomon kívülre akarja ezt a sokféle vállalkozást vinni. A templom legyen az imádság háza, az az erőközpont, ami a rendeltetése.

Az elmúlt hetekben félig meghallgattunk egy előadást, amit dr. Bagdy Emőke mondott el a gyermekek első hat évének a fejlődéséről. S ebben az előadásban egy-két mondatban megemlítette azt, hogy az ember szívében, lelkében is van egy olyan szentély (mondjuk így) ahol az Istennel való kapcsolatnak a lehetősége adva van mindenki számára. Ez felfedezhető mindenféle kultúrában, mindenféle népnél. Bagdy Emőke valami olyant mondott, hogy erre szüksége van az embernek, mert ha nem lenne rá szüksége, akkor ezt már régen elfelejtené mindenki, senki nem tudna róla. De ott van valahol a léleknek, a szívnek valamelyik részében.

S az a problémánk, hogy ott sok mindent elraktározunk, sokféle célra használjuk ezt a helyet. Pedig ez a hely éppen úgy alapvető fontosságú, mint a városokban, vagy a falvakban a templom. Ott árad be a pszichénkbe az az erő, ami olyan nagy segítséget jelent az életünk küzdelmeiben. Ott jön létre az az áhított békesség, ami olyan sok ember életéből hiányzik. Ott alakul ki az a kellemes, boldog életérzés, amire vágyik az ember, mert valami beindítja onnan az endorfintermelésünket.

Mi oda beraktározzuk a hiedelmeinket, a babonákat. Azokat a vallásos dolgokat, amik a mai ember életében olyan hihetetlen nagy mennyiségben ott vannak. Mondhatnánk a horoszkópot, az agykontrolt, a scientológusok drága tudományát, a meditációkat, a mantrát, a csakrát és a természetgyógyászatot. A jinget és a jangot. A kínai kuruzslást és vudu babát. Lehetetlen felsorolni mi minden van, ami szennyezi ezt a helyet!

Jézus, amikor szelíd királyként hozzánk érkezik, akkor bizony korbácsot ragad, hogy kiszórja mindezt. Mert ha ezek ott vannak, akkor lehetetlenné válik az, hogy az Ő szabadító hatalma, szeretete az életünkbe áradjon. Mindent ki kell szórni, ami nem oda való. Ott egyedül a mi mennyei Atyánkkal létrehozható közösségnek, kapcsolatnak van helye. Semmi másnak!

Természetesen tudjuk, hogy attól, hogy Jézus kiűzi ezeket a különféle vállalkozókat onnan a templomból, attól még a templom nem válik működő erőművé. Csak feltételei teremtődhetnek meg annak, hogy azzá váljon. Az erő Jézus keresztje által jelenhet meg az életünkben. Jézus áldozata nélkül bármit teszünk, minden kevés. De Jézus a kereszt felé haladva, szelíd királyként hív bennünket magához, felkínálja az Ő szeretetét, kegyelmét, de elmondja, hogy amit magadtól csinálsz az kevés, az nem gyümölcs, és a templomot fel kell készíteni az Istennel megtalálható kapcsolatra, arra a hatalmas energiaáradásra, ami pünkösdkor láthatóvá és megtapasztalhatóvá lett.

*

A virágvasárnapi történetet mindannyian jól ismerjük, hiszen sokszor hallgattuk végig ezt a történetet és annak a prédikációkban elhangzott magyarázatát. Arról olvasunk benne, hogy Jézus elindul, hogy megvívja a végső nagy harcát. A tanítványok még nem sejtik, hogy mit rejt az előttük lévő néhány nap, de Jézus jól tudja. Tudatosan szelíd Királyként, a békesség fejedelmeként halad Jeruzsálem felé. Beteljesedik útján a próféta jövendölése, aki így hirdette meg ezt az eseményt évszázadokkal azelőtt: **„[9]Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya!**

Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és szamáron ül, szamárcsikó hátán." (Zakariás 9;9.)

Jézusnak ezt az útját szemlélve mindenek előtt meglep bennünket az a spontán ünneplés, amiről beszámolnak az evangélisták. Senki sem szervezte előre ezt, az induláskor még a tanítványok sem tudják, hogy mi fog történni, ennek ellenére nagy tömeg kíséri és ünnepli Jézust.

A Jézus körül kialakult ünneplés egyrészt annak a következménye, hogy Jézus Lázár feltámasztásával egy olyan jelet mutatott azok számára, akik rá figyeltek, amely egyértelműen bizonyította isteni hatalmát. Ez a tette egy hatalmas messiási jel volt. Ilyen csoda nem történt soha még. S ennek a csodának a híre gyorsan elterjed mindenütt.

Másrészt ott van a szívekben a próféták igehirdetései nyomán az egyre erőteljesebb várakozás. Isten nem hagyja el a népét, mondták Isten emberei, hanem szabadítót küld, amikor eljön az idő, aki megszabadítja Izráelt. Ott van a szívekben Ézsaiás szava, aki ezt mondta: **„[6]Mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt, megszólít téged az ÚR, és mint ifjú menyasszonynak, ha megvetett volt is, ezt mondja Istened: [7]Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek. [8]Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked - mondja megváltó Urad…..[10]Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad. [11]Ó, te nyomorult, vihartépte, vigasztalan! Íme, én drágakövekre építem falaidat, zafírokból rakom le alapodat. [12]Rubinból készítem el falad párkányát, és kapuidat briliánskövekből, összes határaidat meg gyémántokból. [13]Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége."**

De ebben a várakozásban benne van az egyes embernek a várakozása is. Azé az emberé, aki a mindennapoknak erő feletti küzdelmeiben él. Akinek a szívében nincsen békesség és a jövendővel kapcsolatosan igazi reménység. Ebben a várakozásban benne van az egyénnek a vágyakozása, ami azt az érzést erősíti szüntelenül, hogy olyan jó lenne, ha megtalálnám az igazi életet, ha békesség és öröm lehetne a szívemben. Ezt a várakozást is erősítik a prófétai igehirdetések. Gondoljunk csak arra az Igére, amit nem olyan nagyon régen olvastunk Ézsaiás könyvéből, és sokszor idézünk: Az Úr: **„[29]Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. [30]Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a**

legkiválóbbak is megbotlanak. [31]De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el."

Jézus csodatettei, különösen Lázár feltámasztásának csodája, Jézus tanítása hihetetlen erővel ébreszt fel a szívekben lévő várakozást.

Amit ott látunk a Jézus körül ünneplő embereknél, a világ problémáinak megoldására, az örömre, a békességre, a gazdag életre, az igazi életre való vágyakozás minden idők emberére jellemző. Minden időben reménykednek az emberek, hogy jön majd valaki, egy nagy uralkodó, egy nagy személyiség, aki segíteni fog, vagy talán olyan módon fordul a világ élete, hogy beteljesülnek az emberi szívekben lévő vágyak.

És akkor, ha Jézusra tekintünk, akkor azonnal látjuk azt, hogy Jézus valóban azért jött, hogy szabadulást hozzon minden ember számára. Egész élete, minden tette és minden szava ezt teszi nyilvánvalóvá. Lehajol a legelesettebbekhez is, hogy szabadulást, megoldási lehetőséget adjon nekik. Nincsen senki, akit Ő elutasított volna, mindenkin könyörült. Csak azok nem részesülnek az Ő szabadító szeretetének ajándékaiból, akik szembefordulnak vele, akik tudatosan elutasítják Őt.

Ott és akkor Jézus azt próbálta bizonyítani minden szavával, minden tettével, hogy Ő az Isten küldöttje, a Szabadító, a Messiás.

S mi is azt hirdethetjük mindannyian azok felé, akik körülöttünk élnek, hogy a szabadító, üdvösséget hozó nem más, mint Jézus és Jézus ma is itt van közöttünk, s kész személyválogatás nélkül adni annak az Ő szabadítását, életet adó gyógyító hatalmát, aki hisz Őbenne, aki ezt elfogadja.

Tehát nem csak ott és akkor, hanem ma és itt ugyanúgy jelen van ebben a világban, közöttünk van a Szabadító, a názáreti Jézus.

Mégis, hogyha a virágvasárnapi történetet vizsgáljuk, különösen a következő napok történeteinek az összefüggéseiben, akkor azt látjuk, hogy a szabadulásra várók és a megérkezett szabadító nem találkoznak össze egymással. Úgy is lehet mondani, hogy szinte elmennek egymás mellett. Az ünneplő tömeg közül feltételezésünk szerint sokan (hiszen pontosan nem tudjuk, csak gondoljuk) ott lesznek azok között, akik Pilátus szavaira „Feszíts meg! –et kiáltanak néhány nap múlva.

Miért van ez így? Miért nem találkozik össze a próféták igehirdetései által motivált sokaság és Jézus?

A válasz nagyon egyszerű! Azért nem találkoznak össze, mert ezek az emberek másképpen gondolják el, látják a szabadulásnak, az üdvösségnek a megvalósulását, az útját, mint Jézus.

Ők abban reménykednek, hogy a szabadító Jézus most szembefordul a rómaiakkal, legyőzi őket hatalmas erejével és átveszi tőlük a hatalmat, és ez hozza el majd a nagy változást, ez formálja ki a vágyott jövendőt, boldog életet. S mivel Ő Isten küldötte, ezért egy idő után már nem csak a választott nép felett fog uralkodni, hanem kiterjeszti uralmát majd az egész világ felett. Beteljesedik majd szóról szóra az, amit a próféta mondott egykor: **„[16]Azután mindazok, akik megmaradnak a Jeruzsálemre támadó népek közül, évről évre elmennek, és leborulnak a Király, a Seregek URa előtt, és megünneplik a sátoros ünnepet. [14]Ujjong, örülj, Sion leánya, mert jövök már, és itt fogok lakni - így szól az ÚR. [15]A többi nép is csatlakozik majd az ÚRhoz azon a napon, és az ő népévé lesznek, ő pedig köztetek fog lakni. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek URa küldött engem hozzátok. [16]Az ÚR birtokba veszi Judát, mint tulajdonát a szent földön, és továbbra is Jeruzsálem lesz a választottja. (Zakariás 2).** Majd így szól: **[17]Ha pedig a föld népei közül valamelyik nem megy el Jeruzsálembe, hogy leboruljon a Király, a Seregek URa előtt, az nem kap esőt. [18]Még Egyiptom sem kap, ha népe nem megy el, és nem jelenik meg. Ugyanaz a csapás éri, amellyel az ÚR azokat a népeket sújtja, amelyek nem mennek el megünnepelni a sátoros ünnepet. [19]Így bűnhődik majd Egyiptom, és így bűnhődik minden nép, amely nem megy el megünnepelni a sátoros ünnepet." (Zakariás 14**.)

Hiába hangzik el ugyanebben a prófétai üzenetben az, hogy: **„Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! - mondja a Seregek URa."** – ők mégis az erőben, az erőszakban és a hatalomban reménykednek.

S ez minden idők emberének a nagy kísértése is, hogy testi eszközökkel, erővel és hatalommal szeretnék kivívni a szabadulást, elnyerni a boldog életet. Emberi erővel és hatalommal szeretnék munkálni, megvalósítani és megtalálni a olyan nagyon vágyott boldog, békés életet.

De Jézus azt teszi nyilvánvalóvá, hogy erővel, hatalommal semmit nem lehet elérni. Ahol az erővel, hatalommal száll síkra az ember az üdvösségéért, ott még nagyobb lesz a baj, még reménytelenebb lesz az élet. Az erővel, emberi eszközökkel kikényszerített megváltás nem hozza, termi meg a vágyott eredményt. Ezt az igazságot mutatja és illusztrálja a világ története is.

Jézus szelíden és alázatosan érkezik, szamárháton vonul be Jeruzsálembe. Azt hirdeti, hogy a Lélek erejével, a belső, lelki, szellemi változások által valósulhat meg az ember, az emberiség üdve, boldogsága. És ebben Jézus nem ismer kompromisszumot.

Jézus nem úgy akarja elfoglalni Dávid trónját, ahogyan ezek az emberek gondolják, hanem úgy, hogy bátran elindul a kereszt felé. Az Ő keresztje lesz az a hely, ahol az Ő uralma, az Ő győzelme megszületik. Ott a kereszten diadalmaskodik, győz Jézus minden rossz, minden fájdalom és minden szenvedés felett. Ott, a kereszten, a kereszt által, jelenik meg az Ő szabadító hatalma minden ember számára.

Jézus győzelme, segítsége abban valósul meg mindenek előtt, hogy lerombolja a szívünkben lévő válaszfalat, amelyik elzárja előttünk az utat Isten felé, ami akadályoz minket az Istennel való kapcsolatunkban. A kereszten megszerezte számunkra a bűnbocsánatot, s ha ezt mi elfogadjuk, akkor érezni kezdjük, hogy megnyílik az út, kitárul az ajtó, s Isten szeretetének csodálatos fénye ragyog ránk, Isten szeretetének ereje hatalmas folyamként kiárad ránk.

Ott belül, a szívünk mélyén történik meg ez a változás, ami minden megújulásnak az alapja. Isten nem tud mit kezdeni a mi erővel és hatalommal próbált önmegváltásunkkal, mert az értelmetlen. Egyedül a belső akadályok felszámolása, és a belső erőáradás az, ami megváltoztatja az életünket.

Ha Jézus Krisztus kereszthalála, áldozata által szívünkben leomlik az a nagy fal, amely elválaszt bennünket Istentől, akkor átéljük az Istennel való találkozás csodálatos örömét. Egyszerre ujjongó öröm tör fel a szívünkben, ahogyan a zsoltáros mondja: Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. És ebben az örömben ott lesz a békesség, amire vágyunk. Hiszen érezni kezdjük azt, hogy Jézus által az isten megtalált bennünket és az életünk egészen az övé lett. Biztonságban vagyunk az Ő kezében, az Ő szeretetében. Érezzük azt, hogy senki nem ragadhat ki

bennünket az Ő kezéből, mert Ő kimondta és meg is bizonyítja, hogy az Ö tulajdonai vagyunk.

Az Ő szabadító tette ajándékoz meg bennünket élő reménységgel. Hiszen Ő nem azért szabadít meg bennünket, hogy életünk néhány évtizedét megszépítse, kipótolja az életünk hiányosságait. Ő azért szabadít meg bennünket, hogy örök életet ajándékozzon nekünk.

S ennek a világnak is az hozza a gyógyulást a megújulást, ha sok ember életében, ott bent a szívekben megtörténik a változás. Mert a bűnbocsánatot átélt, az Isten szeretetében örvendező emberek, akiknek a szívében békesség van és Isten megtartó hatalmában élve biztonságban tudják magukat, azok tudnak egy olyan világot teremteni, amelyikben jó élni. A tiszta szívűek, a szelídek és alázatosak a jövendő emberei! A tisztátalan szívű, erőszakban bízó, kardcsörtető emberek világában csak a békétlenség és a reménytelenség erősödik fel, s az élet olykor elviselhetetlenné válik. Ezért Jézus soha nem fogja az erőszakban reménykedőket támogatni.

De tudjuk azt is, hogy az, amire olyan erősen vágyakozunk, az nem itt a földön, hanem majd az örökkévalóságban lesz teljesen a mienk. Itt földön úgy lesz a mienk, hogy lényünk legbelsejében, lelkileg, szellemileg már érezzük az örök életnek a valóságát, az igazi és megronthatatlan örömöt, függetlenül attól, hogy mi az, ami körülvesz bennünket, mi az, amiben éljük az életünket.

Sok ember bizonyságtételét hallhatjuk, akik elmondják azt, hogy életük milyen fájdalmakkal, hiányosságokkal megterhelt élet, milyen támadásokat kell átélniük különböző külső okok miatt, de mégis vallást tesznek arról, hogy Jézusban békességük és örömük van, nincsen reménytelenség a szívükben. S megvallják azt is, hogy tudják, hogy egyszer eljön az a nap, amikor a terheket letehetik, kiszabadulhatnak azokból a fogságokból, amik olyan nagyon meghatározzák az életüket és az a belső öröm, békesség teljessé lesz a számukra fizikailag is.

Olyan jó lenne, ha mindannyiunk életében, akik most itt vagyunk és halljuk ezeket az üzeneteket, megtörténne ez a szellemi szabadulás, átélnénk ennek a valóságát és megértenénk, hogy nem a fizikai megváltás az elsődleges, nem a körülményeket kell megváltoztatni, hanem a belső változásra, az újjászületésre van szükség, hiszen ahol a belső változás végbemegy, ott a körülmények is megváltoznak. S ennek a belső

változásnak az átélése nyomán értenénk meg, hogy Jézus, akinek uralma a szívünkben valósul meg most, egyszer valóban Úr és Király lesz teljesen számunkra, aki az Ő uralmában éltet bennünket örökké.

Jézus a szabadító. Engedd, hogy szabaddá tegyen téged egészen. Ne a saját elgondolásaidat, hitedet, hiedelmeidet próbáld megtalálni Őnála, mert akkor azt fogod tapasztalni, hogy elmentek egymás mellett, nem találkoztok egymással. Csalódni fogsz Őbenne és soha nem leszel szabad.

Jézus azért jött, hogy szabaddá tegyen, engedd az Ő győzelmét a szívedben, életedben megvalósulni, hogy a teljes győzelme is a tied lehessen.

*

Márk 11; 22Jézus így válaszolt nekik: „Higgyetek Istenben! 23Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vesd magadat tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik -, annak meg is adatik az. 24Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek. 25És amikor megálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket. 26(Ha pedig ti nem bocsátotok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket.)"

Mivel többször foglalkoztunk a virágvasárnapi történettel, így a fügefa története is érintve volt már az igehirdetésekben. Különösen az az üzenet vált hangsúlyossá belőle, hogy szelíd Királyként a kereszt felé induló Jézus rá akarja Izráel népét és rá akar bennünket is döbbenteni arra, hogy életünkön nem található igazi, maradandó gyümölcs. Csak levél az, amivel dicsekszünk. Múlandó,

értéktelen, nem örök érték. S ez a gyümölcstelenség ítéletet jelent Izráel számára is és a mi számunkra is. Izráel történetében az ítélet a szétszóratással valósul meg. A mi életünkben pedig az ítélet akkor lesz láthatóvá, amikor kiderül, hogy az örök életet elvesztettük

A gyümölcstelenség állapota akkor szűnik meg Izráel számára is és a mi számunkra is, amikor Jézus áldozata érvényre jut az életünkben, amikor Jézust elfogadjuk. Ő azért jött, s azért halt meg a kereszten, hogy életünk ne legyen gyümölcstelen élet. Jézusban érkezik meg a gyümölcstermés ideje és Őáltala, az Ő szeretete által áradó erők befogadásával lehetünk alkalmassá a maradandó, örök értékek megnyerésére.

De a fügefáról szóló történetrész még mást is világossá tesz a számunkra. Világossá teszi azt, hogy a Krisztusban olyan lehetőségek tárulnak fel előttünk, amiről mi nem is tudtunk, amire nem is gondoltunk.

Jézus, amikor a tanítványok csodálkozva mondják, hogy: **„Mester! Nézd, a fügefa, amelyet megátkozták, kiszáradt."** – akkor Jézus azt feleli Péternek: **„Higgyetek Istenben! [23]Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vesd magadat tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik -, annak meg is adatik az. [24]Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek."**

Itt, ebben a beszélgetésben, Jézus **a hit lehetőségeiről, a hit erejéről szól**. Ezek a lehetőségek és ez az erő ugyancsak Jézus keresztje, győzelme által adatik azoknak, akik Jézust befogadják.

Nagy ígéret: **„..higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek."**

Jézus arra tanítja a tanítványokat, hogy a hitben olyan erő van, aminek segítségével az ember szinte bármire képes, a hit erejével az ember bármit megtehet.

Tudom, hogy ezt a kijelentést kételkedve hallgatjuk. Inkább igyekszünk egy kicsit elspiritualizálni ezeket a szavakat. Belehelyezzük ezt az Igét a szép mondások, a bátorító aranymondások sorába, amiket jó ugyan hallani, s amiknek azért gyakorlati hasznuk is van, de amiket talán nem kell szó szerint érteni, nem kell egészen komolyan venni. Csak egy határig szabad alkalmazni ennek az Igének az ígéretét.

Hiszen kivel ne fordult volna elő az, hogy valamiért imádkozott, valamire nagyon kérte Istent, könyörgött teljes szívvel, hogy Isten hallgassa meg a kérését, de aztán mégis egészen más történt, mint amit hittel könyörögve szeretett volna elérni. Nem érvényesült a hit erejével kapcsolatos ígéret. És elmondhatjuk, hogy gyakran fontos kérésekről volt szó, nem valamilyen semleges, jelentéktelen ügyről.

Természetesen Istennek van joga ahhoz, hogy ne hallgassa meg a kéréseinket, mert Ő jobban tudja, hogy mire van szükségünk, mint mi. Az Ő akaratát nem befolyásolhatja a mi emberi akaratunk. Még a könnyeink sem! De Jézus mégis azt ígéri, hogy: **„..higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek."** Ezeket a szavakat komolyan kell venni.

Próbáljuk ezért a mai alkalommal végiggondolni azt, hogy a hit erői hogyan működnek. Mit kell tudni erről a hívő embernek? Megvallhatjuk mindjárt az elején, hogy nem tudunk mindent elmondani erről a témáról és nem is értünk mindent egészen pontosan. Ennek ellenére azt valljuk, hogy mégis érdemes jobban elgondolkodni Jézusnak ezeken a szavain. Nem hiábavaló, hogy arra törekszünk, hogy jobban megértsük.

Kezdjük talán azzal, hogy a legtöbb ember számára a hit csupán valamilyen állításnak, vélt vagy valós igazságnak az elfogadását jelenti. Hiszem, hogy van Isten, mert valakinek kell lenni, aki megteremtette ezt a világot! - mondta valaki egyszer régen. Máskor a keresztyénség problémáról beszélnek az emberek és azt mondják, hogy a hit az magánügy, amihez nincsen másnak köze, mert ez nem a gyakorlati élethez, hanem az ember lelki életéhez kapcsolódik. Vagy a házasulandók, amikor különféle felekezethez tartoznak és nem egy véleményen vannak vallási kérdésekben, akkor azt mondják, hogy tiszteletben tartják egymás hitét, nem kívánják zavarni a másikat a meggyőződésében, a hitében. Egyik vasárnap a katolikus templomba megyünk misére, a másik vasárnap pedig a református templomba istentiszteletre. – mondják. Legfontosabb a békesség!

Ezek a vallomások azt érzékeltetik velünk, hogy az emberek nem pontosan értik azt, hogy mit is jelent a hit, mit jelent hinni.

A hit ugyanis amikor élő, akkor az embernek az életét, cselekvését minden tekintetben igen erősen meghatározza. Ha valaki komolyan hiszi azt, hogy van Isten, nem csak elfogadja ezt, mint egy állítást, akkor megpróbálja Istent megismerni, megpróbál neki engedelmeskedni, és akkor igyekszik Őt félni, igyekszik neki szolgálni. Mert ha van Isten, akkor feltétlenül szükséges Őhozzá

alkalmazkodni, az Ő tetszésére élni. Ha az ember ezt nem teszi, akkor Isten haragját hívhatja ki maga ellen és sokféle olyan értékeket nem ismer meg és nem érvényesít az életében, ami az élő Isten által adatik az ember számára. Ez hit tehát az egész életét nagyon mélyen meghatározza. Ha hiszünk, akkor az emberek között, a társadalomban ennek a hitnek megfelelően kell cselekedni. Meg kell vallani a hitünket. Meg kell vallani egy egy kérdésben azt, hogy mi miképpen gondolkodunk arról. Nem mehetünk mások után, nem a többség dönti el azt, hogy mit gondolunk egy egy kérdésről, hanem a hitünkből fakadó, hitünk által meghatározott véleményt fogalmazzuk meg. A hit kényszeríti az embert erre. Ha nem kényszeríti, akkor az nem is mondható hitnek.

A hit a mindennapokban, a gyakorlati életben megmutatkozik. Tetteink, szavaink, ha hiszünk, akkor a hitünk által vannak vezérelve. Ez nagyon sokszor ellenállásra, szembenállásra indít az általános vélekedésekkel, gondolatokkal kapcsolatosan.

Így a hit az életünknek és minden cselekvésünknek a meghatározója! Ezért, ha hitben akarunk élni, akkor mindenek előtt azt kell megérteni, hogy **mi az Isten akarata**. Mert csak Isten akaratát megismerve és elfogadva lehet hitben élni. Amikor valamiért imádkozni kezdünk hittel, amikor valamilyen útra indulunk hittel, akkor először azt kell tisztázni magunkban, hogy az, amit kérni akarunk, amire vállalkozni próbálunk, az Isten akaratával megegyezik-e!

Amikor úgy véljük, hogy Isten akaratát megértettük, akkor kezdjünk magunkat imádságban megerősíteni a hitben elfogadott ügy véghezvitelére. A hit harcának a háttere mindig az imádság! Ebben az imádságban folyamatosan Isten akaratára is figyelünk, hogy Ő merre visz, mit mutat, mit jelent ki nekünk.

S a megértett akarat, az imádságban kért erő, segítség elfogadásával egy időben induljunk el a gyakorlati megvalósítás véghezvitelére. Próbáljuk meg felfedezni azt, hogy hol találunk utat a kérésünknek, az elhatározásunknak a megvalósítására. Hol van az az ember, azok az emberek, akik Isten küldötteiként mellénk állnak, akik közösséget vállalnak velünk? Keressük azokat a lehetőségeket, amik a hitben elhatározott küzdelmünket, vállalásunkat lehetővé teszik, elősegítik.

A hitben így megvívott küzdelem rendkívül nagy koncentrációt kíván és elszántságot. Nem szabad feladni akkor sem, ha minden ellentmond annak, amit Isten akarata szerint szeretnénk végrehajtani! Soha nincsen olyan helyzet, amikor már nem lehet tovább menni. Ez csak a látszat, majd ajtó nyílik előttünk, csak türelmesen, hittel várni és készen lenni az ajtón való belépésre.

Vannak olyan küzdelmek, amiket gyorsan meg tudunk vívni és vannak olyan küzdelmek, amikért hónapokat, éveket, vagy akár évtizedeket is kell küzdelemben eltölteni.

A csodára legtöbbször nem tétlenül kell várni, hanem aktívan, keresve azt, hogy Isten milyen módon adja meg azt, amire szükségünk van, vagy, amit szeretnénk.

Nem olyan régen néztük meg a bibliaórán azt a filmet, aminek a címe: Kés és kereszt. Arról az amerikai lelkészről szól, aki indítást érzett, hogy a hippiket, az egymással küzdő bandákat Jézus szeretetével megváltoztassa. Elment a tárgyalásra, ahol éppen egy ilyen bandának a tagjai voltak a vádlottak, hogy szólhasson hozzájuk. Az őrök nem engedték be, hanem kitették a tárgyalóteremből. Ő a felemelt Bibliával próbálta őket meggyőzni arról, hogy semmi rosszat nem akar, lelkészként jött. A kíváncsi fotóriporterek lefényképezték és az újság címlapján jelent meg a fényképe. A következő napokban, az utcán csavargó fiatalok felismerték és elvitték magukhoz, hogy beszéljen nekik Krisztusról. A sikertelensége, az, hogy kidobták a bírósági tárgyalásról, lett az ajtó, hogy befogadják és meghallgassák. Egy egész világot megváltoztató mozgalom elindulása lett a következménye annak, hogy sikertelen volt az akciója.

Isten hatalma nem feltétlenül úgy visz bennünket előre, hogy minden gördülékenyen megy. A sikertelenségek, az akadályok is adhatnak esélyt annak, aki hisz.

Ha hegyeket akarsz mozdítani, akkor keresni kell a lehetőséget ennek a munkának az elvégzésére, ha valamilyen beteget próbálsz meggyógyíttatni, akkor ne csak várd a csodát, hanem indulj el, próbáld megtalálni a megoldást. A hit azért erős, mert kész felvenni a küzdelmet a lehetetlennel is. De nem csak imádságban, hanem az imádság mellett fizikailag is, a gyakorlatban is. A mi problémáink úgy gondolom abból adódnak, hogy mi elkezdünk hinni, imádkozni, de közben hátradőlünk a karosszékben és várjuk a csodát. Lehetséges még ez is, de egy mobiltelefont azért tartsunk ott magunk mellett, hogy alkalmas pillanatban, ha Isten indít valamire, akkor cselekedni tudjunk.

Úgy gondolom, hogy olyan embereket, mint az erdélyi Csaba testvér, vagy Schweitzer Albert, vagy a nagy evangélisták, ha megkérdezzük őket, hogy hogyan sikerült számukra a lehetetlen, akkor azt mondják: Megértettem Isten előtt, imádkoztam érte és elindultam, hogy megcsináljam. Nem volt egyszerű, de Isten lépésről lépésre vitt előre.

Nyilván, ha megkérdezzük azt, aki ilyen módon éli az életét, hogy mi az, amit nekünk erről az életformáról tudni kell, akkor azt válaszolja, hogy ez az életforma egy bizonyos fokon túl szinte életveszélyes. Teljes odaszánás és nagy bátorságot kíván. De ezt nem lehet másképpen. A hit vállalja mindig a veszélyt, és szemtelenül bátor tud lenni.

Egyébként, ha megvizsgáljuk azoknak az életét, akik nem Istenfélő emberként győztek le nagy akadályokat, arattak sikereket, akkor azoknál is legtöbbször azt látjuk, hogy hittek abban, hogy amit megálmodtak azt meg tudják csinálni, hogy sikerülni fog, és sikerült. Egész egzisztenciájukkal, létüket kockára téve vetették bele magukat a küzdelembe. Ők is elmondják azt, hogy ha valaki egy kicsit is kételkedik abban, amiben hisz, akkor az elveszett, annak semmi nem fog sikerülni.

Tehát a hit ereje nem csak a keresztyén emberek életében fontos. De keresztyén emberként Isten mindenképpen hitre hív. Indítani akar. Bátorít. És mikor elindulunk az Ő akarata szerint, akkor azt mondja nekünk: Ne félj, mert én veled vagyok.

Senkit nem buzdítok arra, hogy hegyeket mozgasson, hogy a fáknak azt mondja, hogy ugorjanak a tengerbe, csak azt próbálom mondani, hogy egyszerű hétköznapi életünkben, szolgálatainkban jó, ha hittel tudunk indulni, bátran. De az, aki többre hívatott, az bátran induljon, Istenre figyelve, imádkozva, odaszánva az életét is, és meg fogja látni azt, hogy annak aki hisz, annak minden lehetséges. Nincs lehetetlen a hit erőivel küzdő, Istenben bízó, Őt szolgáló ember számára.

*

Márk 12; 10.Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő;
[11]az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben?"

Jézus ebben a részben Izráelről szól első renden. Azt mondja el, hogy Isten létrehozta ezt az országot abból a célból, hogy az tervei valósuljanak meg benne és általa. Elhívott egy népet arra, hogy terveinek megvalósításának érdekében munkásává legyen. S amikor küldöttei megérkeztek, hogy a munka eredményeit megszemléljék, akkor kiderült újra és újra, hogy az Isten terveinek megvalósítására hívott munkások úgy tekintettek a szőlőre, mintha a sajátjuk

lenne. Az Isten küldötteit pedig megverték, elűzték. Végül Isten elküldte az Ő egyszülött Fiát, hogy rendet tegyen a szőlőben, őt pedig megölték. Azt mondták, hogy: **„Ez az örökös, gyertek, öljük meg, és mienk lesz az örökség! Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre."**

Komoly figyelmeztetés ez Izráel népe számára, és egyben ítélethirdetés is. Érzik is ezt az ott állók és sértődötten reagálnak rá. Így írja le ezt Márk evangélista: **„Ekkor szerették volna elfogni őt, de féltek a sokaságtól. Rájöttek ugyanis, hogy róluk mondta a példázatot. Ezért otthagyták őt, és elmentek."**

Izráel népének a története, az ahogyan viszonyultak Jézushoz, sok olyan titkot rejt magában, amit mi nem biztos, hogy helyesen tudunk értelmezni. Így ezekhez a kérdésekhez olyan módon hozzászólni, ahogyan az előző századokban tették némelyek, nekünk semmiképpen nem szabad. Legtöbbször ezeket a megnyilvánulásokat a vallásos butaságnak, sötétségnek a rovására kell írni. Azt kell látni, hogy milyen tragikus, amikor hiányzik valakinek a szívéből, gondolkodásából az a világosság, ami Jézus Krisztusban felragyogott minden ember számára. A hitben élő ember józanul, bölcsen és mindenféle indulattól szabadon szemlélheti a világ, az emberiség, az emberi élet dolgait, és nyilatkozatait így fogalmazza meg.

Mivel az Izráellel kapcsolatos gondolatok nem feltétlenül fontosak most a számunkra, ezért ennek a történetnek az aktuális üzenetét, a mihozzánk szóló üzenetét próbáljuk megérteni a mai alkalommal. Ez legyen számunkra az első és legfontosabb. Alázattal és imádkozva foglalkozhatunk a régi dolgokkal, de a leghangsúlyosabb az legyen, hogy saját életünket, saját korunkat vizsgáljuk meg az Ige fényében.

Tegnap egy újságcikket olvastam azokról az életmódbeli változásokról, amik Európát, vagy a fejlett világot jellemzik. S ez a cikk azt mondja el, hogy a hagyományokat követő, de mégis modern gondolkodás elutasít mindenféle kötöttséget, az emberi szabadságot hangsúlyozza. Ezt a szabadságot a fogyasztói társadalom bőségében próbálja megvalósítani. Némileg vallásos az ilyen része a társadalomnak, de mindenféle erkölcsi és etikai törvényt igyekszik fellazítani, vagy csak lazán alkalmazni.

Ez a szabad életforma legerőteljesebben a gazdagabb országokban látható. Sokszor meg is döbbent bennünket, amikor halljuk, hogy milyen furcsa módon gondolkodnak. De tudomásul kell venni azt, hogy a mi életünket is egyre jobban meghatározza. Szinte semmit nem tudunk ellene tenni.

Sok olyan keresztyénnek mondott ismerősünk van, aki nagy hívőnek mondják magukat, de az életstílusuk, a beszédstílusuk, a személyes megjelenésük azonnal érzékelteti velünk, hogy a modern világ mértéke szerint, szabadosan, mondjuk divatos szóval: liberális felfogásban, élik az életüket.

Isten küldi a követeit a világba, akik hirdetik az evangéliumot, és hirdetik azt az életformát, amely az evangélium befogadása által valósulhat meg az emberek életében. De az evangélium üzenete, életformáló üzenetei egyre kevesebb ember életében lesznek valósággá. Hangsúlyosabbá lesz a szeretetről felületesen, nagy általánosságban megfogalmazott gondolatoknak a sokasága. Mindennek az összemosása az, ami egyre inkább felerősödik. Azok, akik próbálnak megmaradni Krisztus iránti hűségben és engedelmességben, azok a világ csudájává válnak, és sokszor megvetettek lesznek. Néha még azt is érzi az ember, hogy az igazán hitben élő embereket olykor társadalomra veszélyes embereknek tartják.

Ezt a folyamatot segíti sokszor az ökumenikus mozgalom is. Minden ilyen jellegű összejövetelen szólnak a szép ifjúsági énekek, gitárkísérettel, vagy komoly technikát igénylő hangszerekkel. S a jó báli hangulatban mindenki elfeledkezik arról, hogy Isten mit is akar velünk, hogy Jézusban mire hívott el bennünket. S az emberek egyre jobban lépre mennek, keresik a jó hangulatot, a kedves, barátságos együttléteket. A keresztyénség pedig egyre jobban elveszti a tartalmát, tartását, feladja értékeit. Nekem éppen ezért lelkiismeret furdalásom van az ökumenikus mozgalmakban való részvétel miatt!

Ez a jó hangulatú, de tartalom nélküli keresztyénség tökéletesen beleillik a modern világ szabados életformájába. S ezzel megtörtént az, hogy az Isten szőlőskertjének munkásai önállósították magukat a gazdától. Úgy élnek Isten szőlőskertjében, mintha az a saját tulajdonuk lenne.

S akkor, ha tovább megyünk ebben a gondolatkörben, akkor azt is látni kell, hogy vannak olyan országok, ahol nem szabad karácsonykor karácsonyfát állítani a közterekre, sőt talán a karácsonyt sem szabad megünnepelni. A keresztyén jelképeket nem szabad használni, nehogy valakit bántson, zavarjon azok közül, akik másképpen élnek.

Ezek természetesen nem nagy dolgok. A karácsony úgyis annyira eltorzult ünnep lett, hogy nagyon nem is sajnáljuk talán mindannyian. A keresztyén jelképek nyakláncon, vagy azoknak más módon történő használata sem annyira zavaró. Mert ezek nagyon jelentéktelen dolgok. De ezekben a jelenségekben mégis van

egy olyan gondolat, hogy Krisztustól, a Krisztus áldozatától, a Krisztus evangéliumának hirdetésétől meg kell végre szabadítani ezt a világot.

S itt már nagyon erősen arra gondolhatunk, hogy Isten egyszülött Fia is zavarja az emberiséget, mert nem elég liberális. Azt mondják ezért egyre többen: **Gyertek, öljük meg az örököst és mienk lesz az örökség! Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre."**

A modern világ polgárai nincsenek messze ettől a gondolattól, s ennek a gondolatnak a megvalósításától!

S, ma, amikor a reformációra is emlékezünk, akkor az érezzük, hogy ez az Ige arra indít bennünket is, hogy tisztázzuk: Az egyházban élve Isten szőlőskertjében vagyunk, mint befogadott, kiválasztott munkások. Nem mi vagyunk a gazdák, hanem Isten. És nekünk azt kell tenni, amit Isten vár tőlünk. S Ő időnként szolgái által figyelmeztet bennünket arra, hogy valamit nem helyesen teszünk. Ilyenkor nem szabad megsértődni, hanem engedelmeskedni kell az Ő akaratának.

Az egyház azért van ebben a világban, hogy láthatóvá legyen az, hogy mi a különbség a világ és az Isten szántóföldje, szőlőskertje között. S így, a létével, hirdesse Isten dicséretét. Hívja az embereket az Isten szeretetéhez, gazdagságához.

Konkrétabban: Hirdesse Isten Jézus Krisztusban megjelent szabadító kegyelmét minden embernek. Mondja el határozottan az, ami olvashatunk az Igében üzenetként: **„Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket…"**

Az egyház küldetése az evangélium meghirdetése, Jézusról szóló vallástétel, a megtérés munkálása.

Nem ott hirdetik jól az evangéliumot, ahol sokan vannak, hanem ott, ahol az emberek Isten munkásaivá, gyermekeivé lesznek.

Gyakran előfordul, hogy valaki eljön ide egy olyan templomból, ahol sokan vannak, nagy élet van, sok fiatal. És amikor elkezdünk vele beszélgetni, akkor kiderül, hogy Isten dolgaival kapcsolatosan teljesen tájékozatlan. A Bibliát soha nem vette a kezébe. Hát akkor miért kellene dicsekedni azzal, hogy ott mi van. Nincs semmi.

Aztán azt kell tisztázni magunkban, hogy Jézus az alap, és Ő a szegeletkő.

Minden, ami jó, minden, amiből élet támad, gyümölcs terem az Jézusra, a vele megtalált és kialakított személyes kapcsolatra épül. Isten szőlőskertjében ez törvény.

Az emberi kultúra épülhet nagy személyiségekre, nagy gondolatokra. Ott is van valami, ami látszik. De akkor, ha megnézzük ezeket a nagy kultúrembereket, akkor azt látjuk, hogy emberi minőségük igen erősen megkérdőjelezhető. Talán nem lehet vitatni a tehetségüket, nem lehet tagadni azt, hogy vannak fontos és jó meglátásaik. De életük, magatartásuk elszomorító.

Jézus az egyetlen alap, akire rá lehet épülni, és akire rá kell építeni az életünket. Akkor megértjük és valóságban meg is történik az, amit olvasunk a hegyi beszédben: **"Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát… "Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát. [25]És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva.„**

És Jézus a szegeletkő. Ő az, akire nem csak ráépülhetünk, hanem akinek az ereje összetartja a dolgainkat, hogy ne dőljön szét. A boltív zárókövére gondolhatunk itt, ami hihetetlenül erőssé, teherbíróvá teszi a falat.

Az emberek nem tudják, hogy mit kezdjenek ezzel a zárókővel, az építők megvetik. De, amikor felépül minden, akkor kiderül, hogy Ő az, aki lezárja, érvényessé teszi a dolgainkat, az életünket.

Olyan korban élünk, amikor a szőlőmunkások megpróbálják kisajátítani a szőlőt. Szabadságot követelnek maguknak mindenben. Legyen szeretet és békesség! – a többi nem számít, mondják. S elkezdődött az egyszülött Fiúról folyó tárgyalás, amelynek lényege, hogy: Ő nem kell nekünk. Öljük meg és akkor mienk lesz a szőlő, azt teszünk vele, amit akarunk.

Mi ebben a korszakban ne feledjük el azt, hogy kié ez a világ, kinek a szolgálatában állunk és mi a feladatunk. Töltsük be a küldetésünket engedelmesen, akkor is, ha a világ másfelé halad. Bátorítson bennünket az Ige által a mi Megváltónk igérete, aki János apostol által a következőket láttatja velünk: **[1]És láttam egy másik nagy és csodálatos jelet a mennyben: hét angyalt, akiknél az utolsó hét csapás volt, mert ezekkel teljesedett be az**

Isten haragja. [2]És láttam valami üvegtengerfélét, amely tűzzel volt vegyítve, és láttam azokat, akik legyőzték a fenevadat, annak képmását és nevének számát, amint az üvegtengernél álltak az Isten hárfáival, [3]és énekelték Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét: „Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, népek királya: [4]ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent: mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid".

*****

Márk 12;10. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő; [11]az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben?"

Jézus ebben a részben Izráelről szól első renden. Azt mondja el, hogy Isten létrehozta ezt az országot abból a célból, hogy az tervei valósuljanak meg benne és általa. Elhívott egy népet arra, hogy terveinek megvalósításának érdekében munkásává legyen. S amikor küldöttei megérkeztek, hogy a munka eredményeit megszemléljék, akkor kiderült újra és újra, hogy az Isten terveinek megvalósítására hívott munkások úgy tekintettek a szőlőre, mintha a sajátjuk lenne. Az Isten küldötteit pedig megverték, elűzték. Végül Isten elküldte az Ő egyszülött Fiát, hogy rendet tegyen a szőlőben, őt pedig megölték. Azt mondták, hogy: **„Ez az örökös, gyertek, öljük meg, és mienk lesz az örökség! Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre."**

Komoly figyelmeztetés ez Izráel népe számára, és egyben ítélethirdetés is. Érzik is ezt az ott állók és sértődötten reagálnak rá. Így írja le ezt Márk evangélista: **„Ekkor szerették volna elfogni őt, de féltek a sokaságtól. Rájöttek ugyanis, hogy róluk mondta a példázatot. Ezért otthagyták őt, és elmentek."**

Izráel népének a története, az ahogyan viszonyultak Jézushoz, sok olyan titkot rejt magában, amit mi nem biztos, hogy helyesen tudunk értelmezni. Így ezekhez a kérdésekhez olyan módon hozzászólni, ahogyan az előző századokban tették némelyek, nekünk semmiképpen nem szabad. Legtöbbször ezeket a megnyilvánulásokat a vallásos butaságnak, sötétségnek a rovására kell írni. Azt kell látni, hogy milyen tragikus, amikor hiányzik valakinek a szívéből, gondolkodásából az a világosság, ami Jézus Krisztusban felragyogott minden

ember számára. A hitben élő ember józanul, bölcsen és mindenféle indulattól szabadon szemlélheti a világ, az emberiség, az emberi élet dolgait, és nyilatkozatait így fogalmazza meg.

Mivel az Izráellel kapcsolatos gondolatok nem feltétlenül fontosak most a számunkra, ezért ennek a történetnek az aktuális üzenetét, a mihozzánk szóló üzenetét próbáljuk megérteni a mai alkalommal. Ez legyen számunkra az első és legfontosabb. Alázattal és imádkozva foglalkozhatunk a régi dolgokkal, de a leghangsúlyosabb az legyen, hogy saját életünket, saját korunkat vizsgáljuk meg az Ige fényében.

Tegnap egy újságcikket olvastam azokról az életmódbeli változásokról, amik Európát, vagy a fejlett világot jellemzik. S ez a cikk azt mondja el, hogy a hagyományokat követő, de mégis modern gondolkodás elutasít mindenféle kötöttséget, az emberi szabadságot hangsúlyozza. Ezt a szabadságot a fogyasztói társadalom bőségében próbálja megvalósítani. Némileg vallásos az ilyen része a társadalomnak, de mindenféle erkölcsi és etikai törvényt igyekszik fellazítani, vagy csak lazán alkalmazni.

Ez a szabad életforma legerőteljesebben a gazdagabb országokban látható. Sokszor meg is döbbent bennünket, amikor halljuk, hogy milyen furcsa módon gondolkodnak. De tudomásul kell venni azt, hogy a mi életünket is egyre jobban meghatározza. Szinte semmit nem tudunk ellene tenni.

Sok olyan keresztyénnek mondott ismerősünk van, aki nagy hívőnek mondják magukat, de az életstílusuk, a beszédstílusuk, a személyes megjelenésük azonnal érzékelteti velünk, hogy a modern világ mértéke szerint, szabadosan, mondjuk divatos szóval: liberális felfogásban, élik az életüket.

Isten küldi a követeit a világba, akik hirdetik az evangéliumot, és hirdetik azt az életformát, amely az evangélium befogadása által valósulhat meg az emberek életében. De az evangélium üzenete, életformáló üzenetei egyre kevesebb ember életében lesznek valósággá. Hangsúlyosabbá lesz a szeretetről felületesen, nagy általánosságban megfogalmazott gondolatoknak a sokasága. Mindennek az összemosása az, ami egyre inkább felerősödik. Azok, akik próbálnak megmaradni Krisztus iránti hűségben és engedelmességben, azok a világ csudájává válnak, és sokszor megvetettek lesznek. Néha még azt is érzi az ember, hogy az igazán hitben élő embereket olykor társadalomra veszélyes embereknek tartják.

Ezt a folyamatot segíti sokszor az ökumenikus mozgalom is. Minden ilyen jellegű összejövetelen szólnak a szép ifjúsági énekek, gitárkísérettel, vagy komoly

technikát igénylő hangszerekkel. S a jó báli hangulatban mindenki elfeledkezik arról, hogy Isten mit is akar velünk, hogy Jézusban mire hívott el bennünket. S az emberek egyre jobban lépre mennek, keresik a jó hangulatot, a kedves, barátságos együttléteket. A keresztyénség pedig egyre jobban elveszti a tartalmát, tartását, feladja értékeit. Nekem éppen ezért lelkiismeret furdalásom van az ökumenikus mozgalmakban való részvétel miatt!

Ez a jó hangulatú, de tartalom nélküli keresztyénség tökéletesen beleillik a modern világ szabados életformájába. S ezzel megtörtént az, hogy az Isten szőlőskertjének munkásai önállósították magukat a gazdától. Úgy élnek Isten szőlőskertjében, mintha az a saját tulajdonuk lenne.

S akkor, ha tovább megyünk ebben a gondolatkörben, akkor azt is látni kell, hogy vannak olyan országok, ahol nem szabad karácsonykor karácsonyfát állítani a közterekre, sőt talán a karácsonyt sem szabad megünnepelni. A keresztyén jelképeket nem szabad használni, nehogy valakit bántson, zavarjon azok közül, akik másképpen élnek.

Ezek természetesen nem nagy dolgok. A karácsony úgyis annyira eltorzult ünnep lett, hogy nagyon nem is sajnáljuk talán mindannyian. A keresztyén jelképek nyakláncon, vagy azoknak más módon történő használata sem annyira zavaró. Mert ezek nagyon jelentéktelen dolgok. De ezekben a jelenségekben mégis van egy olyan gondolat, hogy Krisztustól, a Krisztus áldozatától, a Krisztus evangéliumának hirdetésétől meg kell végre szabadítani ezt a világot.

S itt már nagyon erősen arra gondolhatunk, hogy Isten egyszülött Fia is zavarja az emberiséget, mert nem elég liberális. Azt mondják ezért egyre többen: **Gyertek, öljük meg az örököst és mienk lesz az örökség! Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre."**

A modern világ polgárai nincsenek messze ettől a gondolattól, s ennek a gondolatnak a megvalósításától!

S, ma, amikor a reformációra is emlékezünk, akkor az érezzük, hogy ez az Ige arra indít bennünket is, hogy tisztázzuk: Az egyházban élve Isten szőlőskertjében vagyunk, mint befogadott, kiválasztott munkások. Nem mi vagyunk a gazdák, hanem Isten. És nekünk azt kell tenni, amit Isten vár tőlünk. S Ő időnként szolgái által figyelmeztet bennünket arra, hogy valamit nem helyesen teszünk. Ilyenkor nem szabad megsértődni, hanem engedelmeskedni kell az Ő akaratának.

Az egyház azért van ebben a világban, hogy láthatóvá legyen az, hogy mi a különbség a világ és az Isten szántóföldje, szőlőskertje között. S így, a létével, hirdesse Isten dicséretét. Hívja az embereket az Isten szeretetéhez, gazdagságához.

Konkrétabban: Hirdesse Isten Jézus Krisztusban megjelent szabadító kegyelmét minden embernek. Mondja el határozottan az, ami olvashatunk az Igében üzenetként: **„Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket…"**

Az egyház küldetése az evangélium meghirdetése, Jézusról szóló vallástétel, a megtérés munkálása.

Nem ott hirdetik jól az evangéliumot, ahol sokan vannak, hanem ott, ahol az emberek Isten munkásaivá, gyermekeivé lesznek.

Gyakran előfordul, hogy valaki eljön ide egy olyan templomból, ahol sokan vannak, nagy élet van, sok fiatal. És amikor elkezdünk vele beszélgetni, akkor kiderül, hogy Isten dolgaival kapcsolatosan teljesen tájékozatlan. A Bibliát soha nem vette a kezébe. Hát akkor miért kellene dicsekedni azzal, hogy ott mi van. Nincs semmi.

Aztán azt kell tisztázni magunkban, hogy Jézus az alap, és Ő a szegeletkő.

Minden, ami jó, minden, amiből élet támad, gyümölcs terem az Jézusra, a vele megtalált és kialakított személyes kapcsolatra épül. Isten szőlőskertjében ez törvény.

Az emberi kultúra épülhet nagy személyiségekre, nagy gondolatokra. Ott is van valami, ami látszik. De akkor, ha megnézzük ezeket a nagy kultúrembereket, akkor azt látjuk, hogy emberi minőségük igen erősen megkérdőjelezhető. Talán nem lehet vitatni a tehetségüket, nem lehet tagadni azt, hogy vannak fontos és jó meglátásaik. De életük, magatartásuk elszomorító.

Jézus az egyetlen alap, akire rá lehet épülni, és akire rá kell építeni az életünket. Akkor megértjük és valóságban meg is történik az, amit olvasunk a hegyi beszédben: **"Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát… "Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát. [25]És ömlött**

a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva.„

És Jézus a szegeletkő. Ő az, akire nem csak ráépülhetünk, hanem akinek az ereje összetartja a dolgainkat, hogy ne dőljön szét. A boltív zárókövére gondolhatunk itt, ami hihetetlenül erőssé, teherbíróvá teszi a falat.

Az emberek nem tudják, hogy mit kezdjenek ezzel a zárókővel, az építők megvetik. De, amikor felépül minden, akkor kiderül, hogy Ő az, aki lezárja, érvényessé teszi a dolgainkat, az életünket.

Olyan korban élünk, amikor a szőlőmunkások megpróbálják kisajátítani a szőlőt. Szabadságot követelnek maguknak mindenben. Legyen szeretet és békesség! – a többi nem számít, mondják. S elkezdődött az egyszülött Fiúról folyó tárgyalás, amelynek lényege, hogy: Ő nem kell nekünk. Öljük meg és akkor mienk lesz a szőlő, azt teszünk vele, amit akarunk.

Mi ebben a korszakban ne feledjük el azt, hogy kié ez a világ, kinek a szolgálatában állunk és mi a feladatunk. Töltsük be a küldetésünket engedelmesen, akkor is, ha a világ másfelé halad. Bátorítson bennünket az Ige által a mi Megváltónk igérete, aki János apostol által a következőket láttatja velünk: [1]**És láttam egy másik nagy és csodálatos jelet a mennyben: hét angyalt, akiknél az utolsó hét csapás volt, mert ezekkel teljesedett be az Isten haragja.** [2]**És láttam valami üvegtengerfélét, amely tűzzel volt vegyítve, és láttam azokat, akik legyőzték a fenevadat, annak képmását és nevének számát, amint az üvegtengernél álltak az Isten hárfáival,** [3]**és énekelték Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét: „Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, népek királya:** [4]**ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent: mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid".**

*

Márk 12; [14]**Odamentek tehát, és így szóltak hozzá: „Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és nem tartasz senkitől, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét, hanem az igazsághoz ragaszkodva tanítod az Isten útját. Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem? Fizessük-e, vagy ne fizessük?"**

A teremtéstörténet azt mondja el, hogy az embert Isten kiemelte a teremtmények közül, mert a saját képére és hasonlatosságára teremtette. Ez azt jelenti, hogy az ember a teremtésben különös méltóságot, dicsőséget kapott Istentől. Ennek a dicsőségnek a jelentősége pl. az, hogy az ember Isten képviselőjévé, megbízottjává lett a teremtett világban. Joga van arra, hogy formálja, gazdagítsa, és nem utolsó sorban megőrizze a földet. Így is hangzott el Istennek a felhatalmazó szava az ember felé: **[27]Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. [28]Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen! [29]Azután ezt mondta Isten: Nektek adok az egész föld színén minden maghozó növényt, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: mindez legyen a ti eledeletek. [30]Minden földi állatnak, az ég minden madarának és minden földi csúszómászónak pedig, amelyben élet van, eledelül adok minden zöld növényt. És úgy történt. [31]És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. Így lett este, és lett reggel: hatodik nap."**

Ennek a különleges állapotnak az is jellemzője volt, hogy az ember úgy élhetett itt a földön, az anyagi világban, hogy Isten világával, Istennel is élő, személyes kapcsolata volt. Nem csak testi életre, hanem a szellemi életre is, a szellemi világ megismerésére, s az abban való jártasságra is jogosult volt.

A bűneset, az ember lázadása következtében Istennek szinte minden ajándéka megromlott. Az ember életének minden részletében zavar, vagy összeomlás következett be. S így az ember az anyagi világban is korlátozott módon kezdte élni az életét, de a szellemi élete is igen erősen megsérült.

Elvesztette Istennel, Isten világával a kapcsolatot. Próbálta ugyan segítségül hívni Istent, próbálta keresni Őt, de ez a próbálkozás igen erőtlen volt.

Ebben az állapotban akkor történik változás, amikor Isten kiválasztja Ábrahámot és utódait, hogy legyenek az Ő népévé. Ebben a kiválasztásban adatik valami vissza abból a szellemi létből, amit az ember elvesztett. De ez csak egy kis

népnek a körében, Izráel népének a körében történt meg. A többi népek továbbra is a szellemi életre képtelen módon élnek. Bálványisteneket tisztelnek, saját szívük hiedelmeit teszik a vágyott szellemi élet alapjává.

Az igazán nagy fordulat akkor következett be, amikor Isten Jézus Krisztusban lehajolt az egész emberiséghez. Jézus által ugyanis minden ember számára lehetővé lesz, hogy ne csak testben éljen, hanem szellemi élete is legyen. Istent megismerje, Isten élő jelenlétét megtapasztalja, és úgy élhessen, hogy Isten szeretetére, erejére ráépítse a testi életét. Ezt jelenti a hitben élni kifejezés, amit olyan gyakran használunk.

Ezt a változást nevezi az újszövetség újjászületésnek. Visszakerül az ember abba az eredeti állapotba, ha nem is teljes mértékben, amiben a bűneset előtt élhetett, ami az emberi élet méltósága, dicsősége volt.

Ennek az eseménynek minden ember életében konkrétan, meghatározható módon kell megtörténni ahhoz, hogy az élete így helyreálljon. Ez az esemény a megtérés, az a döntés, amelyben az ember kifejezésre juttatja, hogy Jézust, az Ő szabadítását elfogadja, hisz Jézus Krisztusban. Amíg ez nem történt meg, addig az ember a bűnben, a halálban él, Isten ítélete alatt van az élete. S csak testi módon képes gondolkodni, cselekedni. Szellemi síkja az életének nincs, s legtöbbször a testi sík is meglehetősen szánalmas.

Ezért hirdetjük az evangéliumot mindenkinek. Ezért hívjuk az embereket, hogy térjenek Jézushoz, fogadják el Őt, hogy az életük helyreállítása megindulhasson.

Ez a most felolvasott történet azt mondja el nekünk, hogy a választott nép felfedezte és nagyon komolyan vette a szellemi létformáját az emberi életnek. Nem csak testben éltek, hanem Istent szolgálva, Őt dicsérve és magasztalva, arra törekedve, hogy Istennek minden parancsolatát pontosan megtartsák. De ebben a beszélgetésben, amelyben arra törekednek, hogy Jézust lejárassák, megkísértsék, az látható, hogy nem pontosan érzik a testi és a szellemi élet harmóniáját. Sok esetben az történik, ami később is megtörtént az egyházak életében, hogy a testi életet, az anyagi világban élt életet alacsonyabb rendűnek, emberhez méltatlannak érzik, s ezért megvetik. Ez a gondolkodás aztán sok feszültségnek, szenvedésnek, és hazugságnak a forrásává lesz. Isten ugyanis úgy teremtett minket, embereket, hogy a földi világban élt életünk és az Istennel, s az Ő világával való kapcsolatunk harmóniában legyen.

Itt egy korbeli probléma kerül elő. Szabad-e a császárnak adót fizetni? Szabad-e a választott népnek, akinek Istene az Úr, megalázottan meghódolni egy pogány

nép uralkodója előtt? Hiszen a választott nép minden nép fölött van a szellemi élete által, az Istennel való kapcsolata által!

S tudjuk jól, hogy ebből a megfontolásból nem csak ez a kérdés Izráel fiai számára, hanem az is, hogy szabad-e bepiszkolni magamat azzal, hogy kezet fogok egy pogánnyal, hogy bemegyek a házába, hiszen Ő nem ismeri az Istent, tőle távol él, életében végtelen sok kultuszi és egyéb tisztátalanság és bűn van!

A keresztyénség is szenved ettől. Hiszen valljuk meg, hogy nem szívesen megyünk be bizonyos helyekre, nem szívesen vállalunk bizonyos emberekkel közösséget, mert ők egészen más felfogás szerint élik az életüket, mint mi. Életükben egy sereg rendetlenség, rendezetlenség van, amit ők nem tartanak nagydolognak. Ha társaságban együtt vagyunk, akkor gyakran a trágárság, az ostoba viccek hangzanak el. Nekik a házasságtörés csak egy bocsánatos dolog, amit nyugodtan el lehet egy vállrándítással, egy cinkos legyintéssel intézni. És a céljaik, azok a dolgok, amik lelkesítik őket, azok sem jelentenek számunkra sokat. Szabad-e közösséget vállalni velük? Hol van a határ, ahol azt kell mondani, hogy innen már nem érdekelnek a dolgaik, az életük, a szenvedésük, a problémáik! Saját sötétségükben élnek, mi ebben nem vagyunk hajlandók részt venni!

A mi életünkbe is nagyon sok módon előjön a kérdés: Szabad-e a császárnak adót fizetni?

Jézus a válaszában azt mondja el ezeknek az embereknek, hogy az ember feladata az, hogy az anyagi és a szellemi világban is teljes értékű teremtményként éljen. Találja meg a harmóniát az élet két részét összhangba hozva.

A földi életet Isten azért adta, hogy felelősen éljünk benne. A feladatokat komolyan véve a lehető legjobban próbáljuk megoldani. S, ha így élünk ebben a világban, akkor azt fogjuk tapasztalni, hogy Isten végtelen szeretete fedezhető fel ennek a világnak minden részletében. Nem csak a rossz, nem csak a fájdalom ennek a világnak a törvénye, hanem Istennek irántunk való szeretete van mindenütt. És ezt hálaadással láthatjuk meg, és örömmel, Istent dicsérve élhetünk vele. ha Ő bennünket szeret, akkor alapvető dolog, hogy élünk az Ő ajándékaival, mert ezzel kifejezésre juttatjuk iránta érzett tiszteletünket és szeretetünket.

De aközben, hogy ennek a világnak minden szépségét és gazdagságát örömmel fogadjuk el, hogy a különböző feladatokban lelkiismeretesen és felelősen próbálunk helytállni, aközben minden dolgunkon érződni kell annak, hogy az

Istennek megtalált kapcsolatunk, a szellemi életformánk meghatározza az anyagi világban való forgolódásunkat.

A szellemi életforma magasabbrendű, mint a testi. De ez a szellemi életforma, az Istennel való kapcsolatunk nemesíti meg, szépíti meg azt, ahogyan itt ebben a testben élünk. Ahogyan megszólalunk, ahogyan viselkednünk, ahogyan meghozzuk a döntéseinket. Tehát nem ellenségesen viszonyulunk a világ dolgaihoz, hanem azzal a többlettel próbáljuk szebbé és gazdagabbá tenni a világot, ami az Istennel való kapcsolatunkból fakad.

Ahol ezt a többletet nem tudjuk adni, mert a társadalmi gyakorlat, az emberi bűn olyan helyzetet teremtett, hogy ez lehetetlen, ott visszavonulunk és megpróbáljuk magunkat távol tartani. De úgy gondolom, hogy a hitben élő ember mindenütt, minden helyzetben megtalálhatja azt a magatartást, ami által a szellemi meghatározottság többletét viheti, közvetítheti. Isten Lelke segítségünkre van a legnehezebb helyzetekben, a leglehetetlenebb körülmények között is, hogy az Istennel való kapcsolat többletét ragyogtathassuk fel. Lehet, hogy nem sikerül teljes fénnyel felragyogtatni, de valamennyire!

De ahhoz, hogy ez sikerüljön hitre és bátorságra van szükség. Sokkal egyszerűbb megfutamodni és azt mondani, hogy én oda nem megyek, nekem ahhoz semmi közöm. Sokkal egyszerűbb azt mondani, hogy nem szabad a császárnak adót fizetni.

Aki szellemileg meghatározottan él, az soha nem előítéletekkel, gyűlölettel, utálattal viszonyul emberekhez, ügyekhez, hanem mindig azzal a törekvéssel, hogy az Istennel való kapcsolat többletét, az Isten jóságát és szeretetét vigye a megfelelő formában.

Ahhoz, hogy ez sikerüljön, ahhoz valóban arra van szükség, hogy Isten Lelke vezessen bennünket, adjon erőt, világosságot számunkra minden pillanatban.

Jézus életében ezt láthatjuk. Különösen akkor, amikor valami nagyon kényes helyzetben van. Itt ennél a kérdésnél, vagy amikor Lévit elhívja és a házánál együtt eszik a bűnösökkel, vagy amikor a bűnös asszony áll előtte, akit vádolnak. Ezt látjuk Jézus életében akkor is, amikor ott áll a bírái előtt, és csendesen tűri a megaláztatást, a fájdalmakat. A kereszten, amikor az utolsó perceit éli. Nem szól semmi, hanem az Isten szeretetét, szabadító kegyelmét viszi győzelemre. Szenvedéseiben is szellemileg meghatározott.

Persze ne ítéljük meg azokat, akik nem képesek erre az életformára, hanem mindig a szokások, a törvények mögé rejtőzve élnek, ott keresnek védelmet, biztonságot maguknak. Viszont segítsük őket és magunk is igyekezzünk arra, hogy földi életünkben úgy éljünk itt ebben a testben, az anyagi világban, hogy szellemi világnak, Isten világának az erői jelenjenek meg a szabadságunkban.

Egész életünkben tanuljuk ezt. Nem könnyű a különböző helyzetekben ez így megélni. De akkor leszünk igazán Isten szeretetétől meghatározott emberek, Isten gyermekei, részben már helyreállított emberek, amikor ezt sikerül megélni. Amikor nem a különböző törvények, a szabályok, a szokások és a tradíciók merev előírásai, a megbotránkozás és a harag, vagy a gyűlölet határoz meg bennünket, hanem Isten Lelke, élő szeretete. Amikor szellemi módon élünk, Istentől kapott szabadságban. Küzdjünk azért, hogy sikerüljön így élni. Kérjük el ezt!

*

Márk 12;28.„Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?” [29]Jézus így válaszolt: „A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, [30]és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. [31]A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.”

Jézust ellenfelei, a farizeusok és az írástudók próbálják újra és újra zavarba hozni, vagy megszégyeníteni a különféle kérdéseikkel. Jézus ezekre a kérdésekre válaszol, és a kérdezők szégyenülnek meg minden alkalommal az Ő válaszai által. Ezekben a válaszokban is nyilvánvalóvá lesz, hogy Ő Isten felkentje, akinek jövetelét a próféták által megígérte Isten.

A mai alkalommal ebből a részből azt az Igét emelném ki, amelyik így hangzott: **[28]Ekkor odament az írástudók közül egy, aki hallotta őket vitázni, és mivel tudta, hogy Jézus jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: „Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?” [29]Jézus így válaszolt: „A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, [30]és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. [31]A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.”**

Jól tudjuk, hogy az ószövetségből idézi Jézus a nagy parancsolatot. Már évszázadokkal azelőtt megfogalmazódott a törvényt röviden, tömören és mindenki számára érthetően összefoglaló Ige. Ezt az Igét minden izraelita jól ismerte. Igyekeztek is arra, hogy Istent és felebarátjaikat szeretve éljenek. Buzgóságukhoz nem férhet kétség, hiszen egész életüket áthatotta az igyekezet, hogy Istent szeretve éljenek. Néha ez a buzgóság szinte fanatizmusnak is tűnhetett a külső szemlélők számára.

Mégis azt látjuk ebben a nagyon komoly és őszinte törekvésben, hogy sok területen nem úgy alakulnak a dolgok, ahogyan kellene, hogy alakuljanak.

Ezt láthatjuk a Jézus iránti ellenszenvben, ami gyűlöletig fokozódik, s ami miatt Jézusnak meg kell halnia a kereszten. De más módon is látható ennek az Isten iránti szeretetnek a torzulása.

S Jézus kortársait látva, azt mondhatjuk, hogy a mi korunkban is gyakran láthatjuk elszomorodva, hogy az Isten iránti szeretet milyen félreértelmezett módokon jelenik meg emberek életében, akik egyébkén nagyon komolyan veszik, amit csinálnak. A törvényeskedés, az ítélgetés, a szeretetlen viszonyulás emberekhez, ügyekhez, a babonás, mágikus megélése a hitnek, mind ezt mutatja számunkra.

Máskor pedig azt látjuk, hogy sokan elfogadják ezt az Igét, mint fontos törvényt, a törvénynek az összefoglalását, de mégsem élik meg, nem követik azt a parancsolatot, hogy: **„….szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” T**úlságosan magasra teszi a mércét ez az Ige!

S azon gondolkodtam el csendességemben, hogy vajon miért értik rosszul, vagy miért erőtlenítik meg sokan ezt a nagyon fontos parancsot? (Sokszor mindannyian!) Hol van a hiba, amit meg kellene látni, és amiből meg kellene térni, hogy ez a parancsolat teljes erejével érvényesülhessen a hitben élő emberek életében, és annak engedelmes követése által Istennek sok áldása megvalósulhasson, megnyilvánulhasson?

A válasz úgy fogalmazódott meg számomra, hogy Jézus kortársainál is és minden idők hitben élő embereinél is felfedezhető az, hogy az Isten és a felebarát iránti szeretet emberi megfontolásokra, emberi akarásra, vágyra épül. Gyakran felfedezhetjük, hogy ebben a törekvésben ott van az a gondolat, hogy Isten az emberi jóságot, istenfélelmet elfogadja és megjutalmazza. Érdemekben gondolkodtak, s gondolkodnak sokan. Máskor az üdvösségnek, az örök életnek a

kívánása van ott a szívben, amiért küzdeni kell, ennek a törvénynek a betartásával (pl). Ez befolyásolja az Isten és az emberek iránti szeretetet. De meghatározó lehet a tradíció, vagy annak a közösségnek a szokásrendje, amelyikben az ember él, amelyik befogadta őt. S ez az emberi oldalról meghatározott törvénymegtartás nagyon sokszor félresiklik, vagy megerőtlenedik.

Mi az a kiindulás, ami jó alapot ad az Isten iránti szeretetre és a felebarátaink iránti szeretetre?

Úgy gondolom, hogy **a jó alap az, amikor az ember Isten valóságos szeretetét megismeri és átéli**. Akkor tudunk engedelmeskedni a nagy parancsolatban megfogalmazottaknak, amikor Isten szeretetének a megismerése által felizzó válasz-szeretetben történik meg ez.

Tudomásul kell venni azt, hogy a hit útján soha nem mi vagyunk a kezdeményezők, hanem Isten az, aki lehajol hozzánk, aki felkínálja és kiárasztja ránk a szeretetének végtelen gazdagságát. Minden, ami az életünkből felfakad, minden, ami életünkben gyümölcs, az Isten szeretetének a kiáradása által lesz valóság.

Először tehát meg kell hallani a hívást, amivel Isten hív bennünket magához. Azt, amit Jézus mond: Ímé, az ajtó előtt állok… Jöjjetek énhozzám mindnyájan… Át kell élni azt, hogy Jézus belép hozzánk, vállalja velünk a közösséget, szeretetében megnyugtatja a szívünket és elkezdi rendezni, gyógyítani az életünket. És akkor, ha ez a felülről áradó szeretet hatalmas erővel életünkbe árad, akkor kezdjük, válaszképpen, engedelmesen követni a nagy parancsolatot: „…[30]és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat."

Isten szeretetének kiáradás által alapvetően megváltozik az életünk, mindenki számára látható módon egy új életben kezdünk járni.

Ezért helytelen az, amikor embereket csak arra figyelmeztetünk, hogy ők jobbítsák meg az életüket. Próbáljuk őket jó útra téríteni, a bűneiktől szabaddá tenni. Talán elkezdik, de nem jutnak messzire. Mert a változás nem emberi elhatározás által történik, hanem Isten tette, Isten szeretetének a kiáradása által.

Így kezdetben csak annyit kell az embernek megérteni, hogy Isten kimondhatatlan, megfogalmazhatatlan szeretettel szereti Őt. Kíváncsivá kell

tenni, fel kell bátorítani arra, hogy forduljon Isten felé és engedje életébe áradni ezt a szeretetet. S ha ez megtörténik, akkor válaszképpen elindulnak azok a folyamatok, amiket mi annyira szeretnénk munkálni, vagy látni.

Istennek a Krisztusban kiáradó szeretete mindenek előtt azt fogja munkálni bennünk, hogy **teljes szívvel szeressük Istent**. A szív az ember érzelmi, akarati életének a központja. Teljes szívvel szeretni Istent azt jelenti, hogy érzelmileg az Isten iránti szeretetétől meghatározottan él az ember, s minden dolgának, minden elhatározásának, cselekedetének a hátterében ez a szeretet szabja meg az irányt. Minden döntésében, minden munkájában az látható az ilyen embernek, hogy fontos számára az életének, a dolgainak a minősége, mert Isten iránti szeretete mindig a tökéletes minőségre, az igazán értékesre tettekre, dolgokra indítja az embert.

Vállalni tudja az az ember, aki teljes szívével szereti Istent, a megaláztatást, a szenvedést is. Nem tagadja meg Istenét. Nem futamodik meg. Teljes szívével szereti.

Jézus tanítványai között azok voltak, akik legközelebb voltak Jézushoz, akik teljes szívükkel szerették őt. János, Péter és Jakab.

Jézus azt mondja: "**Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.**"

Jézus megismerése annak adatik meg, aki Őt teljes szívből szereti. Ebben a személyes kapcsolatban ismerhető meg Jézus nagysága, szabadításának gazdagsága.

Isten kiáradó szeretete azt munkálja, hogy szeretni fogjuk Őt **teljes lelkünkből.**

Amikor Isten szeretete a lényünket betölti, akkor azt éljük át, hogy megnyílik előttünk egy másik világ, amit addig nem ismertünk. A lelkünkön és a szellemünkön át érkezik hozzánk Isten világának a világossága, gazdagság, és azok az erőhatások, amelyek onnan hatnak ránk.

Átéljük azt, hogy Isten Lelke kibontja, megmagyarázza, aktualizálja számunkra az Igét. Egy egy helyzetben kijelenti az akaratát, segítséget ad, hogy megértsük a helyzetünket, amiben vagyunk.

Teljes lelkünkkel szeretni Istent az is jelenti, hogy lényemnek ezt a belső látását, kapcsolatát mindig teljes erőmmel használom. Engedem, hogy Isten vezessen, tanítson, lelkemben segítsen engem.

Nem olyan nagyon régen volt szó arról, hogy az elmúlt századokban áttevődött a hangsúly a racionalitásra, a tudásra. Az emberi észt helyezték fel a trónra. Manapság már kezdünk kijózanodni ebből. Látjuk, hogy a tudás, a tudomány nem rendelkezik azzal a hatalommal, hogy bennünket megváltson minden nyomorúságtól. Kétségtelenül van haszna, de szükségünk van arra, hogy a lelkünk, a szellemünk is működjön, Isten világának a hatásait érzékelje, megismerje, megértse.

Nagyon sok ember más utat keres ahhoz, hogy lelki, szellemi életét kibontakoztassa. A modern embernek vannak ehhez technikái. Az Ige pedig azt mondja, hogy az Urat szeresd a lelkeddel. Őfelé nyiss, hogy életedben igazi, tiszta erők áradhassanak és világosságot ajándékozzanak minden helyzetben. Megerősítsenek a lelkedben, szellemedben.

Aztán azt mondja Jézus, hogy **teljes elmédből is szeresd Őt**. Minden gondolatoddal, az értelmeddel Isten Istent szeresd.

Jelenti ez azt, hogy Ő szeretnénk jobban megismerni, megérteni. De jelenti ez azt is, hogy a mindennapokban arra igyekszünk, hogy Őt jobban szolgáljuk, jobban az Ő dicsőségére éljünk.

Szolgálatainkban, istentiszteleteinkben olyan sokszor látható az, hogy inkább a szokásainknak engedve, vagy ösztönösen próbálunk Istennek szolgálni. Pedig sokkal hatékonyabb, sokkal eredményesebb lenne a szolgálatunk akkor, ha átgondolva, logikusan, értelmesen próbálnánk megtalálni a szolgálat lehetőségeit és módszereit.

A világ ebből a szempontból tanít bennünket. Hiszen a különféle munkafolyamatokat nagyon gyakran igen pontosan meghatározott módon kell végigcsinálni a dolgozóknak. Néha annyira túl van bonyolítva, hogy az már számunkra egy kicsit kínos, de mindebben az mutatkozik meg, hogy igyekeznek gondolkodva, a különféle törvényszerűségeket kihasználva dolgozni és dolgoztatni.

Keresztyénségünk is sokkal tudatosabb kellene, hogy legyen minden területen. Teljes elmédből szeresd az Urat.

S végül **teljes erődből szeresd Őt**. Ez azt jelenti, hogy életünk minden ereje, erőforrása az Úr iránti szeretettől meghatározott kell, hogy legyen. Nincsen semmi, amit kívül lehetne ezen a területen hagyni és azt mondani rá, hogy ez az én magánügyem.

És itt nem csak a pénz, nem csak a szolgálat, hanem minden, ami az életünk ereje, beletartozik ebbe a törvénybe.

De itt is azt lehet mondani, hogy csak akkor tudom teljes erőmmel szeretni az Urat, ha az Ő szeretete betöltött az szívemet. Akkor lesz jó, és akkor lesz gyümölcsöző ez a szeretet. Akkor lesz rajta áldás.

S ezt talán a közösségnek valamilyen módon és valamilyen mértékben kontrollálni, ellenőrizni is kell, hogy az, aki Isten iránti szeretetét igyekszik megélni, vajon saját erőfeszítéséből, félelmeiből, vágyaiból teszi, vagy pedig azért, mert Isten szeretete kiáradt rá és felszabadította Őt erre. Nagyon fontos ez a gyülekezeti életre nézve is!

És akkor, **ha Isten szeretete kiáradt ránk, akkor a felebarátaink iránti szeretet is feltétlenül megjelenik.** Hiszen mi az embertársainkhoz való viszonyulásban is Isten szeretetének erőhatásai által vagyunk meghatározva.

S akkor, ha ez az alap, akkor a szeretetünk módja, minősége is feltétlenül ettől meghatározott.

Lehet úgy szeretni embertársainkat, hogy megnyugtatjuk őket azokban a bűnökben, amikben élnek. Szerethetjük őket úgy, hogy állandóan azt mondjuk nekik, hogy Isten szereti őket, ezért ne bánkódjanak bűneik miatt. Nyugodtan éljenek együtt a bűneikkel, hordozzák magukban az elrendezetlen dolgaikat. Ez a világ szerinti, ember szerinti szeretet. Isten szeretete másféle szeretetre indít bennünket. Arra a szeretetre, amelyik a gyógyulást, a megtisztulást, a bűn terhétől való szabadulást és a rendeződést, gyógyulást eredményezi. Ez néha nem tűnik szeretetnek! De akkor, ha a végeredményt nézzük, akkor mindig kiderül, hogy ez a szeretet. Krisztusban erre válunk alkalmassá.

Olyan jó lenne, ha mindannyiunkra kiáradna Isten szabadító szeretete és értenénk, jól értenénk ezt az Igét: **„[30]és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. [31]A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.”**

*

Márk 12; [34]Jézus pedig, amikor látta, hogy értelmesen felelt, ezt mondta neki: „Nem vagy messze az Isten országától." És többé senki sem merte őt megkérdezni.

Ahogyan az előző héten is hallottuk, Jézust az ellenfelei, a farizeusok, az írástudók próbálják zavarba hozni. Mindenképpen arra törekednek, hogy bebizonyítsák azt, hogy Ő nem Isten küldötte, hanem más szellemi erőkkel tesz csodákat és tanítása ennek megfelelően elfogadhatatlan.

Ebben a részletben egy írástudó azt kérdezte Jézustól, hogy melyik a legfőbb az összes parancsolat közül. Jézus válaszol az írástudó kérdésére. Válasza úgy hangzik, ahogyan bárki válaszolna erre a kérdésre Izráelben: **„A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, [30]és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. [31]A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat."**

Az írástudó erre némi önelégült, felsőbbrendű megnyilvánulással csak annyit mond: **„Jól van, Mester, helyesen mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más; [33]és ha szeretjük őt teljes szívünkből, teljes elménkből és teljes erőnkből, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő- és véreáldozatnál."** Jézus pedig szeretettel és alázattal, de mégis figyelmeztetve a kérdezőt, annyit válaszol az írástudónak, hogy: **„Nem vagy messze az Isten országától."**
Amikor elolvastam ezt az Igét, akkor azt éreztem, hogy Jézusnak ezt a rövid és egyszerű válaszát nekünk is érdemes és fontos meghallani és átgondolni.

Ebben a válaszban nyilvánvalóan azt mondja ki Jézus, hogy ez az írástudó, bármennyire ismeri is az írásokat, bármennyire tudós ismerője a zsidó bölcsességirodalomnak és bármennyire buzgó gyakorlója az ősi vallásnak, kívül van az Isten szeretetének, kegyelmének a hatókörén. Nincs messze tőle, de mégis egy bizonyos távolságban éli az életét mindettől.

Ha szemléltetni szeretném ezt az állapotot, akkor talán azt mondhatnám, hogy olyan ez, mint amikor valaki igyekszik a vasútállomásra, hogy elutazzon valahová. Pontosan tudja az indulási időt, a vágányt is, de úgy ér oda, hogy még látja az

állomásról kifutó vonatot. Közel volt hozzá, majdnem elérte, de a vonatra nem tudott felszállni.
Ezt a helyzetet, amiben az írástudó van, többféle szempontból szeretném érzékeltetni, úgy, hogy az a mi életünket is érintse!

Mindenek előtt azt mondanám, hogy ez az ember ott áll Isten küldötte, a Messiás előtt. Kéznyújtásnyira van hozzá Jézus. Beszélgetni kezd vele. Ez az ember bármit megkérdezhetne most Jézustól, bármiben kérhetné a segítségét. De ez az ember egy meddő, közömbös teológiai vitát szeretne csak lefolytatni Jézussal.

Nem tudjuk, hogy ki lehetett ez az ember. De az biztos, hogy mint embernek, voltak különféle gondjai, problémái, bizonyára voltak az életében olyan dolgok, amiket nem tudott elrendezni. Talán a szívében különféle félelmek, kételkedések is voltak. S ezekkel naponta küzdött. S most, amikor itt áll az Isten Fia előtt, akkor nem a személyes életének a gondjait viszi oda, hogy segítséget kérjen, hanem elvi kérdésekben akar véleményt cserélni, vizsgáztatni szeretné Jézust. Közel van Jézushoz, de mégis távol tartja magát Jézustól.

Hányszor fordul elő az, hogy emberek eljönnek a templomba, és elkezdenek mindenféle kérdésről beszélgetni. Vitatkoznak valamilyen kérdésről lelkésszel, egyháztagokkal. És amikor egy kicsit jobban megnézzük az életüket, akkor azt látjuk, hogy tele vannak megoldatlan problémákkal, nyomorúságokkal, tele vannak különféle bűnökkel. Sokszor az derül ki, hogy az, ami az életükben van, az katasztrofális és szomorú. De ők ezt nem akarják idehozni, hogy szabadulást, gyógyulást nyerjenek Jézus által. Közel jönnek, és a közelség ellenére mégis kívül maradnak. Nem történik meg velük az, ami megtörténhetne. Nem gyógyulnak meg, nem rendeződik az életük, nem tisztulnak meg a bűneikből. Pedig itt a lehetőség számukra, Jézusban, de elszalasztják a lehetőséget.

Persze ezt nem csak azokkal kapcsolatosan lehet elmondani, akik egyszer-egyszer eljönnek, hanem olyanokkal is, akik gyakran, vagy akár minden vasárnap itt vannak és énekelnek lelkesen, hallgatják az igehirdetést, úrvacsoráznak. Szép, felemelő eseményként élik meg mindezt. Hozzátartozik az életükhöz. De Jézusnak a gyógyító szeretetét, segítségét valahogyan nem tudják elfogadni. Nem messze vannak, de kívül. Az ajtó előtt állnak, de nem lépnek be az ajtón.

Azt kell megérteni mindenkinek, hogy Jézus itt van, és nem okoskodni kell, nem valamilyen szertartáson kell részt venni, hanem kérni és elfogadni az Ő szabadító szeretetét. Itt a nagy alkalom, a csodálatos lehetőség mindenki számára, ezt a lehetőséget kell mindennél fontosabbnak tartani és megragadni.

Élni kell vele. Azokat a fontosnak érzett, de sokszor egyáltalán nem fontos kérdéseket, vitákat, beszélgetéseket pedig el kell halasztani későbbre. Mert Jézus válaszol a kérdéseinkre is, ha odamegyünk hozzá velük. De nem azért jött, hogy vitázzon velünk, hanem azért, hogy szabadítónkká, üdvözítőnkké legyen.

Közel lenni Jézushoz, de az Ő szeretetét nem felismerni és nem elfogadni a legszomorúbb állapot, és a legtragikusabb mulasztása az embernek.

De tovább is mehetünk ennek az Igének a megértésében. Jézus első renden azért jött el erre a világra, hogy Megváltónk, Szabadítónk legyen. Azonban szabadítása által megnyílik előttünk Isten országának ajtaja. Beléphetünk ebbe az országba, egy addig nem látott, nem ismert világba. Megismerhetjük valamilyen mértékben ezt az országot és élhetünk ennek az országnak a gazdagságával.

Ha példákat szeretnénk felsorolni, hogy mit is jelent számunkra Isten országának a gazdagsága, akkor sok mindent mondhatunk el.

Elmondhatjuk azt, hogy ebbe a világba belépve kialakul életünknek egy olyan rendje, ami minden területen meggazdagodást, kibontakozást fog eredményezni. Egyéni életünkben, emberi kapcsolatainkban, családi életünkben megmutatkozik ennek a világnak, Isten világának a meggazdagító hatása.

Gyakran előfordul, hogy valahol egymás mellett láthatunk olyan embert, akinek az életéből hiányzik Isten országának a gazdagsága, és egy olyan embert is, aki benne él ebben a gazdagságban. Nem kell sokáig szemlélődni, vizsgálódni, szinte azonnal látjuk, hogy hihetetlen nagy különbség van a két ember között még akkor is, ha az Istentől távol élő ember nagyon igényesen, kulturáltan él és gondolkodik. Isten országába való belépés, s az ott élt élet mérhetetlenül gazdagabb, mérhetetlenül több áldást hordoz, mint az az élet, amelyik Isten országától távol él.

Isten országában az ember úgy lesz igényesebb, hogy a Lélek segíti őt ebben. S nem csak mások, hanem maga is gyönyörködni tud ebben a gazdagságban.

Az Isten világában élő ember életén átsugárzik Isten ereje, szeretete, tisztasága. Az ember is megváltozik, ha Jézus elfogadja, de nem az ember változása annyira a fontos. Sokkal inkább az, hogy Krisztus fénye, a mennyei világnak a ragyogása, az erőhatásai átsugároznak rajta. Megjelennek ezek az erőhatások a munkájában, magatartásában és átsugároznak azokra az emberekre, akik között éli az életét.

Isten országában élve az ember sokszor megtapasztalja azt, hogy onnan segítséget kap. Erőt, bölcsességet, vezetést. Ez is nagyon nagy jelentőségű.

Isten az Ő uralmában élő embereket olyan ajándékokkal ajándékozza meg, amik gazdagabbá, hatékonyabbá teszik az életét, s amik által Istennek ajándékozó szeretetét tapasztalhatjuk meg. Azt, hogy Őneki gondja van ránk, és gondoskodó szeretete életünk minden területén kipótolja minden szükségünket.

Minél nagyobb lelkesedéssel, örömmel kezdünk élni Isten uralmában, annál inkább kitárulkozik előttünk ennek az országnak a gazdagsága és az a sokféle lehetőség, ami adva van az ember számára.

Milyen nagy baj az, ha valaki Jézus közelében van, Isten dolgairól hall, s azokkal foglalkozik, de nem fogadja be a szívébe Isten országának a gazdagságát és nem él a lehetőséggel, hogy Isten országában éljen.

Az egyháztörténelemben voltak olyan időszakok, amikor az egyházi életre ez volt a jellemző. Nem sikerült Isten országának a gazdagságát az egyház számára sem megtalálni, megismerni. Voltak nagy bibliatudósok, igehirdetők, egyházi vezetők, akik sem Krisztus szabadítását nem ismerték meg, sem azt az országot, amelynek ajtaját Jézus megnyitotta az ember előtt. Csak hivatalnokok voltak, akik munkájukat talán jól végezték, de az ítéletkor őnekik fogja mondani Jézus, amikor elmondják, hogy professzorok, pápák, püspökök, egyházkormányzók, presbiterek, lelkészek voltak, hogy: Nem ismerlek benneteket! Távozzatok tőlem az örök tűzre, kárhozatra. Hiszen az örök élet, az üdvösség is Isten országának a valóságához tartozik!

Fontos figyelmeztetése ez Jézusnak: Nem messze vagy az Isten országától, de nem vagy polgára, mert nem fogadtad még el a polgárjogot, nem léptél be azon a nyitott ajtón, amin ma még mindenkinek szabad bejárása van.

Végül azt lehetne még mondani ennek az Igének a magyarázatakor, hogy ez az írástudó Isten szolgája volt a választott nép körében. Szolgálta Istent a tudásával, ismereteivel. Biztosan sokat fáradozott a zsinagógai közösségekben, hogy tudásával szolgáljon.

Jézus azonban az Ő életét, szolgálatát különleges erővel szeretné megerősíteni. Mindenek előtt az evangélium erejével, üzenetével. Azzal az üzenettel, ami több a törvénynél, s amiben minden ember számára vigasztalás van.

S Jézus ennek az embernek az életét meg akarja erősíteni a Lélek erejével. Az emberi erő, az emberi tehetség, az emberi képességek ugyanis nem elegendőek az Isten szolgálatában. Az egyházban Isten a gazda, aki munkálkodik, mi pedig csak részesei lehetünk az Ő munkájának, kegyelemből. Ajándékképpen.

De akkor, ha valaki kívül maradva szolgál csak, akkor annak nem lehet igazán eredményes szolgálata. Ott nem az üdvösségért munkálkodnak, hanem csak az emberi szempontok maradnak mindig fontosak.

Jézus azt mondja mindenkinek: Ne maradj kívül! Lépj be az ajtón, hogy életedbe áradhasson Isten kimondhatatlan szeretete. Meggyógyítson, megerősítsen. Akard, hogy feltáruljon előtted az a hatalmas ország, amelyben Isten uralma érvényesül teljességében. És fogadd el azokat a fegyvereket, azokat az erőket, amik téged a mindennapok küzdelmeiben, szolgálataiban, meg tudnak erősíteni, gazdagítani tudnak és áldássá tudnak tenni!

Fontos üzenet ez, amit sajnos nem hallanak meg sokan és így, bár közel jönnek, de mégis kívül maradnak mindazon, amit Jézus Krisztusban Isten ajándékozott nekünk, embereknek. Így életük haszontalan és hiábavaló élet marad, amelyik Isten ítéletét nyerheti csak meg.

*

Márk 12; [41]Amikor Jézus leült a templomi persellyel szemben, nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele, [42]egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz egy krajcárt. [43]Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. [44]Mert mindannyian fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt, az egész vagyonát."

A fejezet előző szakaszaiban arról olvastunk, hogy a farizeusok és az írástudók hogyan kísértik Jézust, s hogyan próbálják Őt lejáratni, szolgálatát lehetetlenné tenni. Jézus ellenfeleinek minden kérdésére úgy válaszol, hogy ellenfelei megszégyenülve távoznak el. Megmutatkozik válaszaiban az, hogy Ő Isten Fia, aki a hozzá intézett kérdésekre jól válaszol minden esetben.

Jézus azonban nem csak válaszol a kérdésekre, hanem maga is kérdez. Kérdéseire nem tudnak válaszolni az Őt kísértő nagyok, akik önmagukat bölcseknek tartják. Megszégyenülnek minden esetben, vagy rádöbbennek arra, hogy Jézus nagyon fontos üzenetet hirdet meg az egész nép előtt, és ez az üzenet fontos az ő számukra is.

Konokságuk, elutasító, ellenséges magatartásuk miatt Jézus erősen korholja őket, s figyelmezteti őket a bűneikre. Itt is ezt teszi, amikor ezt mondja az ott lévő sokaságnak: **„Őrizkedjetek az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösben járni, és szeretik, ha köszöntik őket a tereken, [39]szeretnek a főhelyeken ülni a zsinagógákban és az asztalfőn a lakomákon; [40]felemésztik az özvegyek házát, és színlelésből hosszan imádkoznak: ezekre vár a legsúlyosabb ítélet.”** Kemény szavak ezek, amiknek alázattal való elfogadása fontos lenne a farizeusok és az írástudók számára, s mindenképpen megtérést, üdvösséget eredményeznének.

A fejezet lezáródik a nagyon ismert történettel, amelyben Jézus összehasonlítja az ellenfeleit, akik gazdag, sikeres emberek, s akik nagy pénzadományokkal támogatják a templomot, a szegényeket, s a szegény özvegyasszonyt, aki az utolsó néhány fillérét dobta be a perselybe. Azt mondja, hogy: **„Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. [44]Mert mindannyian fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt, az egész vagyonát.”**

Ha ezt a történetet jobban átgondoljuk, akkor azt látjuk, hogy az írástudók és a farizeusok magatartása és a szegény özvegyasszony magatartása között nagyon lényeges és azonnal látható különbség van. Ez a különbség nem a perselybe dobott összeggel mérhető, hanem azzal a **lelkülettel**, ami a farizeusoké, és ami ennek az asszonynak a lelkülete.

Mi is volt Jézus ellenfeleire jellemző? Ha röviden és egyszerűen szeretnénk megfogalmazni, akkor azt mondhatjuk, hogy az jellemezte őket, hogy mindig az **ÉN**-jük volt a középpontban.
Ott a perselynél, amikor adakoztak, vagy a szegények között, amikor alamizsnát osztogattak, akkor mindenki láthatta, hogy ők milyen nagylelkű, nagyvonalú emberek. Bőségesen adakoztak, hogy mindenki számára nyilvánvaló legyen az, hogy ők jó emberek, akik Isten ügyét és a jó ügyeket nagyon hatékonyan képesek támogatni.

Nyilván ez a magatartásuk gyümölcsöző volt, hiszen a különféle összejöveteleken megkülönböztetett figyelemmel fogadták őket, a fő helyekre ültették őket. Mindenki éreztette velük azt, hogy elismeri az áldozatos magatartásukat és természetesen számítanak is rá. Hiszen a templomnak, a közösségnek, a szegényeknek is szüksége van nagylelkű támogatókra, szponzorokra. Ők pedig elfogadták ezt a hódolatot, ezt a megtisztelő helyzetet. S talán büszkék is voltak arra, hogy ők ilyen hatékonyan tudnak adakozni, másokat, jó ügyeket segíteni.

De nem csak az emberek között, hanem Istennel való kapcsolatukban, istentiszteletükben is az volt a legmeghatározóbb érzésük, hogy ők különleges státusszal rendelkeznek Isten előtt is. Hiszen valóban őszintén, odaadóan élték meg a hitüket is, hogy Isten és az emberek előtt is nyilvánvalóvá legyen elkötelezettségük, istenfélelmük.

S most, amikor Jézussal vitáznak, akkor ott volt a gondolatukban az, hogy ÉN küzdök az Isten ügyéért, mindent megteszek, hogy Isten népe igazságban és szentségben járjon. Tekintélyemet, eszközeimet bevetem Isten ügye érdekében. Megvédem a népemet a tévtanításoktól, az idegen gondolatoktól.

Sokféleképpen lehetne érzékeltetni azt, amit a bevezető mondatban megfogalmaztam, hogy minden gondolatuknak, mondatuknak, tettüknek a középpontjában ez a szócska állt: ÉN.

Az egyháznak, a hívő embereknek a közösségében gyakran találkozhatunk ezzel a jelenséggel, amikor valaki a hangsúlyt minden dolgában erre a szóra helyezi: ÉN. Mindig ez a szócska van a mondat elején. Így szól az imádsága, így hangzik a bizonyságtétele, ez van benne a szolgálataiban, mindenben mindig ez a szó van ott: ÉN.

Ennek az alapállásnak a következtében alakul ki az a keménység, ami jellemző ezeknek az embereknek a magatartására. Olyan szeretetlenül tudnak viszonyulni emberekhez, ügyekhez bizonyos helyzetekben. Kemény bírálatot, ítéletet fogalmaznak meg. Ezt látjuk Jézus csodáinál, különösen akkor, amikor a szombatnap megszentelésének kérdése jön elő. De ezt látjuk akkor is, amikor Jézus a bűnösök, a pogányok felé fordul, hogy hirdesse közöttük is Isten szeretetét, szabadítását.

Ennek a szegény asszonynak a magatartása pedig azt láttatja meg velünk, hogy őnála nem az ÉN van minden dolgoknak a középpontjában, hanem Ő. Isten. Ő az, aki előtt teljes lényével meghódol, akire felnéz és gyönyörködik. Ő az, akinek oda

adja egészen magát. Az utolsó fillérjeit is bedobja a perselybe, Őneki adja, szeretettel és teljes bizalommal.

Jézus azt mondja a mellette lévő tanítványoknak: Látjátok, ez a helyes magatartás. Erre a magatartásra van szüksége az egyénnek, a gyülekezetnek, az emberi közösségnek, és Isten előtt is ez kedves. Mindenekben Ő legyen az első.

Az ember szíve, természetes lázad ez ellen a gondolat ellen. Nem akarjuk elfogadni, vagy nem tudjuk elfogadni, hogy nem ÉN vagyok a középpontban. De Jézus azt mondja, hogy mégis erre kell eljutni.

Néhány gondolattal megpróbálhatjuk megfogalmazni azt, hogy miért is jó így élni.

Az első, amit mondanom kell az az, hogy annak az embernek, aki így él és így gondolkodik Isten szeretetének, tisztaságának, hatalmának a sugara tölti be a szívét, lelkét, az egész tudatát. Olyan ez, mint egy fantasztikusan nagy szerelem, amikor valakinek egész lényét besugározza, betölti az a másik, aki mindenkinél fontosabb a számára.

Ebben az alapállásban az Istennel való kapcsolat határozza meg az embert. A gondolatai, az érzései, a vágyai és a törekvései, egyszóval minden az hatalmas Istennel való kapcsolat által meghatározott és az Istennel való kapcsolatban bontakozik ki folyamatosan. Egész életén át. Soha nem lesz lezárt, soha nem lesz befejezett a belső és a külső élete, mert Ő, az Isten, egész életén át formálja, újjáteremti, megszépíti.

A farizeus megtanul sok mindent, lesznek határozott elvei, amik egyre keményebben és változtathatatlanabbul határozzák meg az életét. Egyre inkább a perfekcionizmus jellemző rá. De az, aki Isten szereti, akinek Ő van ott mindenek fölött, az az Istennek a végtelen gazdagságából nyer újabb és újabb gazdagságot. Ha valaki így él, akkor garantáltan nagyon idős korában is nagyon fiatal marad, mert Istennel való kapcsolatában soha nem válik lezárttá, kategorikus nézetei nem lesznek, mert az Isten végtelen szeretete érkezik a szíve mélye felől, hogy átsugározzon a világban élt életén mindenkire. Persze egy csodálatos bölcsesség az idők folyamán megjelenik a szavaiban, ami soha nem agresszív és nem bántó, hanem minden esetben építő, felüdítő.

Megtörténik vele az, amiről Pál apostol többször ír a leveleiben. **„[14]Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, [15]akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: [16]adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; [17]hogy a**

Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva [18]képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; [19]és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig."

Természetesen, ahol olyan emberek vannak, akiknek életét, lényét Isten fénye ragyogja be és az sugárzik át rajtuk, akiknek arcán kiábrázolódik Krisztus arca, ott ezek által az emberek által a közösség is növekedni, erősödni, élni fog.

A farizeusok abban a nagy tévedésben voltak, hogy az ő tevékenységük, akaratuk, az ő tiszta látásuk az, ami a gyülekezet életét gazdaggá, széppé, élettel telivé teszi. Ez azonban nagy tévedés! A közösség életét az egyházban Isten erőinek a kiáradása eleveníti meg. Ha valakinek az életén át Isten erői fel tudnak törni, ha élő vizek forrásává tud lenni valaki, akkor lesz áldás ő a többi ember számára. Családban, gyülekezetben, az emberi társadalomban is ez olyan alaptörvény, amiről soha nem szabad elfeledkeznünk.

A nagy megújulások, ébredések akkor következtek be, amikor emberek életén át Isten Lelkének ereje, Isten szeretet, fénye kiáradt sokakra.

Fontos követelmény tehát az, hogy nem ÉN, hanem mindenekben Ő legyen az első.

Többször kerül elő beszélgetésekben a családfőnek, az apának a szerepe. A farizeusi jellegű magatartás azt mondja, hogy az apa legyen határozott, s mindig ő mondja ki az utolsó szót. Ennek megfelelően sok családban szinte mindenkit megfélemlítő akarattal, szinte terrorral alakult ki a rend. Jézus pedig azt mondja, hogy nem így kell. Az Ővele megtalált személyes kapcsolat meghatározó ereje, az Ő lényének kisugárzása kell, hogy a meghatározó legyen. Ez nagyon határozott magatartás, de soha nem erőszakos, bántó, másokat terrorizáló.

Végül ez az asszony bedobta a perselybe az utolsó fillérjeit, mert Isten iránti szeretete erre indította. Csak filléreket tudott adni, de mindet odaadta.

Ez a szeretet megtapasztalja azt, hogy aki Istent teljes szívével szereti, az ajtót nyit saját élete felé Isten gazdagságára. Mert, aki minden korlátozás nélkül az Úrnak adja magát, annak az Úr is feltárja gazdagságának teljességét.

Természetesen ehhez Isten iránti őszinte és teljes szeretetre van szükség. Mert csak a szeretetben van ott ez a bizalom, ami az embert erre képessé teszi. Csak a szeretet tud ilyen logikátlanul cselekedni.

De akkor, ha elkezdünk beszélgetni erről a témáról, és megszólalnak bizonyságtételen, vallástételek, akkor hamarosan kiderül, hogy nem hagyja el az Úr az övéit.

Jézus életében is nagyon jól látható, hogy szüntelenül az Atyára néz. Tőle várja az indítást. És, amikor ott áll a szenvedéseinek a kezdetén, s életét kell letennie áldozatként az oltárra, akkor azt mondja: Ne az Én akaratom legyen meg, hanem a Te akaratod, Atyám! S kereszthalála, áldozata megnyitja a börtönajtót, ami bezárva tartja az embert és megnyitja a mennyet a bűnös ember előtt.

Nem könnyű feladat, de próbáljuk az életünket így élni. Az ÉN kerüljön hátrébb, s legyen fontossá, ragyogóvá számunkra Ő. A vele megtalált kapcsolat, az Ő erőinek az életünkbe és életünkön át áradása, és az, hogy mindenről lemondunk Őérte, hogy mindent megnyerhessünk Őbenne és Ő általa.

*

Márk 13; [1]Amikor Jézus kifelé ment a templomból, egyik tanítványa így szólt hozzá: „Mester, nézd, mekkora kövek és mekkora épületek!” [2]Jézus ezt mondta neki: „Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.”

Ádvent első vasárnapja van. A templomokban és a családi otthonokban szinte mindenütt a világon meggyújtják az ádventi gyertyákat. A családok készülődnek a karácsony ünnepére. Ez a készülődés legtöbbször csupán egy kedves hangulatban történik, karácsonyi dalok hangzanak fel a Betlehemben született gyermekről, Máriáról, Józsefről, a pásztorokról és az angyalokról. Aztán ebben a hangulatos előkészületi időben amikor minden elkészül és eljön a karácsony, akkor még nagyon sok helyen együtt van a család a megterített asztal körül. (Azért mondom, hogy még sok helyen, mert modern korszakunk a lehető leghatékonyabban rombolja a családi közösségeket.) S a sok finomság után jól esik elmenni az éjféli misére, egy kicsit lemozogni a vacsorát, s kilazítani a zsibbadt lábakat. Így aztán két jót tesznek az emberek. Egyrészt felüdülnek egy kicsit a friss levegőn, másrészt vallásos kötelezettségeiket is letudják egy esztendőre. A református templomokban is egyre gyakoribb az éjféli

istentisztelet (mise), hogy a reformátusoknak is legyen lehetőségük e két jót megcselekedni.

Természetesen a szószékekről újra és újra elhangzik az üzenet: Jézus itt van! Nekünk, embereknek Őrá van szükségünk. Az élő Jézusra. Jézus pedig mindenkit hív, hogy szabadító, üdvösséget, életet adó szeretetét kiáraszthassa ránk emberekre. Olyan jó lenne, ha karácsonykor mindenki meghallaná az Ő hívását és részesülhetne az Ő érkezésének az örömében!

De jól tudjuk, hogy az advent nem csak a karácsonyról szól! S azért örülök annak, hogy ez az Ige éppen a mostani vasárnapra következett a sorozatunkban, mert ebben az Igében megfogalmazódik az az adventi gondolat, amiről sokat olvashatunk a Bibliában, és amiről talán az átlagosnál kevesebbet beszélünk.

A próféták által meghirdetett esemény, Jézus érkezése, 2000 esztendővel ezelőtt megtörtént. Beteljesedett az, amiről a próféták szóltak. Azóta sokan tudnak beszámolni arról, hogy Jézus érkezését személyesen is átélték. Jézus megérkezett hozzájuk is és életük az Ő érkezése által megújult, kiteljesedett, új reménységet kapott. Isten Igéje azonban azt is elmondja, hogy Jézus egy napon visszatér hozzánk a földre, mégpedig teljes hatalmával, teljes dicsőségében. Minden szem meglátja Őt. Azért jön el, hogy átvegye ez felett a világ felett az uralmat, s elhozza, megvalósítsa azt az országot, ahol már nem lesz bűn, szenvedés, halál, s megadja, hogy minden ember az életét ismét olyan gazdagságban, tökéletes örömben és boldogságban élje, amilyenre Isten az embert teremtette egykoron.

De addig, amíg ez a nap eljön, addig a világ élete folyamatosan krízisekben, szenvedésekben, kudarcokban folyik. Ezek a szenvedések, nyomorúságok, ahogyan közeledi Jézus visszajövetelének napja, egyre erőteljesebben meghatározzák a világ életét. Az utolsó napokban olyan mértékű lesz ez a nyomorúság, hogy Jézus azt mondja róla: **„…azokban a napokban olyan nyomorúság lesz, amilyen az Isten által teremtett világ kezdete óta egészen mostanáig nem volt, és nem is lesz; [20]és ha az Úr nem rövidítené meg azokat a napokat, nem menekülne meg egyetlen halandó sem; a választottakért azonban, akiket Ő kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat."** Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy a világnak, az emberiségnek az állapota is készül Jézus érkezésére, mert mindenben érezhetővé válik az az igazság, hogy ha nem érkezne meg, akkor elviselhetetlenné válna a szenvedés, az ember nyomorúsága.

Tehát arról a romantikus elképzelésről, ami sokak szívében ott van, hogy majd eljön az aranykor, eljön a béke korszaka, csak azt lehet mondani, hogy Isten

Igéje nem beszél, s nem is támogatja ezeket az elképzeléseket. Ez nem jelenti azt, hogy fel kell adni a törekvéseinket, hogy abba kell hagyni a jóért tett erőfeszítéseket. Tenni kell a jót, mert ez nagyon fontos, de ugyanakkor tudni kell, hogy mi az emberiségnek a gondja, s tudni kell azt, hogy mi a történelemnek a végcélja.

De ebben a vergődő, egyre mélyebbre csúszó világban Isten felkínálja minden embernek az Ő kegyelmét. Felkínálja mindenkinek azt, hogy az Ő szeretetével erősítheti a szívét, az Ő erőiből vehet erőt, s az Ő vezetésével járhatja az útját, amelyen van megtartatás.

Isten Igéje tehát mindennél fontosabbnak tartja azt, hogy Krisztust elfogadva, Őrá figyelve éljük az életünket, mert akinek nincsen élő Megváltója, aki nem érzi az életében Isten megtartó szeretetét az mindig, minden helyzetben teljesen kiszolgáltatottja annak a romlásnak, amiben ez a világ él.

Isten Igéje ellentmond annak a nézetnek, amelyiknek az a lényege, hogy a hit, az imádság egy mellékes dolog, ami nagyon szép és hasznos és gyakorolni kell, hogyha az embernek van rá ideje. Arra figyelmeztet Isten Igéje bennünket, hogy az Istennel való kapcsolatunk mindennél fontosabb kell, hogy legyen, mert a romlásban, a szenvedések és a próbák között, csak ebben a kapcsolatban találhatunk megtartatást, reménységet.

Minden területen érvényesíttetni akarja velünk ezt az életformát, ezt az igazságot.

Néhány hete felhívott valaki, hogy a serdülő korban lévő gyermekét szeretné megkereszteltetni, de a gyerek nem ér rá eljönni a templomba, mert olyan elfoglaltsága van, amit nem tud mellőzni. Próbáltam vele megértetni, hogy a foci nagyon fontos, de akkor, amikor valakinél az emberi élet válságairól, nyomorúságairól van szó, amikor valakinél az élet és halál kérdései kerülnek naprendre, akkor a fociban elért sikerek semmit nem érnek. Ott egészen más dolgokra van szükség. S ezek az adottságok ezért nagyon fognak hiányozni majd. Nem lehet pótolni azokat semmivel.

Nem szabad eljátszani a lehetőséget, hogy a krízisben lévő világunkban, a kiszolgáltatott életünkben, Jézus Krisztussal élő kapcsolatban legyünk. Tőle vegyünk erőt, Ő erősítse szívünkben a reménységet.

Jézus ott a jeruzsálemi templom előtt mondja a tanítványainak: Nem marad itt kő kövön, amit le nem rombolnának.

A Jeruzsálemi templom egy csodálatos építmény volt. Nemrég néztünk róla egy ismertető filmet a bibliaórán, amelyben elmondták tudós ismerői ennek az épületnek, hogy az építészet egyik fantasztikus remekműve volt. A Sion hegyét úgy formálták, alakították ki, hogy kialakuljon a templomhegynek a ma is látható vízszintes felülete. Boltíves szerkezetre épült rá az a hatalmas tér, amin állt egykoron a templom épület. Ha jól emlékszem, akkor hatszintes boltíves rendszerrel tudták kialakítani ezt a nagy teret. A templom főépülete 15 emelet magas volt. S azt olvassuk egyik leírásban, hogy a templom ajtaja 20 méter magas volt amit aranylemezekkel burkoltak, hogy Isten templomához méltó legyen.

A lényeg az, hogy impozáns épület volt. S Jézus azt mondja róla: Nem marad itt kő kövön! Tudjuk, hogy Jézus szava beteljesedett, mert i.u. 70-ben a rómaiak teljesen megsemmisítették a templomot, s lerombolták, felégették Jeruzsálemet is.

Amit Jézus mondott a jeruzsálemi templomról, az igaz a mi életünkre, korunkra is. Nem marad itt kő kövön. Minden alá van vetve az enyészetnek. S az Ő eljövendő országa nem is keveredik össze, nem is épül rá ennek a világnak a vergődésére, erőfeszítéseire. Össze kell ennek teljesen omlani, meg kell semmisülni, hogy eljöhessen az új, hogy megvalósulhasson az a dicsőséges ország, amit szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem sejtett.

Ez nem jelenti megint csak azt, hogy nem kell egyáltalán foglalkozni a mi földi életünk dolgaival, hogy nem kell semmit felépítenünk. De, szükséges szorgalmasan formálni, építeni az életünket, a világunkat. De tudnunk kell, hogy mi csak a mulandóságnak építünk mindent. Alkotásaink, életünk eredményei nem örökkévalók. Ezért a földi fáradozásinkban mindenek fölé kell helyezni azt, ami megmarad, ami örök. Azt kell építeni, azt kell erősíteni mindennél jobban.

Az, ami mindennél fontosabb, hogy életünk épüljön rá a Krisztus sziklára. Arra a sziklára, amelyik meg tud bennünket tartani az árvizek és a földrengések között is. Arra a sziklára, amelyen életünk lehet, örök életünk. S legyen életünknek minden részlete olyan, ami maradandó érték.

Maradandó érték mindaz, ami Isten dicsőségét hirdeti, s ami az Ő szolgálatában áll. Maradandó érték az, ahol a Krisztus lénye lesz látható. Minden más a mulandóság hatalmában van és ennek megfelelően egyszer semmivé lesz. Egy ideig talán hasznos, egy ideig talán lelkesítő, de aztán elveszti a jelentőségét, az értékét.

S végül azt kell elmondanom, hogy nekünk, keresztyéneknek az a feladatunk, hogy mondjuk el mindenkinek azt, amit megértettünk. Mondjuk el mindenkinek azt, hogy hol van békesség, öröm, erő itt a világban. Hol van a forrása mindennek? Nagyon nagy szükség van arra, hogy az emberek halljanak Jézusról, halljanak Isten megtartó szeretetéről.

Segítsük az embereket arra, hogy az örök értékeket tartsák fontosnak, és azoknak megszerzését és megőrzését tartsák mindennél fontosabbnak. Hiszen látjuk, hogy annyi mindennel, ami múlandó és csak egy ideig van jelentősége, értéke, azzal foglalkoznak az emberek általában.

S készüljünk Jézus fogadására. Mert Jézus jön nemsokára! Láthatjuk, hogy az idők jelei mutatják azt, hogy az Ő érkezése nincsen messze már. Készüljünk az Ő érkezésére, fogadására. Hiszen maga Jézus mondja, hogy: **Boldog az a szolga, akit amikor megjön az ő Ura, munkában talál.**

*

Márk 13; [21]„Ha valaki akkor ezt mondja nektek: Nézd, itt a Krisztus! - vagy: Nézd, ott van! Ne higgyétek! [22]Mert hamis krisztusok és hamis próféták jelennek majd meg, jeleket és csodákat tesznek, hogy ha lehet, megtévesszék a választottakat. [23]Ti azonban vigyázzatok: előre megmondtam nektek mindent!"

Az elmúlt héten is ebből a fejezetből olvastunk el egy részletet, mivel ez a fejezet van soron a Márk evangéliumának hosszabb idő óta tartó magyarázatában. S ez azért jó számunkra, mert az adventi időszak nem csupán a karácsonyra való készülődést jelenti, nem csupán Jézus szívükbe jövetelének a vágyát teszi hangsúlyossá, hanem azt is, hogy Jézus visszajön és az övéinek várakozni kell az Ö érkezésére. Elment, a tanítványok látták Őt felemelkedni és elmenni a mennybe, de többször világosan tudtára adta az övéinek, hogy visszajön. Visszajövetelekor láthatóvá lesz a teljes dicsősége, a teljes hatalma, mindenki számára. Az embervilág megrendülten fogja Őt meglátni, amikor angyalok hatalmas seregének kíséretében megérkezik. De amíg ez bekövetkezik, addig egy időnek el kell telni a történelemben. Isten türelmesen vár, hogy

kegyelmezhessen az embernek. Vár, hogy üdvterve végbemehessen teljesen. S amikor Isten üdvterve a befejeződéséhez közeledik, amikor a világ olyan állapotba kerül, hogy már az isteni kegyelem várakozása lehetetlenné válik, akkor különféle jelek, események segítik azoknak tájékozódását, akik hitben élnek. Ezek a jelek azoknak, akik megértik, bátorításul tűnnek fel a világban, mivel a történelem lezáródásának időszaka egy rendkívül nehéz, sok szenvedéssel járó időszak lesz. Akik nem értik ezeknek a jelzéseknek az üzenetét, azok egyre elkeseredettebben, egyre nagyobb haraggal élik át ezt az időszakot.

Ez a most felolvasott Ige is egy ilyen jelet tár elénk. Így hallottuk: **„Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket. [6]Sokan jönnek majd az én nevemben, és azt mondják: Én vagyok!... [21]„Ha valaki akkor ezt mondja nektek: Nézd, itt a Krisztus! - vagy: Nézd, ott van! Ne higgyétek! [22]Mert hamis krisztusok és hamis próféták jelennek majd meg, jeleket és csodákat tesznek, hogy ha lehet, megtévesszék a választottakat. [23]Ti azonban vigyázzatok: előre megmondtam nektek mindent!"**

A világunkat első renden nem emberi akarat, emberi gondolatok határozzák meg, hanem hatalmas szellemi erők. A felszín mögött hatalmas szellemi erők, lények mozgatják a világ történelmét. Ezek a szellemi erők általuk kiválasztott és általuk irányított emberek által hatnak a világ életére, befolyásolják az eseményeket. S azt olvassuk az Igében, hogy az utolsó napokban az átlagosnál nagyobb seregben végtelenül sokféle szellemi erő tör rá az emberiségre. A sötétség fejedelme teljes arzenálját beveti a teremtett világ ellen. Ezek a szellemi erők mérhetetlen szenvedést okoznak az embereknek. Zűrzavart, békétlenséget támasztanak mindenütt.

Amikor ezt a rész elolvastam, akkor arra gondoltam, hogy sok olyan kijelentés van benne, ami korunk negatív jelenségeire mutathat rá. Ezeken hosszan el lehetne gondolkodni és ezeket részletesen meg lehet beszélni. De most, ezen a délelőttön nem erre van szükségünk! Arra van szükségünk sokkal inkább, hogy szívünkben próbáljuk erősíteni a reménységet. Arra van szükségünk, hogy találjuk meg a bizonytalanságban a biztonságunkat. A világ zűrzavarában találjunk egy olyan csendes és békés helyet, ahol védettnek érezzük magunkat és békességünk lesz.

Az első hangsúlyos mondat ebből a részből az, hogy **hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak.**

Az emberek mindenütt világon várják a szabadítót. Vannak is az emberek között jócskán olyanok, akik szabadítónak hirdetik meg saját magunkat. Azt mondják,

hogy az az igazság, amit ők hirdetnek, az szabaddá teszi az embert, megoldást jelent az emberek számára. Hogy a hatalomvágy, a meggazdagodás vágya, vagy valamilyen nemesnek hitt elképzelés vezérli őket, azt minden esetben láthatjuk, ha figyelünk rájuk.

Nekünk viszont, amikor ezeket a hangokat halljuk, emlékezni kell arra, hogy nincsen más, aki által meg lehetne tartatnunk, egyedül Jézus Krisztus. Ő a világ Megváltója. Nincs más szabadító rajta kívül. Ezért Pál apostol azt mondja a korinthusiaknak: **„…amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyságtételét. [2]Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről." [3]És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok. [4]Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; [5]hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.**"

Nincs más szabadító, csak egyedül a názáreti Jézus. Az Ő keresztje által van szabadulásunk, életünk, üdvösségünk. Ehhez kell minden módon ragaszkodni, és ezt kell elmondani abban a világban, ahol annyi lelkesítő szó hangzik különféle megoldások propagálására.

A Szentlélek Isten, aki szívünkben él, ha hitben élünk, arra indít bennünket, hogy Jézushoz ragaszkodjunk és Jézusról tegyünk bizonyságot mindenki előtt.

Az egyházi életben gyakran látható az a törekvés, hogy lelkészek, különböző csoportok, azért, hogy haladónak, modernnek látszódhassanak az emberek előtt, különféle emberi gondolatokat, megoldási kísérleteket, összejöveteli formákat próbálnak követni. S közben a Krisztus keresztje, szabadítása elhalványul, vagy teljesen kikerül a középpontból. Egy ideig látható ennek a hatása, s pozitívnak tűnik, de a végén mindig kiderül, hogy nincsen benne erő. Mert egyetlen szabadító van csak: Jézus Krisztus. Egyetlen hely van, ahol az ember, az emberiség megtisztulhat, meggyógyulhat, ez a hely pedig a Golgota hegye, ahol Jézus Krisztus keresztje áll.

A világ fejedelme mindig a keresztet, Jézus szabadítását támadja és próbálja elhallgatatni az evangéliumot. Tudnunk kell, hogy Jézus azt mondja erre a törekvésre, hogy: Ne higgyetek neki!

Törvényszerű az, hogy a végső időben egyre kisebb lesz az a kör, amelyik Jézusra figyel, s Jézusban reménykedik. A különféle megváltástanok az

emberiséget elfordítják Jézustól. S egyre többen lesznek, akik mindenből kiábrándulva, lelkükben megszomorodva, reménytelen szívvel nézik mindazt, ami a világunkban történik.

Jézus azonban hív minket magához. Azt akarja, hogy Őrá nézzük, Őbenne bízzunk, és ne csüggedjünk el, mert nem hagyja el az Úr az övéit!

Jézusra nézve azt érezzük meg, hogy Ő közel van hozzánk, hogy megtartson bennünket. És egyben biztosít minket arról, hogy jön hozzánk, azért jön, hogy részesítsen a teljes szabadságban.

Az álmessiásoknak csak szép ígéreteik vannak, amikből nem valósul meg semmi. Lelkesítenek, de a lelkesedés semmivé lesz. Jézus pedig olyan ígéretet adott a számunkra, amelyik már készen van. Így olvassuk a Péter első levelében: **„[5]Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben. [6]Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszomorodtatok különféle kísértések között,…"**

A hamis krisztusok megjelenése pontosan ezért a szívekben csak a kétségbeesést, a bizonytalanság érzését erősítik fel. Arra épül rá a munkájuk. Ez a céljuk. Ezt látjuk a világon mindenütt.

Ahol viszont Jézus Krisztust befogadták az emberek, ott a szívekben békesség van, mert Jézus szeretete, megtartó ereje békességet teremt bennünk, bármi is legyen körülöttünk.

Milyen jó is, hogy a zaklatott, sokféle békétlenségben veszteglő világban van egy olyan nép, s vannak olyan helyek, ahol a békesség a jellemző. Nagy áldás ez azok számára is, akik ehhez a néphez tartoznak, de nagy áldás a világ számára is. Mert ez a nép egy kis reménysugarat ragyogtat fel ebben a világban.

S Jézus közelében nem csak a békesség az, ami betölti az ember szívét, hanem az öröm is, a hálaadás is. Hiszen Jézus bennünk él és mi pedig Őbenne. Így a szívünkben az Ő látása által, az Ő szeretetének a megtapasztalása által ott van a hála és az öröm.

Az emberek sokszor csodálkozva nézik ezt a jelenséget. Olyan gyermeteg, bugyuta magatartásnak tartják ezt. Rajongónak tartják azt, akinek Krisztusban van az öröme. Azért teszik ezt, mert nem látnak a dolgok mélyére, nem ismerik a

titkot, ami Jézusban látható. De nekünk olyan nagyszerű ajándék ez, hogy örülhetünk az Úrban, az Ő szeretetében, gazdagságában.

Jól tudjuk, hogy korunk egyik legelterjedtebb betegség a búskomorság, a depresszió. Okos emberek azt mondják, hogy nem kellene ennek így lenni, mert az embernek meg kell tanulni, hogy soha ne adja fel a reményt. Nincs olyan mélység, amiből ne lehetne kikapaszkodni, mondta valaki a minap.

Nos, én ezzel nem értek egészen egyet. Mert ha valakinek valami fáj, akkor miért követeljük meg tőle, hogy mosolyogjon, és úgy csináljon, mintha minden rendben lenne? Miért kellene hazugságban élni, képmutató módon állandóan? Ha valakit valami nagy próba, nagy vereség ért, akkor miért mondjuk neki, hogy ne sírjon, és ne terhelje könnyeivel a környezetét? Ha valaki fél azoktól a valós veszélyektől, amik a mai ember életét veszélyeztetik, miért mondjuk neki, hogy viselkedjen másképpen, ne féljen? Ezek álnok megjegyzések, amik csak azt árulják el, hogy az emberek azt mondják ilyenkor a másiknak, hogy: Terhemre vagy! Nem akarom látni, hallani, amit mondasz, és nem vagyok hajlandó segíteni, mert az én terhem is nagyon nehéz. Szabadulni akarok tőled! Álnok és cinikus magatartás ez!

Ki kell mondani azt, hogy ma nagyon sok embernek igenis van oka a szomorúságra és a panaszra. Kegyetlen és embertelen világban élünk, ahol az önzés és a szeretetlenség az úr.

De hitben élve az ember megérti, hogy miről van szó, amikor így szól az Ige: Hagyjad az Úrra a te terhedet, reménykedj Őbenne, mert Ő megcselekszi. Jézus szeretetében szűnhet a szomorúság, elillanhat a félelem, a megoldhatatlannak látszó helyzetek Jézus hatalma által megoldódnak, rendeződnek. Jézusban van lehetőség az örömre, a hálaadásra. De csak Őbenne. Nem hazudni kell, hogy minden rendben van, hanem Jézushoz kell menni, mert nála van megoldás. Az álmegváltók ezt nem tudják adni, hanem még azt is elveszik, ami van.

S, ahol Jézusra néz, Jézusban bízik az ember, ott szüntelenül azt tapasztalja meg, hogy épülnek a jó, nagyszerű dolgok. Mert Isten nem elvenni akar tőlünk, hanem megajándékozni akar az Ő gazdagságából. Úgy szoktuk mondani, hogy mindenki, aki a Krisztusban éli az életét megtapasztalja Isten áldását. Életén, munkáján áldás lesz.

Ezek az álkrisztusok, mivel szellemi erőt hordoznak magukban, tehát nem csak emberi szándék, okoskodás az, amit meghirdetnek, ezért, akár nagy csodákat is

tehetnek, hogy megtévesszék, akár az elválasztottakat, az elhívottakat is. S ezért sokkal veszélyesebbek, mint amilyennek gondoljuk őket. Ezért is van olyan nagy hatásuk a világra, az emberekre.

Mi azonban próbáljunk egészen Krisztusra nézni! Ő legyen a mi Megváltónk, Őbenne bízzunk egyedül. Nála keressük a békességet, az örömöt, a növekedést és az életünknek a kiteljesedését, meggazdagodását. A világ vergődésében, különösen a végső idők nagy kríziseiben csak így lehet megállni és megmaradni.

Ne higgyünk az álmessiásoknak, ne higgyünk azoknak, akik emberi erőfeszítés árán ígérik az üdvösséget, mert nincsen senkiben, másban élet, erő, üdvösség, egyedül Jézus Krisztusban, mégpedig a megfeszítettben.

*

Márk 13; [32]„Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki sem tudja, sem az angyalok az égben, sem a Fiú, hanem csak az Atya. [33]Vigyázzatok, legyetek ébren, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő! [34]Ahogy az idegenbe készülő ember, amikor elhagyta házát, átadta szolgáinak a hatalmat, és kiadta mindenkinek a maga munkáját, az ajtóőrnek is megparancsolta, hogy vigyázzon. [35]Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, mikor jön meg a ház ura; lehet este vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel: [36]nehogy, amikor hirtelen megjön, alva találjon benneteket! [37]Amit pedig nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!"

A mai vasárnapon harmadszor foglalkozunk azzal az adventi üzenettel, amelyik talán ritkábban szólal meg a szószékekről, amely Jézus második eljöveteléről, visszajöveteléről szól.

Két héttel ezelőtt először az az üzenet szólt felénk, hogy Jézus, ígérete és a bibliai kijelentés szerint, visszajön erre a földre és érkezésével átveszi az uralmat a mi világunk felett. Azt olvassuk az Igében, hogy eljön a felhőkkel, s minden szem meglátja majd Őt, minden térd meghódol Őelőtte. Ez az uralomváltás lesz majd az az esemény, ami végérvényesen és visszavonhatatlanul megoldja ennek a világnak minden gondját, problémáját.

Amíg ez az esemény meg nem történik, addig az a kötelességünk, hogy lehetőségeink szerint próbáljuk szolgálni ennek a világnak az életét és segíteni azt minden rendelkezésünkre álló eszközzel, hogy az élet ne váljon elviselhetetlenné, hogy az emberi élet itt földön szebb és gazdagabb lehessen. Hiszen értelmes, jóindulatú magatartásunkkal gyógyíthatjuk, vagy legalább enyhíthetjük azokat a fájdalmakat, amikben a világ él. Az egyház ezt a szolgálatot végezte minden időben. Érezzük, hogy erre a szolgálatra egyre inkább szükség van, mert mérhetetlenül szétesik, széthullik, eltorzul a mi világunk arculata.

De figyelmeztet bennünket Jézus arra, hogy újra és újra megjelennek ennek a bűntől megrontott világnak a színpadán olyan emberek, akik önmagukat messiásnak hirdetik meg. Némelyik messiás a hatalomvágytól, a önmaga dicsőségének keresésétől hajtva hirdeti meg szabadítónak önmagát. S vannak, akik egy eszme, vagy egy gondolat által megigézve próbálják a világot megváltani. Jézus azt mondja: Ne higgyetek nekik! Ne higgyétek el, hogy ilyen megoldás lehetséges!

Nincsen más messiás, szabadító, csak egyedül Jézus. Ő egyedül az, akiben reménykedhetünk. Minden más szabadítónak meghirdetett ember hamis Krisztus, hamis szabadító.

Ezek az álmessiások akár az egyházban is megjelenhetnek. Hiszen látjuk, hogy korunkban sok egészen különleges vallási irányzatok jelennek meg, s ezek az irányzatok azonban sokszor egészen más evangéliumot hirdetnek, mint amit mi megismertünk.

Egyházban, vagy egyházon kívül jelenik meg egy megváltó, nem szabad hinni neki. Egyedül Jézus Krisztusban van üdvösség. nem adatott más név, amely által meg kellene tartatnunk, egyedül Jézus Krisztusnak neve.

A mai alkalommal legyen az istentiszteletünk középpontjában ennek a fejezetnek az a része, amelyik így hangzik: **„[33]Vigyázzatok, legyetek ébren, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő! [34]Ahogy az idegenbe készülő ember, amikor elhagyta házát, átadta szolgáinak a hatalmat, és kiadta mindenkinek a maga munkáját, az ajtóőrnek is megparancsolta, hogy vigyázzon. [35]Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, mikor jön meg a ház ura; lehet este vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel: [36]nehogy, amikor hirtelen megjön, alva találjon benneteket! [37]Amit pedig nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!”**

Háromszor is felhangzik ebben a részben a felszólítás: **„Vigyázzatok!"** S ezt a szót meghallva azt próbáljuk megérteni, hogy: mit is jelent vigyázni? Mit jelent az, hogy szüntelen vigyázva élni az életünket?

A vigyázás fokozott éberséget, figyelmet jelent. **A hívő életben ez a fokozott figyelem, készenlét azt jelenti, hogy szüntelenül hitben kell élni az életünket.**

Jézus jön! Nemsokára jön, nemsokára, de mégis váratlanul, felragyog az Ő dicsősége a mi világunkban. S mi az érkező Jézussal személyes kapcsolatban vagyunk hit által már itt a földi életünkben. Az imádság, az igére figyelés segítségével szüntelenül Őelőtte állunk, vele személyes kapcsolatban vagyunk. Így, amikor Ő megjelenik, akkor nem más történik, mint az, hogy Akit hitben láttunk, ismertünk, azt személyesen jön felénk, szemtől szembe láthatjuk meg.

A világ fiai azt fogják megtapasztalni, hogy a nagy rohanásban, a sok fáradozásban és lázas tevékenységben egyszerre, mint egy villámlás váratlan felvillanása, egy nagy fordulat következik be, egy hihetetlen nagy változás történik, ami miatt mindent abba kell hagyni, mindennel le kell állni. S ezt az eseményt egy bénító, félelmetes eseményként fogja átélni a világ. Valami olyan történik, amire az emberek nincsenek, nem voltak felkészülve, amit nem vártak. Valami olyan történik, ami megkérdőjelezi és hiábavalóvá teszi mindazt a sok erőfeszítést, amiben lázasan benne él a világ, ami hajtja, mozgásban tartja ennek a világnak az életét.

Isten gyermekei, Jézus Krisztus megváltottai pedig az élik át, hogy az a Jézus, aki a szívükben él, akivel állandó kapcsolatban vannak, akivel járják az útjukat, egy szempillantás alatt megáll előttünk és szemtől szemben láthatóvá lesz a számukra. Jövetelével az Isten teljes szeretete árad ki rájuk. Felhangzik Jézus szava: Jöjjetek én Atyámnak áldottai és örököljétek az országot, amely készen van a számotokra.

Vigyázni azt jelenti, hogy Krisztussal való kapcsolatot életünk minden napján, minden órájában erőteljesen ápolni, megtartani. Mindennél fontosabbnak tartani azt, hogy Jézusra figyelve, neki engedelmeskedve és az Ő szeretetében elrejtőzve éljük az életünket.

Arra figyelmeztet bennünket Jézus, hogy a hitben való életet úgy éljük, hogy az **ne egy felületes cselekvés legyen**, ne egy dolog az életünk dolgai között, hanem a legfontosabb, aminek minden alá van rendelve. Teljes szívünkkel, teljes egzisztenciánkkal Őhozzá ragaszkodjunk.

A hitben élő embernek a vigyázó életformája azt jelenti, hogy soha nem mondhatja azt, hogy Jézus ügyére nem érek rá, hogy van egy sereg fontosabb, amit el kell rendeznem. Ez, **a Krisztussal való kapcsolat, mindennél fontosabb kell, hogy legyen.**

Ha Jézus szól, akkor az Ő szavának meghallása az első. Ha Ő küld, akkor az Ő küldő szava a legfontosabb. Akkor, ha Ő szól, ha Ő küld, akkor mindent félre kell tenni, még akkor is, ha nagyon fontosnak látszik. Jézusnál, a Vele való kapcsolatnál, az Őbenne élt életnél nincsen, nem lehet semmi fontosabb. S ha ez olykor veszedelmesnek látszik számunkra ez, mert halaszthatatlanul fontos ügyekben kell dönteni, akkor higgyük el, hogy soha nem vesztett senki semmit azzal, ha a nagyon fontos, halaszthatatlan ügyeit hátrébb sorolta. Sőt! Az ilyen módon meghozott döntésen mindig áldás van.

A vigyázás azt is jelenti, hogy életünket úgy éljük, hogy **mindig a Jézus érkezése által kialakult új világ, új élet elfogadására készülünk.**

Az ember általában úgy gondolkodik, hogy minden dolgát úgy tervezi, mintha örökké élne itt a földön. Úgy alakítja ki életének a körülményeit, úgy szervezi meg a baráti társaságát, kapcsolatait. Nem gondolunk sem arra, hogy az életünk csak egy rövid ideig tartó út itt a földön, s arra sem, hogy Jézus visszajön, és beléphetünk az Ő dicsőséges országába.

Így aztán igen sok olyan része van az életünknek, amit nyugodtan elhagyhatnánk, mert csak feleslegesen pazaroljuk rá az időnket, feleslegesen terheljük vele magunkat. S miközben felesleges ügyekkel foglalkozunk, elfeledjük és elmulasztjuk azt, amire figyelni kellene teljes szívvel.

Ez persze nem azt jelenti, hogy teljesen fosszuk meg magunkat mindentől, ami örömöt jelent a földi életben és teljesen vonuljunk vissza a világból, ne törődjünk azzal, ami gazdagabbá teszi a földi életünket. Csupán azt jelenti, hogy legyen egy mérték az életünkben, ami visszafogja, korlátozza a kívánságainkat, ami az életünket racionalizálja a Krisztus várás állapotára.

Az az ország, amelyik Jézus Krisztusban kitárul előttünk a teljes gazdagságával, bőségesen kárpótolni fog bennünket mindenért, amit esetleg elhagytunk, megtagadtunk. Nem kell félni attól, hogy Jézus megszegényít bennünket. Ő az életnek a teljességét, teljes gazdagságát készítette el a számunkra. Azt a gazdagságot, ami tökéletes gazdagság és nem olyan, amilyent ez a földi élet kínál számunkra.

Készülni, vigyázni azt is jelent, hogy **mindenki számára elmondani, hogy ez a világ elmúlik és annak kívánsága is, de, aki Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké.**

El kell mondani mindenkinek azt, hogy Jézus jön és mindenkinek számot kell majd adni az életéről. El kell mondani mindenkinek azt, hogy annak az új világnak csak az lehet a polgára, aki elfogadta Jézustól a polgárjogot, mert hittel elfogadta Jézus áldozatát.

Azért fontos ez az üzenet, mert nagymértékben szabaddá teszi azt az embert, aki ezt meghallja, a reménytelenségtől. Így tudjuk oszlatni ennek a világnak a reménytelenségét. Bátorítani, erősíteni tudjuk az embereket ezzel az üzenettel.

Ugyanakkor ez a világ megszűnik. Teljesen Isten ítélete alá kerül, és a menekülésnek egyetlen lehetősége van minden ember számára, Krisztus elfogadása. Felelősek vagyunk embertársainkért. Az Ő üdvösségük a mi kezünkben van. Ezt mindig, minden helyzetben érezni kell.

A vigyázás azt is jelenti, hogy kezünkben **a Bibliával figyelni kell azokat az eseményeket, amik jellemzőek ennek a világnak az életére.** Isten Igéje, ha nem is ad menetrendet a kezünkbe, de nagyon konkrét jelekről beszél, amelyek jelzik a bekövetkezendő eseményeket.

Azok a szellemi mozgások, azok a problémák, bajok, nyomorúságok, amik ebben a világban jelen vannak, kényszerítik a világ futását, hogy a céljához érkezzen. Hiába próbáljuk mi másfelé irányítani a világot, másképpen formálni a dolgokat, ez nincsen a hatalmunkban.

Manapság divatos arról beszélni, hogy bizonyos háttérhatalom, háttérhatalmak tartják a kezünkben a világnak a sorsát. Néha egészen különös elméletek fogalmazódnak meg és terjednek el ezzel kapcsolatosan.

Mi valóban hisszük, hogy ez így van. De az irányítás Isten kezében van. Ha vannak háttérhatalmak, akkor azok is az Ő kezében vannak. Nem tehetnek semmit, csak azt tehetik meg, amit Isten enged nekik, vagy parancsol nekik.

Nekünk így kell szemlélni ezt a világot. És mindig tudni kell azt, hogy aki Istenben bízik az nem szégyenül meg. Őhozzá menekülve, az Ő szeretetében mi mindig mindenben védettek vagyunk.

Jézus azt mondja, hogy a világ élete arra felé halad, amelyre ez lesz a jellemző, hogy: „…**azokban a napokban olyan nyomorúság lesz, amilyen az Isten által teremtett világ kezdete óta egészen mostanáig nem volt, és nem is lesz; [20]és ha az Úr nem rövidítené meg azokat a napokat, nem menekülne meg egyetlen halandó sem; a választottakért azonban, akiket Ő kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat."**

Meg kell ragadni azt a kezet, amelyik képes bennünket megtartani és figyelni kell arra, aki szüntelenül bátorít bennünket, hogy az Istennek szabadító hatalma erősebb minden nyomorúságnál.

Nagyon fontos tehát az, hogy Isten vigyázzuk: Krisztus szeretetét mindennél fontosabbnak tartva, életünket minden részletét úgy szervezve, hogy egy nagy változásra készülünk, hirdetni mindenkinek azt, hogy Jézus jön, hogy van megoldás. És figyelni azokat a jeleket, jelzéseket, amik a világban az Ige segítségével láthatóak, felismerhetőek, hogy ne tévedjük el, ne rettenjünk meg, hanem bízni tudjunk Istennek megtartó kegyelmében.

Bárcsak sikerülne mindannyiunknak így, vigyázva élni minden nap, és bárcsak mindig mienk lehetnek az a reménység, hogy Jézus, a mi szabadítónk jön és teljesen megszabadít, szabaddá tesz bennünket.

*